Machine Translated by Google

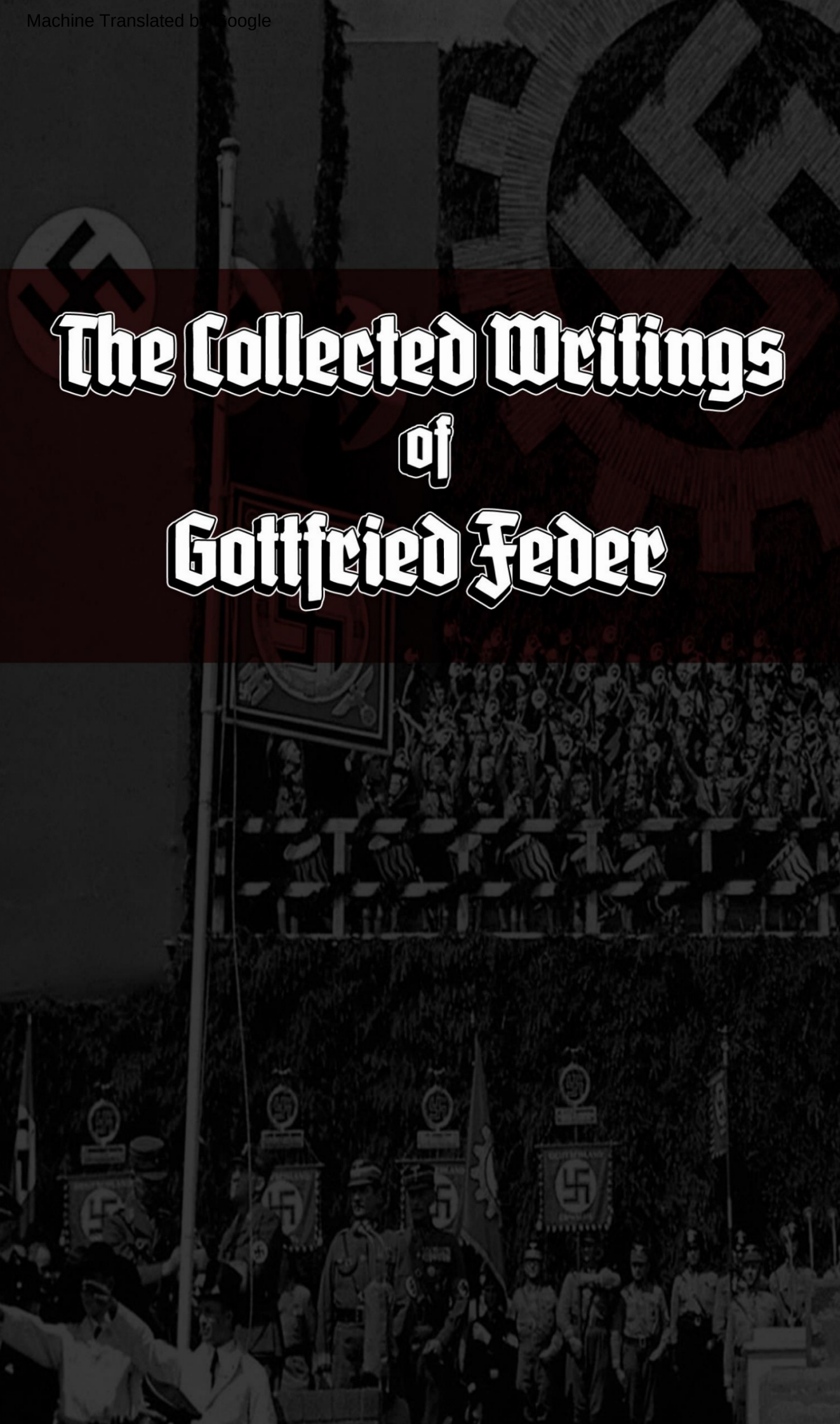

The Collected Writings of Gottfried Feder

Machine Translated by Google

De samlede skriftene til Gottfried Feder

Publisert i Kali Yuga, 130 AH

SUDETENLAND VERLAG

Machine Translated by Google

Innholdsfortegnelse

NSDAPs program og dets generelle oppfatninger 5

Innledning og forord 6

1. Offisielt partimanifest om NSDAPs posisjon i forhold til jordbruksbefolkningen og landbruket..... 13

NSDAPs politikk angående eierskap til landeiendom 17

2. De 25 poengene..... 21

3. De grunnleggende ideene 25

4. Programkravene i detalj..... 32

5. Hva vi ikke ønsker..... 52

6. Konklusjon..... 53

Manifestet for avskaffelse av interessetrelldom 55

Implementeringer og begrunnelse 57

Konvertering av krigsobligasjoner til bankkreditt 75

Spesielle kommentarer til kravet om lov i manifestet 76

Innvendingene og deres motbevisning 79

Videre program 89

Den tyske staten på et nasjonalsosialistisk grunnlag 56

Innledning og forord 92

1. Fundamentene..... 97

2. Programmet 116

3. Den nasjonalsosialistiske statens statsstruktur 122

Machine Translated by Google

Gottfried Feder

Gottfried Feder, (27. januar 1883, Würzburg, Tyskland – 24. september 1941, Murnau), var en tysk politisk aktivist som var den viktigste *økonomiske teoretikeren* den første fasen av den tyske nasjonalsosialismen.

Feder, en sivilingeniør, ble kjent i 1919 for boken sin *«Manifest for Breaking». «Interessenes trelldom»,* og talen hans for et møte i Det tyske arbeiderpartiet i München i september samme år ga den umiddelbare inspirasjonen til **Adolf Hitlers** inntreden i politikken. **Feders** sosialistiske og antikapitalistiske ideer fant senere uttrykk i **Hitlers** 25-punktsprogram for Det nasjonalsosialistiske tyske arbeiderpartiet (NSDAP) i mars 1920, samt i **Feders** egen bok, *«Den tyske staten på det nasjonalsosialistiske grunnlaget»,* som **Hitler** anså for å være «katekismen for [den nasjonalsosialistiske] bevegelsen». Mellom 1924 og 1936 satt **Feder** i den tyske riksdagen og fungerte som formann for NSDAPs økonomiske råd (1931), statssekretær i det tyske økonomidepartementet (1933) og statlig boligkommissær (1934). Med den generelle tilpasningen av nazipolitikken til det eksisterende økonomiske systemet, ble imidlertid **Feders** rolle i partisaker drastisk redusert, og innen 1936 hadde han blitt henvist til så godt som ubemerkethet.

Machine Translated by Google

Programmet for det nasjonale Det sosialistiske tyske arbeiderpartiet og dets generelle oppfatninger

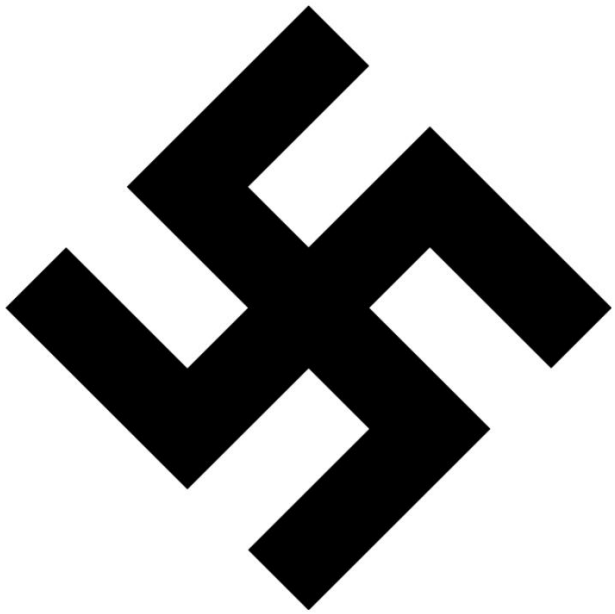

Machine Translated by Google

Historisk beretning om fremveksten av NSDAP med en biografisk oversikt over Adolf Hitlers karriere

Adolf Hitler ble født 20. april 1889 i Braunau am Inn, en landsby i det gamle Tyskland.
Bayern.

Faren hans var foreldreløs sønn av en fattig bonde og jobbet seg opp til å bli tollbetjent. Moren hans kom fra en tysk bondefamilie. Da han var 13 år gammel, mistet han faren sin, og fire år senere moren sin. Adolf Hitler var da elev ved Realschulen i Linz ved Donau, etter å ha forlatt nasjonalskolen. Faren hadde ønsket at han skulle bli embetsmann, men hans eget ønske var å bli kunstner. Morens død tvang ham til uten ytterligere forsinkelser å tjene til livets opphold.

Som 17-åring dro Hitler til Wien, hvor han siktet mot å bli arkitekt. Han tjente til livets opphold ved egen innsats, først som bygningsarbeider der han blandet mørtel, deretter som arkitekttegner. Som 18-åring var han allerede interessert i politikk; han ble antimarxist, men tok så langt ingen ledende rolle. Helt fra sin tidligste ungdom hadde Hitler vært lidenskapelig nasjonalist, og håpet hans var å kombinere de sosiale erfaringene fra arbeidstiden med sine nasjonalistiske overbevisninger. I flere år levde han i Wien i ekstrem fattigdom.

I 1912 emigrerte han til München, hvor han var student. Han hadde aldri kjent ungdommens gleder, men helt siden den dagen han forlot hjemmet med 50 kroner i lommen, hadde arbeid og nød vært hans lodd. I februar 1914 lyktes han i å bli fri fra forpliktelsen til å tjenestegjøre i den østerrikske hæren. Seks måneder senere brøt krigen ut. Han meldte seg umiddelbart frivillig til tjeneste i den tyske hæren, og fikk, ved en direkte appell til kong Ludwig av Bayern, tillatelse til å gå inn i et bayersk regiment som frivillig til krigen. 10. oktober 1914 marsjerte det nye regimentet ut.

Den 2. desember 1914 ble den 25 år gamle frivillige tildelt Jernkorset av 2.
Klasse.

Som en anerkjennelse for hans tapperhet i angrepet på «Bayernwald» og i de andre kampene nær Wytschaete, ble han beordret til å ta tjeneste som ekspederingsbærer, noe som krevde spesielt mot og pålitelighet, ettersom rapporter ofte måtte fraktes over åpent terreng under kraftig ild. Dette gjorde raskt navnet hans kjent i hele regimentet utenfor den smale kretsen av kamerater.

7. oktober 1916 ble han såret av en granatsplinter. I mars 1917 vendte han tilbake til regimentet sitt. Han mottok flere andre utmerkelser, inkludert et regimentsdiplom for spesiell tapperhet i kampene nær Fontaines, og til slutt Jernkorset av klasse I.

Den 14. oktober 1918 ble han alvorlig skadet sammen med mange kamerater i regimentet sitt av sennepsgassen som britene da brukte for første gang, og han ble midlertidig blind. Mens han var på sykehuset brøt revolusjonen ut.

På dette grunnlaget bestemte Hitler seg for å bli politiker. I 1919 sluttet han seg til et lite parti bestående av seks menn, og der grunnla han Det nasjonalsosialistiske tyske arbeiderpartiet. Han utarbeidet i hovedtrekk programmet for den nye bevegelsen og fastla dens karakter og mål.

Machine Translated by Google

Kjernen: Syv menn

I september 1919 holdt Adolf Hitler sin første tale til syv menn; deretter talte han til publikum på 11, 25, 47; i desember 111; i januar 1920 270, og kort tid etter 400.
Den 14. november 1920 talte han på et massemøte med 1700 medlemmer. Han organiserte nå propagandaen til det unge partiet, som etter et års arbeid telte 64 medlemmer. Et år senere – 1920 – hadde det allerede nådd 3000. Hitlers propagandavirksomhet i München var slik at han endelig talte på massemøter tre ganger i uken, og på mandager fortsatte han et instruksjonskurs. Han angrep først og fremst Versailles' dårskap og benektet påstandene fra marxistene, Senterpartiet osv. om at det var mulig å oppfylle denne traktaten. Han kritiserte disse partienes slagord – «Gi fra dere våpnene, så vil de andre også avvæpne». Han talte ut fra den antagelsen at etter at vi hadde gitt fra oss våpnene, ville resten fortsette å bevæpne seg – om ikke med sine egne penger, så med millionene som ble presset ut av den fullstendig avvæpnede tyske nasjonen. Mens han motsatte seg propagandaen til SPD og Sentrum for å undertegne traktaten, profeterte han at Ruhr ville bli okkupert uansett hva vi undertegnet.

1921.

Dette året ble preget av grunnleggelsen av de første lokale gruppene i Rosenheim og Landshut. Hitler organiserte den første gruppen menn for å beskytte partiet og startet sin kamp mot separatistbevegelsen i Bayern. Vår leder talte også til et møte med over 5000 tilskuere i sirkuset i München.

Han erklærte på møtene sine at oppfyllelsen av traktaten ikke ville bidra til å bygge opp tysk velstand i fred og ro, slik SPD, Sentrum og Volkspartei hevdet, men at resultatet av denne tåpelige politikken var dømt til å bli inflasjon i stor skala, noe som ville føre til enorm skade for tysk industri. Hitlers påstand om at den svart-røde regjeringen planla å avnasjonalisere statsjernbanene ble erklært en «blank løgn». Et forsøk på et opprør innen partiet ble nedstemt. Hitler utarbeidet partiets nye grunnlov, som ga ham diktatoriske fullmakter.

Sosialdemokratiet, som ikke klarte å fortsette å ignorere Hitlers navn, forsøkte nå å bli kvitt sin plage ved hjelp av terrorisme. Det var blodige sammenstøt på møtene, der våre lederes jernnerver beholdt overtaket. En uovervinnelig livgarde 4 ble dannet underveis, som fra nå av fikk navnet «Sturmabteilung».

1922.

Mens erobringen av München pågikk, begynte bevegelsen å spre seg over resten av Bayern. Hitler avviste alle kompromissforslag om å slutte seg til andre partier. Han ødela gradvis alle lignende «nasjonalistiske» partiformasjoner og gjorde den nasjonalsosialistiske bevegelsen til den øverste over dem.

I oktober 1922 marsjerte Hitler i spissen for 800 mann til Coburg, og i løpet av to ganger 24 timer knuste han for første gang fullstendig den røde terroren i byen.

Adolf Hitler erklærte da offentlig at vi hastet hodestups i retning av inflasjon, noe han hadde forutsett som et resultat av den svart-røde koalisjonens politikk. Han ble

Machine Translated by Google

kjent som systemets farligste og mest hatede fiende. Sosialdemokratiet og Senterpartiet sluttet å forsvare seg med argumenter og innførte en ærekrenkelsespolitikk.

1923.

I januar 1923 ble den første store partikonferansen holdt, og partiets første bannere ble innviet. Sturmabteilung ble formelt stiftet.

Partiets propaganda ble grundig studert og forbedret, og organisasjonens permanente prinsipper ble fastslått og etablert. Tilhengere samlet seg rundt Hitler i stort antall, hvorav de fleste i dag er hans standhaftige partnere i kampen. Angrepene på ham ble i mellomtiden fulgt med økende besluttsomhet; han befant seg i fengsel for første gang på anklagen om å ha forstyrret motstandernes møter; han ble stadig bøtelagt. Likevel sluttet han aldri et øyeblikk å kjempe mot systemet.

Sommeren 1923 begynte Adolf Hitler å bryte ned den røde terroren i de fleste byene i Bayern; Ratisbon, Hof, Bayreuth, Nürnberg, Fürth, Ingolstadt, Würzburg, Schweinfurt – ofte på bekostning av blodsutgytelse i gatekamper, der han beseiret de sosialdemokratiske og kommunistiske terroristgruppene.

Hans kamp mot Rikets inkompetente regjering ble ledsaget av bitre anklager. Han spådde at regjeringens svake motstand i Ruhr-saken ville mislykkes, og angrep stadig den tåpelige politikken om en forståelse med Frankrike, og en oppfyllelse av den. Han unnlot aldri å påpeke nødvendigheten av en forståelse med England og Italia.

I november 1923 gjorde Adolf Hitler sitt forsøk på å styrte systemet. Opprøret mislyktes, og Hitler ble arrestert.

1924.

Den store rettssaken fant sted i München i mars 1921. Selv om han ble funnet skyldig basert på fakta, oppnådde vår leder overveldende moralsk begrunnelse. Hitlers forsvar påvirket retten i en slik grad, og hans påtak av eneansvar var så overbevisende at talen til advokaten som anklaget ham ble et bemerkelsesverdig vitnesbyrd om hans ærefulle motiver. Dommeren dømte ham imidlertid til forvaring.

Det nasjonalsosialistiske partiet led under tapet av sin leder. Motstanderne var overbevist om at bevegelsen var over, og tok mot til seg til å undertegne den beryktede Dawes-pakten, og dermed bevisst starte systemet med plyndring av Tyskland som ble brakt til et klimaks i Young-planen. For en triumf for sosialdemokratene og sentrum! Målet om å slavebinde Tyskland var tilsynelatende oppnådd!

Forgjeves prøvde Hitler gjennom sine medarbeidere, som hadde frie bånd, å kjempe mot Dawes-pakten. Forgjeves fikk han dem til å erklære offentlig at forsikringene fra Senterpartiet, SPD og Volkspartei om at de utenlandske lånene under planen ville øke den nasjonale velstanden, at arbeidsledigheten ville opphøre, at lønningene ville bli hevet og skattene redusert, og at landbruket ville bli reddet, bare var et bedrag mot nasjonen. Forgjeves fikk han dem til å påpeke at Dawes-pakten var dømt til å øke fattigdommen, siden rentene på lånene ville lamme industrien, mens lånene i seg selv bare tjente formålet med å oppfylle de økonomiske forpliktelsene under planen; konkurs og arbeidsledighet ville øke, lønningene

Machine Translated by Google

ville synke, priser og beskatning ville stige ytterligere, og bøndene ville bli møtt med fullstendig ruin og bli tvunget til å skille seg av med alt de eide.

Den 20. desember forlot Hitler festningen.

1925.

Innen 27. februar 1925 gikk Adolf Hitlers oppfordring til gjenfødelse av partiet ut, og Han holdt sin første tale etter fengslingen foran et publikum på 4000 mennesker.

Den nasjonalsosialistiske bevegelsen ble oppløst etter hendelsene 9. november , og all eiendom og penger var blitt konfiskert; slik at Adolf Hitler nå uten noe i hendene begynte å gjenoppbygge partiet fra grunnvollene. Vorwärts og Germania i Berlin gjorde narr av hans innsats og hånet «tåpen som fengslingen hadde gjort gal».
Likevel gikk gjenoppbyggingen av partiet raskt fremover under Hitlers ledelse. De gamle lederne samlet seg trofast rundt ham igjen. Hitler stimulerte partipressen til ny aktivitet.

I desember 1925 hadde partiet 27 000 medlemmer. Sentrum og sosialdemokratiet Demokratene i alarmberedskap bestemte at lederen ikke skulle snakke offentlig på to år.

1926.

I juni i år ble partiets første konferanse holdt siden Hitlers fengsling.

Den borgerlige verden var fortsatt overbevist om at oppfyllelsespolitikken ville redde Tyskland og at Dawes-pakten ville gjenopplive industrien. Marxistene var overbevist om at deres herredømme var urokkelig.

President von Hindenburg skilte seg fra sine støttespillere og marsjerte av gårde med sentrum og SPD. Partiet fortsatte kampen; ved årets slutt telte det 49 000 medlemmer.

1927.

Ordren som forbød Hitler å tale offentlig ble trukket tilbake, siden det viste seg umulig å håndheve den. Han talte på en rekke massemøter. Hver måned så partiet bli mer og mer fast konsolidert.

Utviklingen generelt beviste med større og større kraft at Hitler hadde hatt rett. Dawes-pakten ble avslørt, og konsekvensene var forferdelige. Sosialdemokratene og Senterpartiet forsøkte å redde det som reddes kunne ved hjelp av løgner og skjellsord.

I august innkalte Hitler til en partikonferanse i Nürnberg, som viste seg å være en stor suksess. Ved årets slutt telte partiet 72 000 medlemmer.

1928.

Adolf Hitler ledet sitt parti i et intensivert angrep på det eksisterende systemet. Nasjonalsosialismen var nå den ubønnhørlige fienden til Tysklands ødeleggere både innenfra og utenfra Hitler rettet sitt angrep spesielt mot den meningsløse ruineringen av bøndene og middelklassen. Han profeterte katastrofen som ville ramme hjemmemarkedene. Han erklærte på hundrevis av møter igjen og igjen at oppfyllelsespolitikken var galskap, og at dens

Machine Translated by Google

Konsekvensene ville bety død og ruin for tysk industri. Sosialdemokratene og sentrumspartiet hånet og hånet i sitt forsøk på å få hevn. Løgnene og skjellsordet deres var rettet mot Hitler personlig.

Ved årets slutt var medlemstallet 108 000, og partiet hadde 12 medlemmer.
satt i Riksdagen.

1929.

Adolf Hitler fortsatte sin kamp mot det eksisterende systemet med utrettelig energi. Partiets presse ble perfeksjonert, Sturmabteilung økte, formasjonene styrket seg, og propagandaen intensiverte seg. Nasjonalsosialismens doktriner begynte å trenge dypt inn i den nasjonale bevisstheten.

Den 4. august fant den andre partikonferansen sted i Nürnberg i enorm skala. Hitler angrep det svart-røde systemet med stadig økende energi og sto uten rival som den mektigste lederen mot alt som var ment med «demokrati». Alle forsøk på å fjerne ham fra partiledelsen ble knust.

Ved utgangen av året telte partiet 178 000 medlemmer.

1930.

Kampen mot Young-planen var i full gang. Hindenburg forsvarte den med energi og hevdet at Tyskland ville bli reddet gjennom den, at tysk industri ville gjenopplives, at arbeidsledigheten ville bli stanset, at bøndene ville puste igjen, og at det ville være mulig å lette beskatningen.

Adolf Hitler beskrev slike synspunkter som uvirkelige og fatale; han profeterte det motsatte. Partiet hans fortsatte å opplyse nasjonen midt i harde kamper. Motstanderne svarte med en strøm av løgner.

Valgene til Riksdagen fant sted 14. september , 1930. Partiet fikk 6,5 stemmer på meningsmålingene.
millioner stemmer, og 107 medlemmer ble valgt. Den interne organisasjonen var sterkere enn noensinne. Noen få mindre opprørsforsøk, fremmet utenfra, ble raskt knust av Hitler, og de som ikke ville underkaste seg betingelsesløst ble utvist.

Senterpartiet, som nå hadde overgitt seg i SPDs hender på godt og vondt, begynte å hisse opp kirken mot Hitler. Biskoper og prester, tilhørende Senterpartiet, startet et fanatisk angrep mot den nasjonalsosialistiske bevegelsen, ekskommuniserte dens tilhengere og nektet dem til og med kristen begravelse. Hitler holdt urokkelig fast ved sin overbevisning om at sentrum betydde ruin for Tyskland og fortsatte kampen mot det med enda større besluttsomhet enn før. Han avviste strengt ethvert forsøk på å presse ham til å modifisere sine meninger.

Ved utgangen av året telte partiet 389 000 medlemmer.

1931.

Kampen mot den unge planen fortsatte. Konsekvensene Hitler forutså ble virkelighet.

Machine Translated by Google

Regjeringen begynte å administrere ved hjelp av krisetiltak, i den tro at de kunne redde industrien. Det fulgte skarpe konflikter, der Adolf Hitler igjen påpekte de fatale konsekvensene av denne politikken. I løpet av noen få måneder – til og med noen få uker – fikk han rett.

I mellomtiden hadde en rekke nasjonalsosialistiske aviser begynt å bli opprettet, og partiets sentrale utgivelseskontor hadde gradvis vokst til å bli et enormt foretak. Organisasjonen hadde blitt svært effektiv, og Sturmabteilung hadde med tiden nådd et høyt utviklingsstadium.

Våre motstandere veltet seg i løgner og tillot at det ble lagt inn bestillinger på varer i Frankrike.

Ved utgangen av året 1931 nådde Hitlerpartiets medlemstall 806 000, en måned senere 862 000, og igjen en måned senere 920 000. På valgdagen var det noe sånt som en million medlemmer, og utallige millioner av støttespillere ved valglokalene.

Mannen som en gang var en fattig arbeider og senere en soldat ved fronten, har dermed på knapt tretten år bygget opp den største politiske organisasjonen Tyskland noensinne har sett. De eneste ressursene mot denne mannen som motstanderne hans kan bruke, er løgner og ærekrenkelse. Og han har alltid vunnet så langt til tross for alle løgnene, og denne gangen har han vært nær ved å bli valgt til president for Riket.

Har noen i hele Tysklands historie noen gang oppnådd en lignende prestasjon på tolv år, stilt overfor motstand fra partiet, finansverdenen, kapitalen, pressen, opinionen, byråkrati, løgner, terrorisme og forfølgelse?

Dette var ikke et beskyttet barn; fra sine tidligste år har han vært en mann i det høyeste
i ordets forstand, utelukkende avhengig av sin egen styrke.

Machine Translated by Google

Forord

I Weimar i 1926 bestemte partirådet seg for å utgi en serie pamfletter som kortfattet behandlet de grunnleggende spørsmålene som berører alle aspekter av det politiske livet i Tyskland. Vår intensjon var, og er, å presentere et konsistent og fullstendig bilde av nasjonalsosialismens holdning til de ulike oppgavene i vårt offentlige liv, og av hvordan den håper å fjerne sine feil og mangler.

Vår oppgave er derfor å undersøke uttømmende hvordan det står til, deretter å undersøke vitenskapelig hvor det oppsto fra, og til slutt, med kreativ inspirasjon, å svare på det skjebnesvangre spørsmålet: hva da? Det høye målet med disse brosjyrene er å peke på nye metoder for statens liv, for finans og økonomi; å sette en «rocher de bronze» på banen under kaoset, å danne et lager av klar kunnskap gjennom nøye studier, slik at det kan komme frem en samlet politisk vilje ut av det hele.

På det store møtet 31. august 1927 erklærte Adolf Hitler ettertrykkelig: «Programspørsmål påvirker ikke administrasjonsrådet; programmet er fast, og jeg skal aldri tåle endringer i bevegelsens prinsipper, slik de er nedfelt i programmet.» Jeg slutter meg helhjertet til denne avgjørende uttalelsen fra vår fører, for ingenting er farligere for livet og slagkraften til en bevegelse som vår enn at dens faste program, etter hvert som tiden går, blir utsatt for negativ kritikk.

Ingen mann som føler at han ikke kan gå hele veien med oss i det jødiske spørsmålet, i vår kamp mot høyfinans, Dawes-pakten og den fattiggjørende politikken, eller i andre spørsmål i vårt program, eller som er tilbøyelig til å bytte bort den tyske nasjonens frihet gjennom Folkeforbundet, Locarno-pakten, ved kompromiss og feighet, trenger å henvende seg til oss; hans plass er utenfor NSDAP. Vi avviser fullstendig den «overlegne private kunnskapen» som slike som han er så villig til å lufte i plattformtaler og journalistiske utgytelser.

En mann som fundamentalt sett er enig i våre prinsipper, kan kanskje ha skrupler om noen få mindre detaljer, for vi kan ikke forvente at vi noen gang vil være helt enige om alle spørsmål, spesielt ikke i en aggressiv politisk bevegelse.

Det er imidlertid en annen sak når politiske fiender gjør kjøttdeig av et punkt ved å fremstille et avskyelig og upassende poeng, slik det faktisk har skjedd. I et slikt tilfelle er en offisiell kommentar nødvendig.

Vi nekter å endre programmet vårt av praktiske årsaker, slik andre partier gjør, for å tilpasse oss såkalte endrede forhold. Vi har til hensikt å tilpasse forholdene til programmet vårt ved å mestre dem.

Jeg har fått i oppdrag av Adolf Hitler å utgi denne serien med pamfletter, som er
å danne partiets offisielle litteratur.

Jeg har inkludert partiets offisielle manifest av 6. mars 1930; også mitt svar på ti spørsmål stilt til oss av Deutsche Tageszeitung, det ledende organet til Reichslandbund.
Den avisen godtok svarene mine.

Dette er den beste og mest effektive måten å kvitte seg med alle løgnene om vår uvilje mot eierskap og arv av jordeiendom i Tyskland.

Machine Translated by Google

1. Offisielt partimanifest om NSDAPs posisjon i forhold til jordbruksbefolkningen og landbruket

München, 6. mars 1930

1. Bondeklassens og jordbrukets betydning for Tyskland

Den tyske nasjonen får en betydelig del av maten sin fra import av utenlandske matvarer. Før verdenskrig klarte vi å betale for denne importen med vår industrielle eksport, vår handel og våre kapitalinnskudd i utlandet. Krigens utfall satte en stopper for denne muligheten.

I dag betaler vi for importert mat hovedsakelig ved hjelp av utenlandske lån, noe som driver den tyske nasjonen dypere og dypere i gjeld til de internasjonale finansfolkene som gir kreditter. Hvis ting fortsetter som de er, vil det tyske folket bli mer og mer fattige.

Den eneste muligheten for å unnslippe dette trelldommen ligger i Tysklands evne til å produsere essensielle matvarer hjemme. Økt produksjon fra tysk jordbruk er derfor et spørsmål om liv eller død for den tyske nasjonen.

Dessuten er en befolkning i landet, økonomisk sunn og svært produktiv, avgjørende for industrien vår, som i fremtiden vil måtte se flere og flere etter åpninger i hjemmemarkedet.

Vi betrakter også landets befolkning som bærer av arven av helse, kilden til nasjonens ungdom og som ryggraden i dens væpnede styrke.

Opprettholdelse av en effektiv jordbruksklasse, som øker i antall etter hvert som den generelle befolkningen øker, er en viktig planke i den nasjonalsosialistiske plattformen, fordi bevegelsen vår tar hensyn til alles velferd i kommende generasjoner.

2. Dagens stats forsømmelse av bondeklassen og jordbruket

Jordbruksproduksjonen, som kan økes, blir hemmet fordi bøndenes økende gjeld hindrer dem i å kjøpe det som trengs for dyrking, og fordi det faktum at jordbruk ikke lønner seg, fjerner insentivet til å øke produksjonen.

Årsakene til at jordbruket ikke gir tilstrekkelig avkastning på arbeidskraften må søkes etter:

1. i den eksisterende finanspolitikken, som legger urimelige byrder på landbruket. Dette skyldes partihensyn, og fordi det jødiske verdenspengemarkedet – som i virkeligheten kontrollerer det parlamentariske demokratiet i Tyskland – ønsker å ødelegge tysk landbruk, siden dette ville sette den tyske nasjonen, og spesielt arbeiderklassen, i dens nåde;

Machine Translated by Google

2. i konkurransen fra utenlandske jordbrukere, som arbeider under gunstigere forhold, og som ikke holdes i sjakk av en politikk for beskyttelse av tysk landbruk;
3. i den ekstravagante profitten som ble gjort av de store grossistmellomhandlerne, som presset seg mellom produsent og forbruker.
4. i de trykkende prisene må bonden betale for strøm og kunstgjødsel for å bekymringer hovedsakelig drevet av jøder.

Den høye beskatningen kan ikke dekkes av den dårlige avkastningen på arbeidskraften på jorden. Bonden er tvunget til å sette seg i gjeld og betale ågerrenter for lån. Han synker dypere og dypere under dette tyranniet, og til slutt mister han alt han eier til den jødiske pengeutlåneren. Den tyske bondeklassen blir ekspropriert.

3. I Riket, slik vi håper å se det, skal jordrettighetene respekteres, og det skal være en landbrukspolitikk for Tyskland.

Det kan ikke være noe håp om noen omfattende forbedring av fattigdomsforholdene til landets befolkning, eller om en gjenoppliving av jordbruket, så lenge den tyske regjeringen faktisk kontrolleres av de internasjonale pengemagnatene, hjulpet av det parlamentarisk-demokratiske styresettet; for disse ønsker å ødelegge Tysklands styrke, som er basert på jorden.

I den nye og svært annerledes tyske staten, som vi streber etter, vil bøndene og landbruket få den omtanken de fortjener fordi de er en viktig støtte for en virkelig nasjonal tysk stat.

Fra dette fremkommer følgende krav:

1. Tysklands land, ervervet og forsvart av den tyske nasjonen, må være til den tyske nasjonens tjeneste, som et hjem og som et levebrød. De som bor i landet må forvalte det i denne forstand.

2. Bare medlemmer av den tyske nasjonen kan eie land.
3. Land som er lovlig ervervet av dem skal anses som arvelig eiendom. Til retten til å eie eiendom er imidlertid knyttet en plikt til å bruke den i nasjonal interesse.
   Det skal oppnevnes spesielle domstoler for å føre tilsyn med denne forpliktelsen; disse skal bestå av representanter fra alle avdelinger av jordeierklassen og én representant for staten.

4. Tysk jord må ikke bli gjenstand for økonomisk spekulasjon, og den må heller ikke gi eieren ufortjent inntekt. Den kan bare erverves av den som er villig til å dyrke den selv. Derfor har staten fortrinnsrett ved ethvert salg av jord.
   Det er forbudt å pantsette land til private långivere. Nødvendige lån til dyrking på gunstige vilkår vil bli gitt til bønder enten av foreninger anerkjent av staten, eller av staten selv.

5. Avgifter skal betales til staten for bruk av land i henhold til eiendommens omfang og kvalitet. Denne skatten på land vil unngå ytterligere beskatning av grunneiendom.
6. Det kan ikke fastsettes noen fast regel for mengden dyrking. Fra et befolkningspolitisk synspunkt trenger vi et stort antall små og mellomstore bedrifter.

Machine Translated by Google

gårder. Storskala jordbruk spiller imidlertid en svært viktig rolle, og hvis det opprettholder et sunt forhold til de mindre bedriftene, er det berettiget.

7. En arvelov vil være nødvendig for å forhindre oppdeling av eiendom og en opphopning av gjeld på det.

8. Staten skal ha rett til å tilegne seg land, mot at passende kompensasjon skal gis gitt:

   a. når den ikke eies av et medlem av nasjonen;

   b. når det – ved en dom fra jordretten – fastslås at eieren, ved urettmessig jordbruk, handler ikke i nasjonal interesse;

   c. med det formål å bosette uavhengige bønder på den, når eieren ikke dyrker den selv;

   d. når det er nødvendig for spesielle statlige formål i nasjonal interesse (f.eks. kommunikasjon, nasjonalt forsvar). Land ervervet ulovlig (i henhold til tysk lov) kan konfiskeres uten kompensasjon.

9. Det er statens plikt å kolonisere land som er blitt tilgjengelig, gjennom en ordning basert på høye hensyn til befolkningspolitikk. Landet skal tildeles nybyggere som arvelig eiendom under betingelser som gjør det mulig å leve av det. Nybyggere skal velges ut ved undersøkelse av deres sivile og profesjonelle egnethet. Spesiell gunst skal vises sønner av bønder som ikke har arverett.

Kolonisering av østgrensene er av ytterste betydning. I dette tilfellet vil det ikke være tilstrekkelig å bare etablere gårder, men det vil være nødvendig å opprette markedsbyer i forbindelse med den nye industrigrenen. Dette er den eneste måten å åpne for å gjøre de mindre gårdene til en lønnsom investering.

Det vil være en plikt i Tysklands utenrikspolitikk å sørge for store områder for næring og bosetting av den voksende befolkningen i Tyskland.

4. Bondeklassen må oppdras økonomisk og pedagogisk

1. Den nåværende fattigdommen blant jordbefolkningen må umiddelbart avhjelpes ved skattelettelser og andre krisetiltak. Ytterligere gjeld må stanses ved å redusere renten på lån til førkrigstiden ved lov, og ved summariske tiltak mot utpressing.

2. Det må være statens politikk å sørge for at jordbruket skal lønne seg. Tysk jordbruk må beskyttes av tollsatser, statlig regulering av import og et program for nasjonal opplæring.

Prisfastsettelsen for landbruksprodukter må frigjøres fra markedsspekulasjon, og det må settes en stopper for utnyttelse av landbruksinteressene av de store mellommennene, hvis virksomheter må oppmuntres av staten til å overføres til landbruksforeninger.

Det skal være slike profesjonelle organisasjoners oppgave å redusere bøndenes driftsutgifter og øke produksjonen. (Tilveiebringelse av redskaper, gjødsel, frø, avlsmidler

Machine Translated by Google

lager på gunstige forhold, forbedringer, krig mot skadedyr, gratis rådgivning, kjemisk forskning osv.) Staten skal gi full bistand til organisasjonene i å utføre deres oppgave. Staten må spesielt insistere på en betydelig reduksjon i kostnadene for kunstgjødsel og elektrisk kraft for bønder.

3. Organisasjonene må også etablere klassen av gårdsarbeidere som medlemmer av bondesamfunnet gjennom kontrakter som er rettferdige i sosial forstand. Tilsyn og voldgift i disse sakene vil være statens funksjon. Det må gjøres mulig for gode arbeidere å stige til status som gårdbrukere. Den etterlengtede forbedringen av levekår og lønninger for gårdsarbeidere vil skje så snart den generelle jordbrukssituasjonen forbedres. Når disse forholdene tar en vending til det bedre, vil det ikke lenger være nødvendig å ansette utenlandsk arbeidskraft på jorden, og denne skikken vil i fremtiden være forbudt.

4. Bondeklassens nasjonale betydning krever at staten skal fremme teknisk utdanning innen landbruket. (Ungdomsinstitusjoner, videregående skoler for landbruket, med svært gunstige vilkår for ungdom med talent, men uten midler.)

5. Profesjonelle organisasjoner kan ikke gi all den hjelpen som bondeklassen trenger; bare den politiske bevegelsen til NSDAP for tysk frihet kan gjøre dette.

Landbefolkningen er fattig fordi hele den tyske nasjonen er fattig. Det er en feil å forestille seg at én enkelt klasse arbeidere kan unnslippe å dele det tyske samfunnets formuer som helhet, – og en forbrytelse å skape sjalusi mellom byfolk og bygdefolk, som er bundet sammen på godt og vondt.

Økonomisk bistand under det nåværende politiske systemet kan ikke føre til en permanent forbedring, for politisk slaveri er roten til vårt folks fattigdom, og bare politiske metoder kan fjerne det.

De gamle politiske partiene, som var, og er, ansvarlige for den nasjonale slaveri, kan ikke være lederne på veien til frihet.

Det er viktige økonomiske oppgaver som venter på profesjonelle organisasjoner i vår fremtidige stat; selv nå kan de gjøre mye forberedende arbeid i den retningen; men for den politiske frigjøringskampen, som skal legge grunnlaget for en ny økonomisk orden, er de ikke egnet; for den kampen må utkjempes ikke fra et enkelt yrkes synspunkt, men fra hele nasjonens synspunkt.

Bevegelsen som vil føre den politiske kampen for frigjøring til slutten er NSDAP

(signert) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

NSDAPs politikk for eierskap av landeiendom

Et svar fra Gottfried Feder

Deutsche Tageszeitung *(nr. 47)* av 25. januar 1930 publiserte en rekke spørsmål stilt til oss av lederne av Brandenburg Landbund. Hovedmålet deres var å få en definisjon av NSDAPs holdning til privat eiendomsrett til jord, arv, kredittopptak, tollsatser, prisregulering, profittdeling og til spørsmål av generell sosialpolitisk og valgtaktisk interesse.

JEG.

For å dempe bekymringen for enhver senere vilkårlig tolkning av punkt 17 i partiprogrammet, ble det første spørsmålet stilt med følgende ord: «Er NSDAP villig til å gi en garanti for at de ikke vil

sette seg ansikt til ansikt med
eierskap av land».

Svar: Nasjonalsosialismen anerkjenner privat eierskap som et prinsipp, og plasserer det
under statlig beskyttelse.

Den vil søke å opprettholde en sunn kombinasjon av alle bedrifter, små og store, i nasjonens økonomiske liv.

Ånden i hele programmet beviser tydelig at nasjonalsosialismen, som en overbevist og konsekvent motstander av marxismen, fullstendig avviser dens ruinerende sentrale lære om generell konfiskering, og anser en permanent jordbruksklasse for å være det beste og sikreste grunnlaget for nasjonalstaten.

Men siden nasjonalsosialismen også er en bestemt motstander av de store kapitalistene, hvis mål er å mobilisere alle landbruksverdier for seg selv, og å fortrenge bøndene ved hjelp av beskatning og renter på lån, krever den statlig beskyttelse av bøndene mot aggresjon fra storbedriftenes interesser.

Vi trenger en sterk og sunn klasse av bønder, fri fra renters trelldom og skattetyranniet.

II.

Det andre spørsmålet var rettet til meg personlig, ettersom jeg var utnevnt av Hitler
«endelig dommer i alle spørsmål som gjelder programmet».

"Hva er nasjonalsosialismens holdning til arv av eiendom, og"
etterfølgeroppgaver?

Svar: Siden det er bærebjelken i den nasjonale ideen, er kontinuitet i eierskapet, dvs. arv av landet som en manns forfedre gjenvunnet og dyrket, en naturlig konsekvens. Nasjonalsosialismen anerkjenner derfor prinsippet om arv, slik den gjør med prinsippet om eierskap til land.

Machine Translated by Google

Hvis eiendom går til fjerne slektninger, vil den nasjonalsosialistiske staten ilegge en spesialskatt, men i tilfelle nærmere slektskap vil denne bli vurdert etter gjeldende sats.

Tredje.

Dette spørsmålet ble stilt på grunn av bekymring – helt ubegrunnet – angående det mulige konsekvensene av å forby lån fra private kapitalister for sikkerheten til jorden.

Svar: En stat som ønsker å frigjøre landbrukseiendom for gjeld og redde bøndene fra klørne til profesjonelle finansfolk – så mange bønder har i hvert fall blitt drevet fra hjemmene sine av jødene – en stat som ønsker å bryte ned kapitalismens pengemonopol og avskaffe rentens trelldom, vil sannsynligvis ikke holde tilbake nødvendige kreditter eller kreve utpressende renter; tvert imot har nasjonalsosialismen til hensikt å hjelpe landbruket til det ytterste.

IV.

"Å bryte ned renters trelldom." Avskaffelse av uopptjent inntekt. "Hva er
Det nasjonalsosialistiske partiets holdning til kapital som er spart eller arvet?

Svar: Har noen bonde i dag en «ufortjent inntekt» fra krav om renter, eller kan noen grunneier leve av penger spart fra leien sin?

Dette betyr at det er angst blant visse grunneiere som fortsatt har litt kapital igjen, eller at det er en bevisst misforståelse eller uvitenhet om det viktigste kravet i det nasjonalsosialistiske programmet.

NB Vi mener bokstavelig talt «å bryte ned rentens trelldom». Ingen vil beskrive små beløp i renter fra sparepenger, boliglån eller statslån som rentens trelldom. Det vi mener med det er når bevisst inflasjon har frarøvet oss alle sparepengene våre, og bonden må betale renter på nye boliglån og kortsiktige kreditter til renter som ruinerer ham.

De som støtter å holde fast ved det nåværende kapitalistiske systemet, er imot bøndenes sanne interesser, og for å la bankene og deres agenter styre landbruket. For resten vil jeg henvise leserne til brosjyrene mine med tittelen Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage og Das Programm der NSDAP *(Den tyske staten på det nasjonalsosialistiske grunnlaget og NSDAPs program).*

V.

Vår politikk når det gjelder beskatning sier klart og konsekvent: Å frigjøre forbrukeren fra
byrden av indirekte beskatning, og produsenten fra skatter som hemmer virksomheten hans.

«Har partiet til hensikt å fjerne importavgifter?»

Svar: Landbund burde være klar over at den nasjonalsosialistiske avstemningen i Riksdagen gikk absolutt for beskyttelsestoller på landbruksprodukter, i samsvar med prinsippet om beskyttelse av nasjonens arbeid i by og land.

VI.

Spørsmålet om profittdeling. Det er umulig å behandle dette omfattende og vanskelige emnet her. I mitt ukeblad, Die Flamme, har jeg beskrevet vår holdning i detalj i en rekke artikler.

Machine Translated by Google

Artikkelen i Deutsche Tageszeitung er misvisende, ettersom den fjerner setningene den siterer fra konteksten. Personlig mener jeg at profittdeling i den generelle forstand som brukes i de kapitalistiske og marxistiske idéskolene ikke er den riktige løsningen. I dette emnet refererer programmet vårt til arbeidere i fabrikker, og det er ingen vits i å forsøke å avklare spørsmålet i en pamflett som omhandler landbruk.

VII.

Forlengelse av alderstrygdeytelser.

«Hvordan er det foreslått å skaffe midler til dette formålet?»

Svar: Det finnes nå alderstrygd, men den er i mange tilfeller utilstrekkelig og regnes som fattigdomsforringelse. Når skattebyrden er fjernet, og de som nå er arbeidsledige, men i stand til å jobbe, er tilbake i den økonomiske sfæren, vil det være tilstrekkelige midler til å gi rikelig med alderstrygd til de som ikke lenger er i arbeid.

VII, IX, X.

Dette er bare spørsmål som har med partitaktikk å gjøre, og ikke noe prinsipp.

Siden vi er i opposisjon mot en koalisjon som har brakt ulykkelighet til Tyskland, må vi naturligvis nå og da stemme med kommunistene (selv om en hel verden skiller oss fra dem), akkurat som de tyske nasjonalistene og de kristennasjonale bøndene gjør. Vi lar ingen diktere oss hvor vi får våre tilhengere fra, men vi henvender oss til alle – arbeidere, borgere og bønder – som har et godt tysk hjerte i kroppen og er menn med god vilje, og som ønsker å se en slutt på parlamentarisk vanstyre og den elendige politikken for oppfyllelse (av fredsavtalene). Vi anser ikke at «sosial kommunikasjon» med andre partier er en passende metode for å befri den tyske nasjonen fra marxisme og parlamentarisme, – for det fører til politisk forhandling. Ingenting annet enn diktatorisk handling og målrettet maktutøvelse kan trekke Tyskland ut av gjørma.

Nasjonen ønsker ikke fine ord, men maktbruk; ikke forhandlinger, men solid arbeid for vår fattige, undertrykte nasjon.

En fullstendig og klar redegjørelse for det foregående finnes i nr. 19 av den nasjonalsosialistiske samlingen – Unser täglich Brot: Grundlagenspørsmål i tysk jordbruk; av Hermann Schneider, Eckersdorf, Kreis Namslau, angående hele den nasjonalsosialistiske politikken med hensyn til jordbruk. Den inneholder veluttenkte forslag for å gjenopprette den lidende bondeklassen i Tyskland.

Nr. 16, av dr. Buchner, inneholder et utmerket essay om meningen med og ånden i vår økonomiske politikk.

Nr. 12, av oberst Hierl, beskriver vår nasjonale forsvarspolitikk.

Vi skal avslutte med noen få bemerkninger om visse spørsmål som våre politiske fiender ondsinnet og usannferdig fremstiller i håp om å skade oss.

Vår holdning til den permanente embetsmannsklassen er utvilsomt verdig. Vi ville ikke være så helhjertede beundrere av den store kongen av Preussen hvis vi var imot denne klassen. Det hæren var i utlandet, er en ren, uforgjengelig embetsmannsklasse for staten hjemme. Ære og plikt må igjen bli essensielle egenskaper hos våre embetsmenn. Den typen embetsmenn som er tilgjengelige for de røde og de svarte, vil forsvinne i den kommende staten; slike partisvindlere har ikke bruk for ære og plikt.

Machine Translated by Google

Antydningen om at nasjonalsosialistene er imot tjenestemennene og har til hensikt å redusere lønnen deres og avskaffe pensjoner, er av natur en politisk løgn, som har blitt spredt av våre motstanderes presse. Tvert imot ønsker vi å gi alle medlemmer av nasjonen som har tjent Tyskland trofast hele livet, en ærespensjon som vil befri dem fra bekymringer i alderdommen. Det er bare slik at sosialhjelpen vil bli frigjort fra stigmaet med «fattigdom».

Vi må også vise til utvidelsen av pensjonsideen til uavhengige yrker og håndarbeidere. Det er ikke nødvendig å bekymre seg for hvordan vi skal skaffe midler til formålet. Når vi slutter å betale tusenvis av millioner til utlandet hvert år, og enda mer til våre egne banker, vil en brøkdel av disse summene være tilstrekkelig til å betale for alderspensjoner.

Arbeidsledighetstrygd og forsikring

Det er ikke i seg selv statens sak å støtte menn som er i stand til å arbeide med statlige midler. Vår holdning til det nåværende systemet for støtte til de som ikke kan tjene til livets opphold har aldri endret seg; vi har alltid presset på i Stortinget for bedre vilkår for de arbeidsløse.
Dette gjør vi ikke fordi vi mener det er en riktig tingenes tilstand, men fordi en regjering som den nåværende, hvis idiotiske utenriks- og innenrikspolitikk har ført arbeidskraft, matproduksjon og all handel til avgrunnens rand, er forpliktet til å la sin politikk gå forbi.

En stat som ikke klarer å gjeninnsette millioner av menn som kan arbeide i den økonomiske verden, fortjener å bli feid bort; så hvis den ikke klarer å løse problemet med hjelp til arbeidsledigheten økonomisk, trekker vi bare på skuldrene.

De forskjellige angrepene på hjelpetrygden, selv om de er berettigede når de refererer til tilfeller av misbruk av denne sosialhjelpen, klarer ikke å få oss til å vende oss bort fra prinsippet vi tror på. Selv om det blant nesten 3 000 000 arbeidsledige kan være 2 eller 300 000 beryktede sløver som lett ville kommet tilbake i arbeid hvis hjelpetrygden ble fjernet, må vi ikke glemme at det fortsatt er minst 2,5 millioner gode arbeidere, ansatte, ingeniører, teknikere, formenn, kontorister osv. som desperat søker arbeid og ikke klarer å finne det. Det er på grunn av vår fullstendig uforsvarlige statspolitikk at det er umulig å gjøre noen endring i den elendige hjelpetrygden til arbeidsled

Angrep på religion og presteskapet

Vi kan ikke erklære for ofte at NSDA.P. ikke drømmer om å angripe
Kristen religion og dens verdige tjenere.

Det er den korrumperende politikken til sentrum og det bayerske folkepartiet vi angriper; disse mister ingen mulighet til å rope «Kirken i fare» bortsett fra når de gjør felles sak med det ateistiske, gudfornektende sosialdemokratiet.

Det er fordi vi har et så høyt og hellig ideal for menneskets forhold til sin Gud at vi hater å se religion tilsmusset med skitt fra politisk konflikt.

Machine Translated by Google

2. De 25 poengene

Det nasjonalsosialistiske tyske arbeiderpartiet kunngjorde sitt program for verden på et stort massemøte den 25. februar 1920 i Hofbräuhous-Festsaal i München.

I paragraf 2 i vårt partis konstitusjon erklæres dette programmet uforanderlig.

Programmet

Det tyske arbeiderpartiets program er begrenset i den forstand at lederne ikke har noen intensjon om, når målene som er kunngjort i det, å opprette nye ledere, bare for å kunstig øke massenes misnøye og dermed sikre partiets fortsatte eksistens.

1. Vi krever en forening av alle tyskere for å danne et Stor-Tyskland på grunnlag av retten av den selvbestemmelsen nasjoner nyter godt av.
2. Vi krever like rettigheter for det tyske folket i dets omgang med andre nasjoner, og avskaffelse av fredsavtalene i Versailles og St. Germain.
3. Vi krever land og territorium (kolonier) for å gi næring til vårt folk og for å bosette vår overflødige befolkning.
4. Kun medlemmer av nasjonen kan være statsborgere. Kun de av tysk blod, uansett trosbekjennelse, kan være medlemmer av nasjonen. Ingen jøde kan derfor være medlem av nasjonen.
5. Enhver som ikke er statsborger, kan kun oppholde seg i Tyskland som gjest og må anses å være underlagt utenlandsk lov.
6. Stemmeretten om statens styre og lovgivning skal kun nytes av statsborgeren. Vi krever derfor at alle offisielle utnevnelser, av noe slag, enten det er i riket, på landet eller i mindre områder, kun skal gis til statsborgere. Vi motsetter oss parlamentets korrumperende skikk med å fylle stillinger utelukkende med tanke på partihensyn, og uten henvisning til karakter eller evner.
7. Vi krever at staten skal gjøre det til sin fremste plikt å fremme industrien og levebrødet til statens borgere. Hvis det ikke er mulig å forsørge hele statens befolkning, må utenlandske statsborgere (ikke-statsborgere) utestenges fra riket.
8. All ikke-tysk innvandring må forhindres. Vi krever at alle ikke-tyskere som kom inn i Tyskland etter 2. august 1914 umiddelbart må forlate Riket.
9. Alle statsborgere skal være like med hensyn til rettigheter og plikter.
10. Det må være den første plikten til enhver statsborger å arbeide med sinnet eller med kroppen. Den enkeltes aktiviteter må ikke kollidere med helhetens interesser, men må fortsette innenfor fellesskapets rammer og være for det allmenne beste.

Machine Translated by Google

Vi krever derfor:

11. Avskaffelse av inntekter som ikke er opptjent ved arbeid.

Avskaffelse av interessens trelldom.

12. I lys av det enorme offeret av liv og eiendom som kreves av en nasjon av enhver krig, må personlig berikelse på grunn av en krig betraktes som en forbrytelse mot nasjonen.
Vi krever derfor hensynsløs konfiskering av alle krigsgevinster.

13. Vi krever nasjonalisering av alle bedrifter som frem til i dag har blitt omdannet til selskaper (truster).

14. Vi krever at overskuddet fra engroshandelen skal fordeles.

15. Vi krever omfattende utvikling av tilbud for eldre.

16. Vi krever opprettelse og opprettholdelse av en sunn middelklasse, umiddelbar kommunalisering av engrosbedriftslokaler og utleie av disse til en billig pris til småhandlere, og at det vises ekstrem hensyn til alle småleverandører til staten, distriktsmyndigheter og mindre lokaliteter.

17. Vi krever en jordreform som er tilpasset våre nasjonale behov, vedtakelse av en lov om konfiskering uten kompensasjon av jord til fellesformål, avskaffelse av renter på jordlån og forhindring av all spekulasjon i jord .

18. Vi krever nådeløs straffeforfølgelse av de som har gjort det som skader fellesinteressene. Ussel forbrytere mot nasjonen, ågerkarer, profitører osv. må straffes med døden, uansett tro eller rase.

19. Vi krever at romerretten, som tjener den materialistiske verdensorden, skal erstattes av et rettssystem for hele Tyskland.

20. Med mål om å åpne muligheten for høyere utdanning og dermed avansement for enhver dyktig og flittig tysker, må staten vurdere en grundig omstrukturering av vårt nasjonale utdanningssystem. Læreplanen ved alle utdanningsinstitusjoner må bringes i samsvar med kravene i det praktiske liv.

Forståelse av statsideen (statssosiologi) må være skolens mål, og det starter med elevens første intelligens. Vi krever utvikling av begavede barn av fattige foreldre, uansett klasse eller yrke, på statens bekostning.

21. Staten må sørge for å heve helsestandarden i nasjonen ved å beskytte mødre og spedbarn, forby barnearbeid, øke kroppslig effektivitet gjennom obligatorisk gymnastikk og idrett fastsatt ved lov, og ved omfattende støtte til klubber som er engasjert i de unges kroppslige utvikling.

22. Vi krever avskaffelse av en betalt hær og dannelse av en nasjonal hær.

23. Vi krever juridisk krigføring mot bevisste politiske løgner og spredningen av disse i pressen. For å legge til rette for etableringen av en tysk nasjonal presse krever vi:

---

[1] Den 13. april 1928 kom Adolf Hitler med følgende erklæring: Det er nødvendig å svare på den feilaktige tolkningen fra våre motstanderes side av punkt 17 i NSDAPs program.

Siden NSDAP anerkjenner prinsippet om privat eiendom, er det åpenbart at uttrykket «konfiskasjon uten kompensasjon» bare refererer til mulige juridiske fullmakter til å konfiskere, om nødvendig, land som er ulovlig ervervet, eller som ikke forvaltes i samsvar med nasjonal velferd. Det er rettet i samsvar med nasjonal velferd. Det er i første omgang rettet mot de jødiske selskapene som spekulerer i land.

München, 13. april 1928. (signert) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

a. at alle avisredaktører og deres assistenter, som ansetter den tyske språk, må være medlemmer av nasjonen;

b. at det kreves spesiell tillatelse fra staten før ikke-tyske aviser kan utgis. Disse trykkes ikke nødvendigvis på tysk;

c. at ikke-tyskere skal forbys ved lov å delta økonomisk i eller påvirke tyske aviser, og at straffen for brudd på loven skal være nedleggelse av enhver slik avis og umiddelbar deportasjon av den berørte ikke-tyskeren. Det må forbys å publisere aviser som ikke bidrar til nasjonens velferd. Vi krever rettslig forfølgelse av alle tendenser innen kunst og litteratur av en art som sannsynligvis vil oppløse vårt liv som nasjon, og undertrykkelse av institusjoner som strider mot de ovennevnte kravene.

24. Vi krever frihet for alle religionssamfunn i staten, i den grad de ikke er en fare for den og ikke strider mot den tyske rases moralske følelser.

Partiet står som sådan for positiv kristendom, men binder seg ikke til noen bestemt bekjennelse når det gjelder trosbekjennelse. Det bekjemper den jødisk-materialistiske ånden i oss og uten oss, og er overbevist om at vår nasjon bare kan oppnå permanent helse innenfra på prinsippet:

Fellesinteressen foran seg selv.

25. For at alt det foregående kan realiseres, krever vi opprettelsen av en sterk sentralmakt i staten. Ubestridt autoritet fra det politisk sentraliserte parlamentet over hele riket og dets organisasjon; og dannelse av kamre for klasser og yrker med det formål å gjennomføre de generelle lovene som er kunngjort av riket i de forskjellige statene i konføderasjonen.

Partiets ledere sverger på å gå rett frem – om nødvendig å ofre sine liv — for å sikre oppfyllelse av de foregående punktene.

München, 24. februar 1920.

卐 卐 卐 卐 卐

Etter en grundig diskusjon på medlemsmøtet den 22. mai 1920 ble det vedtatt at «Dette programmet er uforanderlig». Dette betyr ikke at hvert ord må stå uendret, og heller ikke at noe som gjøres for å utdype eller utvikle programmet skal forbys, men det innebærer med absolutt besluttsomhet og urokkelig klarhet at prinsippene og de ledende ideene i det ikke må tukles med.

Det kan ikke være noen bøying eller vridning ut fra hensiktsmessighetshensyn, ingen skjult innblanding i svært viktige – og for dagens ordninger innen politikk, samfunn og økonomi, svært uvelkomne – punkter i programmet, ingen avvik fra følelsene.

Adolf Hitler trykker de to hovedpunktene med blyantskrift: Fellesinteressen foran selvet – programmets ånd. Avskaffelse av interessetrelldommen – kjernen i nasjonalsosialismen. Når disse to punktene er oppnådd, betyr det en seier for den kommende universalistiske samfunnsordningen i den «sanne staten» over dagens separasjon av stat, nasjon og økonomi under den korrumperende innflytelsen fra den individualistiske teorien om samfunnet slik det er nå.

Machine Translated by Google

konstruert. Dagens falske stat, som undertrykker arbeiderklassen og beskytter bankfolks og børsspekulanters piratkopierte gevinster, er arenaen for hensynsløs privat berikelse og for den laveste politiske profitt; den tenker ikke på sitt folk og gir ingen høy moralsk forening. Pengemakten, den mest hensynsløse av alle makter, har absolutt kontroll og utøver korrumperende, ødeleggende innflytelse på stat, nasjon, samfunn, moral, drama, litteratur og i alle moralspørsmål, som er vanskeligere å anslå.

Det må selvfølgelig ikke være noen vakling, ingen tilbaketrekning i denne kjempekampen; det er enten seier eller nederlag.

Det noe varierte synet på det samme grunnprinsippet, som jeg ga i min bok, Der deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage (F. Eher Nachf.), er ikke en endring, men en rekke punkter som hører sammen, samlet og ordnet i henhold til ulike politisk-økonomiske, finansielle og kulturelle aspekter ved livet.

Hvis disse synspunktene mine *(se s. 22)* kunne sees på som avvikende fra eller i motsetning til de 25 punktene, ville Hitler aldri ha beskrevet boken min i sitt korte forord som «vår bevegelses katekisme». Enhver står fritt til å velge et av synspunktene etter sin smak, men hvis han sammenligner dem sammen, vil han ikke finne dem gjensidig motstridende.

For å sikre fremtidig absolutt enighet om våre krav slik de er uttrykt i vårt program, og for å beskytte bevegelsen mot sjokk som sannsynligvis vil skade enhver bevegelse, – «Forbedringsforslagene» som ble fremsatt av profesjonelle og amatørkritikere, klager og allvitere, utnevnte Adolf Hitler, på en konferanse for alle distriktsarrangører holdt i Bamberg 11. februar 1926, formelt Gottfried Feder til å være den endelige dommeren i alle spørsmål knyttet til programmet.

Machine Translated by Google

3. De grunnleggende ideene

Det er vår hensikt i denne pamfletten å avsløre de grunnleggende prinsippene i den nasjonalsosialistiske oppfatningen av staten så kort og enkelt som mulig. Vi skal senere behandle de sosiologiske, teoretiske og åndelige aspektene ved denne oppfatningen mer detaljert.

Vi skal heller ikke forsøke å beskrive de forskjellige andre politiske ambisjonene eller de som representerer dem i de forskjellige partiene og foreningene – dette er en oppgave i seg selv – men vi legger her kun frem de viktigste punktene i våre krav.

Verden oppsto av kaos, orden av uorden, organisering av vill forvirring.

I dag herjer kaos i verden – forvirring, kamp, hat, undertrykkelse, ran, grusomhet, egoisme. Bror er fremmedgjort fra bror. Medlemmer av samme nasjon angriper hverandre, stikker en mann i hjel bare fordi han bærer et hakekors. De lider alle under de samme byrdene, de samme nødene; men hvem har noen gang i løpet av disse siste månedene hørt om marxistiske arbeidere som angriper eller dreper sine arbeidsgivere, eller sine partiledere, eller noen av bankfolkene og blodsugerne på børsen, eller noen av de store profitørene? Det eneste offeret for kaos er den gode, enkle arbeideren. Marxistene har mistet hodet og stimler sammen for å slutte seg til plyndrerne av sin egen klasse, mens de vender seg brutalt mot de som står klare til å redde den.

Nasjonalistpartiene og andre partier sitter i regjeringen eller kjemper for å komme inn i den med de som har ødelagt sine nasjonale idealer og dermed mistet både ære og karakter. Forsvarsforeningene streber etter å trenge «inn i staten» – staten Severing og Grzesinsky – pasifister, internasjonalister og jøder, som de tror de kan styre regjeringen med.

De har gått fra seg! De såkalte Rechtskreise forstår ikke at ørner og slanger, ulver og lam, menneskeheten og kolerabasillen ikke kan samarbeide. De legger all sin styrke i å gi et inntrykk av «orden» i uorden, politisk kaos og politisk forfall. Men de retter ansiktene mot nasjonalsosialistene, disse «fanatikerne», fylt med vanvittig frykt for at sistnevnte kan frata dem noen av deres tidligere privilegier og posisjoner – og glemmer at de tapte alt gjennom nettopp de menneskene de nå krever «en del i de politiske brødene og fiskene» fra.

Industribedriftene, store eller små, har bare ett mål for øye – profitt – bare én lengsel – kreditter – bare én protest – mot beskatning; de frykter og respekterer bare én ting – bankene; de trekker på skuldrene over det nasjonalsosialistiske kravet om å bryte ned renters trelldom.

Deres eneste ønske er å «stifte gjeld». Den enorme skatten som bankene får ut av lån uten problemer eller arbeid, anser de som helt i orden. De grunnla sparsommelige partier og stemte for Dawes-lovene, som er hovedårsaken til den høye beskatningen.

Æren har veket fra næringslivet, som helt ligger i hendene på mektige selskaper. Produsentene har overgitt seg til høyfinansen, deres største fiende. Arbeidsgiverne i fabrikkene og på kontorene, dypt i gjeld, må nøye seg med den aller minste lønn, for all arbeidsfortjeneste går i lommene til den upersonlige pengemakten i form av renter og utbytte.

De som har kontroll er fullstendig ute av stand til å demme opp for kaoset. Knust ovenfra av beskatning og rentebetalinger, truet nedenfra av klagingen fra de undertrykte.

Machine Translated by Google

arbeidere, de har bundet seg blindt til en stat kontrollert av kapitalismen, mens utbytterne av det nåværende kaoset lar dem forbli ved makten bare som slavedrivere over de arbeidende massene. Deres raseri er ikke rettet mot marxismens galskap, men mot bærerne av det krokede korset. De glemmer at vi, og bare vi, så tragedien i tysk økonomi nærme seg, oppfattet og viste hvordan Tyskland, hvis det ble tatt i tide, av egen styrke kunne gjenopprette balansen.

Foreninger under alle slags navn, fornuftige i sine grunnleggende ideer – håpløse i det nåværende kaoset i det offentlige liv, søker å skape orden. Alt er forgjeves, for de er ikke i kontakt med nasjonen som en stor sosial helhet. Alle er bare opptatt av å snappe til seg små fordeler for sin egen kaste; blottet for ethvert politisk eller økonomisk prinsipp, gjelder de hvert politisk parti etter tur. De bøyer seg for det eksisterende systemet og bøyer seg for den såkalte øverste autoriteten.

De kostet den tyske nasjonen uante summer i utbetalinger til utallige organisatorer, direktører og bankfolk, men ingen av dem gjør det minste godt. Inflasjon – et kriminelt tiltak – frarøvet alle klasser, de sparsommelige, medlemmer av foreninger, håndverkere sparepengene deres.
En ny skatt, rett fra det grønne bordet, ødelegger håpene som er basert på mange års arbeid. En fordel oppnådd etter utallige møter, diskusjoner og delegasjoner til regjeringen, blir vanligvis annullert av en økning i levekostnadene, en økning eller et fall i prisene.

Kaos og galskap! Hvordan kan en bonde leve under slik forfølgelse? Hvordan kan arbeideren kjøpe med priser som stiger hele tiden? Hva er vitsen med å heve lønnen til tjenestemenn og ansatte når levekostnadsindeksen fortsetter å stige. De ser i sin godtroenhet etter hjelp fra staten, staten som har forårsaket all fattigdom og undertrykkelse, som ikke er «nasjonens far», men tyrannen og skatteoppkreveren til pengedespotismen.

Så vender de seg igjen og igjen til de gamle partiene, sier at de ikke bryr seg om politikk og hører hjemme til intet parti, og samtidig la de ynkelige partikranglene fortsette som før.

Den store oppgaven nasjonalsosialismen har stilt foran seg er en besluttsomhet om å gjenopprette formen, å fjerne kaoset, å sette verden, som har avveket fra de gamle dispensasjonene, i orden igjen, og å bevare denne ordenen – i høyeste platoniske forstand.

Det bør her sies at vi anser verken den tilsynelatende ordenen i en politistat, eller ran av finans som er helliget av skikk og lov, eller konspirasjoner av syndikater, truster og andre organiserte tiltak for nasjonalt svik som «orden», uansett hvor godt de «fungerer». Selv en ranerbande har «orden», fengsler har sine «forskrifter». Men i nasjonen, sett som en organisk helhet, viser alle aspekter av vårt offentlige liv smerte, trelldom, undertrykkelse, uoppriktighet og presenterer et kaotisk bilde av en alles kamp mot alle.

Regjering mot folk, parti mot parti, samtidig som de inngår de mest unaturlige allianser, arbeidsgiver mot arbeidstaker, kjøpmann mot produsent og forbruker, utleier mot leietaker, arbeider mot bonde, tjenestemenn mot offentligheten, arbeider mot
«Borgerskapet», kirken mot staten, der hver blindt tilpasser seg sin spesielle motstander og bare tenker på sine egne egoistiske interesser, sin fremgang og sine pengesekker. Ingen reflekterer over at den andre har rett til å leve, eller at det å forfølge sine egne egoistiske mål betyr at noen andre må betale for det. Ingen tenker på sine naboers velferd, eller på sine høyere plikter overfor samfunnet. En åndeløs jakt på personlig vinning. Albue naboen din for å komme seg videre, tramp på kroppen hans hvis du vil få noe ut av det – hvorfor bry seg? Det er moderne business.

La oss ikke lure oss selv. Vi er midt i en stor verdensforandring, og det er naturlig at enkle sjeler, stakkars vandrende ånder, ikke ser noen vei ut av kaoset, søker lindring i

Machine Translated by Google

selvmord, eller tro at verden går mot slutten og bli med i kappløpet etter gullkalven og storme blindt inn i boblebadet. «Nyt mens du kan – etter oss flommen.»

Et så forferdelig slag mot en nasjons moral er bare mulig og forklarlig når hele samfunnets intellektuelle fundament er rystet eller falskt, – og faktisk ser vi at marxismen, kapitalismen og lederne i vårt offentlige liv alle tilber den samme guden –

Individualisme. Personlig interesse er det eneste motivet – å oppnå fordeler for sin egen smale klasse i livet.

Senere vil det komme et ytterligere bidrag til denne serien, viet til en nøye gjennomgang. sosiologisk studie av samfunnskonstruksjonen.

Her skal jeg bare kort forsøke å vise et sammenlignende bilde av forskjellen mellom de organiske feilene i dagens stats- og politisk økonomi og essensen av en nasjonalsosialistisk stat. Dagens lære er: Samfunnet er summen av individene – staten på sitt beste en beleilig samling av individer eller foreninger.

Vi kan sammenligne denne læren om samfunnets konstruksjon med en haug med steiner. Det eneste virkelige ved den er de individuelle steinbitene. Formen er et spørsmål om tilfeldighet; om en stein er oppå eller under er likegyldig. Resultatet er verken mer eller mindre enn en haug med steiner.

Med samme sammenligning er staten, som svarer til vår nasjonalsosialistiske samfunnslære og statsfilosofi, huset. Mekanisk sett består huset også av så mange individuelle murstein – sand, sement, bjelker, vinduer, dører, gulv osv. Men hvem som helst kan se at et hus, et rom, er en høyere enhet, noe nytt og særegent og komplett i seg selv, mer enn bare en sum av murstein stablet sammen. Hvem som helst kan forstå at et hus ikke blir til ved å stable en rekke enkeltdeler i en haug, men bare ved å sette disse delene sammen etter en bevisst plan.

Slik er det med en nasjon. Ikke før kaos organisk, gjennom en bevisst plan, er blitt brakt i orden og gir plass til form, ikke før en fornuftig helhet er blitt satt sammen av massen av deler, kan den sanne staten fremstå. Først da vil de enkelte delene anta en målrettet form. Othmar Spann, tidligere rektor ved universitetet i Wien, har beundringsverdig forklart i sin bok *Der wahre Staat* og i sin *Gesellschaftslehre* de sosiologiske grunnlagene for dagens individualistiske stat i motsetning til det høye idealet om universell orden i en stat basert på vitenskapelige prinsipper.

Vi nasjonalsosialister skapte uttrykket, som alle mennesker kan forstå:

Fellesskapet før individet.

Det er bare ved å tjene allmennhetens interesser som medlem av det nasjonale fellesskapet at individet våkner til et høyere liv, hver på sin plass. Bare slik vil hver enkelt oppnå den ekte sosialismen, fellesskapsfølelsen, det sanne livet, vinne bevissthet om trygghet og innse at bare under denne ideens herredømme kan et organisk, nasjonalt styre oppstå fra dagens ranssystem og være til nytte for samfunnet og for hvert medlem av samfunnet.

I dag er individet et hjelpeløst offer for kreftene som kjemper om herredømmet; hans foreninger er maktesløse til å hjelpe ham. Det er ikke klart hvem som er den virkelige fienden – den dovne profitøren og utbytteren. Til tross for det marxistiske ropet mot kapitalismen, sentrums fromme uttalelser, næringslivets klager over byrden av ...

Machine Translated by Google

beskatning og renter, ingen innser verdensfienden, finansen som overskygger verden, og dens representant, den jødiske magnaten.

Alle klasser har følt rentens slag; skatteoppkreveren legger tunge press på alle deler av befolkningen, – men hvem tør motsette seg bankens og børsens makt? Kapitalen forkynner sin karakter ved å vokse, i motsetning til all erfaring andre steder på jorden, så å si utenfor seg selv uten anstrengelser eller arbeid, ved hjelp av renter og utbytter, og ved å vokse seg større og mektigere for hvert minutt. Det djevelske prinsippet om løgner har overgått anstendigheten i kreativt arbeid.

Bryt sammen, interessens trelldom er vårt krigsrop.

Jeg vet at dette kravet, som ligger til grunn for alle andre, ikke forstås ordentlig i sin fulle, enorme betydning, selv ikke i våre egne rekker. Svært få av våre talere tør for eksempel å angripe dette grunnleggende spørsmålet, selv om de fleste av dem føler hvor viktig det er; for et av våre partislagord er «Kjemp mot kapitalen og børsen». Men hva «interessenes trelldom» egentlig er, hvordan det påvirker nasjonens og individets liv, hvordan «finans» har slavebundet befolkningen, og hvilke riktige og praktiske metoder som må tas i bruk for å bryte det, og hva konsekvensene av å bryte det ville være for hele befolkningen – er tilstrekkelig klart for svært få til å gjøre det mulig for dem å forklare det med sine egne ord.

I sitt store verk, Mein Kampf (bind I, s. 224–225), har Adolf Hitler indikert den enorme betydningen av dette spørsmålet slik: *«Da jeg lyttet til Gottfried Feders første forelesning om å bryte ned renters trelldom i juni 1919, visste jeg umiddelbart at dette var en teoretisk sannhet av enorm betydning for den tyske nasjonens fremtid. Kampen mot internasjonal kapital og finans har blitt·hovedpunktet i programmet for den tyske nasjonens kamp for uavhengighet og frihet.»*

Alle seriøse nasjonalsosialister deler denne overbevisningen, for løsningen av dette spørsmålet innebærer løsning av det jødiske spørsmålet – og mye mer enn det.

Antisemittisme er på en måte grunnlaget for følelsene som ligger til grunn for hele bevegelsen vår. Enhver nasjonalsosialist er antisemitt, men ikke enhver antisemitt trenger å være nasjonalsosialist. Antisemittisme er negativt; antisemitten erkjenner bæreren av den nasjonale pestbakterien, men denne kunnskapen blir vanligvis til hat mot den enkelte jøde og jødenes suksess i forretningslivet. Da reiser antisemittismen seg i beste fall for å bidra til å drive jøden ut av vår stat og vårt økonomiske liv. Antisemitten bekymrer seg ikke for Hvordan og Hva som skjer videre.

Hvis prinsippet om dagens jødiske dominans – egeninteresse foran allmenn interesse – og det jødiske bank- og kredittsystemet fortsatt var bestående, selv etter at jøden var drevet ut, ville det fortsatt være nok bastardjøder, eller til og med «normale tyskere» av blandet rase som er like klare til å trå i jødenes sko og rase mot sin egen rase som jødene er i dag, og vi burde kanskje se mange «antisemitter» sitte der jødene en gang satt.

Nå er nasjonalsosialismen, med sitt hovedkrav om å bryte ned interessens trelldom, i bunn og grunn konstruktiv. Den stikker dypere, og konsekvensene er langt mer omfattende.

I essayet mitt, *Das Herzstück unseres Programms* (Nat.Soc. Jahrbuch, 1927), pekte jeg på den spesielle posisjonen etterspørselen gir oss blant alle andre partier og foreninger. I alle våre andre krav finner vi lignende og parallelle ambisjoner hos partiene på høyre og venstre side. Ingen andre partier enn vårt kan vise til noe motstykke til dette ene kravet.

Machine Translated by Google

Vi vet alle at verken venstresiden, med sitt falske rop om «Ned med kapitalismen», eller høyresiden med sine fraser om fedrelandet, er i stand til å starte en ny verdensepoke, for verken marxistene eller reaksjonærene kunne endre noe i vår økonomis natur, men ville bare ødelegge slik kommunistene i Russland gjør. De er ute av stand til å bygge opp –
som kommunistene i Russland.

Hva mener vi med interessens trelldom?

Tilstanden til folkeslag under pengedominansen til finansverdenen i verdensjødedommen.

Grunneieren er under denne trelldommen, som må ta opp lån for å finansiere jordbruksdriften sin – lån med så høye renter at de nesten spiser opp resultatet av arbeidet hans –, eller som er tvunget til å stifte gjeld og dra boliglånene etter seg som en blyvekt.

Det samme gjelder arbeideren, som produserer i butikker og fabrikker for en liten lønn, mens aksjonæren mottar utbytte og bonuser som han ikke har jobbet for.

Det samme gjelder den tjenende middelklassen, hvis arbeid nesten utelukkende går med til å betale renter på bankkreditter.

Det samme gjelder alle som må tjene til livets opphold ved mentalt eller fysisk arbeid, mens en forholdsvis liten andel, uten arbeid eller problemer, tjener enorme gevinster på utbytter, spekulasjoner og bankaksjer. Vi snakker ikke om de sparsommelige sparerne og småkapitalistene –
selv om også de skylder, eller skyldte, gevinstene sine til et falskt system –, men hele livet, mange ganger, ble den lille renten deres tatt fra dem i form av skatt, slik at vi lett har råd til å betale dem tilbake en del av deres fulle inntekt i deres alderdom, som ble tatt fra dem. Jeg skal si mer om dette senere.

Det samme gjelder industrimannen, som møysommelig har bygget opp virksomheten sin og med tiden gjort den til et selskap. Han er ikke lenger en fri agent, men må tilfredsstille det grådige styret og sine aksjonærer også – hvis han ikke ønsker å bli presset ut.

Det samme gjelder alle nasjoner som dekker underskuddene sine ved hjelp av lån.

Dette trelldomssystemet betyr ruin for enhver nasjon som overgir sine suverene rettigheter hjemme, kontrollen over sine finanser, sine jernbaner og sine skatter og toll til pengemakten, bankfolkene, slik Tyskland har gjort ved å akseptere Dawes-loven.

Kreativt arbeid er under samme trelldom, hvis det tenker på penger fremfor alt annet. I dag penger, «næringslivets tjener», har blitt herre, ja, arbeidets brutale tyrann.

Interessens trelldom er det virkelige uttrykket for motsetningene, kapital versus arbeid, blod versus penger, kreativt arbeid versus utnyttelse.

Nødvendigheten av å bryte dette trelldomssystemet er av så enorm betydning for vår nasjon og vår rase at vår nasjons håp om å reise seg fra sin skam og sitt slaveri alene avhenger av det; faktisk håpet om å gjenvinne lykke, velstand og sivilisasjon over hele verden.

«Det er vendepunktet alt dreier seg om; det er langt mer enn bare en nødvendighet for finanspolitikk. Selv om prinsippene og konsekvensene stikker dypt inn i det politiske og økonomiske liv, er det et ledende spørsmål for økonomisk studie, og påvirker dermed hvert enkelt individ og krever en avgjørelse fra hver enkelt: – Tjeneste for nasjonen eller ubegrenset privat berikelse. Det betyr en løsning på det sosiale spørsmålet.»

Alle «verdensspørsmål» kan beskrives med ett ord, som stiger opp som en flamme fra kaos; samtidig kan utallige profeter og bøker ikke uttømme alle spørsmålene som oppstår fra det ordet.

Machine Translated by Google

Vi kan ikke si mer for øyeblikket om dette enorme grunnleggende prinsippet for nasjonalsosialismen. Jeg har allerede kastet lys over alle vesentlige sider av problemet i brosjyrene mine: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft — München, 1926 (nå utsolgt); Der Staatsbankrott, Die Rettung — Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik — Diessen, 1921; og Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage — Frz. Eher Nachf., München, (alt tilgjengelig gjennom biblioteket til vårt parti i München, Thierschstr. 11).

Intensivt studium er nødvendig for å mestre detaljene i dette problemet, for den praktiske økonomien de siste 50 årene har fulgt den kapitalistiske ideen så tett at alle som har vokst opp med den trenger en fullstendig endring av orientering for å bli kvitt den.

En pamflett om emnet vil snart komme ut, som vil gi våre medlemmer en forklaring på denne svært viktige oppgaven til den kommende nasjonalistiske staten.

I tillegg til de to ganske nye grunnleggende prinsippene i programmet vårt som er gitt ovenfor, må nevne visse andre i forbindelse med statens generelle politikk.

Prinsippet som ligger til grunn for vår statspolitikk er kort sagt som følger: Det tyske riket er tyskernes hjem.

Det er det store prinsippet for hele vår utenrikspolitikk, og inkluderer Tysklands politiske frigjøring, alle kravene i vår rasepolitikk og vilkårene for medlemskap i staten.

Vårt økonomiske prinsipp er: Nasjonaløkonomiens plikt er å sørge for de nødvendige av livet og ikke for å sikre høyest mulig profitt for kapitalen.

Dette prinsippet for økonomisk politikk omfatter en grunnleggende holdning fra nasjonalsosialismen til privat eiendom, og med hensyn til de ulike forretningsformene, fra de aller minste til de aller største – syndikater, truster – og også til de store moralske spørsmålene som må være en levende kraft i næringslivet, hvis ikke «nasjonaløkonomien» skal synke til ren utnyttelse av nasjonen og til å bli drevet utelukkende for profitt!

Prinsippet vårt når det gjelder finansiering er som følger:

Finans skal eksistere til fordel for staten; finansmagnatene skal ikke danne en Staten i staten.

Dette prinsippet innebærer en seismisk forandring. Det gjelder de praktiske tiltakene som må iverksettes for å bryte interessenes trelldom – nasjonalisering av finans, kontroll over kredittsystemet og banksystemet.

Hver av disse oppgavene er av største betydning fra programmets synspunkt. De omfatter all skattelovgivning, med den ultimate – og tilsynelatende umulige – Målet med en stat uten beskatning.

Vårt prinsipp når det gjelder sosiale emner er som følger:

Den allmenne velferd er den høyeste loven av alle.

Dette prinsippet vårt står i direkte motsetning til dagens praksis, der hver klasse, hvert yrke, prøver å oppnå fordeler for sin egen gruppe i sosialpolitikken uten hensyn til allmennhetens interesser. Vi ønsker å gjøre det mulig for alle å finne en bolig og for alle å tjene til livets opphold, og å innføre et generelt system for eldreomsorg.

Når det gjelder utdanningsmessig og moralsk fremgang, er det vårt uforanderlige prinsipp: at alt arbeid i den retningen skal gjøres utelukkende fra det tyske nasjonalitetens synspunkt. Det kan ikke være ved ordre eller med makt at vår nasjons moralske og intellektuelle krefter kan innføre en ny renessanse, en ny klassisk epoke innen kunsten. Det må settes en stopper for de skadene som er lidd.

Machine Translated by Google

av vårt tyske kunstneriske og intellektuelle liv i hendene på det jødiske diktaturet, spesielt gjennom forgiftningen av pressen.

Bortsett fra dette viktige området for det offentlige liv, er det selvfølgelig mange andre forbedringer å vurdere.

Det er klart at vårt rettssystem må modifiseres for å imøtekomme de mange nye institusjonene; at skandalen med demokratisk valg til parlamentet må fjernes, og at vi etter overgangsperioden for et diktatur må bestemme oss for statens ytre synlige form og de føderale statenes interne funksjoner.

Allerede i denne korte oversikten kan vi imidlertid se de enorme dimensjonene av disse spørsmålene. når de stilles ansikt til ansikt med de enorme grunnleggende prinsippene i programmet vårt.

Det er ikke grunnleggende – faktisk er det likegyldig for oss om vi skal være et monarki eller en republikk, om vi skal ha en føderasjon av 5 eller 25 stater, forutsatt at de alle er tyske stater samlet under en sterk sentralregjering, ansikt til ansikt med utlendingen, og forutsatt at bare innbyggerne i den tyske staten hjemme kan leve lykkelige og tilfredse.

Machine Translated by Google

4. Programkravene i detalj

som formulert av Gottfried Feder i Der deutsche Staat.

Det vil gjøre det enklere å bruke programmet i den følgende formen når man verver nye medlemmer. De mindre klausulene er samlet under de viktigste overskriftene, som samsvarer med prinsippene som er formulert i forrige kapittel.

NSDAPs politiske og økonomiske program

Vårt mål er – Tysklands gjenfødelse av tysk frihet i tysk ånd.

Midlene for å nå dette målet er:

1. Det politiske prinsippet: Det tyske riket er tyskernes hjem.

    a. I utenrikspolitikken:

        • Dannelsen av en homogen nasjonalstat som omfatter hele den tyske rasen.

        • Energisk representasjon av tyske interesser i utlandet.

    b. I rasepolitikk:

        • Dannelsen av en homogen nasjonalstat som omfatter hele den tyske rasen.

        • Energisk representasjon av tyske interesser i utlandet.

    c. I internpolitikk:

        • Bare tyskere som bekjenner seg til et fullstendig fellesskap med Tysklands ånd og skjebne, kan utøve rettighetene til en statsborger.

        • Den som ikke er tysker, kan bare oppholde seg i den tyske staten som gjest og er underlagt utenlandsk lov.

        • Tyskernes rettigheter skal ha forrang fremfor rettighetene til fremmede statsborgere.

2. Vårt økonomiske prinsipp: Statens plikt er å sørge for livets nødvendigheter og ikke for å sikre kapitalen høyest mulig fortjeneste.

    a. Nasjonalsosialismen anerkjenner privat eiendom som et prinsipp og beskytter det ved å lov.

    b. Nasjonal velferd krever imidlertid at det settes en grense for opphopning av rikdom i hendene på enkeltpersoner.

    c. Alle tyskere danner et fellesskap for å fremme den generelle velferden og kultur.

    d. Innenfor rammene av enhver tyskers arbeidsplikt, med respekt for privat eiendomsrett, står enhver tysker fritt til å tjene og disponere over resultatene av sitt arbeid.

Machine Translated by Google

e. En sunn kombinasjon av alle former for virksomhet, små og store, innen alle områder av det økonomiske livet, inkludert landbruk, skal oppmuntres.

f. Alle eksisterende virksomheter som frem til nå har vært i selskapsform skal bli nasjonalisert.

g. Åger, profitt og personlig berikelse på bekostning av og til skade for av nasjonen skal straffes med døden.

h. Innføring av ett års arbeidsplikt (for staten), som påhviler alle Tysk.

3. Vårt økonomiske prinsipp: Finans skal eksistere til fordel for staten; finansmagnatene skal ikke danne en stat i staten. Derfor er vårt mål å bryte interessenes trelldom.

a. Befrielse av staten, og dermed nasjonen, fra gjeld til de store finanshusene som låner ut mot renter.

b. Nasjonalisering av Riksbanken og utstedende kontorer. c. Tilveiebringelse

av penger til alle store offentlige formål (vannkraft, jernbaner osv.), ikke ved hjelp av lån, men ved å gi rentefrie statsobligasjoner eller uten å bruke kontanter.

d. Innføring av en fast valutastandard på sikret basis.

e. Opprettelse av en nasjonal bank for næringsutvikling (valutareform) for å gi rentefrie lån.

f. Fundamental ommodellering av skattesystemet basert på sosialøkonomiske prinsipper. Fritak for forbrukerens byrde av indirekte beskatning, og for produsentens lammende beskatning (skattereform og skattelette).

4. Vårt sosialpolitiske prinsipp: Den allmenne velferd er den høyeste loven av alle.

a. Utvikling av aldersforsikring i stor skala ved å nasjonalisere livrentesystemet. Ethvert medlem av den tyske staten skal være sikret nok til å leve av når de når en viss alder, eller, hvis de er varig ufør, før denne alderen.

b. Deltakelse i overskuddet fra alle engasjerte i produktive virksomheter i henhold til effektivitet og alder. Ansvaret for å oppfylle oppgaven fra et nasjonalt synspunkt vil også deles.

c. Beslaglegging for sosiale formål av all fortjeneste tjent på krigen og revolusjonen, som ikke skyldes ærlig arbeid, og av formuen til ågerkarler og pengerøvere.

d. Avhjelping av boligmangelen gjennom omfattende nybygging i hele Riket ved hjelp av virkemidlene som er foreslått i nr. 20 (en ny nasjonalbank).

5. Vårt kulturelle mål er at all vitenskap og kunst skal blomstre på grunnlag av en politisk fri og økonomisk sunn stat. Midlene for å oppnå dette vil være:

a. Å trene de unge opp til å være sunne i kroppen og frie i sinnet, etter den store tradisjoner i tysk kultur.

b. Fullstendig tros- og samvittighetsfrihet.

c. Spesiell beskyttelse for kristne kirkesamfunn.

d. Motvilje mot dogmer som er i strid med tyske moralske instinkter og inneholder innhold som er skadelig for staten og nasjonen.

Machine Translated by Google

e. Motvirksomhet av all ond påvirkning i pressen, litteraturen, teateret, kunsten og kinoene.

f. Undervisningsfrihet i de tyske ungdomsskolene; dannelse av en kjennelse klasse av høyttenkte menn.

6. Militære anliggender.

a. Å gjøre nasjonen effektiv ved å tillate enhver fri tysker å tjene og bære våpen.

b. Avskaffelse av den betalte hæren.

c. Opprettelse av en nasjonal hær for nasjonalt forsvar under kommando av et høyt trent korps av profesjonelle offiserer.

7. Andre anbefalinger.

a. Pressereform. Undertrykkelse av alle tidsskrifter som strider mot det nasjonale beste. Strengt ansvar for all usann og bevisst forfalsket etterretning.

b. Endring av stemmerettslovene for å fjerne demoraliserende metodene i valgkamper og immuniteten til de valgte.

c. Dannelse av spesielle kamre for handel og yrker.

d. Rettsreform med hensyn til jordlovene – anerkjennelse av eiendomsretten til jord som prinsipp; ingen rett til å låne fra private kilder med sikkerhet i jorden; staten skal ha fortrinnsrett, spesielt når det gjelder utlendinger og jøder; staten skal ha myndighet til å forvalte eiendommer i tilfelle dårlig forvaltning fra eierens side.

Sivilrett – sterkt økt beskyttelse av personlig ære og helse, i motsetning til den ensidige juridiske beskyttelsen av eiendomsretten, som dominerer i dag.

e. Reform av statslovgivningen.

Den statsformen som passer best til den tyske karakteren er suveren kontroll forent i en sentral personlig makt. Nasjonen må senere avgjøre om denne sentrale personlige makten skal utøves av en valgt monark eller en president.

Rikets føderale karakter.

Den tyske nasjonens konstitusjon, bestående av en rekke land som er tett knyttet sammen av rase og historie, gjør det nødvendig at hver av statene skal være svært uavhengige i interne anliggender.

Det er Rikets sak å representere den tyske nasjonen i utlandet, og å sørge for pass, toll, også for hæren og marinen.

Det er tre hovedhindringer for å gjennomføre dette nasjonale programmet for nasjonale Sosialisme: Marxisme, det parlamentariske systemet og de kapitalistiske magnatene.

1. Vår antimarxistiske kampanje er rettet mot de splittende doktrinene til jøden Karl Marx – doktrinen om klassekrigen som splitter nasjonen, doktrinen om avskaffelse av privat eiendom som gjør næringsliv umulig – og mot hele det økonomisk materialistiske synet på historien.

Machine Translated by Google

2. Vår kampanje mot parlamenter er rettet mot mangelen på ansvarlighet hos de såkalte folkerepresentantene, som – siden de er immune – aldri i praksis kan innkalles til å svare for resultatene av sine avgjørelser; også mot alle onder som oppstår fra systemet (moralsk korrupsjon, nepotisme, korrupsjon), som alle resulterer i det endelige ondet – en regjering som er avhengig av et slikt parlament.
3. Vår kampanje mot Mammon, som rangerer over de to andre, er rettet mot pengenes verdensomfattende makt, dvs. den evige utnyttelsen av vår nasjon av de store utlånshusene.

Det er også en enorm kamp mot den sjeledrepende, materialistiske ånden av grådighet og rovgirighet med alle dens forstyrrende akkompagnementer i vårt offentlige, kommersielle og kulturelle liv.

Hovedkampen står mellom to verdensteorier, representert av to vesensforskjellige strukturer – ånden som har skapt og er kreativ, og den urolige, gripende ånden. Den kreative ånden, dypt forankret, men overlegen resten av verden i åndelig erfaring, bæres hovedsakelig av den ariske rasen. – Den gripende ånden, uten røtter noe sted, som kun sikter mot materielle, kommersielle ting, er hovedsakelig representert av jødene.

Nasjonalsosialismen, i likhet med antisemittisme, anser den jødisk-materialistiske ånden som hovedårsaken til ondskapen; den vet imidlertid at denne største kampen i historien ikke må stoppe med å bare ødelegge den semittiske ånden; det er derfor det store programmet for nasjonalsosialismen går langt utover det antisemittiske ønsket om å ødelegge, for det gir et positivt og konstruktivt bilde som viser hvordan den nasjonalsosialistiske staten av arbeid og prestasjoner bør se ut når den er fullført.

Når dette høye målet er oppnådd, vil det nasjonalsosialistiske partiet oppløses automatisk; for nasjonalsosialismen vil da være hele den tyske nasjonens liv. NSDAP er ikke et politisk parti i ordets vanlige forstand, men den delen av nasjonen som er trygg og sikker på fremtiden, som har samlet seg rundt sterke og besluttsomme ledere for å befri Tyskland fra skam og avmakt i utlandet og fra demoralisering hjemme, og for å gjøre det igjen sterkt og respektert i utlandet, og moralsk og økonomisk sunt hjemme.

«Det tyske riket er det tyske folkets hjem.»

Hvert ord i dette prinsippet for statspolitikk er et hugg med en piskeslag når vi tenker på den elendige tilstanden i dag.

«Det tyske riket» – hvor finnes det et tysk rike i dag? Kan Tyskland gjøre krav på å bli kalt en uavhengig stat? Nei! Ikke engang de mest selvtilfredse forståsegpåere innen statsrett kunne beskrive et land, slik som Tyskland er nå, som et land som fullt ut nyter godt av alle sine suverenitetsrettigheter.

De fem viktigste rettighetene en stat har er: suverenitet over sitt territorium, sin hær, sin finanser, intern administrasjon og kommunikasjon, og til slutt rettferdighet.

Du trenger bare å legge saken frem på denne måten for enhver lekmann uten ytterligere forklaring av en nasjons rettigheter i henhold til folkeretten, og sammenligne det med Tysklands posisjon i dag, og det blir klart at det er umulig å hevde at et suverent «tysk rike» eksisterer lenger.

Vår kontroll over vårt territorium er en hån, for når Frankrike velger, kan de erobre tysk land uten å be om tillatelse og uten å lide motstand. Tsjekkere, polakker, dansker

Machine Translated by Google

kunne begi seg ut på ethvert inngrep i tysk territorium uten frykt for hindringer. Det «forbannede gamle regimet» tolket det minste grensebrudd helt annerledes. Et militært inngrep i tysk territorium innebar da en «krigstilstand».

For å beskytte sin territoriale suverenitet trenger en nasjon en væpnet styrke som er i stand til å avverge ethvert angrep på sitt land, og dermed på sine borgeres liv og lykke. En fri stat kan ikke tillate en fremmed makt å granske dens handlinger, eller å ha rett til å bestemme styrken, utstyret, våpenene eller garnisonene til sin hær. Hvis den gjør det, er den absolutt ikke «suveren». Den kan ikke kommandere sine maktmidler. Den har gitt opp kontrollen over sine militære styrker. Tyskland har gjort dette ved å gi etter for fiendens kommisjoner for nedrustning og kontroll.

Tyskland hadde allerede lidd denne ydmykelsen under våpenhvilen og hadde mistet sine internasjonale rettigheter.

Likevel kunne hun ha beholdt en del av sin interne kontroll; men så snart den militære kontrollen var ødelagt, grep finansmagnatene muligheten til ubegrenset utnyttelse av tysk arbeidskraft.

Først og fremst brøt den gjørmete strømmen av revolusjon løs over Tyskland; deretter delte ågerkarlene og profitørene, de sosialdemokratiske forræderne, kaosets sønner, desertørene, fangefuglene makten med demokratene og sentrum, og bak og over alle finansmennene gjorde jødene sine saker. Snart ble frimurerne i de såkalte nasjonale partiene, spesielt bror Stresemann, tilkalt. Det siste slaget skulle snart komme. Ekspertene med sin Dawes-lov frarøvet Tyskland kontrollen over finansene sine, som ble byttet bort til en håndfull jøder, de tyske og utenlandske finansmagnatene. Riksdagen slapp jernbanene, og med dem all kontroll over kommunikasjon, også en stor del av kontrollen over beskatning og toll, ved å overlate dem til erstatningskommissæren.

Rettskontroll eksisterer knapt lenger. De okkuperte distriktene er underlagt utenlandsk militærlov; spesielle forskrifter styrer resten av Tyskland, slik som de for forsvar av republikken; usikkerhet rundt rettigheter, organisert offentlig ran gjennom den såkalte Aufwertungsgesetze, som tvinger domstolene til å erklære at galt er rett.

Tyskland er ikke lenger en suveren stat. Hun er en koloni av slaver. Tyskere blir undertrykt, kastet i fengsel, nektet ytringsfrihet – rett og slett fordi de fortsatt er «tyskere» og ønsker å få slutt på slaveriet sitt.

Ja, vi vil ha Tyskland fritt igjen, og dette kommende tyske riket skal bli tyskernes hjem – ikke bare en maskin for å holde orden, ikke bare en «stat», en «autoritet», en «regjering», en sinekyre for en håndfull regjerende hus, men et Hjem, det sjarmerende ordet – kjærlighet til hjemmet, vakkert, solrikt, elsket. Lukten av hjemlandet stiger opp, vandreren jubler av glede over å føle hjemlandets jord under føttene; han er bundet til det med blodsbånd.

Hjemfølelsen er følelsen av trygghet, og fra den blomstrer den fine blomsten av kjærlighet til hjemmet. Staten og nasjonen kan ikke ha noe bedre mål enn dette.

Det er større enn en forsiktig sosialpolitikk, enn arbeidsledighetstrygd, enn boligordninger, selv om det å ha et eget hjem faktisk er et av de sterkeste insentivene for kjærlighet til hjemmet.

Hjemmet er mer enn en «keiserstat», som man tjener, enten det er av entusiasme eller under tvang.

Det er mer enn en administrasjon, mer enn forsvar av ens egne interesser, mer enn en krybbe for kveg, eller beskyttelse av person og eiendom. Alle disse offentlige objektene må tjene ideen om hjemmet. Akkurat som ideen om hjemmet har en spesiell sjarm for barn i en ordentlig

Machine Translated by Google

En organisert familie, ettersom ens eget rom vekker helt andre følelser enn et rom på et hotell eller en fengselscelle; hjemmet er noe ubeskrivelig ømt og likevel mektig, overlegent ideen om en forening for et formål, som er den liberale – parlamentariske – demokratiske oppfatningen av den sosiale staten.

Statens politikk

Prinsipp: Det tyske riket skal være et hjem for tyskerne – ikke for jøder, russere (kommunister), sosialdemokrater, som ikke har noe fedreland som heter Tyskland (Crispien), og heller ikke for alle utlendinger som oppholder seg lengre eller kortere på tysk jord.

Vi er i skarp og fundamental opposisjon til Weimar-grunnloven, som bare omtaler «tyske statsborgere», men ignorerer begrepet «tysk» i nasjonal, eller rettere sagt rasemessig, forstand.

(a) Utenrikspolitikk.

1. Opprettelsen av en solid nasjonalstat, som omfatter alle grener av den tyske rasen.

   Alt tysk blod, enten det lever under fransk, dansk, polsk, tsjekkisk eller italiensk suverenitet, skal forenes i et tysk rike. Vi krever verken mindre eller mer enn det som ble krevd av våre fiender – tyskernes rett til å bestemme seg for å tilhøre sitt fedreland, den tyske staten.

   Vi gjør krav på alle tyskere i Sudeten-Tyskland, Alsace-Lorraine, Polen, Østerrikes forbundskoloni og statene som etterfulgte det gamle Østerrike. Dette kravet utelukker imidlertid uttrykkelig enhver tendens til imperialisme; det er det enkle og naturlige kravet som enhver sterk nasjonalitet fremsetter som sitt naturlige krav.

2. Sterk representasjon av tyske interesser i utlandet er en ytterligere og nødvendig følge av dette av punkt a.

   Det er vanligvis de beste, mest flittige og dristige – ingeniører, oppdagelsesreisende, professorer, kjøpmenn, leger – som drar til fremmede land og bærer med seg tysk kultur. De er medlemmer av den store tyske nasjonalfamilien, som de aldri må gå tapt i. De har rett til å forvente beskyttelse hjemmefra når de er i utlandet. De bør ikke bare være formidlere av kultur, men den bevisste fortropp for den germanske ideen i verden; ikke «menneskehetens apostler», men bærere av den nordiske ideen.

   De som representerer Tyskland i utlandet bør ikke tilegne seg utenlandske forestillinger, men holde fast ved sin overlegne tyske karakter. Vårt utenriksdepartement må feies rent med en jernkost. Vi må slutte med underdanigheten overfor utlendingen på samme måte som Erzberger og Stresemann, og det vil vise seg at sterk representasjon av tyske interesser vil bli respektert på en helt annen måte, og at oppmerksomhet på tyske ønsker i stedet for forakt vil bli resultatet.

(b) Rasepolitikk.

3. Utelukkelse av jøder og alle ikke-tyskere fra alle ansvarlige stillinger i det offentlige liv.

   Dette kravet er så naturlig for oss nasjonalsosialister at det ikke er behov for ytterligere forklaring; men det er ikke mulig å gi overbevisende argumenter i korte trekk til de som ikke tar inn prinsippene i vår raselære.

Machine Translated by Google

Enhver som ser på en jøde som en «borger av den jødiske religionsstaten» – og ikke som et heterogent, segregert folk, parasittisk av natur, vil ikke forstå hvor viktig dette kravet er. Hvis en mann skulle si eller tro at en kål som tilfeldigvis hadde vokst midt i en jordbærplante var en jordbærplante, og at man kunne få gode jordbær fra den, ville han ta like feil som om han trodde at en løveunge som hadde kommet seg inn blant en saueflokk derved ble en sau. En tysker ville ikke være god som regjeringsfunksjonær i Kina eller India, og vi skulle ikke like å ha en kineser eller en hottentott som finansminister eller ordfører i en tysk by.

Og likevel ville det være bedre å ha en Enver Pasha eller en Chang Kai Chek ved makten i Tyskland enn å ha en jøde med fritt spillerom for sine oppløsningsfulle rasemessige kjennetegn. Det som er sikkert er at revolusjonen løsnet på ordensbåndene i staten, og at de veletablerte jødiske bankfolkene, så vel som jødene fra øst som nylig har immigrert til Tyskland, har beriket seg ved å utarme Tyskland. Vi har alle sett og hatt erfaring med dette; det har alltid pågått, denne oppløsningen av nordiske institusjoner. «Det er bare én vei åpen for dette listige folket, – det har ingenting å håpe på så lenge orden opprettholdes.» (Goethe på messen i Plundersweilen)

Derfor krever vi:

4. At innvandringen av østjøder og andre parasittiske utlendinger skal stoppes, og at uønskede utlendinger og jøder skal deporteres.

Under den store inflasjonen strømmet jøder fra Galicia og Polen til byene i Tyskland som skadedyr. Selv om det var stor mangel på hus, ble de snart godt innlosjert, mens tyskerne måtte krype ned i hullene. De startet sin skitne virksomhet og kjøpte opp alt – perler, persiske tepper, diamanter, gull, sølv, platina, krigslån, tusenmarkssedler, kobber, bly, litteratur, teatre, korn (Fordamperselskapet). De ble raskt synlig rike – og fikk rang som tyskere – i øynene til «vanlige tyskere».

Kompromiss er fullstendig utillatt for å møte denne saken. Vi må ha administratorer med klare og ubøyelige rasemessige overbevisninger. Rasens helse må gjenopprettes ved praktisk anvendelse av antisemittisk behandling, og nasjonen vår må vendes nordover i den nordiske ideens forstand.

Dette spørsmålet hører kanskje ikke helt hjemme i NSDAPs «foreløpige program»; men vi må alle forstå tydelig at ikke mye kan gjøres med den tyske nasjonen før den er blitt «avbastardisert».

Men vi kan slå fast her og nå at den forferdelige rasemessige forfallet bare – i hvert fall i teorien – har blitt dempet på grunn av den bemerkelsesverdige interessen som generelt er vekket av spørsmål om rase og av at det finnes en rekke bøker om emnet; ingenting annet enn solid og kontinuerlig arbeid kan imidlertid tillate oss å gjøre reelle fremskritt.

(c) Når det gjelder statsborgerskap, krever vi:

5. At ingen andre enn tyskere, som tror på tysk kultur og den felles skjebnen til alle tyskere skal nyte godt av rettighetene til en statsborger.

Machine Translated by Google

Selv her må det trekkes grenser. Mennesker som, selv om de er tyskfødte, handler bevisst på en måte som er skadelig for nasjonen og staten, og mottar og adlyder ordre fra utlandet – dvs. ikke aksepterer en del av den felles skjebnen, kan ikke få borgerrettighetene; det er mange som vi må nekte den store æren av å nyte disse rettighetene.

6. Ikke-tyskere kan kun oppholde seg i den tyske staten som gjester og skal anses som som underlagt utenlandsk lov.

   Dette er et nødvendig prinsipp, beregnet på å sette en stopper for den evige underdanigheten overfor utlendingen. Men det betyr ikke at vi ikke skal ønske borgere i et fremmed land varmt velkommen og behandle dem godt som gjester så lenge de oppfører seg ordentlig; men

7. Tyskernes rettigheter og interesser skal ha forrang fremfor rettighetene og interessene til en fremmed nasjon.

   Våre ytterligere krav trenger ikke å inkluderes i detalj i programmet vårt. For eksempel vil formen som lovene som påvirker utlendinger antar bli avgjort senere, og det samme gjelder metodene for å ekskludere jøder. Et prinsippprogram kan ikke forventes å være et handlingsprogram som gir taktiske detaljer om hvordan overherredømme skal sikres, osv. Jeg er fullstendig imot å fastsette programmet vårt for strengt, for i denne store kampen må vi først bestemme prinsippene som vi aldri skal vike fra, og ikke etterligne metodene for å fange stemmer til de borgerlige og sosialistiske partiene.

Økonomisk politikk

Det er den nasjonale regjeringens plikt å sørge for livets nødvendigheter og ikke å sikre høyest mulig fortjeneste for Capital.

Det kan slå enkle, klarsynte menn at det er overflødig å kunngjøre dette åpenbare faktum som et prinsipp. Det er vanlig for produsenten, bonden, håndverkeren, produsenten at det han lager enten brukes eller forbrukes – av ham selv eller, som en handelsartikkel, av andre.

I hans øyne er virksomhet som ikke er opptatt av produksjon eller forbruk latterlig, umulig, mot sunn fornuft.

Dette bringer oss til en av de store intellektuelle vanskelighetene i vårt rekrutteringsarbeid. Våre landsmenn må si: – Selvfølgelig er din naturlige følelse når du tenker på betydningen og målene med arbeid og økonomi helt riktig, men dessverre svarer vår såkalte politiske økonomi i dag på ingen måte til denne naturlige påstanden. Hvis du ser nærmere etter, vil du oppdage de forferdelige egenskapene som er fullstendig i strid med den åpenbare plikten til all nasjonal politisk økonomi.

For hva med pengeutlånerne og profitørene? Tenker disse universelle plyndrerne på å skaffe livets nødvendigheter? Nei! Er de opptatt med å skape verdier, produserer de noe? Nei! De er ranere og forrædere i økonomisk forstand, og samler bare rikdom for seg selv.

Hva med bankene? De sirkulerer penger og gir «kreditt». Ja; men postvesenet gjør dette, og billigere, raskere og bedre; og hvem gir bankene kreditt til? — Til

Machine Translated by Google

trengende, de arbeidende massene, som ikke har noe eget hjem, eller til å bygge hus, til å dekke det skrikende behovet for boliger? Nei! Eller til bøndene, eller til de som driver bedrifter og som produserer og distribuerer de økonomiske nødvendighetene? Ikke fritt, og bare hvis sikkerhet tilbys, utover den naturlige forpliktelsen til å betale tilbake; dessuten tar de renter. Bryr bankene seg om produsentenes kunder blir betjent godt, billig og raskt, eller om økonomiske nødvendigheter blir levert raskt, billig og med tilbørlig oppmerksomhet? Nei! Deres eneste tanke er å tjene penger på renter, provisjon eller hva enn bankprosessen med å utnytte pengeforsyningen kalles. Hva produserer bankene? Ingenting! Hva tjener de? Enorme summer.

Dermed dekker ingen pengeutlånere, profitørene, bankene og finansfolkene nødvendigheter, men i stedet henter de enorme profitter fra det rådende kapitalistiske systemet – faktisk tyranniserer og utnytter de dagens antisosiale økonomiske system. Økonomiens hovedoppgave er å sørge for at renten på lån er sikker, dvs. at arbeiderne er tvunget til å gi fra seg deler av inntekten sin til «byen». Hva gjør fabrikkeieren, eller som arbeiderne kaller ham, «utbytteren» og «blodsugeren»? Ved å betale lavest mulig lønn, ved å bruke dårligere materialer, ved masseproduksjon, gjennomsnittsregulering og høye utsalgspriser, prøver han å oppnå størst mulig profitt for seg selv.

Han tenker ikke på fattigdommen til de ansatte; han bryr seg ikke om varene hans raskt må kastes som søppel – desto bedre, siden det betyr mer arbeid og mer profitt for ham. De dumme menneskene haster igjen og igjen etter billig søppel, hvis det bare vises frem på en attraktiv måte.

Avkastningen på kapitalen hans kommer først for ham, og det å skaffe livets nødvendigheter kommer i dårlig rekkefølge.

Han gjør imidlertid noe. Han sørger for arbeid.

Den sanne fabrikkeieren er noe helt annet, han som er seg bevisst sin høye oppgave som økonomisk leder. Han må ha høy moralsk verdi – i hvert fall i økonomisk forstand.
Hans oppgave er å oppdage folks reelle økonomiske behov – hvis han også er oppfinner, gjør han dette pionerarbeidet selv. Han må holde kostnadene så lave som mulig og fordele dem best mulig, holde prisene så lave som mulig for å få varene sine ut på markedet; opprettholde både kvalitet og kvantitet på produksjonen, betale sine ansatte godt, slik at de kan kjøpe varer fritt, må alltid tenke på forbedringer og fornyelser av anlegg og handelsmetoder. Hvis han setter alt dette først i sin virksomhet, «forsyner han livets nødvendigheter» i beste og høyeste forstand, og profitten vil komme av seg selv uten at han gjør dem til sitt første mål. «Det fineste og mest universelt kjente eksemplet på denne typen produsent er Henry Ford. Det finnes andre navn i vår egen tungindustri som står like høyt, –»

Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens og mange andre.

Karakteren til slike virksomheter er helt annerledes når de ikke personlig kontrolleres av menn med høye moralske egenskaper som ivaretar sine arbeideres interesser, men er overlatt til upersonlige aksjeselskaper.

Så lenge grunnleggeren av en bedrift også er hovedaksjonær og kan opprettholde standarden for kvaliteten på produktene sine, kan alt gå bra; men så snart omstillingen finner sted, blir den overveldet av de kapitalistiske aksjonærenes interesser. De tidligere eierne, lederne, er nå avhengige av styret, som representerer aksjonærene, for forbedringer i forretningsmetoder og arbeidsforhold, – og aksjonærene har ingen interesse (utover slavedriverens) i arbeidernes velferd og arbeidets kvalitet, så lenge

Machine Translated by Google

Utbyttet som kommer ut av det er stort og bra. Innføringen av proprietære aksjer har hatt en svært ødeleggende innflytelse, for enhver tilfeldig spekulant kan kapre aksjene og faktisk bli eier av store industrianlegg uten å vite noe om dem. For børsen er aksjer og andeler bare papir de kan leke med. De er ikke interessert i produksjons- og arbeidsforhold, de fleste av dem kan ikke si hva produktene eller betingelsene for markedsføring, arbeidskraft, lønn og vedlikehold er i virksomheten de eier ved lov. (!) Og eiere er de faktisk, bare fordi de tilfeldigvis har kapret aksjene i den eller den fabrikken i markedet.

La oss nå undersøke denne tilstanden i lys av dens effekt på den politiske økonomien, for å innse det kapitalistiske systemets korrupte karakter.

I dag er næringslivet bare ute etter avkastning på kapitalen.

De store butikkene følger forskjellige metoder. De dyrker «attraksjon», «bløff», 'gjennomsnittsberegning', 'luksusartikler', og vekke begjær etter ikke-nødvendige varer, som jeg viste ovenfor.

Store palasser, bygget med all raffinementets kunst, inviterer til å kjøpe tilsynelatende billige, men for det meste ganske ubrukelige varer, og ved å tilby enkle betalingsbetingelser lokker de kundene sine til å bruke alle slags summer på ren luksus. Toaletter er tilgjengelige for å gjøre det mulig for folk å tilbringe lenge i butikkene, som dermed blir bare arnesteder for ekstravaganse, for la ingen innbille seg at de får noe i gave. Virkelig velstående mennesker kjøper ikke i store butikker; de vet hva den fattigere ikke vet – den som kjøper billig kjøper dyrt. Innbiller folkemengdene som kjøper i disse palassene seg at de ble bygget på annen måte enn med sine oppsparte skillinger? Tror de at de slipper unna med å betale for rulletrapper, heiser, toaletter, den eventyrlige belysningen?

Innse også at de store butikkene betyr ruin for de små butikkeierne, at de utnytter hjemmearbeid og personalet sitt på den mest grusomme måten, og at det som produseres stort sett er søppel. De bedre varene er vanligvis dyrere enn i respektable spesialbutikker, et faktum som rettferdiggjør vår kamp mot de store butikkene. Vi ser på dem som en spesiell form for den kapitalistiske ideen i praksis, som ikke gir livsnødvendigheter, men bare er der for å produsere enorme profitter for aksjonærene.

Gitt denne ledende oppfatningen av forsyning av livets nødvendigheter (som, som vi bør legge merke til, ikke har noe med det kommunistiske økonomiske systemet å gjøre), står spørsmålet først i viktighet i vår holdning til privat eiendom.

8. Nasjonalsosialismen anerkjenner privat eierskap til eiendom som et prinsipp og beskytter det ved lov – gitt at det erverves og brukes ærefullt. Vi kan ikke diskutere det her, men alle som forstår begrepet «arbeid» riktig, vil raskt se at produktet av «arbeid» må være eiendommen til den som arbeider. En produsent vil ikke forstå hvorfor arbeidet hans, eller dets verdi, skal være eiendommen til et vagt «fellesskap», og han vil heller ikke lett innrømme at fruktene av arbeidet hans skal gå til et individ, kapitalisten. Derfor fører en riktig forståelse av betydningen av «arbeid» naturlig til anerkjennelse av privat eierskap.

   Til slutt er det et ytterligere tema – oppfatningen av hjemmet. Hjemmet er ikke en realitet med mindre det virkelig er en manns egen eiendom, og hans eget hjem huser hans egen familie. En manns egen frukt og grønnsaker fra sin egen hage smaker bedre enn et måltid spist i et overfylt spisested. Enhver som ikke kjenner lengselen etter eiendeler eller gleden ved å eie, vil ikke forstå viktigheten av å anerkjenne privat eierskap. En slik mann har ingen røtter noe sted, det er merkelig at

Machine Translated by Google

Den rovlystne mannen er alltid misunnelig og søker alltid noe nytt å eie, mens den nordiske mannen, den solide mannen av jorden, er absolutt beskjeden i sine ideer. Han vil ikke ha mer enn han kan få for arbeidet sitt. En arbeider ønsker ikke å ha en fin villa som han aldri kunne tjene til seg; han vil ha et fint lite hus selv, ikke et leid hus som han i løpet av livet ville betale tre eller fire ganger så mye som huset kostet å bygge. Men jøden, kapitalisten, – han ønsker ikke å være bundet til noen tomt; hans ideal er et stort pengeskap fylt med brev, pantebrev og gjeldsbrev. Rikdom, ikke i eiendom, men i andres pantsatte eiendom, er hans mål. Han arbeider ikke, men han hviler ikke før han har samlet bunter med obligasjoner som gir ham pisken over alle de han har lånt penger til. Det neste kravet i vårt program er formulert for å sette en stopper for dette.

9. Nasjonens velferd krever at det settes en grense for oppbygging av rikdom i hendene på enkeltpersoner.

Rikdom er ikke skadelig i seg selv; tvert imot, godt forvaltede eiendeler gjør godt for alle som er knyttet til dem. Men igjen, det er det kapitalistiske lånesystemet som har forvandlet rikdom fra en velsignelse til en forbannelse; det er ran. Den store massen av eiendomsløse arbeidere 40 og den gjeldstyngede middelklassen blir mer og mer adskilt fra de rike; utallige små eiere er utlegget for gjeld, og makten til finansmennene, som ikke kjenner noe fedreland, intet hjemland, blir stadig mer ondsinnet, mens de sitter i sine moderne røverbaronslott, bankene. For å møte dette skal nasjonalstaten sørge for at:

10. Alle tyskere skal dannes i et arbeidsfellesskap for å fremme felles velferd og kultur.

Denne ideen om arbeidsfellesskap innebærer en økonomisk omveltning av den universalistiske samfunnsoppfatningen. Alt arbeid og all produksjon må inkluderes i den høyere ideen om tjeneste for fellesskapet. Den er på ingen måte i strid med personlig innsats og flid, men den betyr at individuell fremgang ikke skal gå på bekostning av ens medmennesker. Følgende punkt gir uttrykk for dette kravet.

11. Innenfor rammen av den generelle arbeidsplikten som gjelder for enhver tysker, og med anerkjennelse av privat eierskap som prinsipp, skal enhver tysker være fri til å tjene på hvilken som helst måte han velger, og fritt til å disponere over resultatene av sitt arbeid.

Det foregående avviser uttrykkelig marxismens sosialiseringsplaner og også høyfinans. Staten skal inkludere størst mulig antall frie eksistenser knyttet sammen av den sosiale ideen om tjeneste. – Det er selvfølgelig uaktuelt å drive gruver, masovner, valseverk, skipsverft i liten skala, men hundre tusen frie og uavhengige mesterskomakere er bedre enn fem enorme skofabrikker.

De store godseiendommene i Nord- og Øst-Tyskland er mer produktive når de drives i stor skala enn om de forvaltes av små selveierbønder. Små selveiergods trives best hvis de er innen rekkevidde fra byer og landsbyer. Vårt neste punkt krever at:

12. En sunn kombinasjon av virksomheter av alle slag, store og små, inkludert landbruk, skal opprettholdes.

13. Store bedrifter (syndikater, truster) blir nasjonalisert. Dette kravet er i samsvar med vår generelle kamp mot den kapitalistiske ideen. — Syndikaters og trusters første mål i enhver bestemt produksjonsgren er å forene seg med andre lignende bedrifter

Machine Translated by Google

med det formål å diktere priser. De styres av intet ønske om å distribuere gode varer til en billig pris. Slike «ringer» tiltrekkes spesielt av nye bedrifter som gjør det bra. Nye firmaer i samme bransje kjøpes opp og legges ut av veien, ofte til en svært høy pris som kompensasjon. Tilbudet reguleres ved pooling, som betyr at de er i stand til å regulere prisene i samsvar med et tilsynelatende ekte «tilbud og etterspørsel». Det er det som angår aksjonærene, som ikke har noe ønske om å se prisene holdt lave av konkurranse. Nye ideer og oppfinnelser blir sett på med et fiendtlig blikk, og helst undertrykt hvis adopsjonen av dem ville sette betalingsevnen til eldre fabrikker i fare. Slike bedrifter, drevet som enorme truster fra et stort sentralkontor, er tydelig «modne for sosialisering», dvs. de har sluttet å utføre noen av tjenestene til samfunnet som individuell konkurranse utfører. De er lammet fra starten av og tjener bare kapitalismens grådighet.

14. Ågerkarler og profitører, og hensynsløs selvberikelse på nasjonens bekostning, skal straffes med døden.

Loven, slik den er nå, gir spesiell beskyttelse til individuell eiendom. Små tyverier straffes umenneskelig, mens loven ikke gir noen måte å fange storskala svindlere på, som raner en hel nasjon med «kapitalistiske metoder». Vi refererer spesielt til de som fremmet og profitterte på inflasjonen. Det var første gang i historien at en hel flittig nasjon ble frarøvet alle sine sparepenger ved en inflasjonsforbrytelse i så stor skala som det skjedde i Tyskland.

Bankenes grådighet etter stabiliseringen var verre enn landeveisrøveri. Flere tyskere ble ofre for «krigsselskapenes» praksis enn for noen organisert ranerbande.

Når tiden er inne, skal vi behandle disse tingene mer detaljert og må finne en juridisk formel for dem. Men alle vil være enige om at «organisert svindel mot nasjonen» må straffes like strengt som, og enda strengere, enn små pengetyverier eller bedrageri.

15. Innføring av et obligatorisk arbeids- eller tjenesteår for hver tysker.

Forpliktelsen til å tjene ved å arbeide vil være det synlige uttrykket for offentligheten for tjenesteplikten. Den er ment å være lærerik og å sette frem for hver tysker et eksempel på hele samfunnet som arbeider sammen som én mann. Den vil vise hver tysker velsignelsen av den strenge oppfyllelsen av plikten i å arbeide for nasjonens tjeneste.

Finanspolitikk

Å bryte interessens trelldom.

Våre prinsipper om dette emnet er så utførlig nedfelt i det andre kapittelet at vi skal her kun beskrive de tiltakene som er egnet for å nå målet vårt i praksis.

16. Frigjøring av staten, og dermed av nasjonen, fra gjeld og fra forpliktelsen til å betale renter til de store finanshusene.

Staten kan ikke stifte gjeld – for den har ingen nødvendighet til å gjøre det. Det er ingen sammenligning mellom staten og privatpersonen som nå og da trenger lån og er tvunget til å stifte gjeld. Staten kontrollerer Myntverket; det kan dermed tjene penger, noe privatpersonen ikke kan! Den gjorde dette på en gal måte.

Machine Translated by Google

under inflasjonen. Den gjorde det samme med Rentenmarken, og det samme – etter å ha overlatt kontrollen til den såkalte Reichsbank – med den såkalte Reichsmarken.

Staten kunne utnytte denne retten til å tjene penger mye bedre, uten fare for inflasjon. – Men bare hvis først:

17. Riksbanken og alle utstedende banker blir nasjonalisert, og
18. Hvis det ikke finnes penger til alle store offentlige formål (vannkraft, jernbaner osv.) ved hjelp av lån, men ved å gi rentefrie statsobligasjoner, eller uten å bruke kontanter.

Med andre ord: – Uforsiktig trykking av pengesedler, uten å skape nye verdier, betyr inflasjon. Vi opplevde det alle. Men den riktige konklusjonen er at en utstedelse av rentefrie obligasjoner fra staten ikke kan produsere inflasjon hvis nye verdier samtidig skapes.

Det faktum at store økonomiske foretak i dag ikke kan settes i gang uten å ty til lån er ren galskap. Her er det snakk om en rimelig bruk av statens rett til å produsere penger som kan gi de mest fordelaktige resultatene.

Det må være klart for enhver at for eksempel et stort elektrisk anlegg som bruker vannkraft godt kan bygges på følgende uvanlige måte:

Regjeringen fremmer et lovforslag i det lovgivende råd for utnyttelse av vannkraften i Bayern, Sachsen osv., ved å oppfylle alle økonomiske krav. Det lokale parlamentet, eller et annet organ, bestemmer byggingen og gir finansministeren eller statsbanken fullmakt til å utstede en serie pengesedler, spesielt merket for å vise at de er fullt ut dekket av de nye arbeidene som er under planlegging. Disse sedlene støttes av statens eller rikets samlede kreditt. Ingen kan ha noen innvendinger mot inflasjonen. Byggingen skjer på grunnlag av den tilleggskreditten som gis av rådet som representerer nasjonen, og sedlene blir lovlig betalingsmiddel som resten.

Når arbeidet er fullført, leveres nitrater eller elektrisitet til kundene mot disse pengene, og om noen få år kan utgaven tilbakekalles og destrueres. Resultat: Staten og nasjonen har innført et nytt verk som sikrer dem en stor ny inntektskilde, og nasjonen blir rikere av det.

For å bevise dårskapen i det nåværende systemet, la oss sammenligne det foregående med hva som går på nå.

Et lån tas opp. Noen få kapitalister gjør det hele nasjonen, selv om parlamentet kan stemme for det, ikke kan gjøre; de lar staten låne penger fra dem. I stedet for å bruke sin direkte myndighet til fordel for nasjonen, forplikter staten seg til å betale permanent rente for summen som kreves for å fullføre et bestemt arbeid, og henger dermed en møllestein rundt halsen. Og det som er mest kostbart av alt, den utsteder obligasjoner og skaper dermed «ny kjøpskapasitet». På balansen spiller det ingen rolle om det nye arbeidet er representert av nye papirpenger eller nye obligasjoner.

Men samfunnet lider skade fordi obligasjonene innebærer at det nye arbeidet er pantsatt til kapital, som naturlig nok gjør seg selv ganske sikkert, dikterer priser og tar profitten. Dermed er det egentlig finansfolkene som blir rikere av utviklingen av landets vannkraft; de er likegyldige til tilbakebetaling; de liker å ha monopoler som permanente melkekyr. Befolkningen er tvunget

Machine Translated by Google

å betale dyrt for elektrisk strøm eller nitrater, og nok en gang blir en del av den nasjonale eiendommen konvertert i finansfolkenes interesse.

Jeg må henvise leseren til mine tidligere skrifter, spesielt Der deutsche Staat, som behandler disse spørsmålene mer detaljert enn det er mulig i denne pamfletten. Flere numre i denne serien tar dessuten for seg forskjellige spesielle aspekter ved den kommende statens nye metoder for å skape penger.

19. Vi krever innføring av en fast myntstandard. Det har vi riktignok nå, men ranet er fortsatt det samme som før. Vi nasjonalsosialister hadde alt klart, når vi først var ved makten, for å sette en stopper for inflasjonssvindelen umiddelbart, og for å innføre en ny garantert myntstandard.

20. Etablering av en ny nasjonalbank for utvikling og økonomi.

Dette kravet er uttømmende forklart i hefte 8 fra National Socialist Library: Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end. Det er bemerkelsesverdig at dette kravet vårt om finanspolitikk har trengt dypt inn i andre politiske miljøer enn vår egen.

I 1921 fremmet jeg dette kravet for den bayerske regjeringen i form av et ferdig utarbeidet lovforslag. Det var først stor sympati for ideen, men da «ekspertene» – bankbransjen – ble innkalt til konsultasjon, avviste regjeringen «Føderens utopi».

Etter det vellykkede valget i Thüringen i februar 1921, arbeidet vårt parti i Landtag der hardt for å opprette en slik bank og fant finansminister von Kluchtzner villig til å samarbeide; den borgerlige delen delte også sympati. Med flertallsvedtak i Landtag fikk regjeringen fullmakt til å opprette en sosialbank for utvikling og økonomi. Hvorpå Riksregjeringen, under press fra Riksbanken, forbød at folkets vilje ble gjennomført.

I mellomtiden hadde jeg klart å få fremmet et lovforslag i disposisjon i Riksdagen, som sørget for lignende banker i de forskjellige statene; i den korte sesjonen i Dawes-året (1924) ble det imidlertid forsiktig utsatt av regjeringspartiene til oppløsningen høsten samme år.

Et lovforslag om en bank lå for Landtag i Mechlenburg. Resolusjonen ble gjort ugyldig av den tyske nasjonalistiske finansministerens nølende holdning, også på grunn av hindringene som Riksbanken forventes å legge i veien.

Ideen bak utviklingsbanken er ikke mindre enkel enn planen som er forklart ovenfor for å skape penger til store offentlige formål.

Et samlet økonomisk selskap, som for eksempel Banken for økonomisk utvikling, bør gis rett til å utstede penger til utvikling (Baumark-Scheinen) dekket av verdien av de nybygde husene. Disse kunne deretter bygges fritt for den enorme rentebyrden, som alene i dag gjør det umulig å bygge i tilstrekkelige mengder.

Enhver tysker med sitt eget hjem. Et fritt folk på ubeheftet land.

Machine Translated by Google

21. Fullstendig ommodellering av skattesystemet basert på sosialpolitiske økonomiske prinsipper. Befri forbrukeren fra byrden av indirekte beskatning, og produsenten fra skatter som hemmer hans virksomhet.

Sosialpolitikk

Sosialpolitikk er favorittmottoet til våre nåværende politiske universalmidler. Det høres så fint ut, gjør dem populære og tiltrekker seg stemmer til partiet som lover å gjøre alt riktig.

Når alle partier lover tjenestemannen, for eksempel en lønnsøkning, kaller de det sosialpolitikk.

Det er det samme når de lover å oppfylle kontoristenes og arbeidernes ønsker; eller når de gjør litt for å hjelpe folk med små inntekter, eller krigslidende, eller unge lærere, eller tyskere i utlandet.

Og alle folket løper etter disse politiske rottefangerne når de spiller på sin «sosiale» fløyte2 .

Det må først gjøres klart at sosialpolitikk betegner den offentlige velferden som den høyeste loven, og at sosialpolitikk, slik den nå forstås, egentlig er en politikk av egeninteresse uten hensyn til den generelle velferden. Alle slags uforsiktige løfter blir gitt, og de som gir dem må vite fra starten av at det er umulig å oppfylle dem.

Nå som Tyskland er så maktesløst politisk, økonomisk og finansielt – noe som først kommer til uttrykk i Dawes-lovene og nå i Young-loven, og i den såkalte oppfyllelsespolitikken som har lagt byrder på vår nasjon og gjort livet nesten umulig – er det både falskt og latterlig å snakke om «sosialpolitikk». Nå som det tyske livet er så trangt, når hver mann tråkker på sin nabo og prøver å komme foran ham og skyve ham til side, når de forskjellige klassene i befolkningen er i konflikt, løfter om å favorisere én gruppe på bekostning av en annen, ikke «sosialpolitikk for det allmenne beste», men en politikk som hisset opp én klasse mot en annen. De vet godt at en kortvarig «forbedring» annulleres av høyere levekostnader og høyere beskatning.

Sosialpolitikk betyr noe helt annet – en besluttsomhet om å løse det sosiale problemet.

De uheldige, de utnyttede arbeiderklassene tror at deres rettferdige lønn, deres rette posisjon i den sosiale orden blir holdt tilbake fra dem – derav klassekrig.

Det er klart for alle at vårt økonomiske liv lider av dype skader; bitter urettferdighet. Og likevel er konklusjonene som marxismen trekker med sin «klassekrig» og sine «sosiale og økonomiske krav» om å «ekspropriere ekspropriatoren» og «sosialisering» fullstendig feil, for det støter mot alle de sanne kravene til en ekte sosialpolitikk, hvis høyeste lov er den generelle velferden.

Det ledende prinsippet i klassekamp – som et politisk prinsipp – er hat. «Ekspropriasjon av ekspropriatoren» gjør misunnelse til et økonomisk prinsipp, og «sosialisering» betyr å slå ned personlighet i lederskap, og sette materialismen, massen, i stedet for intellekt og effektivitet.

2 En allusjon til rottefangeren fra Hameln.

Machine Translated by Google

Ingenting mer er nødvendig for å bevise det fullstendige sammenbruddet av de marxistiske doktrinene, sett i lys av den fullstendige konkursen til det kommunistiske økonomiske systemet og den miserable fiaskoen til den tyske revolusjonen i 1918.

Jeg vil spesielt gjøre leserne mine oppmerksomme på at denne pseudososialismen, født av marxismen, ikke er basert på sunn fornuft eller på noen «sosial» idé, ikke er konstruktiv, men forblir sunket i de dypeste dyp av politisk tenkning, at den hviler på det samme generelle prinsippet om grov og kaotisk individualisme som vi alltid har visst den gjør. Den tros utelukkende av en rekke individer, forent av følelser av hat og misunnelse – ikke av noe konstruktivt formål – mot den andre halvdelen av nasjonen. Kan vi bli overrasket over at det sosiale spørsmålet ikke er, og ikke kan, løses på denne måten, og at deres eneste løsning er hat og begjær etter bytte; at en levende stat ikke kunne oppstå fra det marxistiske børsopprøret, men bare en ruinhaug?

Nok en gang finner nasjonalsosialismen det rette ordet: Børsopprør. Marxismen er et uttrykk for kapitalistisk forræderi. Kapitalistisk, fordi når et samfunn grunnlagt på individualisme har falt i kaos, faller det nødvendigvis under den store finansmagnatens herredømme.

De sosialpolitiske teoriene, som later til å være «antikapitalistiske» (marxismen, krigen mellom klassene) – sosialpolitikk slik den forstås i dag – er nødvendigvis kapitalistiske, for de deler det samme intellektuelle prinsippet. De har ikke et ønske om å konstruere organisk medlem for medlem, å med smertefull omhu sammenflette de forskjellige klassene som arbeider under den høye oppfatningen av nasjonal enhet, men deres ambisjoner er rent egoistiske, deres ønske er å forbedre sin egen posisjon uten hensyn til andre.

Kapitalisme og marxisme er ett og det samme! De vokser på den samme intellektuelle stammen.
Det er en hel verden til forskjell mellom dem og oss, deres bitreste motstandere. Hele vår oppfatning av samfunnets konstruksjon er vidt forskjellig fra deres. Det er verken klassekamp eller klasseselviskhet, men – vår viktigste lov er den generelle velferden.

22. Stor utvikling innen aldersforsikring ved nasjonalisering av livrenter. Ethvert medlem av den tyske nasjonen skal være sikret nok til å leve av når de når en viss alder, og før den alder hvis de blir varig ufør.

Det er løsningen på det sosiale problemet.

Det er ikke så mye direkte misnøye med lønninger og inntekter som forårsaker sosial spenning, som usikkerhet, en manns angst for sine senere år, for at han skal bli kastet ut på gata. Det er denne gnagende angsten som driver de ulike yrkene til å slå seg sammen i falske sosiale organisasjoner av marxistisk og kapitalistisk type og forbitrer fiendskapet mellom arbeidsgiver og arbeidstaker. Det slipper løs de laveste instinktene på begge sider, og gjensidig fiendskap er resultatet. Arbeiderens egentlige mål i livet forsvinner i kampen for en øyeblikkelig lønnsøkning, og han innser aldri hva det store målet med sosialpolitikken bør være skikkelig forsyning av eldre.

alder.

Vi legger igjen merke til hvordan staten fant en god og prisverdig løsning når det gjaldt embetsmannsklassen, ved å forsørge dem etter pensjonering. Det er den riktige og lykkelige løsningen på det kapitalistiske idealet om inntekt, nemlig å omdanne det til den sanne statens ideal om forsørgelse, basert på personlig arbeid og effektivitet.

Machine Translated by Google

Det vil være nasjonalsosialismens høyeste og edleste mål å realisere denne standarden for generell velferd.

23. Overskuddsdeling for alle.

NSDAP identifiserer seg med dette kravet. Det er faktisk et rent sosialistisk krav i ordets rette forstand; likevel kommer det til oss som en attraktiv, men korrumperende gave fra kapitalismen.

Deling av profitt som oppstår fra andres arbeid faller inn under kategorien ufortjent inntekt, som blir skarpest angrepet av nasjonalsosialismen. Deling av profitten fra en manns eget arbeid er et krav så naturlig og sosialt så rettferdig at ingenting kan fremmes mot det som et prinsipp.

Det er i utførelsen av det at vanskeligheten oppstår, det vil si å begrense størrelsen på den andelen som skyldes arbeiderens produksjon, ferdigheter og flid, og av det som skyldes oppfinnerens, regnskapsførerens, kjøpmannens, ledelsens og andre omstendigheter knyttet til virksomheten.

Det er selvsagt svært viktig at de partene som øker verdien av et produkt ikke blir utelatt fra betraktning. Selv under det nåværende systemet kan en del av byttet som kapitalen håper å få ut av en bedrift, gjenvinnes for arbeideren.

Vi skal ikke her diskutere spørsmålet om hvordan den nasjonalsosialistiske staten senere vil løse problemet.

Jeg personlig mente at en generell senking av prisene, samtidig som lønningene ble opprettholdt på dagens nivå, ville være den bedre og mer praktiske måten å oppfylle kravet om å dele profitten fra hele vår nasjonale produksjon på.

Det er imidlertid mulig at den nasjonalsosialistiske staten vil løse problemet på en langt mer omfattende måte enn det som i dag oppfattes av hjerner med en marxistisk og kapitalistisk tendens. Dagens krav om profittdeling springer enten ut fra et ønske om profitt (i hovedsak kapitalistisk), eller fra misunnelse (i hovedsak marxistisk).

Bare i den ideelle staten, slik vi oppfatter den, er det berettiget, fordi vi, når vi skal løse det, må unngå den kapitalistiske metoden med å gi en liten andel i virksomheten, hvis eneste formål er å sikre de større aksjonærene deres rett til utbytte, og også den marxistiske ideen om misunnelse, for det forringer den personlige faktoren og skader allmennheten.

Vi gir noen eksempler for klarhetens skyld.

Det gagner ikke arbeiderne i en skofabrikk som deler overskuddet sitt å få noen få aksjer i virksomheten, en liten bonus eller et par sko til kostpris, hvis de må betale like dyrt for skjorter, dresser, sokker, mat og drikke, fordi skredderne, bakerne og bryggerne dekker grådigheten til klesprodusentene, bakeriene og bryggeriene med sin egen «overskuddsdeling».

Senking av prisene er den sjarmen som må gi hvert medlem av nasjonen en andel i profitten av den nasjonale produksjonen.

Machine Translated by Google

Det vil ikke tilfredsstille følelsen av sosial rettferdighet hos en ekte nasjonalsosialist hvis gatefeiere, dagleiere, jernbanearbeidere, postmenn, transportarbeidere, sykehusarbeidere – for å nevne noen –, landarbeidere,gruvearbeidere, bygningsarbeidere, arbeidere, skal ekskluderes fra profittdeling, rett og slett fordi disse klassene ikke bidrar til å øke verdiene. Også når det gjelder landbruket (der ikke bare detaljene i jordbruket må vurderes, men også millionene som er engasjert i andre virksomheter knyttet til det), må det sies at det «lønner seg» i år med god innhøsting; også i tungindustrien gir gruvene bare en knapt fortjeneste på grunn av presset fra verdenskonkurransen.

Kan vi hevde at disse millionene av arbeidere og ansatte, som ofte er engasjert i de viktigste industrigrenene, men som på grunn av omstendighetene ikke kan håpe på en direkte andel i profitten, skal få mindre vederlag enn den tallrike klassen, som kanskje jobber som vaskehjelper eller bærere på en nattklubb eller et tyrkisk bad, eller i en optisk eller kjemisk fabrikk som nyter monopol og forsyner hele verden? Skal sistnevnte dele profitten og utbyttet på luksusproduksjon, skal de gjøre det mer og mer umulig for flertallet av nasjonen å oppnå disse fordelene?

Vi liker å tenke på en strøm av utbytter, bonuser og julegaver som strømmer ut til arbeidere og tjenestemenn som har gjort en strålende jobb for en bedrift i årevis. Slike ambisjoner av sosialpolitisk art trenger ikke å diskuteres og argumenteres i denne avhandlingen om generelle prinsipper. Kravet, slik tingene er nå, er et viktig krav, og et som bør tiltrekke seg tilhengere. «Profitt» avhenger hovedsakelig av den generelle forretningssituasjonen og av ledelsens tekniske ferdigheter og salgsevner; fiasko kan komme gjennom feilaktig konstruksjon eller feil i beregninger. Uansett hvor dyktige arbeiderne måtte være, uansett hvor flittige de måtte være, kan de ha liten eller ingen innflytelse på resultatene av årets arbeid, eller på gevinster eller tap.
Deres effektivitet rettferdiggjør at de krever en passende og tilstrekkelig lønn, men det finnes ingen moralske eller økonomiske grunner til at de krever en andel av overskuddet. De ville med rette motsette seg forslaget om at de skulle dekke eventuelle tap i løpet av forretningsåret med sparepengene sine; de ville med rette motsette seg å bli forventet å kompensere, ved å senke lønnen, for dårlig ledelse eller ekstravagant levesett fra direktørenes side. Men «overskuddsdeling» er bare berettiget hvis det er evne og vilje til å dele risiko og tap, eller hvis spesiell effektivitet tilsier det.

Her er ett aspekt ved generell overskuddsdeling.

Hvorfor skulle for eksempel de store fargeriene i Tyskland, med sin dominerende monopolstilling, fortsette å være bare en kapitalistisk melkeku for aksjonærene i IG Farbenindustrie, og i beste fall, ved å heve prisene, gi en andel av profitten til sine arbeidere og tjenestemenn?

Det vil være den nasjonalsosialistiske statens oppgave å sørge for at enorme monopolistiske profitter stilles til rådighet for allmennheten gjennom en ytterst generøs prissenking.

Det er åpenbart at problemet ikke er et spørsmål om sosialpolitikk, men er nært knyttet til den nåværende kapitalistiske samfunnsorden (aksjonærenes krav).

Machine Translated by Google

Vi ønsker å anvende disse kortfattede prinsippene, og la oss veilede av dem i vårt mål om å realisere overskuddsdeling så bredt som mulig i alle virksomheter der overskuddet utelukkende går i lommene til profesjonelle finansfolk.

24. Ekspropriasjon av all profitt som ikke er oppnådd gjennom ærlig arbeid, men gjennom krigen, revolusjonen – og videre – stabilisering og revaluering av merket; også eiendommen til pengeutlånere og tyvere.

Dette er et mål for straff og rettferdighet, som ikke krever noen forklaring under noe prinsipp.

25. Fjerning av boligmangelen gjennom omfattende bygging over hele Riket med midlene som er gitt under nr. 20 (banken for utvikling). Dette avslutter listen over sosialpolitiske krav. Om det tekniske økonomiske spørsmålet kan det ikke sies mye i denne pamfletten, for det er et veldig stort spesialemne, og et som, tilsynelatende, bare økonomiske sinn forstår, og som faktisk må utføres av dem. Pamflet 8 i NS-biblioteket omhandler emnet i sin helhet.

Religion og kunst

Det er ikke mulig å uttale seg om dette emnet mer enn noen få ledende prinsipper i et program. Det er allerede gjort. For resten må det være vårt prinsipp å ikke dra religiøse spørsmål inn i uttalelser om generell politikk; selv om vi godt kan behandle den korrumperende innflytelsen fra jødedommens hemmelige doktriner som et objekt for offentlige uttalelser og angrep.

Det samme gjelder alle de dumme angrepene på kristendommen. Uttrykk som «kristendommen har bare gjort skade» viser bare at mannen som sier dem verken har menneskelig eller politisk intelligens.

Man kan godt klandre kirken for å blande seg inn i politikken, og alle gode kristne vil mislike grusomhetene som inkvisisjonen praktiserte i korsets navn og rettssakene for hekseri, men det er galt å misbruke det største fenomenet i menneskets historie generelt for enkeltpersoners feil og fordervelser. Den kristne religionen har oppdratt og oppbygd millioner og atter millioner og brakt dem til Gud gjennom lidelse.

Middelalderens kultur sto i korsets tegn; prestasjoner, offer og modige trosretninger har sine røtter i kristendommen. Derfor må vi være forsiktige med å skille kristendommens indre åndelige kjerne fra de ulike formene for utvekst som har dukket opp i dens historie.

Vårt parti står på grunnlag av positiv kristendom.

Dette er ikke stedet å diskutere alle problemene, håpene og ønskene om hvorvidt den tyske nasjonen en gang kan oppdage en ny form for sin religiøse tro og erfaringer; dette er saker som ligger helt utenfor grensene for et program som nasjonalsosialismens.

Det er av presserende betydning å sette oss imot alle de forstyrrende påvirkningene som skader nasjonen vår innen kunst, litteratur, vitenskap, teater, film og fremfor alt i hele pressen. Vårt prinsippprogram – de 25 punktene –
går såpass langt i detalj at det er unødvendig å si mer om dette emnet.

Machine Translated by Google

Militære og andre reformer

Den nasjonale hæren, handelskamrene, reform av stemmeretten og loven er så omfattende spørsmål som berører offentligheten at de ikke kan avfeies i noen få setninger. De viktigste ideene er angitt i selve programmet, men oppgaven med å tenke og utarbeide dem, og fremfor alt å pode dem inn i den historiske fortiden, vil være det store problemet i de kommende årene, når vi håper at den politiske makten vil bli vår, og når vi vil være utstyrt med den styrken og kunnskapen som er nødvendig for å overta statens virksomhet.

Her har vi et rikt forskningsfelt under nasjonalsosialismen.

Betydningen av nasjonalsosialismen vises ved at den ikke lar noen del av det nasjonale livet være uberørt; for den gir et helt nytt grunnlag som vi må bygge opp dette livet på.

Machine Translated by Google

5. Det vi ikke ønsker

For å styrke den positive siden av programmet vårt, vil det være lurt å si kort det vi ikke ønsker.

Vi ønsker ikke at historiens hjul skal snu bakover, og heller ikke at dynastier som har forsvunnet og knapt etterlatt seg spor av seg selv – på grunn av egen feil – skal gjenopplives. Vi ønsker heller ikke å sette de klassene som har blitt avsatt tilbake i sine tidligere privilegerte posisjoner.
Offisersklassen og tjenestemennene er egentlig ikke høyere eller bedre enn noen annen profesjonell klasse, i den grad de virkelig jobber i tråd med vår idé om å tjene nasjonen først og fremst.

Det er ikke uniform eller gullblonder, men ytelse, som gjør en mann.

Vi ønsker ikke ensidig preferanse eller kunstig opphøyelse av arbeiderklassen, og heller ikke noen form for proletarisk diktatur. Ingen kan overtale seg selv til å tro at noen klasse, rett og slett fordi de har blitt undertrykt tidligere, kan gjøre krav på makt. Slike ambisjoner, når de oversettes til virkelighet, fører uunngåelig til forferdelige konsekvenser, slik som de som fulgte med børsopprøret i november 1918. Så langt er det ikke den «undertrykte» delen av befolkningen som er på toppen, men en mengde politiske svindlere, grådige eventyrere, profitører, skravlere og dårer, som har fått kontroll over den politiske maskineriet og administrasjonen. Proletariatets lovede diktatur har blitt til

«Profitariatets» diktatur.

Selv en ny statsordning under nasjonalsosialismen kunne ikke ha noe håp om suksess med mindre den hadde til rådighet en svært grundig trent stab av besluttsomme menn som var fullstendig gjennomsyret av prinsippene i vårt program, seriøse menn med energi og erfaring. Selv hos oss ville altfor mange rene demagoger albue seg inn og høste fordeler under den nye ordningen.

Det er mye lettere å kritisere feilene ved en kollapsende samfunnsorden enn å gjøre konstruktivt arbeid med den.

Vi trenger ikke bare et nytt parti, som sakte men sikkert får fotfeste i parlamentet og administrasjonen, og deretter kanskje aksepterer en stilling eller to i et koalisjonsdepartement, bare for å få det knekt til slutt – for da ville vår rolle i historien være spilt ut, akkurat som dagens sosialdemokrati er ferdig som politisk og intellektuell kraft i Tyskland. Det samme gjelder de tyske nasjonalistene, som allerede har gått tilbake på sine hovedprinsipper for å få plasser i regjeringen.

Vi ønsker ikke ministre som tiltrer verv utelukkende for stillingens skyld eller for makt, men vi skal betrakte enhver slik stilling som et steg mot vårt store mål. Mellom oss og resten er det alltid vår verdensteoris flammende sverd.

På den ene siden staten; eller rettere sagt den falske staten, med det liberal-demokratisk-parlamentariske preg, tvunget av nødvendighet til å maskere finansmennenes tyranni, og ved dens føtter en sydende mobb av jødiske leirtilhengere og stedsjegere, som kjempet for å tjene til livets opphold fra systemet.

På vår side, kampen for frigjøring og renselse av vårt folk, inntil vi oppnår den sanne tilstanden av sosial rettferdighet og nasjonal frihet.

Machine Translated by Google

6. Konklusjon

Oppgaven til denne første pamfletten fra NS-biblioteket er å lære nasjonalsosialisten hva han bør vite om partiprogrammet. Vi har gang på gang sett det ene hovedprinsippet som trekkes gjennom alle våre argumenter som en skarlagenrød tråd: Nasjonalsosialismen er en verdensteori som står i skarp opposisjon til dagens kapitalisme og dens marxistiske og borgerlige satellitter.

Livet vårt er en kamp i tjeneste for denne mektige ideen, en kamp for et nytt Tyskland.

Vi nasjonalsosialister svinger vårt stormbanner foran verden. Alltid unge, skinnende og glitrende i solen reiser seg Krokkorset, symbolet på det gjenoppvåknede livet.

Machine Translated by Google

Manifestet for avskaffelse av Interessens trelldom

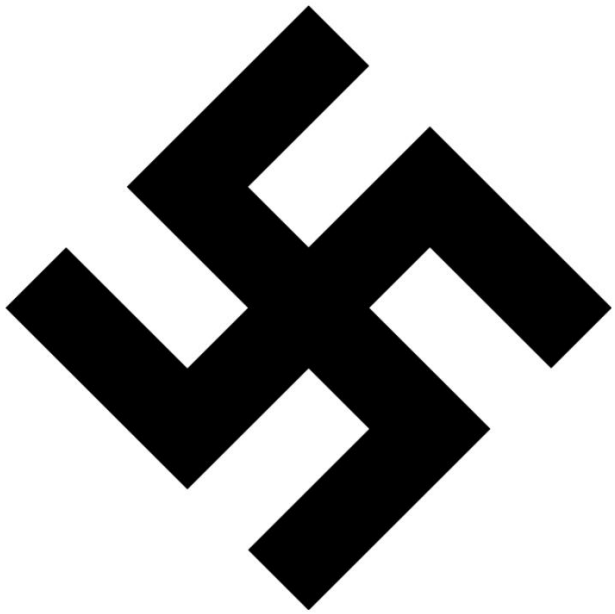

Machine Translated by Google

Mammonismen er den tunge, altomfattende og overveldende sykdommen som vår samtidige kulturelle sfære, og faktisk hele menneskeheten, lider av. Det er som en ødeleggende sykdom, som en fortærende gift som har grepet verdens folk.

Med mammonisme skal forstås:

på den ene siden de overveldende internasjonale pengemaktene, den overstatlige finansmakten som troner over enhver rett til selvbestemmelse for folk, internasjonal storkapital, den rene Gullinternasjonalen;

på den annen side en tankegang som har grepet tak i den bredeste krets av folk; den umettelige begjæren etter vinning, den rent verdslig orienterte livsoppfatningen som allerede har ført til et skremmende tilbakegang av alle moralske begreper og bare kan føre til mer.

Denne tankegangen er legemliggjort og når sitt høydepunkt i internasjonalt plutokrati.

Mammonismens viktigste kraftkilde er den uanstrengte og uendelige inntekten som produseres gjennom renter.

Fra den fullstendig umoralske ideen om renter på lån ble Gullinternasjonalen født.
Den mentale og moralske konstitusjonen som er vokst frem av interessebegjær og profittjageri av alle slag, har ført til den skremmende korrupsjonen hos en del av borgerskapet.

Ideen om renter på lån er den djevelske oppfinnelsen av stor lånekapital; den alene muliggjør det late, droneaktige livet til et mindretall av magnater på bekostning av de produktive folkene og deres arbeidspotensial; den har ført til dype, uforsonlige forskjeller, til klassehat, som krig mellom borgere og brødre ble født fra.

Den eneste kuren, det radikale middelet for å helbrede den lidende menneskeheten, er

avskaffelsen av renters slaveri.

Avskaffelsen av slaveri under renter på penger betyr den eneste mulige og
en endelig frigjøring av produktivt arbeid fra de skjulte tvangsmessige pengemaktene.

Avskaffelsen av slaveri under interesse betyr gjenopprettelsen av den frie personligheten, menneskets forløsning fra slaveri, fra forbannelsen hvorved mammonismen har bundet dets sjel.
Den som ønsker å bekjempe kapitalismen, må avskaffe slaveriet under interesser.

Hvor må avskaffelsen av renteslaveriet begynne? *Med lånekapital!*

Hvorfor?

Fordi lånekapital, sammenlignet med all industriell storkapital, er så overveldende at de store pengemaktene bare kan bekjempes effektivt gjennom avskaffelse av renteslaveri. 20:1 er forholdet mellom lånekapital og industriell storkapital. Det tyske folket må årlig skaffe mer enn 12 milliarder i renter for lånekapital i form av direkte og indirekte skatter, husleie og stigende levekostnader, mens selv i krigens oppgangsår utgjorde summen av alle utbytter som ble utdelt av de tyske aksjeselskapene bare 1 milliard.

Den *skredlignende veksten* av lånekapital overgår all menneskelig evne til beregning, gjennom evig, endeløs og uanstrengt inntekt fra renter, og fra rente på rente.

Hvilken velsignelse bringer avskaffelsen av slaveri under renter for arbeiderne?
av Tyskland, for proletarene i alle land på jorden?

Avskaffelsen av slaveri under renter gir oss muligheten til å forfølge *opphevelsen av alle direkte og indirekte skatter.* Hør dette, dere verdiskapende menn i alle land, alle stater og kontinenter: alle statsinntekter som strømmer fra direkte og indirekte kilder strømmer stadig inn i lommene på stor lånekapital.

Machine Translated by Google

Overskuddet til statseide virksomheter, inkludert postvesenet, telegrafen, telefonen, jernbanen, gruvene, skogene og så videre, er tilstrekkelig til å finansiere alle viktige statlige forpliktelser for skoler, universiteter, domstoler, forvaltningsorganer og sosial velferd.

Dermed vil ingen sann sosialisme bringe noen velsignelse til menneskeheten så lenge profitten fra Offentlige foretak er fortsatt underlagt stor lånekapital.

Derfor krever vi følgende som en grunnleggende statslov, først for de tyske folkene, deretter som en grunnleggende lov for alle de beslektede folkeslag som ønsker å gå inn i det kulturelle fellesskapet i et folkeforbund sammen med oss:

1. Krigsobligasjoner, sammen med alle andre gjeldsinstrumenter fra Det tyske riket, sammen med alle andre gjeldsinstrumenter fra de tyske forbundsstatene, spesielt jernbaneobligasjoner, samt obligasjoner fra alle lokale myndigheter, erklæres, under opphevelse av renteforpliktelsen, som lovlig betalingsmiddel for pålydende verdi [eller rettere sagt skal konverteres til bankkreditt].

2. Med alle andre fastrentepapirer, obligasjoner med fortrinnsrett, industriobligasjoner, boliglån osv. erstattes renteforpliktelsen av forpliktelsen til å tilbakebetale hovedstolen; dermed er den utlånte kapitalen tilbakebetalt og gjelden innfridd etter 20 eller 25 år, avhengig av renten.

3. All eiendomsgjeld, boliglån osv. skal betales ned i avdrag med samme beløp som de betalingene som hittil har vært nødvendige, i samsvar med pantene som er registrert i matrikkelen. Eiendom i hus og grunn som er frigjort for gjeld på denne måten blir delvis statens eller lokale myndigheters eiendom. [På denne måten blir staten bedre i stand til å kontrollere og senke husleiene.]

4. Hele pengesystemet bør være underlagt statens sentralbank. Alle private banker; postsjekkbanker, sparebanker og kredittforeninger, blir alle tilknyttet som filialer.

5. All kreditt for eiendom gis kun gjennom statens bank. Personlig kreditt og kommersiell kreditt er pålagt private bankfolk under en konsesjon fra staten.
   Denne konsesjonen gis basert på behovsvurdering, med forbud mot etablering av filialer for visse distrikter. Avgiftsskalaen fastsettes av staten.

6. Aksjer i form av verdipapirer nedbetales på samme måte som fastrentepapirer med en årlig rente på 5 %. Overskuddsgevinst utbetales delvis til aksjonærene som kompensasjon for «risikokapital» (i motsetning til fastrentepapirer og myntsikrede papirer), mens det gjenværende overskuddet, gjennom arbeidskraftens suverene rett, enten fordeles sosialt eller brukes til å redusere produktprisene.

7. For alle personer som av fysiske årsaker (høy alder, sykdom, fysisk eller psykisk arbeidsuførhet, ekstrem ungdom) ikke er i stand til å tjene til livets opphold, fortsetter renteinntektene fra nåværende kapitalmidler å bli utbetalt som pensjon på samme, og etter hvert til og med økte nivåer, mot levering av verdipapirer.

8. For å redusere den nåværende inflasjonen av papirpenger, vedtas en universell, sterkt gradert skatt på krigsobligasjonssertifikater og andre gjeldsinstrumenter fra Riket og statene. Disse papirene skal bli til papirmasse.

9. Gjennom intensiv opplysning av folket skal det gjøres klart for folket at penger ikke er og bør være noe annet enn en kupong for utført arbeid; at selv om enhver høyt utviklet økonomi selvfølgelig har behov for penger som et middel for

Machine Translated by Google

utveksling, pengenes funksjon slutter også med det, og penger skal under ingen omstendigheter lånes en overjordisk kraft til å vokse av seg selv ved hjelp av renter, på bekostning av produktivt arbeid.

Hvorfor har vi ikke allerede gjort alt dette, som er så selvinnlysende, som må betraktes som som Columbus' egg for det sosiale spørsmålet?

Fordi vi i vår mammonistiske blindhet har avlært hvordan vi tydelig kan se at læren om rentens hellighet er et uhyrlig selvbedrag, at evangeliet om lånerenten som alene gjør en salig har viklet hele vår tenkning inn i det internasjonale plutokratiets gylne nett. Fordi vi har glemt og bevisst holdes i forvirring av de allmektige pengemaktene om det faktum at – bortsett fra når det gjelder noen få rike mennesker –
Renten som virker så vakker, og som er så elsket av de tankeløse, blir fullstendig oppveid av skatter. All vår skattelovgivning er og forblir, så lenge vi ikke er frigjort fra slaveri under renter, bare en tributtforpliktelse til storkapitalen, og ikke, som vi skulle tro, et frivillig offer for å utføre arbeid for fellesskapet.

Derfor er frigjøring fra slaveri under renter av penger det klare mottoet for den globale revolusjonen, for frigjøring av produktivt arbeid fra lenkene til de overstatlige pengemaktene.

Implementeringer og begrunnelse

Vi står midt i en av de mest alvorlige krisene som vårt fattige folk har måttet tåle i sin smertefulle historie. Alvorlig sykt er vårt folk; alvorlig syk er hele verden.
Hjelpeløst stammer nasjonene; en lidenskapelig lengsel, et rop om forløsning går gjennom de dystre massene. Med latter og dans, med kino og pomp og prakt, søker folket å glemme sin egen beklagelige skjebne – å glemme sine desillusjonerte håp, den dype indre smerten,
om den forferdelige skuffelsen over det man så gjerne ville kalt «revolusjonens gevinster».
Men hvordan kunne vi forestille oss alt annerledes? Hvordan kunne alle de fine løftene bli annerledes? Alt vi håpet å oppnå i nattens mørke, i mørket av vårt militære sammenbrudd, syntes å være glitrende gull, men nå, når den grå dagen lyser opp funnet, er det bare råtne trebiter.
Nå står vi her rådville. For disse råtne trebitenes skyld som skinte så fint i natten, har vi kastet bort alt som hittil var kjært og verdifullt for oss, og fylt alle lommene våre med denne beklagelige skatten. Ikke rart at fortvilelsens raseri griper tak i nettopp de fattigste av de fattige, og at de raser i meningsløs vrede mot sine egne brødre, og i sin dype lengsel etter forløsning søker å ødelegge alt som står i veien.
Denne tilstanden må føre til fullstendig galskap, hvis samvittighetsløshet og dumhet driver folket ytterligere.

Og hvor denne galskapen fører hen, ser vi i det bolsjevikiske Russland. Nasjonalisering, som sosialisering kalles i Russland, har vist seg å være en fiasko, erklærer en uforstyrret Lenin. Økonomien er ødelagt, pengenes kjøpekraft er redusert til ingenting, intelligentsiaen drept, arbeideren uten brød. Fortvilelse i hele folket; bare blodig terror basert på kinesiske og latviske leiesoldater er i stand til å beskytte de røde diktatorene mot hevnen til det forrådte folket. Også blant oss vil utviklingen følge denne kursen, hvis internasjonale spekulanter, besatte partifanatikere, representanter for det hardest belastede borgerskapet og medlemmer av en rase som er dypt fremmed for det tyske folket, fortsatt får lov til å være med i regjeringen.

Machine Translated by Google

Hva var egentlig disse pene, pene ordene som en av dem hvisket i øret vårt? Forhandlet fred, Folkeforbundet, parlamentarisme, folkets suverenitet, demokrati, proletariatets diktatur, sosialisme, kapitalismens ødeleggelse, frigjøring fra militarisme og andre slike pene slagord. Et nytt fritt folk skulle oppstå, som skulle bestemme sin egen skjebne. Ingenting av dette har gått i oppfyllelse, har vært i stand til å gå i oppfyllelse, eller noen gang kunne gå i oppfyllelse, hvis vi ikke med den største moralske alvor undersøker alle disse åpenbaringene, alle disse slagordene – hvis vi ikke samvittighetsfullt tester symptomene på sykdommen som en intelligent, omsorgsfull lege, og omhyggelig diagnostiserer den syke personens nåværende tilstand, og ikke sparer noen anstrengelser for å finne ut hvor denne alvorlige kritiske sykdommen oppstår fra.

卐卐卐卐卐

Vår tids sykdom kalles mammonisme.
Hva er mammonisme?

Mammonisme er det uhyggelige, usynlige, mystiske styret til de store internasjonale pengemaktene. Mammonisme er imidlertid også en tankegang; det er tilbedelsen av disse pengemaktene fra alle de som er infisert med den mammonistiske giften. Mammonisme er den ubegrensede hypertrofien av den – i seg selv sunne – menneskelige trang til erverv. Mammonisme er pengebegjæren som har vokst til en galskap, som ikke kjenner noe høyere mål enn å stable penger oppå penger, som med uovertruffen brutalitet søker å tvinge alle verdens krefter i sin tjeneste, og som må føre til økonomisk slavebinding, til utnyttelse av arbeidspotensialet til alle verdens folk. Mammonisme er tankegangen som har ført til en nedgang i alle moralske begreper. Mammonisme betraktet som et verdensomspennende fenomen skal likestilles med brutal, hensynsløs egoisme hos mennesket. Mammonisme er grådighetens ånd, det grenseløse begjæret etter å herske, den mentaliteten som er fullstendig fokusert på å gripe verdens goder og skatter; den er i kjernen religionen til den rent verdslig orienterte menneskетypen.

Mammonismen er det stikk motsatte av sosialisme. Sosialisme, oppfattet som den høyeste moralske ideen, som ideen om at mennesket ikke er i verden bare for seg selv, at ethvert menneske har plikter overfor samfunnet, overfor hele menneskeheten, og at det ikke bare er ansvarlig for sin families, medlemmenes og sitt folks øyeblikkelige velvære, men at det også har urokkelige moralske forpliktelser overfor sine barns og sitt folks fremtid.

Mer konkret må vi se mammonismen som den bevisste sammensvergelsen mellom de maktsyke storkapitalistene av alle folkeslag. Bemerkelsesverdig i dette har alltid vært mammonismens skjulte ankomst.

De store tycoonene lurer sannelig som den ultimate drivkraften bak den verdensomfattende anglo-amerikanske imperialismen; ingenting annet. De store pengemaktene finansierte sannelig de skremmende massemordene under verdenskrigen. De store pengemaktene har sannelig, som eiere av alle store aviser, vevd verden inn i et nett av løgner. De har med tilfredshet pisket opp alle lavere lidenskaper, flittig fremmet veksten av nåværende tendenser, og gjennom smart pressepropaganda brakt fransk revansjisme til kokepunktet. De pleiet nøye den panslaviske ideen, den serbiske forestillingen om å være en stormakt, og disse statenes behov for penger, til det punktet at verdensbrannen må antennes.

Selv blant oss i Tyskland, den mammonistiske ånden som bare ville vite mer om eksporttall, nasjonalformue, ekspansjon, store bankprosjekter og internasjonale finansavtaler,

Machine Translated by Google

førte til en kollaps av offentlig moral, til en nedgang i vår herskende krets til materialisme og hedonisme, til en overfladiskhet i vårt nasjonale liv, alt faktorer som deler skylden for det skremmende kollapset.

卐 卐 卐 卐 卐

Med forbauselse må vi spørre oss selv hvor mammonismen fra, hvor den internasjonale storkapitalen får sin uimotståelige makt fra.

Det skal ikke overses at det internasjonale samarbeidet mellom de store pengemaktene representerer et helt nytt fenomen. Vi har ingen parallell til dette i historien. Internasjonale forpliktelser av monetær art var praktisk talt ukjente. Først med den økende globale økonomien, med den generelle globale handelen, etablerte ideen om internasjonal interesseøkonomi seg, og her berører vi den dypeste roten, her har vi truffet den innerste kilden til styrke som Den Gyldne Internasjonale henter sin uimotståelige kraft fra.

Renter, den uanstrengte og endeløse tilstrømningen av varer basert på ren eierskap til penger uten noen form for tilførsel av arbeidskraft, har fått de store pengemaktene til å vokse. Lånerenter er det djevelske prinsippet som Gullinternasjonalen ble født fra. Lånekapitalen har festet sin blodtrakt absolutt overalt. Som armene på en anemone har stor lånekapital fanget alle stater, alle verdens folk.

Statslån, statsobligasjoner, jernbaneobligasjoner, krigsobligasjoner, boliglån, obligasjonsforpliktelser – kort sagt, låneinstrumenter av alle slag har på en måte fanget hele vårt økonomiske liv, slik at alle verdens folk fra nå av vrir seg hjelpeløst i de gylne nettene. For renteprinsippets skyld, i tråd med en fullstendig vanvittig politisk vrangforestilling om at all slags besittelse medfører rett til inntekt, har vi underkastet oss slaveri under renter på penger. Ikke en eneste reell, gyldig moralsk grunn kan gis til hvorfor ren besittelse av penger skulle gi rett til evige rentebetalinger.

Denne indre motstanden mot renter, og mot inntekt av alle slag uten noen form for produktivt arbeid, strekker seg gjennom sjelen til alle folk og tider. Men aldri har denne dype indre motstanden mot pengenes makt blitt så bevisst for nasjonene som i vår tid.

Aldri har mammonismen blitt forberedt på en så verdensomfattende måte for å begynne verdensherredømmet. Aldri har den stilt all lavhet, maktbegjær, hevnlyst, grådighet, misunnelse og løgn i sin tjeneste på en så lurt skjult og likevel brutalt påtrengende måte som nå. Verdenskrigen er i sin kjerne en av de største avgjørelsene i menneskehetens evolusjonære prosess i kampen for å avgjøre om det mammonistisk-materialistiske verdensbildet eller det sosialistisk-aristokratiske verdensbildet i fremtiden skal avgjøre skjebnen til ...

verden.

卐 卐 卐 卐 卐

På overflaten har den mammonistiske angloamerikanske koalisjonen uten tvil i utgangspunktet vært seirende. Som en reaksjon mot den oppsto bolsjevismen i Østen, og hvis man ønsker å se en stor idé i bolsjevismen, er det uten tvil den diametralt motsatte posisjonen til det mammonistiske verdensbildet. Metodene bolsjevismen søker å bruke for dette er imidlertid de mislykkede kurene til en Dr. Eisenbarth. De er forsøket på å hjelpe noen som er syk av indre forgiftning med en skalpell, ved å amputere hodet, armen og bena hans.

Machine Translated by Google

Mot dette bolsjevismens herjinger, mot denne meningsløse omveltningen, må vi presentere en gjennomførbar ny idé som med samlende kraft forener alle arbeiderklasser, for å drive ut giften som har gjort verden syk.

Jeg ser dette som betydningen av avskaffelsen av slaveri under renter av penger.

Det er tre faktorer som gjør renter på lånekapital iøynefallende som den autentiske og sanne årsaken til vår økonomiske elendighet.

For det første, det uhyrlige misforholdet mellom fastrentelånskapital, altså kapital som vokser av seg selv uten anvendelse av kreativt arbeid, og faktisk vokser for alltid.
Blant oss i Tyskland har denne lånekapitalen allerede nådd et nivå som vi ikke anser som for høyt, nemlig 250 milliarder. I motsetning til denne enorme summen er den industrielle arbeidskapitalen i hele vår tyske industri bare på 11,8 milliarder. I tillegg kommer de 3,5 milliarder i kapital i de 16 000 industrielle aksjeselskapene [GmbH], slik at vi til sammen bare har rundt 15 milliarder i industriell kapital å tabulere. 20:1 er det første grunnleggende funnet3 .

Denne vurderingen betyr at i økonomiske problemer av største betydning må alle tiltak som gjelder lånekapital vise seg å være 20 ganger så effektive som tiltak rettet mot industriell storkapital.

For det andre: rentebetalingene på lånekapitalen ovenfor, anslått til 250 milliarder, sett i sin helhet for alle tider, utgjør omtrent 12½ milliarder årlig. Til sammenligning utgjorde summen av alle industrielle utbytter som ble utdelt i år 1916 omtrent én milliard mark i år 1915. I de foregående tiårene var dette tallet i gjennomsnitt omtrent 600 millioner. I de to siste årene av krigen [1914-1918] kan det godt ha økt betraktelig, men vil oppleve et enda større krakk for inneværende år [1919].

Den gjennomsnittlige lønnsomheten til alle tyske aksjeselskaper [AG] var 8,21 %; dermed bare omtrent 3½ % høyere enn den gjennomsnittlige avkastningen på fastrentelån.

Dermed, oppsummerer jeg, vil det tyske folket i fremtiden måtte betale omtrent 12,5 milliarder [årlig] for de forskjellige evige rentene til storlånskapitalen, mens avkastningen fra industrikapitalen i det største oppgangsåret var 1 milliard, og i tider med uforstyrret velstand bare 0,6 milliarder. Dermed ser vi igjen her et forhold i størrelsesordenen 20:1 til 12:1.

Den tredje og farligste faktoren er den enorme veksten utenfor fatteevnen til stor lånekapital gjennom renter og gjennom renter på renter. Jeg må her avvike litt mer og håpe å kunne forklare problemet gjennom en liten utflukt inn i høyere matematikk. Først noen eksempler.

Den sjarmerende historien om oppfinnelsen av sjakkspillet er velkjent. Den rike indiske kongen Shihram ga oppfinneren, som takk for oppfinnelsen av det kongelige spillet, oppfyllelsen av et ønske. Vismannens ønske var at kongen skulle gi ham ett hvetekorn på det første feltet i sjakkspillet, to på det andre, fire på det tredje, og dermed alltid på hvert felt dobbelt så mange som på det forrige. Kongen smilte av vismannens tilsynelatende beskjedne ønske og beordret at en sekk med hvete skulle bringes slik at hvetekornene kunne fordeles for hvert felt. Som vi alle vet, var oppfyllelsen av dette ønsket umulig selv for verdens rikeste prins. All verdens avling på tusen år ville ikke være nok til å fylle de 64 rutene på sjakkbrettet.

[3] 17:1 er åpenbart mer nøyaktig, men kanskje Feder tar hensyn til sannsynligheten for at andelen vil øke.

Machine Translated by Google

Et eksempel til: mange vil fortsatt huske fra skoledagene torturen med å beregne renters rente; hvordan en penny som ble investert ved Kristi fødsel multipliseres med renters rente slik at den dobles hvert 15. år. I år 15 etter Kristi fødsel har pennyen vokst til 2 pennyer, i år 30 e.Kr. til 4 pennyer, i år 45 e.Kr. til 8 pennyer og så videre. Svært få vil huske hvilken verdi denne pennyen ville representere i dag: et volum gull tilsvarende volumet av jorden, solen og alle planetene til sammen ville ikke være tilstrekkelig til å representere verdien av denne pennyen investert med renters rente.

Et tredje eksempel: formuen til huset Rothschild, det eldste internasjonale plutokratiet, er i dag verdsatt til rundt 40 milliarder. Det er velkjent at den gamle borgermester Amschel Rothschild i Frankfurt rundt år 1800, uten noen særlig rikdom, la grunnlaget for husets gigantiske formue gjennom brøkreserveutlån av millionene som grev Wilhelm I av Hessen hadde betrodd ham til sikkerhetsoppbevaring.

Hadde pengeveksten gjennom renter og renter på renter hos Rothschild bare lyktes med den beskjedne satsen på en penny, ville ikke kurven ha klatret så bratt som den har. Men hvis vi antar at Rothschilds' samlede formue bare økte med en pennys sats, ville Rothschilds' formue i 1935 være 80 milliarder, i 1950 160 milliarder, i 1965 320 milliarder, og med det ville den allerede overstige den totale tyske nasjonalformuen med god margin.

Fra disse tre eksemplene kan en matematisk lov utledes. Kurven som representerer stigningen i Rothschild-formuen, kurven som kan utledes fra antall hvetekorn for sjakkbrettet, og tallet som multipliserer en penny produserer med sammensatt rente, er enkle matematiske kurver. Alle disse kurvene har samme karakter. Etter en i utgangspunktet beskjeden og gradvis økning blir kurven stadig brattere og nærmer seg snart praktisk talt å være tangentiell til uendelig.

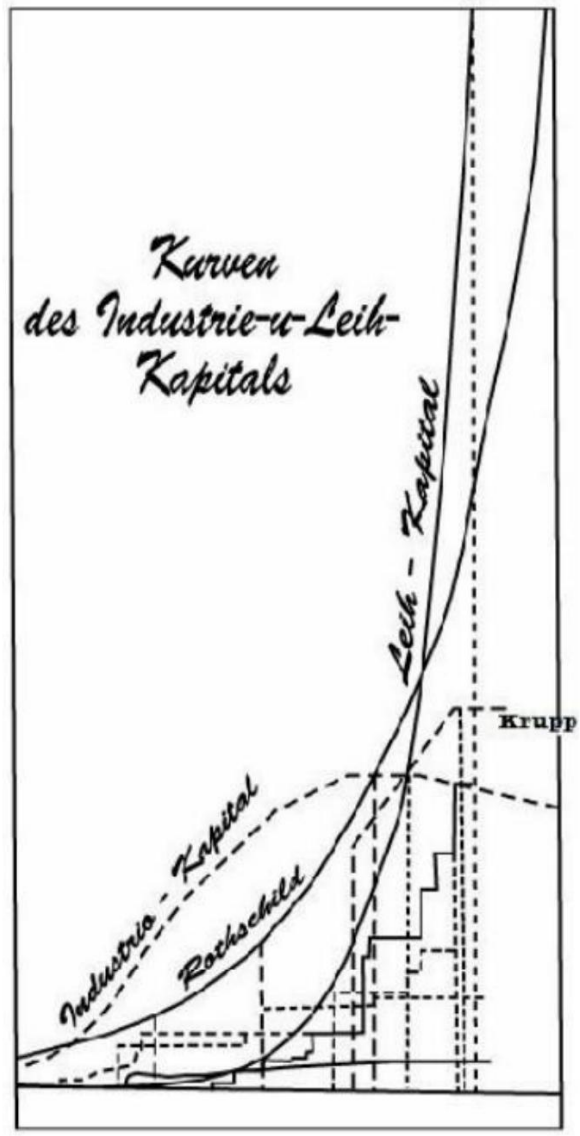

Helt annerledes utvikler imidlertid vekstkurven for industrikapitalen seg.
På samme måte, stort sett sprunget ut fra små begynnelser, dukker det snart opp en sterk eskalering av kurvene, inntil en viss metning av kapital er nådd.
Så flater kurvene ut, og i visse bransjer vil de kanskje til og med synke litt, dersom nye oppfinnelser har ført til devaluering av eksisterende fabrikker, maskiner og så videre. Jeg vil bare velge ett eksempel her, utviklingen av Krupp-fabrikkene. I 1826 døde den gamle mannen Krupp nesten uten eiendeler. I 1855 mottok Alfred Krupp sin første ordre på 36 kanoner på vegne av den egyptiske regjeringen.

I 1873 hadde Krupp allerede 12 000 arbeidere i arbeid. I 1903 solgte Frau Berta Krupp hele fabrikken og eiendommen til Alfred Krupp.

Machine Translated by Google

aksjeselskap for 160 millioner. I dag utgjør den totale verdien av aksjekapitalen 250 millioner. Hva betyr navnet Krupp for oss tyskere? Høydepunktet i vår industrielle utvikling. Verdens første produsent av [stål]kanoner. En enorm sum av den mest seige, målrettede, intensive produktivitet. For hundretusenvis av våre folkekamerater har Krupps bestrebelser betydd brød og arbeid. For vår nasjon, våpen og forsvar – og likevel er det en dverg sammenlignet med Rothschild-milliardene. Hvilken betydning har veksten av Krupp-formuen i løpet av et århundre sammenlignet med veksten av Rothschild-formuen gjennom uanstrengt og endeløs tilvekst fra renter og renter på renter?

De to kurvene tegnet med fete linjer representerer lånerenter, og den øvre kurven viser faktisk utviklingen av Rothschild-formuen, og den nedre kurven, først flat og deretter raskt stigende, viser på en svært generell måte den karakteristiske utviklingen for alle slike kurver, der en liten økning på den horisontale aksen kan gi en dobling av verdien på den vertikale aksen. Den skraverte linjen viser utviklingskurven for vår totale industri i løpet av de siste 40–50 årene. De ulikt skraverte fine linjene viser utviklingen av flere tilfeldig utvalgte store industribedrifter, som den generelle karakteren til den skraverte kurven for industrikapital er avledet fra.

Det må uttrykkelig bemerkes at kurvene for lånekapital er vist sterkt komprimert. Dermed må for eksempel kurven for Rothschild-formuen settes 80 ganger så høy som Krupp-kurven. Hensikten med å vise kurvene er selvfølgelig bare å demonstrere den fundamentalt forskjellige karakteren til de to kapitaltypene. Kurvene for lånekapital viser først en ganske gradvis stigende utvikling; utviklingen går deretter raskere inntil den, stadig villere og drar alt med seg, hever seg langt utover menneskelige begreper og streber mot uendeligheten.

Kurven for industrikapital forblir derimot i det endelige! Uansett hvor sterke avvikene et spor kan vise i detalj, vil den grunnleggende karakteren av industriutviklingen generelt alltid være slik at etter en sterk innledende utvikling følger en viss periode med modenhet, med metning, hvoretter nedgangen før eller siden inntreffer.

卐 卐 卐 卐 卐

Ingenting viser oss tydeligere den dype, essensielle forskjellen mellom lånekapital og industriell kapital. Ingenting kan gjøre forskjellen tydeligere for oss mellom de ødeleggende virkningene av lånekapital og forretningsprofitten (utbyttet) av forretningskapital som stilles opp og risikeres i store industriforetak, enn denne sammenligningen.

Det kan ikke understrekes nok at erkjennelsen av de matematiske lovene som lånekapital og industriell kapital følger, alene viser oss den klare veien hvor spaken skal brukes for å rette opp i vår ødelagte finansøkonomi. Vi erkjenner tydelig at ikke den kapitalistiske økonomiske orden, ikke kapitalen i seg selv og som sådan, er menneskehetens plage. *Det umettelige rentebehovet til stor lånekapital er hele den arbeidende menneskehetens forbannelse!*

Kapitalen må være der! Arbeidskraft må være der! Arbeidskraft alene kan gjøre lite. Kapitalen alene kan ikke gjøre noe!

Kapital uten arbeidskraft kan bare være steril! Derfor er det viktigste kravet, revolusjonens mest edle oppgave, den mest fornuftige meningen med en verdensrevolusjon, avskaffelsen av slaveriet under renter av penger.

Huset Rothschild er i dag verdsatt til 40 milliarder. Milliardærene i amerikansk finansverden, herrene Cahn, Loeb, Schiff, Speyer, Morgan, Vanderbilt og Astor, verdsettes samlet.

Machine Translated by Google

på minst 60–70 milliarder. Med en rente på bare 5 % betyr dette en inntekt for disse åtte familiene på 5–6 milliarder, som ifølge forskningen til Karl Helfferich er omtrent 75 % av den årlige inntekten alle skattebetalere i Preussen hadde i år 1912. (Det var på den tiden rundt 21 000 000 skattebetalere, 75 % av det ville være omtrent 15 000 000. For hver skattebetaler er det i gjennomsnitt 1,56 slektninger; dermed 23 millioner slektninger.)

Rundt 38 000 000 tyskere har dermed måttet leve av det de nevnte milliardærene har i årsinntekt. De amerikanske milliardærene er riktignok ikke rene lånekapitalister i samme forstand som Rothschild-huset og så videre. Jeg bryr meg ikke i det hele tatt om å diskutere om de amerikanske milliardærene virkelig er «100-millioner-dollar-millionærer» eller «1000-».
millionmark-milliardærer»; i det første tilfellet måtte man bare regne med ett eller to dusin ekstra Krøsuser. Eller la oss ganske enkelt akseptere Rathenaus «300»; da vil opptellingen vår absolutt være i orden. Her er det ikke viktig å oppgi et nøyaktig tall, men det anerkjente forholdet på 300 til 38 000 000 åpner øynene våre for den internasjonale lånekapitalens brutale herredømme.

La oss derfor kaste av oss disse forferdelige lenkene som bare kan kvele alt energisk arbeid; la oss rive fra pengene evnen til å bære renter, og alltid igjen å bære renter inntil hele menneskeheten er blitt fullstendig forpliktet til å betale renter til internasjonal lånekapital.

Dermed er det disse tre punktene som for første gang gjør det klart for oss hvor alene spaken kan effektivt anvendes for å lindre vår interne økonomiske uro.

For det andre erkjenner vi at angrepet fra hele den sosialistiske idéverdenen mot industriell kapital har vært fullstendig feil, fordi selv en tilsiktet fullstendig regulering eller sosialisering av all entreprenøriell profitt – forutsatt en usvekket økonomi –
ville gi en latterlig liten sum, sammenlignet med de enorme økonomiske byrdene på budsjettene til vårt rike og vår stat.

Gjennom avskaffelsen av slaveriet under renter på penger kan hele den økonomiske ubehageligheten elimineres med ett slag. Med en gang føler vi oss trygge igjen; med en gang må og vil det bli klart for oss at vi bare har bedratt oss selv på den mest groteske måte med denne ynkelige obligasjonsøkonomien.

For hva annet er lånekapital enn gjeld? *Lånekapital er gjeld!* Det kan man ikke gjenta ofte nok. Hva slags galskap er det når det tyske folket i sin helhet har lånt 150 milliarder til krigen sin? Når det til og med har lovet seg selv et beløp på 7½ milliarder i renter for dette, og nå føler seg plassert i den vanskelige situasjonen, uunngåelig fra starten av, å prøve å innkreve disse 7½ milliardene fra seg selv i form av helt fantasifulle skatter?

卐 卐 卐 卐 卐

Det tragiske med dette selvbedraget er i mellomtiden mindre dumheten i hele denne krigsobligasjonsøkonomien, som vi alltid har utnyttet så mye bedre enn resten av verden, enn det faktum at bare et relativt lite antall store kapitalister får enorm fordel av den, mens hele arbeiderklassen, inkludert de mellomstore og mindre kapitalistene, så vel som næringsliv, handel og industri, må betale rentene. Og her kommer den politiske siden av hele ideen frem i lyset. Her kan de erkjenne at faktisk er stor lånekapital og bare denne [dvs. ikke industrikapital] forbannelsen for hele den arbeidende menneskeheten. Man kan vri og vende på saken som man vil, men alltid må massen av alle hardtarbeidende mennesker til slutt bære kostnadene for rentebetalinger på lånekapital. De mellomstore og mindre kapitalistene har ingenting å vise til for sine vakre rentebetalinger; kan ikke ha noe å vise til, for summene av

Machine Translated by Google

Renter må beskattes fullstendig bort. Enten det er i form av direkte skatter eller indirekte i form av indirekte skatter, frimerker, tollsatser eller andre byrder på handelen, er det *alltid de hardtarbeidende menneskene som er svindleren* og *storkapitalen* som er mottakeren. Det er nå ganske forbløffende å se hvordan den sosialistiske idéverdenen til Marx og Engels

Det er nå ganske forbløffende å se hvordan den sosialistiske idéverdenen til Marx og Engels, fra Det kommunistiske manifest til Erfurt-programmet (spesielt Kautsky), og til og med de nåværende sosialistiske lederne, skåner lånekapitalens interesser som på kommando. Rentens hellighet er tabu; renter er det aller helligste; ingen har ennå våget å sette det i tvil. Mens eiendom, adel, personlig og eiendelers sikkerhet, kronens lover, privilegier og religiøs overbevisning, offiserers ære, fedreland og frihet er mer eller mindre forbudt, er renter hellige og uangripelige. Konfiskering av rikdom og sosialisering, altså direkte lovbrudd som bare er noe forsøpnet, i den grad de tilsynelatende begås i navnet til helheten av individer, er dagens orden: alt dette er tillatt, men renter, renter er *noli me tangere,* «rør-meg-ikke».

Rentebetalingen på Rikets gjeld er alfa og omega i statsbudsjettet. Dens gigantiske vekt drar statsskipet ned i avgrunnen, og likevel ... er det hele et stort svindelforsøk .uhyrlig selvbedrag, fremmet en utelukkende til fordel for de store pengemaktene.

Her vil jeg kort berøre innvendingene knyttet til småpensjonister, som skal diskuteres senere, slik at man ikke henger seg opp i å tenke på dem. I vurderingen av de helt store spørsmålene blir disse ikke vurdert, men det sier seg selv at disse kompensasjonene vil bli gitt gjennom den bredeste utvidelsen av sosiale velferdstjenester.

Svindel, sa jeg! *Interessesvindel!* Et sterkt ord. Men hvis dette ordet har begrunnelse, som under krigen kanskje var det mest brukte ordet i felten og hjemme, har det mest begrunnelse med hensyn til interessesvindel.

Men hva med krigsobligasjonene? Med de første 5 milliardene tok Riket ut av lommene til folket sparepenger som faktisk eksisterte. Pengene strømmet tilbake igjen. Så kom det nye lånet for å suge opp pengene igjen, og med det de siste gjenværende sparepengene. Og igjen kom pumpen og sugde opp milliardene, og igjen ebbet de tilbake igjen, helt til Riket muntert, etter at dette sjarmerende spillet ble gjentatt ni ganger, hadde pådratt seg 100 milliarder i gjeld.

Til gjengjeld holdt folket selvfølgelig 100 milliarder i fint trykt papir i hendene sine – først innbilte vi oss at vi hadde blitt så mye rikere – men så kommer staten og sier: «Jeg står overfor konkurs.»

Ja, men hvorfor? – Jeg kan absolutt ikke gå konkurs selv om jeg av og til tar en hundremarksseddel fra øvre høyre lomme og putter den i venstre. Det ville absolutt være den største dårskapen av alle om vi fortsatte dårskapen i vår krigsobligasjonsøkonomi ved å erklære oss konkurs4 .

La oss bryte slaveriet under renter på penger! La oss erklære krigsobligasjonssertifikatene som lovlige betalingsmidler med renter annullert, og marerittet om statskonkurs vil smelte bort fra oss som marssnø under solen.

4 Feder ser her på den tyske nasjonen som en samlet enhet snarere enn bare en samling av individer: pengene som har blitt overført fra noen tyskere til andre tyskere forblir innenfor den tyske nasjonen, noe som betyr at det er innenfor den tyske regjeringens makt å justere fordelingen, kanskje til umiddelbar ulempe for noen individer, men til det beste for nasjonen som helhet.

Machine Translated by Google

Folk sier til meg at kanselleringen av rentebetalinger er en skjult statskonkurs.
Nei, det er ikke sant! – Spøkelset om statskonkurs er egentlig bare et eventyr og en spøkelse oppfunnet av mammonistkreftene.

Boken av Franz Röhr, Was jeder vom Staatsbankerott wissen muß [Hva alle burde vite om statskonkurs], sitter fullstendig fast i mammonistiske tankesett.
Selv om forfatteren generelt sett ganske tydelig anerkjenner de økonomiske problemene som truer oss gjennom sosialisering, og selv om han ettertrykkelig og korrekt råder til at til slutt bare en gjenoppbygging av økonomien vår kan redde oss – kan han ikke frigjøre seg fra den overtroiske troen på interessens hellighet, og derfor skildrer han statskonkurs helt i samsvar med mammonismens interesse, som en fullstendig skremmende katastrofe.

Det er interessant å observere at Röhr, til tross for bedre historisk kunnskap, ikke kan frigjøre seg fra det mammonistiske synet, og bemerker i sine avsluttende ord: «Hvis den ødeleggende økonomiske katastrofen ikke avverges, vil ingen bli spart for den», mens han på side 81 innrømmer at konsekvensene av offentlig økonomisk dårlig forvaltning delvis har blitt reversert svært raskt, og på side 68 sier han at det uansett ikke bør være noen tvil om at Russland (i forrige århundre) overvant disse valutakrisene uten varige problemer. På side 76 sier han, mens han undersøker effektene av statskonkurser, at selv om det selvfølgelig har oppstått dype økonomiske problemer osv., resulterte stort sett verken ødeleggelsen av staten eller dens økonomiske styrke. *Tvert imot har en rask gjenoppliving av nasjonaløkonomien og en gjenoppretting av offentlige finanser blitt observert ofte nok.* Når forfatteren deretter fortsetter i tre linjer til og sier at statskonkurs absolutt betyr økonomisk katastrofe og forårsaker uendelig elendighet, beklager jeg at jeg ikke kan følge denne logikken.

Men tilbake til vårt spesielle tilfelle! Hva ville være mest ærlig? Å snakke fariseisk om krigsobligasjoners uangripelighet mens man undertrykker folket med en uhyrlig skattebyrde?
Eller, hvis en finansminister hadde mot til å henvende seg åpent til folket og erklære: «Jeg kan ikke betale renter på krigsobligasjonene, eller jeg kan bare hvis jeg samler inn nøyaktig samme beløp i skatt fra dere.» ... Men den gang under krigen trengte jeg absolutt penger; ingenting smartere (se England) falt meg inn, så jeg svindlet med høyrentekrigsobligasjonene. Dere må tilgi meg, kjære folk; det var til syvende og sist alt for dere, men hvis vi ikke ønsker å leke gjemsel mer ... Jeg, staten, skal ikke betale mer renter, og dere, skattebetalerne, trenger ikke å betale skatt for å dekke disse rentebetalingene ... Det forenkler transaksjonene våre grundig; vi unngår det enorme skattebyråkratiet og likeså det enorme rentebetalende byråkratiet, og dermed bevarer vi en enorm mengde penger og arbeidspotensial.»

Jeg har dvelt lenge ved å avsløre dette svindelforsøket, men jeg anser det som helt grunnleggende.
her skal man ikke på noe tidspunkt miste det store bildet av syne.

卐卐卐卐卐

Ifølge bayerske skattemeldinger er kretsen av mennesker som ville lide – la oss si nettopp de som ifølge skattemeldingen mottok over 30 000 mark i renter – 822 personer, som bare er 0,4 % av de skattepliktige (Bayr. St-Z. 1913) i hele Tyskland, altså omtrent 10 000. (De øverste 10 000!)

La oss nå så kort som mulig avklare de viktigste aspektene ved dette revolusjonære kravet, og la oss først vurdere spørsmålene fra vårt nasjonale perspektiv.

Machine Translated by Google

For å oppnå dette er det først behov for et klart blikk på vår nåværende situasjon. Statssekretær Eugen Schiffer har i sin store tale i Berlins handelskammer erklært det som «umulig å ignorere». Det er bare delvis riktig. Det er mulig å ignorere den enorme gjelden i vår nasjonale økonomi og den enestående devalueringen av valutaen vår –

kort sagt, det faktum at vi har blitt et fattig folk over natten.

Byrdene som pålegges oss gjennom fredsavtalen kan imidlertid ikke ignoreres. De nåværende gjeldsbevisene, som vi har sett, beløper seg til rundt 250 milliarder. La oss først anta at Ententen pålegger oss ytterligere 50 milliarder i krigserstatning i en eller annen form: det gir en total gjeld på rundt 300 milliarder.

Uansett hvor tungt det måtte belaste de snevre rammene i denne avhandlingen, må det likevel sies noen ord om størrelsen på den tyske nasjonalformuen. Undersøkelsene til Helferrich og Steinmann-Bucher anslår den tyske nasjonalformuen til rundt 350 milliarder. Man kan bare tillegge svært begrenset verdi til slike funn, uansett hvor nøye de måtte ha blitt utledet. De er bare gyldige for perioder med uforstyrret økonomisk aktivitet. Men de er også ganske misvisende siden statlige og kommunale eiendommer er inkludert, dermed for eksempel også veireparasjoner, endringer av vannveier og så videre. Det er klart at selv om produksjonen av slike arbeider kan ha kostet enorme penger, har de strengt tatt ingen egenverdi. En bedre målestokk for nasjonalformue er såkalt skattepliktig formue slik den fremgår av selvangivelsen for forsvarsbidraget eller krigstidsformueskatten. For dette blir det en sum på 192 milliarder, altså mye mindre enn Helfferichs tall. Til denne summen kan likevel erfaringsmessig legges omtrent 10 % for de lovlig skattefrie småformuene, og omtrent et tilsvarende beløp for «stille reserver ».5

Uansett virker det for meg overoptimistisk å snakke om en nasjonalformue på over 250 milliarder. Men selv dette tallet har bare en svært begrenset betydning. Det mest korrekte ville være å bryte helt med ideen om en nasjonalformue som i det hele tatt er tallmessig fattelig, og å trenge inn i erkjennelsen av at nasjonalformuen utelukkende finner sitt uttrykk i hele nasjonens mentale og fysiske arbeidspotensial, og dermed tilhører størrelsesordener som ikke har noen sammenheng med det snevrere kapitalbegrepet. Vi må riktignok fortsatt se en ytterligere kilde til nasjonalformue i nærvær av mineralressurser, skogens rikdom og fruktbar jord, men disse tingene kan heller ikke fattes tallmessig, siden verdien deres svinger mellom null og uendelig, avhengig av om mineralressursene ligger uutnyttet, eller, basert på en geologisk rapport, kan regnes for milliarder av tonn kull og

så videre.

La oss ikke glemme at Tyskland virkelig er et fattig land. Av monopoler har det nesten ingen. Når det gjelder rikdom på mineralressurser, står det langt bak de fleste av sine naboer, for ikke å snakke om de enestående mineralressursene til de kinesiske, indiske og amerikanske imperiene. Når det gjelder jordens fruktbarhet, kommer det langt til kort sammenlignet med de velsignede åkrene i Russlands svarte jord og sammenlignet med de uanstrengt produktive områdene av tropisk og subtropisk land. Derfor har vi til slutt alltid bare vårt folks potensial og vilje til å arbeide, så vel som tilgjengeligheten av tilstrekkelig arbeid, og vi må forstå klart at i denne situasjonen kan det ikke være snakk om sikret gjeld, om sikkerhet for våre gjeldsinstrumenter ...

5 «Stille reserver» er et resultat av å undervurdere positive verdier og overvurdere negative verdier i regnskapsføring, slik at for å skape inntrykk av lavest mulig nettoformue.

Machine Translated by Google

Enten det er rentebærende krigsobligasjoner eller rentefrie rikssedler, bak dem står kun og utelukkende hele folkets skattepotensial – og hva er skattepotensial annet enn en funksjon av arbeidskraften til den totale yrkesaktive befolkningen?

卐卐卐卐卐

Vi må nå avklare for oss selv enda et relevant spørsmålskompleks, og selvfølgelig de viktigste postene i våre statlige inntektskilder og utgifter. Det er en bemerkelsesverdig kontrast mellom det store rommet som bekymringen for å tjene penger opptar i våre privatliv, og oppmerksomheten vi gir de store spørsmålene om vår statlige økonomiske forvaltning, og likevel eksisterer det ingen vesentlig forskjell overhodet mellom individuell økonomi og nasjonaløkonomi.

De viktigste postene for statens inntekter er: for det første nettofortjenesten til postkontorene og jernbanene; for det andre fortjenesten til gruvene, skogbruksadministrasjonene og andre statlige foretak; for det tredje bompenger og indirekte skatter; og for det fjerde direkte skatter.

For ikke å fremme rent teoretiske diskusjoner i slike svært praktiske spørsmål, vil jeg belyse de enkelte postene fra det bayerske statsbudsjettet for året 1911 etter størrelsesorden. Post, telegraf og jernbaner brakte inn 120 millioner; skoger, gruver osv. rundt 40 millioner; indirekte skatter 53 millioner; direkte skatter 60 millioner. Ytterligere 67 millioner kom fra dokumentavgifter, avgifter, arveavgifter, landskatt, inntektsoverføringer fra Riket og så videre.

Hva med utgiftene? Her finner vi først og fremst renter på statsgjelden, inkludert jernbanegjelden, med 85 millioner. For kongehuset, 5 millioner; rettsadministrasjon, 27 millioner; intern administrasjon, 40 millioner; kirker og skoler, 51 millioner; finansadministrasjon, 13 millioner; utgifter til riksrelaterte formål, 50 millioner; pensjoner, 36 millioner. Diverse utgifter 5 millioner. Den gang, i dette heldige året med bayersk finans, hadde det årlige budsjettet et inntektsoverskudd på 27 millioner.

Innenfor vår tankegang gjelder imidlertid bare de utgiftene oss som kan utelates ved avskaffelse av renteslaveri. Her står rentebetalingene på statsgjelden naturligvis på førsteplass med 85 millioner mark; legg til det størstedelen av betalingen vår til finansadministrasjon på omtrent 10 millioner; dessuten er en stor del av betalingene til riksrelaterte formål, hvorav la oss legge til halvparten, 25 millioner, og til slutt de 5 millionene i betalinger til kongehuset nå borte: totalt 125 millioner.

Forsvinningen av disse postene betyr muligheten til å gi avkall på innføring av *alle direkte og indirekte skatter,* som, som vi så, innbrakte 53 millioner og 60 millioner mark, totalt 113 millioner mark!

Vi mener nå slett ikke at man bør avskaffe direkte og indirekte skatter fullstendig; innenfor rimelige grenser tjener de utvilsomt på den ene siden til å opplyse, på den andre siden til å regulere. Det er absolutt ikke mer enn rettferdig at fortjenesten fra eiendom eid fritt og ubetinget forblir underlagt en moderat, gradert skatt, siden staten selvfølgelig også må opprettholde sikkert eierskap hos sine politimyndigheter. Det virker like tilrådelig at handel og industri pålegges å betale skattebidrag tilsvarende deres driftsfortjeneste, siden staten også må sørge for vedlikehold og utvikling av offentlige handelsveier for dem. En tilsvarende minimumsskatt for hver stemmeberettiget borger er likeledes en ...

Machine Translated by Google

krav om rettferdighet, siden omsorg for personens og hans eiendoms sikkerhet også kreves fra statens side.

Innenfor indirekte skatter har en sterk utvidelse av alle rene luksusskatter en regulerende effekt i beste forstand, mens alle enkle matvarer og nødvendigheter for folket bør holdes fri for skatter!

Resultatet av en slik skattepolitikk ville i mindre grad ligge i høye inntekter – noe det ikke kan snakkes om, siden beskatning for den store massen av befolkningen ikke burde være en reell byrde, men bare en påminnelse om at personen ikke bare er en individuell essens, men også en statsborger, og at han i tillegg til borgerrettigheter også har borgerplikter.

Skatteinntekter burde være mindre nødvendige for å betale ned gjelden til statseide bedrifter, hvis nettofortjeneste, som vi har sett, er tilstrekkelig til å dekke statens normale utgifter til skoler, universiteter, rettsadministrasjon, intern administrasjon osv. Skatteinntekter burde brukes til å fremme spesielle kulturelle oppgaver i staten som det aldri har vært tilstrekkelige ressurser til innenfor rammen av det normale statsbudsjettet. Her tenker jeg først og fremst på barnehjem, institutter for blinde og funksjonshemmede, barnehager, omsorg for vordende mødre, kampene mot tuberkulose, alkohol og kjønnssykdommer, og bygging av hagebyer og bosetninger, spesielt for innkvartering og human omsorg for våre krigsutsatte.

卐卐卐卐卐

Vårt syn utvides. Vi ser jomfruelig jord. Kan avskaffelsen av renteslaveri bety kanselleringen av alle skatter? Det ville betydd det, hvis vi hadde kommet ut av denne gigantiske kampen som et seirende folk. Slik det er nå, la oss ikke feire for tidlig; byrdene som våre fiender pålegger oss, vil sørge for at vi ikke gjør det. Men uansett ser vi jomfruelig jord basert på det ganske enkle eksemplet med vårt bayerske statsbudsjett som vi nettopp brukte ...

Generelt finner vi ganske lignende forhold i de andre tyske forbundsstatene, og det er ikke for mye å si at fra overskuddene fra de statseide bedriftene, jernbanene, postkontorene, telegrafene, skogene, gruvene og så videre, kunne alle statlige utgifter til hele rettsadministrasjonen, til all intern administrasjon, inkludert statlige byggeprosjekter, alle utgifter til skoler og universiteter, akkurat som til kulturelle formål, dekkes uten vanskeligheter. Dermed en helt ideell tilstand.

Hvorfor er ikke det tilfelle? Renter har sneket seg inn. På grunn av rentebetalinger blir befolkningens matvarer dyre; på grunn av renter er sukker og salt, øl og vin, fyrstikker og tobakk og utallige andre daglige nødvendigheter belastet med indirekte skatter.
På grunn av renter må direkte skatter økes, som er delt inn i jordskatt som videreføres i form av høyere kornpriser, boligskatt som driver opp husleien, næringsskatt som
belaste produktivt arbeid, inntektsskatter som uunngåelig senker levestandarden til embetsmenn og folk med fast lønn, og til slutt, beskjeden i å gi, men umettelig i å motta, betaler lånekapital skatt på kapitalutbytte. I følge skattemeldingene for året 1911 ble av 253 millioner i kapitalutbytte mottatt i Bayern hele 8,1 millioner betalt i statsskatt.

Vi har sett at alle kapitalutbytter, all rente på kapital, til syvende og sist må skaffes gjennom hele folkets arbeid. Vi har sett at rentebetalingen på offentlig gjeld

Machine Translated by Google

utgjør den største posten på statsbudsjettet vårt, og vi har sett at de som er pliktige til å betale skatt på rentebetalinger bare gir et ekstremt begrenset bidrag til statens inntekter.

Når det gjelder relativ størrelse, betalte kapitalisten 8 millioner av totalt 60 millioner i direkte skatter, noe som bare er en åttendedel til en sjettedel av de direkte statsskattene som ble betalt i Bayern i 1911. Direkte skatter utgjør imidlertid bare omtrent en femtedel av de totale statens inntekter. Derfor bidrar lånekapital bare med omtrent en trettiendedel til en førtiåttendedel av statens totale behov.

Det bør ikke benektes at skattelovgivningen under krigen, spesielt i de siste årene, tydde til en sterkere skatt på kapitalutbytte, men sterkere indirekte beskatning har mer eller mindre holdt tritt med den, slik at den relative størrelsen knapt har endret seg.

Bildet blir dystert når vi ser på Rikets budsjett. Her er proporsjonene i seg selv allerede mye mindre gunstige. Riket har ikke de samme skattekildene som de enkelte delstatene. Direkte skatter er forbeholdt delstatene; Rikets virksomheter er begrenset til Rikets postkontor og jernbane (merk at dette ikke inkluderer de prøyssiske statsjernbanene), og følgelig gjenstår bare bompenger og indirekte skatter.

Størrelsesordenene for Rikets inntektskilder *(se Statistisches Jahrbuch für das Deutsche Reich for årene 1917 og 1918)* var i år 1915 1 milliard i indirekte skatter, 0,8 milliarder i spesielle inntekter (krigsbidrag, studieavgifter), og så videre. Også her er det samme bildet igjen. Mer enn en tredjedel, 1,3 milliarder for å være spesifikk, ble allerede i år 1915 fortært av renter på Rikets gjeld. Også her presset lånekapitalen seg inn igjen. Også her krever den alle direkte skatter for å dekke den. Sukker betaler 163 millioner, salt 61 millioner, øl 128 millioner, tobakk, snaps, musserende vin, lampebrensel, fyrstikker, spillkort og utallige andre varer måtte beskattes for å skrape sammen en milliard mark som deretter flyter fullstendig ned i kapitalistenes lommer.

I dag er det en gåte hvordan man skal betale renten på Rikets gjeld. Rentebetalinger alene sluker 8 milliarder [årlig], basert på 100 milliarder i krigsobligasjoner pluss andre krigskreditter. Inntektene fra postvesenet og jernbanen kan neppe økes ytterligere. En ytterligere økning i bompenger vil neppe bli tolerert; derfor er det sannsynligvis bare en fem- eller ti-dobling av indirekte skatter igjen – en umulighet! – eller den klare innsikten om at bare og utelukkende avskaffelse av slaveriet til renter på penger kan bringe oss frelse. Et enormt selvbedrag er det hele krigsobligasjonsøkonomien var. Den tyske nasjonen lånte hundre milliarder av seg selv til krigen sin. For det lovet den 5 milliarder i renter til seg selv; den må derfor betale 5 milliarder i skatt. All fordel går til storkapitalisten, som tar ut så mye i kapitalutbytte at han umulig kan bruke det opp, og likevel tas bare en ganske beskjeden prosentandel bort gjennom skatten på kapitalutbytte, som vi har sett.

卐卐卐卐卐

Jeg håper nå, gjennom hovedtrekkene i presentasjonen min, å ha fjernet den menneskelig forståelige frykten mange lesere kan ha for å til slutt miste renteinntektene fra sine pene sertifikater. La det bare demonstreres veldig kort med ett eksempel at hele renteøkonomien er et stort selvbedrag, og i tillegg til det vil jeg se på et øvre nivå av solid middelklasseinntekt.

Anta at husholdningens overhode har en arbeidsinntekt på 10 000 mark, og i tillegg ytterligere 5000 mark fra kapitalutbytte. For det første vil omtrent 1500 mark av dette bli betalt i direkte skatter; deretter vil minst 1000–1200 mark i form av høye husleier bli betalt.

Machine Translated by Google

strippet bort for evig interesse. Ytterligere 1000 mark vil sannsynligvis bli tappet bort i form av indirekte skatter for en familie på fem eller seks, og allerede nå innser man at det ikke er mye igjen av de herlige kapitalutbyttene som de små og mellomstore kapitalistene nøt under de gode skattesatsene i tidligere år. Faktisk kan det allerede i dag ikke lenger være snakk om «overskudd»; tvert imot, hvis man i dag undersøker de nåværende fantastiske skatteforslagene, vil betydelig mer inntekt fra arbeidskraft sannsynligvis bli beskattet bort.

Naturligvis ser situasjonen ut til å være en ganske annen for storkapitalisten, som for eksempel bare mottar 1 million i kapitalutbytte. (Slike personer er ganske mange i Tyskland i dag.) Av skatten på kapitalutbytte betaler denne heldige mannen maksimalt 50–60 tusen mark. Av indirekte skatter betaler han heller ikke mer enn familiefaren i det forrige eksemplet. Tross alt kan han fortsatt leve ganske komfortabelt med 40–50 tusen mark på budsjettet sitt, selv i den nåværende dyre tiden. Hvis han har omtrent pene 900 000 mark igjen i kontanter, vil han få ytterligere 45 000 mark for det med 5 % rente på lån det neste året, og det, ifølge loven, på bekostning av den arbeidende befolkningen.

Den lille pensjonisten som bare lever av renten sin, vil utvilsomt bli skadelidende. Hvis han er i stand til å arbeide, må han selvfølgelig bestemme seg for å tjene penger fra arbeidskraft. Med det posisjonerer han seg mye bedre enn de millioner av folkekameratene hans som ikke har noe annet enn sitt fysiske eller mentale arbeidspotensial. Hvis han ikke ønsker det, må han spise av formuen sin. Til syvende og sist har han 20 år på seg til å gnage på den igjen og igjen, hvis han fortsetter å forbruke den årlige summen han har mottatt med 5 % rente. For personer som ikke er i stand til å arbeide, eller er svekket av sykdom eller alder, må det åpenbart sørges for et passende levebrød gjennom utvikling av sosial velferd for alle deler av befolkningen.

Jeg ser for meg sosial velferd slik:

La oss anta at en eldre dame, en enke, som hittil måtte leve av renter fra en kapitalinvestering på 60 000 mark, gjennom den lovlig erklærte avskaffelsen av renteslaveri, blir fratatt sin inntektskilde. Her, gjennom den bredeste utvidelsen av pensjonssystemet, ville den nevnte personen få mulighet til å ta ut en pensjon tilsvarende sin kapital, hvorved den årlige pensjonen til og med kunne økes i forhold til den tidligere renteavkastningen, for også å gi en viss kompensasjon for den reduserte verdien av penger selv til denne kretsen av mennesker. Således kan for eksempel, i bytte mot de avståtte 60 000 markene i gjeldsbrev fra Riket, statene eller i obligasjoner med fortrinnsrett, gis en årlig livslang pensjon på 4000 mark. Hvis enken har barn og hun ønsker å testamentere en del av formuen til dem, kan det tillates at bare 40 000 mark omdannes til pensjon, mens de resterende 20 000 beholdes til barna. Av de 40 000 markene, avhengig av pensjonssøkerens alder, kan opptil 1/12 av den mottatte kapitalen gis årlig. Videre må det bemerkes at enkenes levekostnader vil reduseres betraktelig med avskaffelsen av høye skatter som følge av avskaffelsen av renteslaveri.

Det ville langt overskride rammene for dette essayet å undersøke de personlige interessene til hvert enkelt lag av befolkningen i detalj. Et slikt revolusjonerende krav kan ikke handle om personlige interesser; likevel, etter hvert som ideen trer i kraft, vil man oppdage at de helsemessige konsekvensene personlig gagner hvert enkelt individ til slutt.

Nettopp ved hjelp av problemet som allerede er isolert ovenfor, om hvordan man skal oppnå rentefritak på krigsobligasjoner, har jeg allerede forsøkt å gjøre det klart at småkapitalister – med det mener jeg alle de hundretusenvis som har blitt fremprovosert gjennom en hyperamerikansk reklame –

Machine Translated by Google

kampanje for å bruke sparepengene sine til tegning av krigsobligasjoner – ikke bare ikke motta noen fordel av renter, siden de selvfølgelig må betale for det selv med skatt, men med skattelovgivning skreddersydd for å beskytte storkapitalen, må de støtte rentebetalinger for tegninger på millionmark.

Det synes for meg at, bortsett fra disse umiddelbare hensynene, må en appell til alle for barnas velvære i seg selv overtale den engstelige obligasjonseieren til å akseptere det som helt naturlig å gi avkall på evig rente fra Rikets gjeld. Hva taper egentlig patrioten, som har gitt 10 000 mark til sitt fedreland i desperat nød, i dette tilfellet, annet enn et ågerkrav på å få 50 000 mark i renter innen hundre år, uten engang å redusere hovedstolen? Hans barn og barnebarn må evig arbeide, bare for å betale all rente.

卐卐卐卐卐

Spørsmålet om tilbakebetaling av de lånte beløpene kan løses på forskjellige måter. I mine kortfattede hovedideer om problemet, som jeg la frem for regjeringen i Folkestaten Bayern [under Kurt Eisner] den 20. november i fjor [1918], foreslo jeg ganske enkelt å la tilbakebetaling erstatte rentebetaling med en sats på 5 % årlig i 20 år. Jeg tror at jeg i det følgende til og med kan komme med et mye bedre forslag, som på grunn av sin enkelhet absolutt fortjener å prioriteres: «Krigsobligasjonsbevisene ved renteslettelse vil bli erklært som valuta.» Det er Columbus-egget. Fordelen med dette tiltaket er for det første at ingen egentlig merker noe av det. Krigsobligasjonsbevisene ligger fortsatt i ro i depotene; men ingen unge mennesker får dem, like lite som en bok, et skap eller en annen nyttig gjenstand som noen ville låne ut til vennen sin.

Hvis man trenger penger, tar man bare frem en krigsobligasjon og betaler med den. Krigsobligasjonssedler har tross alt like mye skjønnhet og papirverdi som våre andre 10-, 20-, 100- og 1000-marksedler. Det kan absolutt ikke være snakk om at markedet blir oversvømmet med valuta i en så knirkefri overgang fra renteøkonomien til den rentefrie nasjonale økonomi. Alle krigsobligasjonssertifikatene er faktisk allerede godt beskyttet og oppbevart i bankhvelv, eller andre skjulesteder som folket anser som sikre, for eksempel en ullstrømpe eller en gjødselhaug. Det kan faktisk ikke benektes at vår utstedte papirvaluta, så mye som rundt 40 milliarder, heller ikke er i omløp, men for det meste hamstres på den måten som er beskrevet ovenfor. Vårt behov for valuta i tidene med økonomisk oppgang før krigen var også bare rundt 4–6 milliarder, og det er utenkelig at vi skulle trenge mer enn dobbelt så mye i dag i den stadig mer vanlige kontantløse økonomien .

卐卐卐卐卐

Renteavskrivningen skal gjøres på nøyaktig samme måte for alle rentebærende eiendeler. For disse eiendelene, akkurat som for utbyttebærende eiendeler, anbefales den opprinnelig foreslåtte «tilbakebetalingen» i 20- eller 25-årige pensjoner, spesielt for boliglån.

Avskaffelsen av renteslaveri for boliglån betyr uten tvil løsningen på boligproblemet, frigjøringen fra ublu husleiepriser. Det er slett ikke åpenbart hvorfor innehaveren

6 I et senere avsnitt sier Feder at han har bestemt at det ikke er riktig å bare la krigsobligasjonssertifikater brukes som valuta. beste ideen. Han foreslår at de heller bør konverteres til bankkreditt.

Machine Translated by Google

av et boliglån skulle ha den evige fordelen av renter fra en sum som er lånt én gang, hvorfor en uanstrengt og endeløs tilstrømning av varer skulle gis til ham, hvorfor den store massen av et folk, bare for dette usunne renteprinsippet, skulle betale høye leier år inn og år ut. La det kort sies at det åpenbart ikke kan være snakk om en fullstendig sletting av husleien, siden forvaltning og vedlikehold av hus selvfølgelig krever konstant arbeidskraft og penger. En senking av husleien kan således bare skje i den grad den er et resultat av seg selv gjennom fullført tilbakebetaling av boliglån.

Bare én ting bør understrekes sterkt, at avskaffelsen av slaveriet under interessen ikke har det minste å gjøre med vårt totale verdiskapende arbeid, i den grad det ikke på noen måte hindres for entreprenørånden, for produktivt arbeid, for produksjon av varer, for ervervelse av rikdom. Tvert imot, som vi har sett, er hele det arbeidende folket frigjort fra en kvelende, urimelig, tung byrde; vårt sjelliv er renset for en berusende gift.

卐 卐 卐 卐 卐

Vi kan se hvor korrekt fruktbarheten av interesseproblemet har blitt erkjent i løpet av historien, ved det faktum at sinn i alle tider og hos alle folkeslag har vært opptatt med det ...

I forskjellige avsnitt i Det gamle testamentet, som for eksempel 3. Mosebok 25 og 5. Mosebok 15, finner vi forskrifter om opphør av renter i form av at det syvende året alltid skal være en akseptasjon eller et jubelår, der all gjeld til folkekamerater skal ettergis.

I år 594 f.Kr. avskaffet Solon gjeldsslaveri gjennom lovgivning. Denne loven ble kalt den store Seisachtheia (avristen av byrder).

I det gamle Roma forbød *Lex Gemicia* fra år 332 f.Kr. brått romerske borgere fullstendig å kreve renter.

Under Justinian ble det vedtatt et forbud mot renters rente, med forskriften om at det ikke skulle kreves mer rente når forfalte renter har akkumulert til nivået av det opprinnelig utlånte beløpet.

Pave Leo I (den store) utstedte i år 443 et generelt forbud mot å ta renter; frem til da hadde bare geistlige hatt forbud mot å kreve renter på lån. Forbudet mot renter var nå en del av den kanoniske retten og også en bindende forskrift for lekfolket. Sekulær lovgivning falt også gradvis i tråd med kanoniske synspunkter, og truet til og med med straff for å kreve renter. Vi finner dette i politiforordningene i Det hellige romerske rike for årene 1500, 1530 og 1577.

Selvfølgelig ble slike lover nå sterkt motarbeidet og ofte omgått, og i denne ganske korte historiske tilbakeblikken kan det bare nevnes som et forbløffende historisk faktum at selv om renter var forbudt for kristne under den kanoniske loven fra det 11. til det 17. århundre, var det tillatt for jøder.

Det ville være usedvanlig sjarmerende å undersøke i hvert tilfelle hvilke økonomiske svulster som førte til disse kraftige byrdenedbrytningene. Det ville være spesielt verdifullt å se hvilke makter og krefter som har brutt renteforbudene om og om igjen.

I middelalderen ble det ofte gitt kortsiktig arbeid til ågerkarler; bøndene eller borgerne, som var blitt tappet for blod, slo seg sammen og banket profitørene i hjel. I dag har vi

Machine Translated by Google

gikk inn i en helt annen fase av interesseproblemet. Slike pogromer blir sterkt misbilligd.

Det er heller ikke lenger snakk om individuelle, lokalt begrensede sykdomssymptomer som kan bekjempes ved å fjerne pusslommen; det som skjer er en alvorlig sykdomsforurensning av hele menneskeheten.

卐卐卐卐卐

Det bør understrekes på det sterkeste at nettopp vår samtidskultur, nettopp de økonomiske relasjonenes internasjonalitet, gjør interesseprinsippet så morderisk.
Den foregående historiske tilbakeblikken bør heller ikke anses som en analogi for dagens omstendigheter. Da babylonerne beseiret assyrerne, romerne, karthagerne, tyskerne, romerne, var det ingen fortsettelse av slaveriet under renter; det fantes ingen internasjonale verdensmakter. Krigene ble heller ikke finansiert gjennom lån, men med skatter akkumulert i fredstid. David Hume gir en veldig fin oversikt over dette i sitt essay om offentlig kreditt. Bare den moderne tidsalder med sin kontinuitet i eierskap og sin folkerett tillater lånekapital å eskalere til uendeligheten. Den penningen som ble investert med renter ved Kristi fødsel eksisterer ikke lenger, fordi siden den gang har alle eierrettigheter måttet vike for vold flere ganger; derimot eksisterer den penningen som gamle Rothschild investerte med renter fortsatt, og vil eksistere, hvis det finnes folkerett, i all evighet.

I tillegg bør man ta i betraktning at store deler av jorden først i moderne tid har gått over fra naturlig økonomi til pengeøkonomi. Det er spesielt viktig i denne forbindelse at først på midten av 1800-tallet ble alle restriksjoner på rentetakst, og likeså alle forbud mot renter, opphevet: således England i år 1854, Danmark 1856, Belgia 1865, Østerrike 1868.

Dermed er dagens konsept om interesse som uatskillelig fra besittelse av penger ikke mye eldre enn et halvt århundre. Men nettopp dette interessebegrepet har for første gang fått penger til å bli den demoniske kraften av slik universell tvang som vi har blitt kjent med.

Den begynnende og deretter stadig økende gjelden fra stater til kapitalister dateres likeledes først til midten av 1800 -tallet. Først siden den gang ser vi staten degradert fra å være forvalter av folkesamfunnet til å være forvalter av kapitalistiske interesser. Denne utviklingen har nådd sitt høydepunkt i krigsobligasjoner, som vi møter i alle land, som utelukkende, som vi har erkjent, tjener bare mammonistiske interesser, som burde krones med den gigantiske kredittbyggingen av et verdenslån.

卐卐卐卐卐

Disse korte tilbakeblikkene burde gjøre det lettere for oss å endelig bryte med antagelsen om at lånekapitalen må få den overjordiske kraften til å vokse evig og uendelig fra seg selv. Begavet med et skremmende potensial for å suge ut. Vi må bryte med forestillingen om at lånekapital, upåvirket av verdslige gjerninger og ugjerninger, skal kunne trone over skyene, upåvirket av forgjengelighet, upåvirket av ødeleggelsens krefter, upåvirket av skuddene fra våre gigantiske kanoner. For selv om hus og hytter, jernbaner og broer knust av granater synker ned i støv og aske, vil boliglånene fortsatt eksistere;

Machine Translated by Google

Jernbaneobligasjonene og de offentlige gjeldsbevisene blir ikke dermed slettet. Skulle landsbyer og byer, hele provinser bli ofre for krigens vanvittige ødeleggelse, hva er resultatet? Nye gjeldsbevis er hva det betyr. Med øyne som glitrer av grådighet ser Gullinternasjonalen, som troner over skyene, på menneskehetens vanvittige storm. Og ikke lenge etter er tiden da hele menneskeheten til slutt bare skal tjene som interesseslaver for mammonismen.

Ideen er internasjonal; den må frigjøre hele verden. Hyllest til nasjonen som først våger det dristige steget. Snart vil andre følge etter.

Spørsmålet som ofte blir stilt til meg, om ideen i det hele tatt er nasjonalt realiserbar, svar ja. Vi er internt forgjeldet.

Mot utenlandske rentekrav er vi naturligvis maktesløse foreløpig; disse må rett og slett betales. Overdreven kapitalutstrømning må blokkeres i den grad det er mulig, men like lite som lovgiveren avstår fra å utarbeide lover mot mord, uaktsomt drap, bedrageri osv., fordi det fortsatt alltid ville være kjeltringer, like lite bør et folk i sin helhet avholde seg fra å ta et skritt som er anerkjent som nødvendig for å helbrede sine offentlige finanser, bare fordi ikke akkurat de beste elementene av folket prøver å bringe byttet sitt i sikkerhet utenfor landet. Hvis vi antar at hundrevis av millioner, til og med milliarder i krigsobligasjoner ville bli brukt i utlandet, kan selv dette fortsatt ikke være en betydelig drivkraft for å ikke avskaffe renteslaveriet; for proporsjonalt sett, av de mer enn 250 milliarder markene i innenlandske investeringsmidler med fast rente, må det langt størstedelen fortsatt være i landet.

La oss igjen kort oppsummere. – Avskaffelse av slaveri under renter er det radikale middelet for endelig og permanent helbredelse av våre offentlige finanser. – Avskaffelse av interessefellesskapet betyr muligheten til å gi avkall på undertrykkende direkte og indirekte skatter, fordi de statseide bedriftene, spesielt etter sosialiseringen av ytterligere egnede sektorer (innlandsfart, elektrisitet, lufttrafikk osv.), vil gi tilstrekkelige overskudd til de offentlige kassene til å støtte alle statens sosiale og kulturelle oppgaver.

Bortsett fra denne økonomiske betraktningen, vil avskaffelsen av interessefellesskapet gi produktivt arbeid på alle felt den prioritet det fortjener. Penger føres tilbake til den rollen som passer dem, for å tjene dem i den mektige drivkraften i vår nasjonale økonomi. *De vil igjen bli det de er, en kupong for utført arbeid,* og dermed er veien ryddet for et høyere mål, for å avstå fra vår tids rasende pengebegjær.

Ideen peker mot etableringen av en samlet front av hele den arbeidende befolkningen: fra den eiendomsløse arbeideren som, som vi har sett, er svært tungt tynget av indirekte skatter for å tilfredsstille lånekapitalen, gjennom hele den borgerlige klassen av embetsmenn og ansatte, av jordbruks- og småbruksmiddelklassen, som får føle pengenes nådeløse tyranni i form av elendige boliger, utleie av jordbruksarealer, bankrenter og så videre, helt opp til de ledende lederne, oppfinnerne og direktørene i vår storindustri, som alle er mer eller mindre fanget sammen i klørne til storlånekapitalen, for hvem den første oppgaven i livet alltid er å arbeide for pensjoner, utbytter og renter for pengemaktene som spiller bak kulissene. Ikke mindre tilhører alle kretser av intelligentsiaen – kunstnere, forfattere, skuespillere, akademikere, så vel som andre uavhengige fagfolk – også denne gruppen.

Selv om stor lånekapital, som en gruppe fysiske personer eller som personifiseringen av renteprinsippet, bevisst eller instinktivt søker å skjule det faktum at den har et grenseløst behov for kontroll, og selv om hele vår juridiske tradisjon basert på romersk rett, altså på rett som tjener til beskyttelse av et plutokrati, alltid har lagt vekt på beskyttelsen av eiendom og dermed gjennomsyret vårt folks rettssans, er *avskaffelsen av rentetrelldom på ...*

Machine Translated by Google

Penger må komme, som den eneste veien ut av Gullinternasjonalens truende økonomiske slaveri av hele verden, som en av måtene å drive ut mammonismens gift med dens korrupsjon og forurensning av vår tids mentalitet.

Konverteringen av krigsobligasjoner til bankkreditt

Kravet i §1, om konvertering av krigsobligasjonssertifikater osv. til lovlige betalingsmidler, har ved en rekke anledninger blitt møtt med innvendingen om at det ville bety å oversvømme markedet med valuta. Denne innvendingen er i seg selv ganske feilaktig. Inflasjon oppstår bare ved eksistensen av krigsobligasjoner.

Det er imidlertid sant at bekymringen om den fysiske tilstedeværelsen av disse papirene som er erklært som valuta, til tross for sin feilaktige oppfatning, ikke forsvinner, og derfor, til tross for at den er urealistisk, kan denne bekymringen generere uheldige bivirkninger, som om en ny inflasjon faktisk har funnet sted. Derfor krever vi, ved å endre § 1, etter lovgivningsmessig opphevelse av forpliktelsen til å betale renter, konvertering av krigsobligasjoner, sammen med andre offentlige obligasjoner, [ikke til valuta, men] til bankkreditt.

Denne formuleringen har den store fordelen at den fysiske eksistensen av krigsobligasjoner som papir ville opphøre; krigsobligasjonssertifikatene ville bli levert til Reichsbank av banker, bankfolk, sparsommelige institusjoner osv., og ville bli ødelagt etter at en kreditnota for pålydende verdi er utstedt. Dermed ville nesten hver person i Tyskland motta en bankkreditt, en åpen bankkonto som de kunne bruke.

En slik prosedyre ville også ha den store fordelen at det ikke ville være mulig å beholde større investeringer i privat eie, siden de uleverte sertifikatene ville bli erklært ugyldige etter utløpet av en spesifisert frist.

Videre ville det i det minste være mulig å kontrollere hvor mye krigsobligasjoner som brukes utenfor landet [og dermed påvirke Tysklands handelsbalanse]. Det siste punktet må imidlertid ikke på noen måte blokkere oppfyllelsen av avskaffelsen av slaveriet under renter. Siden vi virkelig føler oss for svake sammenlignet med utlandet, må vi tilfredsstille (bare) rentekravene som møter oss fra utlandet. Personlig er jeg helt av den oppfatning at vi også bør opprettholde kanselleringen av renter selv for utenlandske obligasjonseiere. Vi trenger ikke å frykte at utenlandske rentekrav vil bli håndhevet med våpenmakt, siden det har vært så store fremskritt i å vende tilbake [fra krigsgalskap] til noe som ligner selvinnsikt, og aldri i historien har en krigslignende handling blitt iverksatt mot en stor stat på grunn av økonomiske tiltak som påvirker privatpersoner.

Man burde heller ikke tenke seg at selv det franske folket ville stille Tyskland et ultimatum på grunn av interessekravene til herrene Mayer, Schulze og Cohn fra Tyskland, basert på deres tyske krigsobligasjoner som ble fraktet over grensen.

Utover dette ville det være mulig, for å unngå selv inntrykket av en statskonkurs for resten av verden, å gjennomføre et lotteri av krigsobligasjonen, som da selvfølgelig lett kunne rigges basert på statistikk innhentet gjennom den nødvendige leveringen av sertifikater, slik at i starten bare numrene som antagelig tilhørte personer i utlandet ville bli trukket og betalt ut i Rikssedler.

En tredje ting ville være den velkomne konstateringen av fordelingen av krigsobligasjoner, og den medfølgende muligheten som fortsatt eksisterer for en usedvanlig enkel innkreving av formuesskatten, mens stipendiatene selvfølgelig bare trenger å instruere Reichsbank-kontorene om å belaste kontoen til herr NN med så og så mange mark i skatt. På denne måten skatte-

Machine Translated by Google

betalinger ville være langt mer smertefrie – selv om skattebetalernes ankerett selvfølgelig ville fortsatt eksistere i sin fulle utstrekning.

Med en slik transformasjon (konvertering) av krigsobligasjoner til bankkreditter kunne en viss sosial utjevning også oppnås, i den grad mindre investeringer i krigsobligasjoner, og dermed alle små innskudd fra alle dem for hvem innskudd av krigsobligasjoner virkelig skal regnes som en patriotisk gjerning; la oss si opptil 5 eller 10 tusen mark, ville bli innbetalt til pari, mens alle større innskudd kunne krediteres til en kurs som senere skulle fastsettes. Kredittene for alle andre statspapirer ville bli håndtert nøyaktig på samme måte.

Spesielle kommentarer til etterspørselen etter lov i Manifest

Om § 1

Det er fullstendig uunnværlig at alle statlige og kommunale gjeldsinnskudd behandles på samme måte, siden bare en slik enhetlig storstilt regulering av hele vårt pengesystem, hånd i hånd med avskaffelse av renteslaveri, kan gjennomføres.

Om § 2

Det er allerede klart at avskaffelsen av renteslaveri må anvendes samtidig på alle de andre fastrentepapirene, for ikke å forårsake en absurd oppsving i disse papirene, noe som åpenbart ville oppstå hvis bare de offentlige papirene ble erklært rentefrie. Reduksjonen av gjelden som sådan ville bli oppnådd gjennom årlig tilbakebetaling, hvorved en konstant og konsekvent gjeldsfrigjøring av alle gjeldsbelastede objekter ville bli oppnådd.

Om § 3

Dette avsnittet er svært nært knyttet til de foregående, samt til kravet om nasjonalisering av boliglån i § 5. Bonden eller huseieren som er tynget av boliglån fortsetter, etter som før, å betale det beløpet han måtte betale til sine kreditorer, men ikke lenger som evig rente, men snarere som tilbakebetaling. Dermed vil eierskapet til jord og bolig være frigjort fra gjeld etter 20, 25 eller 30 år, avhengig av den eksisterende renten. (Hypothekebanken kan på sin side naturligvis likeledes bare i denne tiden fortsette å betale renter på obligasjoner med fortrinnsrett tilsvarende.) Hånd i hånd med denne gjeldsfrigjøringen oppstår fellesskapets eiendomsrett til den eiendommen som er frigjort fra boliglån.

Et universelt boligregister, eller rettere sagt en eiendomsmatrikkel, måtte komme først; fordi gjeldfritt eiendomsinnehav naturligvis også har rett til tilbakebetaling av investert kapital, og også et permanent krav på en del av leien, til å betale alle gebyrer, utgifter og så videre som følger med eiendomsinnehav, samt passende kompensasjon for arbeid som eieren selv utfører7 .

La oss se på dette i store trekk med eksemplet med et byleilighetshus.
Huset har en verdi på 100 000 mark. Mot dette er det registrert en boliglånsbanks investering på 50 000 mark til 4 % i posisjon 1, en ikke-bedriftsinvestering på 20 000 mark til 5 % i

7 Sammenhengen mellom boligregisteret og rettighetene til gjeldfrie eiere er forvirrende, med mindre ideen er å styre veksten av utleieeiendommer slik at de holdes rimelig lønnsomme.

Machine Translated by Google

posisjon 2, og 30 000 mark er beløpet huseieren selv har betalt. Inntektene fra husleie er 7000 mark. Fra dette må det betales 2000 mark for det første pantelånet, 1000 mark for det andre pantelånet og 1000 mark for utgifter, utlegg og så videre: totalt 4000 mark. Dermed blir det 3000 mark igjen for huseieren som rentebetaling [så å si] for hans egen investerte kapital på 30 000 mark.

Etter implementeringen av den lovlige avskaffelsen av renter på penger er situasjonen etter ti år som følger: 1. pantelån 30 000 mark, 2. pantelån 10 000 mark. Huseieren har fullstendig fått tilbake sin kapitalinvestering, men på den annen side finnes det en ny, offentlig eiendomsrett på 50 000 mark. Med det begynner statens rett til å ha et ord med i betraktningen om ytterligere inntekter fra leie og til å bestemme leiebeløpet8 .

Det ville være urettferdig nå, med tanke på tilbakebetaling, å sette huseieren på samme nivå som boliglån. For kapitalen hans er ikke ren lånekapital i snevrere forstand som bør påvirkes av avskaffelsen av renteslaveri; her snakker vi om «risikokapital», nærmere bestemt penger som er omgjort til et verdifullt gode, nærmere bestemt et hus. Det er derfor opp til huseieren om han vil gi en lengre betalingstid, eller en tilsvarende prosentandel som permanent inkluderes i husets driftsutgifter.

Det kan ikke være hensikten her å komme med noen bindende forslag; her gis det kun forslag til hvordan en friksjonsfri overgang fra renteøkonomien til den rentefrie økonomien kan skje selv innen eiendomsmarkedet.

For å fullføre eksemplet, la oss anta at statusen etter 25 år er som følger: på det tidspunktet er alle boliglån nedbetalt; bare de permanente utgiftene er de samme, eller, på grunn av husets høyere alder, økt fra 1000 mark til kanskje 1500 mark. La avkastningen som huseieren får fra denne summen også være omtrent 1000 til 1500 mark; dermed ser det ut til at rundt 3000 mark av husleieinntektene går til å dekke ikke-omsettelige kostnader, mens de resterende 4000 av de opprinnelige 7000 i husleieinntekter ville være fritt disponible. Staten har dermed muligheten til å senke husleiene med mer enn halvparten; den vil gjøre dette f.eks. i arbeiderboliger, eller staten kan kutte husleiene med bare 20, 30 eller 40 %, og dermed få en enorm inntektskilde fra differansen for andre offentlige nødvendigheter, fremfor alt naturligvis for offentlig utført boligbygging. For herskapshus senkes ikke leien, eller senkes ikke mye, hvorav svært store tilleggsmidler blir tilgjengelige også for bedre bygging av boliger, eller for spesielle sosiale formål. Denne fremtidige situasjonen avslører imidlertid – og jeg anser dette for et svært fruktbart perspektiv – den indre begrunnelsen for at samfunnet (staten) allerede nå skal delta i å bestemme leien på den måten jeg skisserte ovenfor, med en senking av leien for arbeiderboliger.

I statens voksende rett til å delta i eiendomsrett ligger også
grunnlaget for en solid utstedelsesbank og utstedelse av kreditt til boliglånskreditorer.

Om § 4 og 5

Disse paragrafene krever sosialisering av hele pengesystemet. Penger er kun og utelukkende en kupong for utført arbeid utstedt av et fellesskap som har sin egen

8 Feder oppgir ikke hvordan han kommer frem til tallet 50 000 mark: det er halvparten av verdien av leilighetshuset, men også lik beløpet på bedriftspantet. Sannsynligvis er det viktigste faktum at det ikke er mer enn beløpet som skyldes i boliglån, og derfor ikke forårsaker noen problemer for huseieren. Antagelig, gitt den vekten Feder legger på smertefri overgang, ville staten i henhold til Feders plan fortsatt ikke kreve en eierandel som er større enn det som skyldes i boliglån, selv om beløpet som skyldes i boliglån var mindre enn halvparten av verdien.

Machine Translated by Google

staten. Å utstede pengepoletter er en av statens suverene grunnleggende rettigheter. Forfalskning av statens pengepoletter er underlagt de strengeste straffer; *det er derfor et ganske sterkt sosialt krav at pengesystemet settes under kollektivets kontroll.* Kollektivets arbeidskraft er det eneste substratet for pengepoletter, og bare manglende forståelse av dette grunnleggende faktum har generelt ført til en forverring av våre offentlige finanser og til et fullstendig anarki i pengesystemet generelt.

Med oppgivelsen av personlig og kommersiell kreditt av private bankfolk, som foreslått i § 5, gjøres et dypere snitt i det totale kredittsystemet. For det statlige kredittsystemet, så vel som for kommunal og til og med eiendomskreditt, må man holde fast ved avskaffelsen av renteslaveri med største strenghet og energi, fordi det er den uunnværlige forutsetningen for samfunnsstaten generelt.

Situasjonen er annerledes med personlig kreditt. Vi krever også, i og for seg selv, rentefri personlig kreditt; men dette kravet har ikke den samme enorme og prinsipielle betydningen. Vi husker de 250 milliardene i fastrentelånskapital sammenlignet med
de eneste 12 milliardene i utbyttebetalende aksjer.

Alle slike kreditter, aksjer, deltakerbevis, gruveaksjer, aksjeposter og så videre er risikokapital. Avkastningen av denne kapitalen avhenger av bransjen og effektiviteten til de personene som pengene ble betrodd. Her kommer dermed elementet av risiko og fare for tap inn i bildet, sammen med spørsmålet om personlig tillit. For det synes en viss kompensasjon av en spesiell art fortsatt uunnværlig. Eieren av aksjer og så videre får på ingen måte kompensasjon eller fordeler hvis foretaket han betrodde pengene sine til ikke tjener noe. Han taper pengene sine fullstendig hvis foretaket kollapser.

Det er annerledes med for eksempel eieren av obligasjoner til Reicheisenbahn.
Rikets jernbaner [i Elsaß-Lothringen] går fullstendig tapt med tapet av Elsaß-Lothringen. Likevel fortsetter innehaveren av jernbaneobligasjoner å motta sine rentebetalinger. Fra hvem? Fra kollektivets skatter. Jernbanene kan operere med et underskudd av enhver størrelsesorden som i Preussen og Bayern i fjor; likevel mottar obligasjonseierne sine rentebetalinger like mye. Fra hvem? Fra tributt betalt fra arbeidspotensialet og forbruket til den arbeidende befolkningen.

Man vil bare gjøre dette grunnleggende skillet helt klart, for til slutt
å gjenkjenne hvor det er vampyren suger fra folks arbeidspotensial.

Dermed bør personlig kreditt forbli, eller rettere sagt, allokeres igjen til, personlig handel gjennom den private banken. Kredittsøkerens personlige effektivitet, som bankmannen er personlig kjent med, bør igjen bli den avgjørende faktoren for personlig kreditt. Gebyrene som fastsettes av staten vil regulere seg selv, i samsvar med pengenes flytende kapasitet som uansett vil starte med avskaffelsen av renteslaveri.

Om § 6

Hovedpoenget i § 5 gjelder også spesielt for utbyttemidler. I det sosiale statssamfunnets interesse må det kreves at en tilbakebetaling av den utlånte kapitalen forsøkes også for de store industriforetakene – for her å få til en reduksjon av gjelden til de enkelte industriverkene overfor de som bare er investorer.

For faktisk gjentar det vi kunne observere i forholdet mellom lånekapital og alle folk seg her i mindre skala. Også her utnytter kapitalisten arbeideren,

Machine Translated by Google

formannen, ingeniøren, entreprenøren, alle likt, fordi trangen til å måtte tjene utbytte har prioritet .

Hvis vi imidlertid oppnår frigjøring av industrier og bedrifter fra den evige rentesugeren, er veien åpen for senking av produktprisene, og for levering og fordeling av merverdi, delvis til samfunnet, delvis til arbeiderne, mellomledelsen og styrene i de enkelte bedriftene, og dermed til de som virkelig alene skaper produksjon og verdier.

Om § 7

I dette avsnittet kommer naturligvis også hele forsikringsfeltet inn i bildet, som kan konstrueres på et analogt rentefritt grunnlag. De innbetalte premiene kan ikke vokse gjennom rentetillegg; snarere vil forsikringsselskapene bli sparsommelige institusjoner; med andre ord, risikoen og fordelen ved forsikring beholdes. For dette må det politiske samfunnet være ansvarlig.

Om § 8

Når det gjelder devalueringen av pengene våre, som kun har skjedd gjennom den enorme mengden av våre utallige gjeldsbevis, krever vi en sterkt gradert formuesskatt. Vi legger vekt på «sterkt gradert» i dette.

En [flat] formuesskatt [med det formål å] redusere antall sedler og så videre ville ikke være annet enn et selvbedrag der man kaster sand i øynene på folket. For hvis jeg også konfiskerer halvparten av all rikdommen overalt og mottar betaling i obligasjoner og lager masse av disse, er alt som egentlig oppnås derved en reduksjon av mengden papir, mens en konverteringsfaktor til gjengjeld vil øke den fiktive verdien av hele mengden papir i omløp til samme nivå som før. Reell verdi tilhører alltid bare varer til forbruk og varer til bruk, aldri papirkuponger for utført arbeid.

Et annet spørsmål er om valutakursen til vår markvaluta kan forbedres. Men selv denne forbedringen av valutakursen er igjen i siste instans bare avhengig av arbeidspotensial og produksjon, med andre ord produksjonsmulighetene for vår totale nasjonale økonomi.

Innvendingene og deres motbevisning

Aldri har en idé vært i stand til å etablere seg uten motstand, minst av alt en idé som gjør et så radikalt avvik fra de lenge etablerte antagelsene om interessens hellighet og ukrenkelighet. Med de innvendingene som allerede er reist og de som er forventet, er det alltid en todelt observasjon å gjøre: det må spørres, for det første, hvilken del av innvendingene som fremsettes som er basert på bevisst forvrengning av ideen om avskaffelse av interesseslaveri, og for det andre, hva bør sies som svar på alle oppriktige og faktabaserte betenkeligheter?

Den vanligste innvendingen er påstanden: uten renter vil ingen låne ut penger.

9 Dette er et problem for aksjeselskaper. Selskaper som eies fritt og uten press av familier, slik det er vanlig i Tyskland, ikke har denne egenskapen.

Machine Translated by Google

Vi ønsker faktisk ikke at noen skal låne ut pengene hans lenger. Kreditt var trikset, var det fellen som økonomien vår havnet i, og som den nå er hjelpeløst fanget i.

Hvis folket virkelig trenger mer kapital sårt, får det de nødvendige pengene rentefritt fra statskassen, med kun krav om tilbakebetaling. Etter hvert vil det utstede nye sedler. Hvorfor skulle det utstede rentebærende sertifikater?! Om sedlene har renter eller ikke spiller ingen rolle! Den eneste og eneste støtten er folkets arbeidspotensial og skattepotensial. Hvorfor belaste alle offentlige utgifter fra begynnelsen av med den blygule vekten av evige renter?

Ja, men hvordan skal staten utføre sitt kulturelle arbeid for samfunnet? Den trenger fortsatt penger og kan bare være rettferdige i denne oppgaven ved hjelp av lån som krever renter.

Denne påstanden er basert på en fullstendig mammonistisk tankegang. Den måtte bevisst kalkuleres for å mislede etter grundig lesing av dette manifestet; for for det første har vi bevist at etter avskaffelsen av renteslaveri kan alle statens kulturelle og sosiale oppgaver dekkes av statseide virksomheter, av inntektene fra postvesenet, jernbanen, gruvene, skogene og så videre, uten noe mer. For det andre har den suverene folkestaten [Volksstaat] når som helst makt til å ta seg av spesielle kulturelle oppgaver gjennom utstedelse av rentefrie verdipoeng i stedet for de rentebærende sertifikatene som er erklært å være regelen i den mammonistiske staten. Det er fullstendig umulig å se hvorfor staten skulle gjøre spesielle kulturelle oppgaver, f.eks. jernbane-, kanal- og vannkraftbygging, dyrere for seg selv med et evig løfte om renter som er fullstendig unødvendige. Hvis den ikke kan betale byggekostnadene fra inntektene fra sine nåværende statseide virksomheter, er det ingen grunn til å se hvorfor staten ikke skulle skape pengene; Det suverene folket må riktignok betale for det, mens det anerkjenner nettopp disse pengene som et betalingsmiddel. Hvorfor skulle imidlertid folket, med hele sitt arbeids- og skattepotensial, stå bak nok en papirlapp (det rentebærende lånet), som pålegger folket i sin helhet bare en evig renteforpliktelse til fordel for kapitalisten!? Derfor, bort med denne besettelsen til den mammonistiske staten!

Kapitalistene vil da bare ta opp de utstedte papirsedlene og akkumulere papir penger.

Dette blir tilbakevist på to måter. For det første ville kravet om at det å bare eie penger skulle gjøres ulønnsomt da selvfølgelig allerede være oppfylt, og avskaffelsen av renteslaveri frivillig iverksatt av kapitalistene selv, siden kapitalisten gir avkall på renter av egen fri vilje hvis han stabler opp papirsedlene sine hjemme. For det andre gjør kapitalistens frykt for pengene sine det usannsynlig; man trenger bare å forestille seg de søvnløse nettene til valutasamleren som oppbevarer store pengesummer stablet opp hjemme og stadig må se sin besittelse truet av tyver, ranere, innbruddstyver, husransakelser, brann og flom. Jeg er overbevist om at den rettskafne borgeren ville bli lei av disse bekymringene på kort tid og snart ville finne veien til statsbanken. Statsbanken utsteder en kvittering og er nå juridisk ansvarlig for kontoen, men ikke for noen rentebetalinger. Ellers er det selvsagt fortsatt en tredje mulighet åpen for alle, nærmere bestemt å arbeide med pengene sine, skape verdier og produsere varer, delta i industrielle foretak, gjøre livet sitt stadig rikere og finere, støtte kunst og vitenskap, kort sagt å gjøre en nyttig bruk av pengene sine samtidig som man avviser Mammon-kulten.

Det kan imidlertid fortsatt hende at det oppstår et presserende privat kapitalbehov for visse mål, f.eks. til testing av oppfinnelser, etablering av bedrifter av unge, kompetente håndverkere eller forretningsmenn, osv.

Machine Translated by Google

For det første har dette ingenting med avskaffelsen av renteslaveri å gjøre!
For for det første må man logisk anta at kapitalisten, som etter avskaffelsen av renteslaveriet selvfølgelig ikke lenger har mulighet til å investere pengene sine på en bombesikker måte og forvente ledig forbruk av renter, snarere, som i en tidligere tid, vil være tilbøyelig til å risikere pengene sine for slike formål, slik at mangel eller behov i denne retningen derfor vil forekomme mye sjeldnere enn hittil. Eller har man ikke tvert imot hørt om og om igjen fra de effektive forretningsfolkene, fra de smarteste oppfinnerne, nettopp klagen over hvor vanskelig det er å få penger i den mammonistiske staten til slike formål med mindre et "utbytte" kunne garanteres? For det andre må det være den kommende statens oppgave å fremme enhver kompetent kraft gjennom generøs støtte. Det var riktignok allerede før nå begynnelser mot dette i den gamle byråkratiske staten, men så smålige at det i stedet for en stimulans oppsto en hemming og motvilje på grunn av de trakasserende reguleringene som fulgte med tildelingen av offentlig støtte. For det tredje la det bemerkes at med tildelingen av flere millioner mark kunne enormt mye oppnås. Arbeidsgleden, flid og utholdenhet hos den tyske oppfinneren, ingeniøren, håndverkeren osv. er så stor at utgiftene mest sannsynlig ville bli rikelig belønnet gjennom statens rett til å delta i resultatene av heldige oppfinnelser (England som et eksempel).

Avskaffelsen av renteslaveri fører nødvendigvis til uttømming av rikdom.

Åh! Hvem påstår det? Men selvfølgelig! Den som har tilpasset livet sitt til forbruket av rentebetalingene på kapital og ikke kan bestemme seg for å jobbe, med ham er det absolutt sant: ved å forbruke 5 % årlig vil han ha fullstendig uttømt formuen sin om 20 år. Selvfølgelig, men det er faktisk helt på sin plass! Det vi ønsker er nettopp avskaffelse av renteslaveri; vi ønsker at det å leve på pensjon skal slutte å være borgerens høyeste ideal. Vi ønsker å avslutte denne mammonistiske dekadansen; ja, vi ønsker ikke lenger å tolerere at én, at mange, kan leve komfortabelt permanent bare av rentebetalinger på lån – med andre ord på bekostning av andre!

Jeg gjentar: det er heller ikke sant i det hele tatt at avskaffelsen av renters herredømme ville føre til eliminering og uttømming av rikdom. Tvert imot ville avskaffelsen av renteslaveri fremme skapelsen av rikdom basert på arbeidskraft som produserer varer og verdier, ubelastet og frigjort fra evige renteutgifter. Avskaffelsen av renteslaveri fører, som vi har sett, til en omfattende senking av kostnader i hele livet; den befrir oss fra den overdrevne byrden av beskatning, slik at for hver arbeidende mann må muligheten for å akkumulere sparing være større i fremtiden enn hittil. En ting til! Det vare- og verdiproduserende nasjonaløkonomiske arbeidet i industri, handel og handel hindres på ingen måte, men fremmes i det ytterste gjennom avskaffelsen av renteslaveri.

Hva får arbeideren hvis kapitalistene ikke mottar flere rentebetalinger?

Dette spørsmålet burde egentlig ikke dukke opp lenger! For det første var det selvfølgelig arbeidernes konstante kamprop om at kapitalistene ville utnytte arbeiderne; for det andre har vi faktisk klart og tydelig sett at det er arbeideren mer enn noen andre som er pålagt å betale renter på lån. [Med andre ord, det arbeideren får er lavere skatter og lavere levekostnader.]

Familiebåndene svekkes og skades hvis man ikke kan etterlate seg rikdom.
barna.

Ja, hva er realiteten her? Ganske generelt tror jeg at penger har lite eller ingenting å gjøre med familiefølelsen. Eller har man hørt at barn av rikere foreldre holder seg til

Machine Translated by Google

foreldrene sine mer enn de til fattige foreldre? Eller elsker rike foreldre barna sine mer enn de mindre eiende? Hva er sannsynligvis viktigst for barna, at foreldrene sørger for den best mulige oppdragelsen og at de lærer litt disiplin, oppdrar dem til flittige, sunne og modige mennesker, eller at de etterlater seg den største mulige pengepungen til dem?

I spesielle tilfeller må en berettiget bestrebelse på å sikre barnas økonomiske fremtid utvilsomt anerkjennes. Denne bestrebelsen, og dermed foreldrenes sparsommelighet overfor barna sine, vil ikke på noen måte bli negativt påvirket av avskaffelsen av renteslaveri; tvert imot. Muligheten for sparing vil bli større når vår nasjonale økonomi blir frigjort fra det altomfattende presset fra renteslaveri.

Vi har sett fra eksemplet med mannen med en inntekt på 10 000 mark og en pensjonsinntekt på 5000 mark at alle mellomstore og mindre formuer faktisk blir frarøvet enhver gunstig effekt av den omveien med direkte og indirekte skatter av boligleie og så videre. Jeg kan ikke gjenta ofte nok: renter på obligasjoner for innehavere av små og mellomstore formuer er et svindelforsøk, et selvbedrag, en løping i ring, men storkapitalen har gjennom sin hengivne presse på en ganske djevelsk måte forplantet og forkynt i hele verden troen på renters hellighet og ukrenkelighet. Den lar tilsynelatende alle delta i det herlige, bedøvende forbruket av renter, for å lulle den dårlige samvittigheten som alltid må følge med ledig, arbeidsløs forbruk av renter i søvn – og for å rekruttere kamerater til kampen, til forsvaret av dette høyeste godet i mammonismen.

Embetsmannen, statsmannen, vil si: staten kan ikke gi avkall på forpliktelsen den har påtatt seg overfor sine kreditorer.

Hva betyr «forpliktelser»? Er det på noen måte moralsk å inngå forpliktelser som staten må vite fra starten av at den bare kan oppfylle disse forpliktelsene hvis den tar renten fra kreditorene gjennom direkte og indirekte skatter i nøyaktig samme beløp? Hvor er moralen i det? Eller er det kanskje ikke mer ærlig å innrømme: «Jeg kan bare betale renten hvis jeg får inn like mye i skatt – men under krigen måtte jeg absolutt ha penger, og for det svindlet jeg med krigsobligasjonen; dere må tilgi meg, kjære folk; det var til syvende og sist for dere, og nå vil vi ikke leke gjemsel mer; jeg, staten, betaler ingen renter, og dere, skattebetalerne, trenger ikke å betale skatt for rentene; det vil forenkle transaksjonene våre betraktelig. Dermed skal vi klare oss uten det enorme skattebyråkratiet og det ekstraordinære interessetjenende byråkratiet. Ikke sant? Har vi en avtale?» Og du, herr Scheidemann, sett ikke igjen navnet ditt på hver eneste reklamesøyle som statssekretær for den gamle kompromitterte regjeringen blant tåpelige erklæringer om krigsobligasjonens sikkerhet og ukrenkelighet. Du bare setter deg selv i forlegenhet: fordelen med hele svindelen har faktisk bare og utelukkende gått til storlånskapital.

Finansfunksjonærer og bankfolk erklærer at avskaffelsen av slaveri under renter på krigsobligasjoner og offentlig gjeld er umulig fordi det er synonymt med offentlig konkurs.

Du vil tilgi meg: ifølge talene dine er vi uansett offentlig konkurs, eller må bli det. En åpenlys erklæring om offentlig konkurs ville imidlertid være den største dumskapen vi kunne begå: til den faktiske inkompetansen til de nåværende makthaverne ville det legge til en for tidlig historisk bekreftelse av denne inkompetansen.

Hvorfor erklære konkurs? Hvis jeg har puttet 3 mark fra høyre bukselomme inn i venstre, Jeg må likevel ikke av den grunn erklære den høyre bukselommen konkurs!

Machine Translated by Google

Det var sannelig ikke annerledes med krigslånet! Riket tok de første milliardene som faktisk var til stede, ut av folkets lommer, så strømmet pengene tilbake igjen; så kom det nye lånet, og igjen strømmet pengene tilbake; igjen kom pumpen og sugde til seg milliardene, og igjen ebbet de tilbake, helt til staten, etter at spillet hadde blitt gjentatt ni ganger, lystig hadde generert 100 milliarder i gjeld. For det hadde folket 100 milliarder i fint trykt papir i hendene. Først innbilte folk seg at de hadde blitt så mye rikere; så kom staten og sa: «Det er forferdelig; jeg har 100 milliarder i gjeld og står overfor konkurs.» – Ja, men hvorfor? Det er uansett bare et selvbedrag! Jeg kan faktisk aldri bli konkurs hvis jeg av og til tar pengene mine fra den ene lommen og legger dem i den andre. Derfor kan vi være trygge på statskonkursen når det gjelder vår interne krigsgjeld. Derfor trenger vi egentlig ikke å erklære oss offentlig konkurs, og vi kan spare oss selv for det gigantiske arbeidet med de dumme rentebetalingene og de store, men enda dummere, skattene.

La oss endelig frigjøre oss fra å gjøre som den store lånekapitalen befaler! Bare den store lånekapitalen tjener på dette skattesvindelforsøket med lånerenter, siden det blir en vakrere gullklump til overs for den, og arbeiderne betaler dette overskuddet i form av indirekte skatter; i mellomtiden jager imidlertid den lille og mellomstore kapitalisten bare sin egen hale.

Den globale økonomiske tjenestemannen sier: Avskaffelsen av renteslaveri er ikke mulig for oss å oppnå i Tyskland alene; det må gjøres internasjonalt; ellers mister vi all kreditt, kapitalen vil flyte bort, og vi må fortsatt oppfylle våre renteforpliktelser overfor resten av verden.

Jeg må innrømme at jeg selv lenge var rådvill angående dette spørsmålet. Det er det vanskeligste spørsmålet fordi det gjelder vårt forhold til resten av verden; saken har imidlertid to sider. På den ene siden er ideen om avskaffelse av renteslaveri kampropet til alle produktive folk, mot internasjonal slaveri av renter på penger; på den andre siden er det den radikale kuren for vår indre økonomiske elendighet. Men det er egentlig ingen grunn til å avstå fra å bruke en kur bare fordi den like syke naboen ikke bruker den samtidig. Det ville imidlertid være ekstra dumhet om vi i Tyskland fortsatte å løpe i en gal sirkel og betale skatt og renter når vi tydelig har erkjent at denne latterlige aktiviteten bare gagner de store kapitalistene og ingen andre. La oss derfor lede an med vårt frigjørende eksempel; la oss frigjøre oss fra slaveriet av renter på penger, og vi skal snart se at kraften i denne seirende frigjørende ideen vil stimulere verdens folk til å følge oss.

Jeg er faktisk overbevist om at vårt initiativ – hvis dette initiativet ikke blir undertrykt av Tyske mammonister – vil feie de andre folkene med seg med uimotståelig nødvendighet.

Spartakisten sier: Hele ideen går bare ut på å beskytte kapitalen; den er fortsatt forblir da som det var: den fattige mannen har ingenting, og den rike blir værende.

Ja, min venn; det er generelt veldig vanskelig å ha en diskusjon med deg – hvis du virkelig innerst inne er kommunist, og derfor faktisk vil hevde at «alt tilhører alle mennesker»10 , og hvis du i tillegg til det faktisk er kjent med de faktiske ideene til de store bolsjevikkelederne i Russland, spesielt Lenin, og anser dem som riktige, og følgelig anser de neste oppgavene til Sovjetrepublikken som Lenin utpekte, «universell regnskapsføring og kontroll over all produksjon og distribusjon», som menneskelig mulige.

10Peter Kropotkin, Brødets erobring

Machine Translated by Google

Hvis du imidlertid er helt klar over at denne oppgaven egentlig bare er gjennomførbar, om i det hele tatt, under et forferdelig tyranni, og du fortsatt innerst inne er en overbevist kommunist eller spartacist og så videre, la oss ikke krangle mer med hverandre; vi forstår bare ikke hverandre og snakker forskjellige språk, og fremtiden vil avgjøre, enten for tvangstrøyestaten som til slutt kan bli resultatet av bolsjevismens kaos, eller den nye staten jeg håper på, med en nasjonaløkonomi frigjort fra interesseslaveri.

Men hvis du innerst inne i ditt kommunistiske hjerte – hvis du skal være ærlig – oppdager at du fortsatt tenker på, lengter etter kone og barn, etter en menneskesjel som står deg nærmere enn en eskimo eller en zulukaffir, hvis du under fabrikkarbeid kommandert av sovjetdirektøren tenker at det fortsatt ville være fint å eie din egen lille hytte, en liten hageflekk, hvis det innerst inne i din sjel virkelig ikke ville gi noen sann tilfredsstillelse at du skulle ha rett som en hund på gaten til å bruke enhver tispe som krysser din vei, hvis du vil kalle noen din kone, hvis du bare tenker på å spare noe fra lønnen din, som da bare skulle tilhøre deg, da er du allerede ikke lenger kommunist; da har du allerede i ditt hjerte brutt med ditt så høylytt proklamerte slagord: «Alt tilhører alle mennesker»; da er nettopp det du ikke ønsker at alt skal tilhøre alle mennesker; du ønsker at nettopp det du ønsker for deg selv – kone, barn, hus, gård, sparepenger – enten du allerede har det eller bare håper å få det, selv da skal tilhøre deg alene.

Og skjønner du, min venn, hvis du bare mistenker i ditt hjerte at det kunne gjøre en forskjell for deg, hvis en tilfeldig person kom og rett og slett tok sparepengene dine fra deg i «alles» navn, og hvis han tok med seg et annet barn til deg og tok med seg ditt fordi alle barn tilhørte «alle», da, min venn, la oss ikke fortsette å snakke fullstendig forbi hverandre.

Kanskje jeg kunne be deg tenke over om det kommunistiske budskapet om at alle ting skal tilhøre alle mennesker faktisk ikke nødvendigvis ville bety *slutten på enhver kultur,* fordi mangelen på ethvert konsept om eierskap med overbevisende logikk må tvinge mennesket ned til dyrets nivå.

Hvis alle ting tilhører alle mennesker, hvis en utbetaling av regnskaper og kontroll over all overjordisk produksjon og distribusjon i Lenins forstand kunne tvinges frem, ville det i beste fall bli en maurkoloni. Men i så fall kan vi også klare oss uten språk, sjel og tanke; stumt og instinktivt kan vi utføre vårt tvangsarbeid. *Menneskets slutt er der.11*

Men nok nå, venn Spartacus. La denne grunnleggende betraktningen synke dypt inn i ditt hode og hjerte. Et mer nøyaktig svar på spørsmålet ditt vil da komme frem i samtalen med de andre partene.

Og nå, dere kamerater fra de to sosialistiske retningene, moderate og uavhengige!12

Jeg kan ikke forestille meg at det skulle komme alvorlige motsetninger eller innvendinger mot avskaffelsen av interesseslaveri fra din side, og likevel må jeg behandle deg kategorisk, sammen med hele den sosialistiske idéverdenen, fra Marx og opp til de nåværende lederne Ebert, Scheidemann, Kautsky og så videre.

1. Den sosialistiske viljen: *å heve arbeiderklassen* er en idé som ubetinget vil seire; *så langt er vi enige.*

11 «Menneskets ende» er fra Esekiel. Der betyr det menneskets hensikt, men her kan det ha en dobbel betydning. Menneskets hensikt under kommunismen blir tankeløst slaveri, som er menneskets ødeleggelse.

12 Feder viser her til Det sosialdemokratiske partiet og dets pasifistiske avlegger, Det uavhengige sosialdemokratiske partiet.

Machine Translated by Google

2. Stiene som er gått for å oppnå dette store målet er nesten fullstendig feil, fordi de

3. er basert på feilaktige antagelser.

4. Den [marxistiske] sosialistiske ideen om staten fører nødvendigvis til kommunisme, og dermed til avslå.

5. Fordi sosialdemokratiet uansett har et annet mål, å heve arbeiderklassen, alle arbeidende mennesker generelt, står det overfor en forferdelig indre konflikt, fordi de logiske konsekvensene av marxismen fører til det stikk motsatte av arbeiderbevegelsens praktiske mål.

6. Fra denne indre splittelsen følger den åpenbare usikkerheten i retningen av regjering.

7. For det store praktiske målets skyld (å heve arbeiderklassen) må det trekkes en skarpere linje mot Spartacus og den bolsjevistiske kommunismen, og metodene deres må bekjempes med all vår makt. Men sosialdemokratiet, organisert gjennom fagforeninger, føler seg svakt i dag overfor disse radikale gruppene, fordi det har tatt marxistisk tenkning opp som sitt grunnleggende prinsipp for utdanning, og fordi alle marxistiske tenkemåter logisk fører til kommunisme.

Nå beviset: punkt 2 sier at stiene sosialdemokratiet har gått nesten helt feil.

Hele den agitasjonen som føres over hele landet har ført til en dyp splittelse i befolkningen i vår nasjon. De stadig gjentatte bakvaskelsene mot arbeidsgivere av alle slag, ja, av alle borgerlige yrker, som utbyttere og blodsugere av manuelle arbeidere som arbeider tilsynelatende uten hjelp, har ført til en uberettiget bitterhet og til arbeidets hovmod, som i dag nødvendigvis finner sitt uttrykk i kravet om «proletariatets diktatur» (Det kommunistiske manifest). Det essensielle kravet i Erfurt-programmet – overføring av produksjonsmidlene fra privat eie til fellesskapets eierskap og drift – har i dag blitt komprimert til ropet om «sosialisering».

Det er fullstendig klart for enhver seriøs politiker at full sosialisering av vår økonomiske ruin ville bety fullstendig statsbankerot. Men man tør ikke innrømme dette åpent og fritt for folket.

Ikke sosialisering, men desosialisering måtte være mottoet nå. Dermed forsøker man å kompensere for den åpenbare feilen i enhver sosialisering gjennom vrangforestillinger om skatteprosjekter og på denne måten å «ekspropriere ekspropriatorene» for andre gang. Alt dette betyr ingenting annet enn å overlate hele den nasjonale økonomien til fullstendig ruin. I stedet for vekst (en dobling av produksjonen, slik hele den sosialistiske litteraturen for perioden etter revolusjonen lovet, er uaktuelt) har det stikk motsatte skjedd.

Det verste ville imidlertid være om den nåværende sosialistiske regjeringen vurderte å ta imot store utenlandske lån. Med det ville ikke bare vår økonomiske nedgang være beseglet, men vi ville dessuten fullstendig overgi oss til renteslaveri under Ententen, hvorfra det ikke ville være noen vei tilbake.

Den grunnleggende feilen, den grunnleggende feilen som hele denne feilaktige kjeden av traktater, krav og løfter til folket er konstruert på, er en fullstendig feil holdning til industriell kapital og lånekapital. Det kommunistiske manifest, Erfurt-programmet, Marx,

Machine Translated by Google

Engels, Lasalle, Kautsky har ikke erkjent den radikale forskjellen mellom industriell kapital og lånekapital.

På dette punktet må hele sosialdemokratiet lære på nytt; denne grunnleggende feilen må tydelig erkjennes og åpent innrømmes uten forbehold. Men da må man også nådeløst trekke de eneste mulige konklusjonene. Disse betyr imidlertid en radikal avståelse fra det meningsløse, fordi det er fullstendig feilaktig, raseriet mot industrien, mot arbeidsgiveren. *Arbeider og arbeidsgiver hører sammen;* de har samme mål – arbeid, produksjon; for uten produksjon, uten arbeid, kan det ikke være noe liv, ingen kultur, ingen fremgang og ingen oppgang. De selvinnlysende og uunngåelige motsetningene som eksisterer mellom mennesker, bare fordi de er mennesker, er mye mindre viktige enn den store felles interessen til arbeidsgiver og arbeidstaker. Disse motsetningene kan og har vært løst ved hjelp av lønnsavtaler og fagorganisasjoner til gjensidig tilfredshet for begge sider.

Men la oss ikke forfølge disse spørsmålene som er trivielle innenfor rammen av vår avhandling om de største politiske maktlinjene, ytterligere, og la oss bare understreke at arbeidernes kollektive interesser er perfekt i samsvar med vår nasjonale industri, med vårt folks nasjonale økonomi.

Den som lærer noe annet og fremstiller motsetningene mellom arbeidsgiver og arbeidstakere som viktigere, avslører at han er uansvarlig nettopp overfor arbeiderne; for dermed legger han øksen for røttene til treet som gir næring og støtte til arbeideren.

Sosialdemokratiet har imidlertid gjort det, og med det har det pådratt seg evig skyld overfor tysk arbeid; med det har det brakt ubeskrivelig elendighet over vårt folk, fordi det ikke kan holde alle sine løfter, *fordi det ikke kan gi oss freden i gjensidig forståelse, fordi det ikke kan skape arbeid for oss, fordi det til og med må sette opp en væpnet styrke mot oss, fordi det ikke kan klare seg uten embetsverket, fordi det må kreve plikt til å arbeide, fordi allmenn lik og direkte stemmerett for menn og kvinner over 20 år hjelper ingen å tjene til livets opphold, fordi uten statens garanti for person- og eiendomssikkerhet må det oppstå kaotiske omstendigheter, fordi uten integrering og underordning av individet i samfunnet er ingen vitalitet i staten mulig.*

Dermed går en dyp, fortvilet bølge av skuffelse gjennom hele folket. Hvis enkeltpersoner fortsatt ikke forstår det, fortsetter ministre, parlamentsmedlemmer og folkerepresentanter muntert å lyve til hverandre om at «revolusjonens gevinster» må forsvares mot «reaksjon»: hva disse to begrepene betyr, om noe, ville ingen oppriktig statsmann være i stand til å fortelle folket klart.

Revolusjonens negative handlinger, *avsettelsen av en rekke foreldede dynastier, avsettelsen av offiserer, avskaffelsen av adelen, oppløsningen av hæren,* kort sagt, den «store rivingen», er faktisk ingen «gevinst».

Og reaksjon?! Den bortfeide, råtne læren om guddommelig rett har ikke noe sted i hele folket nok moralsk støtte til å resultere i noen kraftfull handling; borgerskapet, når det gjelder den virkelige borgerlige, er altfor feigt, altfor moralsk korrupt, til å samle seg mot klassebevisst arbeid: derfor er det ikke nødvendig for arbeidernes herskende klasse å være bekymret for en dynastisk eller borgerlig reaksjon.

Men folkets dype skuffelse over de såkalte fremskrittene revolusjonen har oppnådd, med andre ord over mangelen på noen reell forbedring av folkets situasjon, det er den store faren. Denne skuffelsen fører til at store masser strømmer stadig lenger bort til venstre, hvor de løftene som allerede er gitt, blir langt overgått.

Machine Translated by Google

Til syvende og sist kan man ikke lenger gi løfter som «alt for alle mennesker». Det er ren galskap, men enhver idé, ethvert fenomen, enhver aktivitet som strekkes og overdrives til det ekstreme blir til slutt galskap, og endres deretter til sin motsetning. Slik går det også med den kommunistiske ideen om at alt skal tilhøre alle, for dette tar til slutt slutt og løser seg opp i at alle ... ikke har noe. Sult, fortvilelse, elendighet, sykdom og nød har kommet til Russland; folk har mistet den siste resten av mot og glede i livet.

Jeg gjentar: den enorme fundamentale feilen i den sosialistiske idéverdenen kan til syvende og sist spores tilbake til manglende erkjennelse av den dype essensielle forskjellen mellom industriell kapital og lånekapital. *Renteslukende lånekapital er menneskehetens svøpe.* Det er den evige, uanstrengte og uendelige veksten av stor lånekapital, ikke produktiv, vareproduserende, industriell arbeidskapital, som fører til utnyttelse av folkeslag.

Jeg kan ikke utelate undersøkelsen av spørsmålet om hvorfor denne vesentlige forskjellen ikke har blitt anerkjent her; om den virkelig ikke har blitt anerkjent, eller om den kanskje har blitt tilslørt til fordel for storlånekapitalen; om lederne og sjefene i kampen mot kapitalismen, om forfatterne av Det kommunistiske manifest, av Erfurt-programmet og de nåværende lederne alltid har gått frem med den nødvendige samvittighetsfullhet.

Det er det mest alvorlige og forferdelige når man sår tvil om en annens absolutte alvor og faste overbevisning; det virker desto alvorligere, jo mer nøye man søker etter årsakene og sammenhengene knyttet til livets hendelser. Jeg ønsker derfor heller ikke å gi noe svar på selve dette spørsmålet, men heller bare å hentyde til store, obskure forbindelser ved å sitere en uttalelse fra Disraeli, den største engelske statsministeren, Lord Beaconsfield. Dette skriver han i sin roman Endymion:

«Ingen mann vil behandle raseprinsippet likegyldig. Det er nøkkelen til historien, og grunnen til at historien ofte er så forvirret, er at den er skrevet av menn som var uvitende om dette prinsippet og all kunnskapen det innebærer.» [Baron Sergius til Endymion]

De borgerlige.

Borgerskapet, for hvem hvile fremstår som hans borgerlige plikt, blir utvilsomt forstyrret av ethvert nytt revolusjonært krav, som alltid med enhver ny idé. Det betyr uro for ham; for kanskje måtte han til og med tenke noe over det. All forandring er avskyelig for ham; han vil ha sin hvile, og ve den som begjærer sin pengepung. Nå vil man jo ha fra ham hans rentebetalinger, hans inntekter fra husleie, rentebetalingene fra hans obligasjoner med fortrinnsrett, rentene han samler inn på boliglån; kort sagt, hva som utgjør hans hvile, hans tilfredshet og hans lykke.

Likevel må vi spørre hva medlemmene av klassene som eier lånekapital vil ha å si. De danner, bortsett fra den sanne borgerlige ... Borgerlige er en mennesketype, som ingenting mer skal innvies med; borgerlige er en gren på menneskehetens tre som bør hugges av, jo før jo bedre. Dette er de selvtilfredse, selvtilfredse Babbitt-ene med sine beklagelig smale horisonter, som ikke er i stand til å vise noen entusiasme. De fordriver dagene sine i evig monotoni med kaffe, morgenavis, morgendrikk, middagsavis, lunsj, ettermiddagslur, kupongklipping, ettermiddagsdrikk, venner på puben og av og til kinoen. De mangler forståelse for alt som beveger verden, alt det ungdommen lengter etter, alt som plager folket, staten og samfunnet, ubekymret over krig og seier, vegeterer og forfaller de, samtidig arrogante og underdanige – men borgerskapet er en så bred klasse at den ikke kan ignoreres.

Machine Translated by Google

Dermed, gjennom avskaffelsen av renteslaveri, blir sparsommelighet ødelagt; folk ender opp på fattighuset.

At avskaffelsen av renteslaveri ganske generelt kan ha sin innflytelse på sparsommelighet, må avgjørende benektes. Sparsommelighet har like lite å gjøre med de rådende økonomiske synspunktene som for eksempel sløsing. Sparsommelighet og sløsing er menneskelige egenskaper som enten er til stede eller ikke, likegyldige til om en tidsalder godkjenner eller ikke ser på ideen om renter.

I overgangstider kan kanskje en økning eller reduksjon av sparsommelighet fremmes. I det gitte tilfellet heller jeg imidlertid mye mer mot det synspunktet at en rasjonell, økonomisk tenkende person vil si til seg selv følgende: «Jeg kan ikke lenger i fremtiden regne med å leve bare av renter. Jeg ønsker imidlertid å leve i senere år og også fortsatt etterlate noe til barna mine; derfor må jeg nå spare mer.» Avskaffelsen av renteslaveri må etter min mening ha denne effekten på folk flest. Når det gjelder eldre, vil de selvfølgelig bli henvist til offentlig støtte.

Også her må jeg nok en gang understreke med ettertrykk at gitt den nåværende byrden av direkte skatter på eiendom og byrden av indirekte skatter på enhver livsstil, gjenstår ingenting av de herlige rentebetalingene, bortsett fra når det gjelder den personen for hvem – og det er virkelig noe urettferdig og som må bekjempes – all inntekt bare stammer fra evige rentebetalinger. Derfor er en nedgang i sparsommelighet sannsynligvis ikke å frykte.

Er (avskyelig) storkapital virkelig så fullstendig ufruktbar? Har den ikke også skapt midler til storstilt fremskritt som bærer frukter for menneskeheten større enn det renten på lånekapital ødelegger?

Nei! Spørsmålsstilen beviser bare at mammonistisk fraseologi har overskygget vårt klare syn.

Storkapitalen har ikke skapt midlene til storstilt fremgang; snarere har storkapitalen vokst fra arbeidskraft! All kapital er akkumulert arbeidskraft. Storkapital er i seg selv uproduktiv, fordi vanlige penger i seg selv er en fullstendig ufruktbar ting. Fra sinn, arbeidskraft og tilgjengelige eller allerede utviklede råvarer eller mineralressurser produseres verdier og varer produseres – gjennom arbeidskraft og kun gjennom arbeidskraft.

For hvis man heller så mye penger på den mest fruktbare jordbruksjorden, på den rikeste kullgruven, så bærer ikke jordbruksjorden korn av den grunn, og kullgruven spytter heller ikke ut kull av seg selv! La oss bekrefte dette med sikkerhet.

Hvis folk har oppfunnet penger, er de derfor ganske nyttige og fornuftige; for i alle
I en kompleks økonomi trenger man denne (universelt anerkjente) «kupongen for fullført arbeid». Men at det skulle ligge et potensial i disse «pengeimperiene» til å vokse evig fra seg selv til enormitet – og penger gjør det, hvis de kan bære renter – det er det som kjernen i vår væren gjør opprør mot; det er det som opphøyer penger langt over alle andre jordiske manifestasjoner; det er det som gjør penger til et avgud. Og alt dette er faktisk bare menneskehetens mest enorme selvbedrag!

Ingenting, ingenting i det hele tatt, kan komme fra penger alene. Bord, skap, klær, hus, verktøy, kort sagt alt rundt oss har en viss verdi; til syvende og sist kan man fortsatt bruke et ødelagt møbel som ved til å varme seg opp, men med en tjue-marksseddel kan man ikke gjøre noe;
Jeg kan ikke engang pakke inn et stykke ost i den. Først etter at folk fornuftig har blitt enige om tilrettelegging av utveksling av varer til forbruk, om å skrive kuponger for utført arbeid, først med det får papirlappen mening og formål, og det er svært rimelig at bonden ikke mottar kull, men penger for kornet sitt fra kullgruveselskapet; dermed en

Machine Translated by Google

kupong for annet utført arbeid, f.eks. høygafler, servise, plog og ljå. Men med det skulle pengenes makt ta slutt.

Dermed har menneskehetens store fremskritt ikke blitt gjort av penger, men av mennene selv, deres modige ånd, deres stolte dristighet, deres kløkt, deres henders styrke, deres delte, derfor sosiale, flittige arbeid. Så stolt og så tydelig må vi se. Mennene var tingen, absolutt ikke de ynkelige papirlappene som menn oppfant for å forenkle handelen.

Videre program

Selv om avskaffelsen av interesseslaveri ikke er det endelige målet for den nye statskunsten, er det virkelig den mest skarpsindige handlingen, den eneste handlingen som er i stand til å forene alle folkeslag til et sant folkeforbund, mot mammonismens tyranni som omfatter alle folkeslag. Men det er ikke slutten.
Tvert imot må avskaffelsen av interesseslaveri føre til ytterligere skritt, fordi, som vi har sett, griper den tak i det globale ondet ved roten, og faktisk ved hovedroten.

Først når det grunnleggende kravet om avskaffelse av renteslaveri er oppfylt, er veien for første gang banet for samfunnsstaten. Dette må erkjennes tydelig, og det må gjennomføres til tross for alle mammonistiske makter. Ropet om sosialisering [mens renteslaveri vedvarer] er ikke annet enn forsøket på å få til dannelsen av en tillit i alle bransjer og å skape gigantiske konglomerater overalt, som stor lånekapital, til tross for all formuesskatt, naturligvis også vil ha den avgjørende innflytelsen over igjen i fremtiden. En sosialistisk stat på et mammonistisk grunnlag er en absurditet og fører av natur til et kompromiss mellom sosialdemokratiet, som allerede er sterkt forurenset av mammonismen, og storkapitalen.

Vi krever derimot en radikal avvisning av den mammonistiske staten og en gjenoppbygging av staten i henhold til sosialismens sanne ånd, der den rådende grunnideen er plikten til å gi næring – der et gammelt grunnleggende krav fra kommunismen kan finne sin rasjonelle og nyttige tilfredsstillelse – i form av at hvert medlem av folket skal motta sin tildelte rett til hjemlandets jord gjennom statens tildeling av de viktigste matvarene.

Vi krever videre, som et skjelett for den nye staten, en representasjon av folket gjennom Folkerepresentantenes kammer, som skal velges på det bredeste grunnlaget, og ved siden av det et permanent Arbeidskammer, det sentrale rådet der nasjonens arbeidere har en stemme i forhold til sin fordeling etter yrke og økonomisk klasse.

Til slutt krever vi den høyeste grad av ansvarlighet for statens direktører. Denne nye konstruksjonen av staten på et sosialistisk-aristokratisk grunnlag vil bli behandlet i et tilleggsverk.
som snart vil komme ut fra samme forlag. Forutsetningen for all denne konstruksjonen er imidlertid fortsatt avskaffelsen av renteslaveri.

Min urokkelige tro, ja enda mer, min kunnskap, får meg til å erkjenne klart at avskaffelsen av interesseslaveri ikke bare er håndhevbar, men vil og må tas opp overalt med ubeskrivelig jubel. For husk: i motsetning til alle andre ideer, bevegelser og bestrebelser, uansett hvor velmente de er, som tar sikte på å forbedre menneskeheten, ønsker ikke mitt forslag å forsøke å forbedre menneskehetens natur; snarere gjelder det et giftig stoff, et fenomen som kunstferdig – nei, djevelsk – ble oppfunnet, fullstendig i strid med menneskets dypeste følelse, for å gjøre menneskeheten syk, for å fange menneskeheten i materialismen, for å frarøve den det beste den har, sjelen. Hånd i hånd ved siden av.

Machine Translated by Google

går det fryktelige, nådeløse tyranniet til pengemaktene, som folk bare er renteslaver for, bare eksisterer for å arbeide for utbyttet, for renter.

Dypt foruroliget erkjenner vi den skremmende klarheten og sannheten i de gamle bibelske ordspråkene, ifølge hvilke jødenes gud Jahve lover sitt utvalgte folk: «Jeg vil gi deg alle verdens skatter å eie; ved dine føtter skal alle jordens folk ligge, og du skal herske over dem.»

Dette globale spørsmålet er nå lagt frem for dere alle. Globale spørsmål løses ikke med en håndsving, men ideen er klar som dagen. Og gjerningen må flittig formidles; vi må forstå klart at vi står overfor den mest formidable fienden, de verdensomfattende pengemaktene. All makt på den andre siden, på vår side kun rettferdighet, den evige rettferdigheten til produktivt arbeid.

Rekk ut hendene mot meg, arbeidende folk i alle land, foren dere!

Machine Translated by Google

Den tyske staten på nasjonalt nivå

Sosialistisk stiftelse

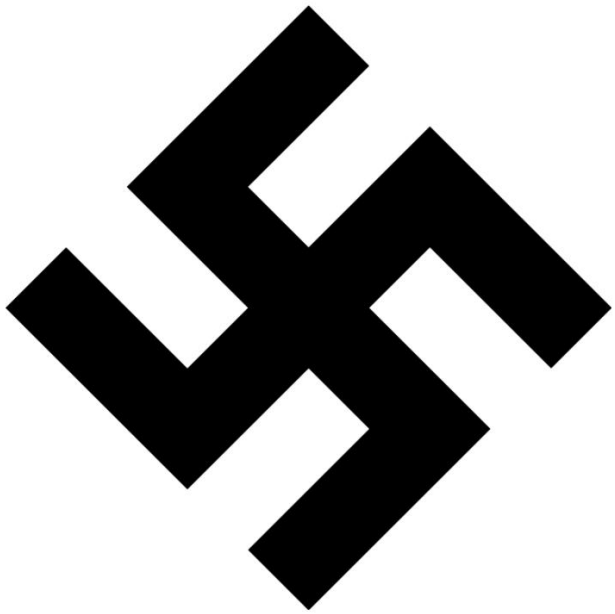

Machine Translated by Google

Forord

ved
Adolf Hitler

Enhver stor idé trenger to ting, viljen til makt og klare mål. Viljen til makt, til frigjøring, ligger glødende og sterk i våre hjerter. Gottfried Feder har i sin bok, Den tyske staten på nasjonalsosialistisk grunnlag, presentert våre mål klart og enkelt og på en måte som er forståelig for alle. I den har håpet og lengselen til millioner funnet en form og et kraftfullt uttrykk. Litteraturen i vår bevegelse har i den fått sin katekisme.

München, 8. november 1923 Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Forord
til den femte utgaven

Her finnes verket mitt, * *Den tyske staten på et nasjonalt og sosialistisk grunnlag*,* i serien til «Nasjonalsosialistisk bibliotek». Teksten har i hovedsak og i utgangspunktet forblitt uendret, men avsnittene som refererte til omstendighetene på den tiden da dette verket kom ut (1923) og lånte eksempler derfra, ble slettet, og forklaringene på det jødiske spørsmålet ble forkortet, ettersom et spesielt verk vil bli viet til sistnevnte.

Den nye utgaven bør spesielt vise at ingenting i det minste ble endret i grunnprogrammet.

Murnau, oktober 1931

Gottfried Feder

Machine Translated by Google

«Salige er de mennesker som har en sterk nød»
pålegger en opphøyd politisk idé som,
å være stor og enkel,
tvinger alle andre ideer i tiden i sin tjeneste.

Heinrich von Treitschke

Machine Translated by Google

Introduksjon
til den første utgaven

Vi ser inn i fremtiden fulle av sterkt håp og lengsel. Tyskland vil leve, Tyskland kan ikke gå under. Tyskland rystes som av en ny tids overveldende fødselsveer. De grufulle lenkene av selvskyld, så vel som de utenlandske plageåndene, vil falle av og ristes av med et kraftig skuldertrekk, og Tyskland vil marsjere i spissen for nasjonene.

Hvis ikke så mye lidelse og nød var forbundet med kollapsen og undergangen, ville vi kunne delta med en viss følelse av lykke i skapelsen av en ny tidsalder. Hvis vi kaster blikket på dagens forfall, på nåtidens forvirring, ser vi overalt en sterk vilje, et seriøst arbeid, en inspirert intuisjon. Den tyske sjelen løfter vingene sine til en ny, høy flukt.

Oppgavene i dag er mektige, større og vanskeligere enn noen gang i tyskernes så smertefulle historie.

Så det er nødvendig å løse den todelte oppgaven – ikke bare å «gjenoppbygge» staten og økonomien – men å gi dem en ny form. Og dermed også en ny form for vårt folks kulturelle og intellektuelle liv.

Den gamle tyske lengselen etter et samlet Tyskland må endelig bli virkelighet, en ny økonomisk lov vil oppstå og feie bort den marerittaktige formen for interessekapitalistisk økonomi.

Så omfattende og overveldende er oppgavene som venter oss. Alvorlig og formanende ligger fortidens ånd bak oss; fylt med ærefrykt for det som har skjedd historisk, på det solide grunnlaget av den beste tyske tradisjonen, basert på den tidligste ariske visdommen, må folket og staten, økonomien og kulturen skapes på nytt.

Her må arbeiderne være seg bevisst sitt enorme ansvar, de bæres faktisk av hele nasjonens håp – mot frihet!

Men den nasjonalsosialistiske ideen er mye mer enn bare en tilbakevending eller en omvei til gamle forfedreskikker, den bryter lenkene til den marxistiske stats- og økonomiske formen, den, som den første og mest målbevisste ideen, kjemper bevisst den hardeste kampen mot de mammonistiske maktene, mot den verdensomfattende makten til den alljødiske imperialismen, mot rovgirighetens, egoismens og likegyldighetens ånd.

Denne universelle og store tyske frihetsbevegelsen finner sin mektigste, mest viljesterke og mest målbevisste forkjemper i det nasjonalsosialistiske tyske arbeiderpartiet. Partiet har skissert sine mål i et kort program som på en konsistent måte oppsummerer bevegelsens grunnleggende krav i 25 paragrafer. Alfred Rosenberg, sjefredaktør for Nationalist Observer13, det polemiske organet for den nasjonalsosialistiske bevegelsen i Stor-Tyskland, har på en takkverdig måte forklart programpunktene enkeltvis i et kort verk14 .

13Volkischer Beobachter ble kjøpt i 1920 av NSDAP som partiets organ og redigert av Dietrich Eckart.
frem til hans død i 1923, da den ble ledet av Alfred Rosenberg.

14Rosenberg publiserte først sin Wesen, Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei. Das Programm der Bewegung i 1923.

Machine Translated by Google

På grunnlag av dette arbeidet er det i det minste mulig å si til venner og fiender hva det nasjonalsosialistiske tyske arbeiderpartiet ønsker. På den annen side mangler det i litteraturen om nasjonalsosialismen et omfattende verk som kan gi en redegjørelse for de politiske og økonomiske ideene nasjonalsosialismen utgår fra, hvilke veier den har til hensikt å smi med hensyn til nasjonalpolitikk for å nå sitt endelige mål, nemlig den nasjonalsosialistiske tyske staten, arbeids- og ytelsestilstanden. Dette arbeidet ønsker å oppfylle denne oppgaven.

Vi må derfor belyse utgangspunktet, veien og målet til nasjonalsosialismen, vi skal vise hvor den tyske nasjonalsosialistiske staten vesentlig vil skille seg fra den eksisterende staten, hvilke felt som i hovedsak vil forbli uberørt, på hvilke felt det vil bli vesentlige reformer, og hvor det må gås vesentlig nye veier.

Vi må søke og avdekke nye veier for det offentlige liv, spesielt for den nasjonale finanspolitikken, for behandling av rasespørsmålet og spørsmål knyttet til det. Vi må videre fundamentalt håndtere fiendtlige innvendinger, forvrengninger og løgner som allerede har blitt høylytte.

Oppgaven vi har gitt oss selv er ekstremt stor, og likevel bare en liten del av hele omfanget av Tysklands fornyelse.

All innsats ville være forgjeves hvis en besluttsomhet til døden og den uhemmede viljen til en

Lederen jobbet ikke for ideenes effektivitet.

Den sterkeste vilje ville være bortkastet forgjeves hvis vi ikke urokkelig bar i våre hjerter et klart bilde av hvordan denne tyske staten – Tyskland, våre fedres og barns land – skulle se ut *i samsvar med vår vilje – etter vår seier!*

Machine Translated by Google

1. Fundamentene

De moralske grunnlagene

Grunnlaget for nasjonalsosialistisk statskunst er fullt ansvar overfor folket og overfor seg selv.

«Offentlig interesse foran egeninteresse» er nasjonalsosialismens første lov.

Det kan virke merkelig at et slikt prinsipp må etableres generelt for en stat, for vi kjenner igjen perioder fra historien der helhetens velferd var i herskernes tanker som grunnlaget for deres statsledelse. Hvis det i dag er nødvendig å sette dette prinsippet foran alle andre hensyn, er dette bare et uttrykk for det faktum at dagens offentlige forhold er alt annet enn uttrykk for denne eneste riktige politiske følelsen. Vi ser like mye i dette første prinsippet hvor tett moral og økonomi er knyttet til hverandre.

Offentlig interesse foran egeninteresse er først og fremst et moralsk krav. Men det uttrykker samtidig med utmerket språklig klarhet den hierarkiske ordningen mellom helhetens velferd og individets berettigede streben etter personlig erverv og eiendom. Dette nasjonalsosialistiske prinsippet utelukker derfor på ingen måte privat eiendom. Tvert imot: Nasjonalsosialismen anerkjenner fullt og helt eiendommens betydning. Den vet at personlig eiendom og retten til fritt å disponere over et erverv er grunnlaget for all økonomi og utover det for enhver høyere kultur; men nasjonalsosialismen har like mye erkjent at det for anerkjennelse av privat eiendom er nødvendig å trekke ganske bestemte grenser, det vil si hvor eiendom blir et rent maktinstrument og brukes på en utnyttende måte mot helhetens velferd.

Det finnes kanskje knapt én seriøst tenkende person som vil motsi dette første prinsippet i denne generelle formen. Vanskeligheten vil ligge i den riktige vurderingen av offentlige interesser opp mot den enkelte privatpersons. Til tross for den utvilsomt eksisterende
enighet om at hensynet til allmennhetens interesse må gå foran private interesser, er det bemerkelsesverdig at det, i henhold til de juridiske ideene som er gjeldende blant oss, nettopp med hensyn til formen for bruk av eiendom, ikke har vært noen moralsk begrensning fastsatt utover det kriminelle. Det er riktignok forbudt å handle med vold mot sin neste (utpressing - mord -
uaktsomt drap - svik og ulovlig berikelse, osv.), men det har aldri og ingen steder vært forbudt å opparbeide seg umåtelig rikdom og å benytte seg av de ofte ganske tvilsomme bank- og børstekniske midlene deri. Videre gir loven enhver kreditor rett til nådeløst å frata en misligholdt skyldner hans hjem og eiendeler når ugunstige forhold -

sykdom, død, misdannelser, dårlige avlinger og hungersnød – gjør oppfyllelsen av påløpte forpliktelser umulig. Enhver erfaren dommer kan nevne utallige tilfeller der vår rigide lov har ødelagt økonomisk eksistens i saker der enhver sunn rettferdighetssans har gjort opprør mot å utlevere en hardtarbeidende, flittig mann som imidlertid har vært hjemsøkt av uflaks midlertidig til kreditorens brutale press og grep.

Den ubegrensede anerkjennelsen av personlig rett til berettigede og juridiske krav i det store og hele må logisk føre til skade for allmennhetens interesser gjennom egoistisk utnyttelse av denne i bunn og grunn inverterte antisosiale juridiske ideen i opposisjon til vårt statlige prinsipp «Allmennhetens interesse foran egeninteresse».

Machine Translated by Google

I motsetning til den feilaktige grunnformuleringen som hersker blant oss, den kapitalistiske, står den andre ytterligheten, den marxistiske ideen om stat og økonomi. Grunnideen bak denne økonomiske formen er fornektelsen av privat eiendom. Den marxistiske doktrinen går så langt som å forklare eiendom direkte som «tyveri» (Proudhon)15. Den krever, i den utenlandske sjargongen som er så uklar, spesielt for tyske proletarer, «ekspropriasjon av ekspropriatorene»16 – med andre ord, fratakelse av eiendom! Denne stats-, folke-, kultur- og økonomiødeleggende doktrinen har funnet sin ekstreme, men logiske realisering i russisk bolsjevisme. I sitt økonomiske aspekt kan denne ytterligheten oppsummeres i setningen:

«Alt tilhører alle».

Vi har her å gjøre med en depersonalisering av eiendom, med en overføring av all eiendom til helhetens anonyme eiendom.

Den ytterligheten som fortsatt hersker blant oss av en ubegrenset eiendomsrett, har derimot allerede ført oss til det siste trinnet foran guden Mammons tempel, på hvis dør står med gullbokstaver: «Alt tilhører den Ene». Selv denne skremmende økonomiske formen må like gjerne føre til en depersonalisering av eiendom – bare på en annen måte – ved at hele den arbeidende menneskeheten til slutt her presses inn i et fryktelig gjeldsslaveri under en anonym finansmakt.

I sterk kontrast til de nettopp beskrevne økonomiske ytterpunktene i marxistisk sosialisme og høykapitalistisk mammonisme hos de vestlige demokratene, krever nasjonalsosialismens økonomiske ideal realiseringen av prinsippet «enhver sin».

Nettopp i dette prinsippet er moral og økonomi nok en gang tett sammenkoblet. Fjerningen av moralske prinsipper fra handelslivet er virkelig så karakteristisk for dagens økonomi, hvor nettopp den overlegne makten til større besittelse, større list, kunsten å unngå statsautoriteten selv i de mest risikabelt forretninger, tipper vektskålen. Et blikk på de tusenvis av stort sett mørke eksistenser som driver sin ugagn i alle storbyer, som disponerer fantastiske summer, et blikk på de mange søksmålene som kommer til retten til tross for all motstand fra deltakerne, viser oss hvor fryktelig fordervet dagens kommersielle moral er. La oss i motsetning til dette se på den fryktelige elendigheten i kretsene til middelklassen og hos de gifte arbeiderne som ikke lenger kan betale for melk og brød til spedbarn og voksende barn, la oss være klare over at generelt i mange, mange tilfeller med ærefullt arbeid knapt kan de grunnleggende nødvendighetene for livet tjenes, spesielt ...

når det er barn som skal tas vare på og oppdras. Nøden til de intellektuelle og frie yrkene overgår all målestokk; kunstnere av aller første rang, spesielt når deres orientering ikke samsvarer med den jødiske smaksorienteringen som hersker i dag, blir blankt overgitt til sult; ekte tyske dikt kan ikke oppnå noen offentlig fremføring. Men ganske ubeskrivelig er nøden til de som, gjennom statens dårlige forvaltning med hensyn til finanspolitikk, har blitt snytt for sparepengene sine, småkapitalpensjonistene og pensjonistene, krigsuføre, de som er tvunget til veldedighetshjelp, så vel som alle de som har stolt på sikkerheten i offentlige obligasjoner så vel som på stabiliteten i vår nasjonale valuta og gulldekning av marken. En slik tilstand er en nedbrytning av økonomien - anarki. Flid blir belønnet med utilstrekkelig godtgjørelse, latskap blir belønnet, hederlig handel lider nød, usunn handel, mellomhandel, profittering blomstrer best av alt. Jo mer overlegen en produksjon er i kulturelle aspekter, desto verre er godtgjørelsen som kan oppnås. Tillit blir belønnet med

15 Pierre Joseph Proudhon (1809-1865) erklærte i sitt verk fra 1840 Qu 'est-ce que la proriete? at "la propriete c'est le volum".

16 Denne frasen, lånt fra det franske ordet «Texpropriation des expropriates», brukes av Marx i Das Kapital, I, kapittel 24: "Den siste timen med privat eiendomsstreik er at ekspropriatorene blir ekspropriert".

Machine Translated by Google

svik, og faktisk av staten, som burde være beskytter av lov og rettferdighet, advokaten for offentlig moral.

Vi trenger slett ikke lenger å peke på korrupsjonen i det offentlige liv, judaiseringen og utarmingen av pressen og den ynkelige maktesløse og uverdige ledelsen av vår utenrikspolitikk for å indikere den ekstreme fornedringen av vårt offentlige liv og vår økonomiske moral.

Mot denne materialistiske utarmingen og forurensningen av det offentlige liv setter den nasjonalsosialistiske ideen om staten det velprøvde prinsippet om stat og økonomi: *«Hver sin egen »,* men fremfor alt *«Allmenn interesse foran egeninteresse».* Ved å heve dette prinsippet til det ledende prinsippet for den nasjonalsosialistiske staten, binder nasjonalsosialismen seg til de beste og mest strålende periodene i tysk historie.

«Suum cuique»17 var allerede det økonomiske prinsippet i den sunne tyske tidlige middelalderen, men særlig i en lang periode ble det sikret gjennom laugsordningen at hver fikk tildelt sin egen. Arbeidsfellesskapet mellom mester og lærling for i det minste en halv eller en tredjedel av en penny sikret arbeideren inntekt, bedre arbeid og ytelse fant sin anerkjennelse og sin belønning, og i tilfeller av fremragende ytelse, berømmelse og rike inntekter.

«Suum cuique» pryder også den høyeste prøyssiske ordenen, Svartørnordenen, dog her i den spesielle forstand at kronen tilskrives spesiell fortjeneste. Nettopp denne tolkningen samsvarer ganske spesielt med nasjonalsosialismen – ikke så mye fordi det her er snakk om høflige dekorasjoner eller ensidig ære for militærtjeneste, men fordi det moralske innholdet i den belønnede pliktoppfyllelsen overfor stat og folk finner sitt uttrykk deri, en pliktoppfyllelse som gjøres uselvisk uten hensikt og uten forutgående hensyn til klirrende lønninger, med en forvisning av personlige interesser i bakgrunnen, født av en indre, overbevisende følelse av ansvar overfor stat og folk.

Vi nasjonalsosialister utvider dette prinsippet også i den andre retningen. Vi legger til den tyske middelalderens «enhver sin» og ideen om «å fortjene sin krone» i Friedrichs stat, med største vekt: *«Forbryteren sin straff!».* Enhver sin, å fortjene sin krone, ethvert ordnet og ærefullt arbeid sin tilstrekkelige betaling, enhver spesiell prestasjon sin høyere godtgjørelse, enhver fattig person og enhver person som uskyldig har falt i nød tilstrekkelig hjelp fra offentlige midler, men like mye til alle som handler mot offentlig moral og økonomisk respektabilitet – den fortjente straffen.

Vi understreker imidlertid at det ikke på noen måte ligger innenfor den nasjonalsosialistiske statens plikter å føre tilsyn med statsborgeren individuelt i økonomiske saker, at økonomien trives best frigjort så langt som mulig fra byråkratisk veiledning. Vi vet også at en reduksjon av risikoen for hver enkelt statsborger gjennom staten – snarere i betydningen av Naumanns «risikofrie menneske», det vil si et menneske hvis grunnleggende eksistens staten skulle sørge for – ville oppnå det stikk motsatte av det Naumann forventet av den.18 *Statens plikt må begrenses til å skape forutsetningene for en økonomi som holder seg selv*

---

17 Til hver sin egen

18 Friedrich Naumann (1860–1919) var en protestantisk teolog og liberal politiker som grunnla [DDP] i 1896 og propagerte en form for sosialliberalisme gjennom tidsskriftet sitt Die Hilfe. Etter første verdenskrig ble Naumann den første formannen for Deutsche Demokratische Partei (DDP).

Machine Translated by Google

så fri som mulig fra de fryktelige ågerfenomenene som vi kjenner i dagens rentekapitalistiske stat.

Statens velferd må derfor nok en gang bli den høyeste loven, statens effektivitet må sette prinsippet «Offentlig interesse foran egeninteresse» foran alle andre hensyn.

Nå gjør imidlertid dette prinsippet det nødvendig blant statsmenn, statsansatte og de som står i fremtredende stillinger i det offentlige liv, en egenskap som i dag nesten fullstendig har forsvunnet fra regjeringen og det offentlige liv – ansvar.

Hele vårt offentlige liv står i dag under et direkte tegn på uansvarlighet. Delegatene er ikke ansvarlige for – man sier «immune mot» – hva de gjør og snakker i parlamentet.
Et desperat uttrykk når man husker at dette uttrykket er hentet fra medisinen, der det sies at en kropp allerede er så mettet med giftstoffer at nylig tilførte giftstoffer skader kroppen mye mindre eller ikke i det hele tatt, mens en frisk kropp ville dø av dem. Fraksjonene er ikke ansvarlige for flertallets avgjørelser, ministrene er ikke ansvarlige for utførelsen av sine embeter, for de er bare funksjonærer i partiene som nettopp deltar i dannelsen av en regjering. Hvis noe går galt, lider folket riktignok de verste skadene, men den såkalte ansvarlige ministeren blir bare erstattet av en annen like uansvarlig partifunksjonær. Det er ingen omtale av reelt ansvar.

Allerede i kongers guddommelige retts tidsalder var appellen til Den allmektige dessverre altfor ofte en ganske spesiell form for de herskende herrers uansvarlighet – (sjeldne unntak, der ansvaret overfor sin gud var synonymt med deres følelse av ansvar overfor sitt folk, er uttrykkelig anerkjent). Generelt var imidlertid denne kjære guden alltid, i siste instans, bare et komfortabelt beskyttende skjold som den mest utrolige uansvarligheten til den herskende klassen og dens representanter med hensyn til folkets faktiske livsnødvendigheter kunne skjule på stigen til embetsmannen som bare var ansvarlig overfor sin overordnede, til ministeren som bare var ansvarlig overfor sin konge og til herskeren som bare var ansvarlig overfor sin gud.

Nasjonalsosialismen må radikalt rydde av veien med denne statlig sanksjonerte uansvarligheten.

«Det høyeste ansvar» vil stå med jernbokstaver over inngangsporten til den nasjonalsosialistiske staten. En som har æren av å stå i en ledende posisjon for et stort folks interesser, kan ikke minnes sterkt nok om sitt ansvar. Faktisk kan bare han være en leder som bærer denne dypeste følelsen av ansvar i sitt bryst. For alle statsansatte og for de som står i det offentlige liv skal dette ansvaret være spesielt fastsatt og også utført med hensynsløs strenghet.
Bare på denne måten kan en gjenoppretting faktisk fremtvinges, så å si.
Bare på denne måten kan det mest verdifulle gjenopplives og vokse, noe som kan gjøre det mulig for lederen og folket å bli et ekte nasjonalt og historisk fellesskap – tillit. Og fra tillit kan da troen vokse igjen, som, med lederens ansvar, vil føre til en gjenoppretting og fornyelse av Tyskland, en gjenoppvåkning av den tyske sjelen, i en nasjonalistisk arbeids- og ytelsestilstand der hver enkelt vil finne sin egen.

Machine Translated by Google

De økonomiske fundamentene

I en sunn økonomisk enhet kan ikke moral og nasjonaløkonomi skilles. Ellers lider økonomien på den verste måten, spesielt med hensyn til den mest ærefulle oppgaven i enhver økonomi – *å oppfylle etterspørselen.* Uten tro på handel, uten flid, uten lojalitet fra tjenestemenn og arbeidere kan intet arbeid blomstre.
Effektivitet, rettferdighet, entreprenørånd, energi og gjensidig tillit mellom alle som deltar i en økonomisk oppgave er uunnværlige forutsetninger for at enhver økonomi skal lykkes. Alt dette trenger bare å sies for å bli anerkjent i sin usedvanlige betydning.
Alle som har måttet være økonomisk aktive i nåtiden og den nære fortiden vet i hvilken grad disse fine tingene mangler i dag. Og hvem lider til slutt skadene av marxismens frelseslære og dens operasjonsmetoder, streikene, sabotasjen og det uaktsomme og slurvete arbeidet? – Men til slutt er det bare befolkningen selv som, gjennom slike stats- og folkeoppløsende doktriner, mistet all fellesskapsfølelse og ser sitt viktigste arbeid i klassekampen. Derfor må også klagene som særlig runger fra de nasjonalistiske leirene, om at vi ikke lenger er et folk, at vi først bør bli et folk igjen hvis vi ønsker å gjenerobre vår tapte maktposisjon og internasjonale anseelse, rettes mot dette punktet.

Disse klagene er berettigede, men med klager kommer man ikke videre. Marxismen nølte ikke med å realisere sitt økonomiske og politiske ideal da den hadde makt til det, den vegret seg ikke for brutal undertrykkelse av dissidenter: i Russland stilnet den sine fiender for alltid ved å slakte hele den borgerlige intelligentsiaen, blant oss gjennom lover for å beskytte republikken.19 Tilegnelse av politisk makt er åpenbart forutsetningen for enhver økonomisk eller nasjonal politisk reform. Det vet vi like godt som kommunistene og sosialdemokratene, men vi ønsker politisk makt ikke for dens egen skyld, ikke for å utnytte den ervervede maktposisjonen mot en viss klasse, men for å skape forutsetningene for en økonomisk fred blant de nasjonale kameratene bundet sammen til et arbeidsfellesskap. *Oppfyllelsen av etterspørsel20* er den nasjonale økonomiens oppgave – ikke lønnsomheten, som i dag nesten utelukkende er avgjørende i produksjonen av varer. Med denne grunnleggende holdningen til nasjonalsosialismen går vi i klar opposisjon til de grunnleggende økonomiske ideene til den kapitalistiske staten. Ikke det som var nødvendig ble produsert i utgangspunktet, men det som var lønnsomt. Alt som ikke lovet å gi tilstrekkelige renter og utbytter, ble fra starten av ikke tatt opp. Som et spesielt tydelig eksempel på lønnsomhetsgalskapen i den nåværende kapitalistiske økonomien kan det faktum at boligbygging, til tross for det fryktelige behovet for boliger – altså til tross for det mest presserende behovet – rett og slett ikke gjennomføres fordi det ikke er lønnsomt! At boligbygging sett på en nasjonalpolitisk måte i høyere forstand faktisk ville være lønnsomt, krever ingen ytterligere forklaring her, men er umiddelbart klart fra det som er sagt, spesielt med hensyn til statens sosiale oppgaver. Videre, hvis folket sulter og fryser, ser ikke en kapitalistisk økonomi rettet mot profitt på noen måte sin plikt i å oppfylle dette behovet gjennom produksjon av billige og gode sko, klær og undertøy osv., for med befolkningens reduserte kjøpekapasitet er ikke dette "lønnsomt". På den annen side er luksusindustrien på alle f

[19] Etterkrigstidens Tyskland har en lignende lov, den føderale loven til beskyttelse av grunnloven (Bundesverfassungsschutzgesetz), som ble vedtatt i 1950.

[20] Med oppfyllelse av etterspørsel skal forstås tilfredsstillelsen, gjennom overkommelige priser, av livsnødvendighetene til en person helheten av alle som er bundet sammen til et nasjonalt fellesskap.

Machine Translated by Google

ivrige etter å omgi seg med ren luksus slik som i dag. Men den kapitalistiske ideen om lønnsomhet blir faktisk økonomisk tull i de grenene av vår økonomi som i dag styrer alt, i bank- og børssystemet. Det faktum at bankene har en herskende posisjon beviser på det mest slående den kapitalistiske ideens økonomiske meningsløshet. Med bankenes og børsenes "produksjoner" har aldri et barn blitt matet, aldri en frysende person blitt kledd, generelt har aldri selv det minste behov som er nødvendig for livet blitt dekket. Denne uttalelsen er slett ikke et demagogisk slagord, den inkluderer ikke engang at institusjonene for pengetransaksjoner er unødvendige, den viser bare med all tydelighet hvilken enorm forskjell det er mellom en virkelig nasjonaløkonomisk oppfyllelse av etterspørsel, slik som nasjonalsosialistiske ønsker, og en fullstendig privatkapitalistisk orientert profittbasert økonomi.

Selv den nasjonalsosialistiske staten vil ha sine banker og andre finansinstitusjoner, men de vil ikke lenger være herskerne i den nasjonale økonomien, men deres tjenere. Penger vil ikke lenger være statens og folkets herre, men bare det nødvendige hjelpemiddelet for utveksling av varer.
Vi vet nøyaktig at denne kampen mot bank- og børskapitalen vil bety den hardeste kampen for den nasjonalsosialistiske bevegelsen, fordi i dag er den største maktmengden som verden noen gang har hatt, konsentrert i bank- og børskapitalen.
Her er det snakk om en kamp på liv og død om makten, dette vet motstanderen bedre enn de fleste av våre venner og følgere. Denne kampen vil bli så mye vanskeligere i og med at hele deler av befolkningen fortsatt er fanget i lønnsomhetsgalskapen.

Et grunnleggende spørsmål som bør besvares her igjen med all klarhet, er spørsmålet om hvordan nasjonalsosialismen i bunn og grunn står i forhold til eiendom. Fra de grunnleggende observasjonene i det første kapittelet, og spesielt fra den grunnleggende motsetningen som beskrives der til marxistisk sosialisme, følger med naturlig konsekvens for nasjonalsosialismen den *grunnleggende anerkjennelsen av eiendom.* Denne anerkjennelsen av privat eiendom er for dypt forankret i det ariske livet. Det kreative sinnet som anerkjenner miljøet, som betrakter miljøet for å skape og danne dets verden fra det, det kreative mennesket som vrister dets frukter ut av jorden gjennom hardt arbeid, som slår seg ned, bygger seg hjem og byer, som, etter å ha blitt etablert og forankret i kretsen av sine slektninger, sine rasekamerater, mennesket som deretter fortsetter på en slik infrastruktur forankret i jorden til høyere kultur og skaper for seg selv sin – verden – i en høyere intellektuell forstand, innen filosofi, poesi, musikk, kunst og skulptur – dette mennesket kan absolutt ikke oppfatte det annerledes enn at hans håndverk, som er født ut av hans eget, også er hans eiendom. Fra denne kunnskapen om det kreative mennesket oppstår direkte respekten for andres eiendom, og loven oppstår.

I fundamental og uforsonlig motsetning til det kreative sinnet står det grådige, tyvende sinnet til andre mennesker med en annen innstilling, som aldri har kjent skaperverkets pust, som beveger seg rastløst fra sted til sted, som aldri kunne slå rot noe sted, som ikke steg ekspansivt og fra jorden, i en lang utvikling til stadig høyere kultur, men med sitt rastløst bevegelige sinn og med sine penger, flyttet fra land til land, når de hadde "beitet" de enkelte byene eller landområdene. Selv på markene til de kreative nasjonene sto jøden i hovedsak ganske langt unna de faktiske produksjonene, vi kjenner ikke jøden som bonde, ikke som handelsmenn, ikke som ingeniører eller byggmestere, ikke som fabrikk- og lønnsarbeidere, og ekte kreativt geni er fremmed for ham selv innen kunst og vitenskap. Det bevegelige sinnet begynner sin karakteristiske aktivitet bare der et verk er blitt skapt av en kreativ hånd, en gjenstand er blitt produsert, der vet det grådige sinnet å skaffe disse varene for...

Machine Translated by Google

seg selv og for å flytte dem til sin økonomiske fordel. Ikke for å dekke den nasjonale økonomiske etterspørselen, men for å oppnå så høy profitt som mulig for seg selv fra denne trafikken fra produksjon til forbruk, satte den seg opp mellom produsent og forbruker – handelsmannen oppsto. I dag har handelsmannen og pengeveksleren blitt styre og bankherre. Hele verdens økonomi har blitt snudd på hodet på den mest meningsløse måten. Det smarte, oppfinnsomme, dristige, kreative og produktive sinnet hersker ikke lenger; det skjeve sinnet, ute av stand til å skape noe eget, utnyttende og grådige, hersker. Penger hersker over arbeid og blod.

Jødens bevegelige sinn har vært i stand til å gjøre alt mobilt, til og med jorden gjennom boliglån, de største veletablerte industriene gjennom anonymisering og gjennom aksjeselskaper, og gjennom statsobligasjonsøkonomien har internasjonal kapital til og med skilt regjeringene fra folket sitt. I dag er regjeringene alle avhengige av stor lånekapital, og i forhold til folket sitt er de bare renteinnkrevere for sine anonyme herrer i Wall Street, City of London og Paris.

Disse korte observasjonene har vist oss den dypeste hemmeligheten bak den uforsonlige motsetningen mellom kreative folk og den grådige jøden. «Arieren skaper, jøden griper verden for seg selv.»

Her kan det kort legges til at det finnes en svært liten forskjell mellom eiendom og besittelse. Besittelse trenger slett ikke nødvendigvis å være eiendom, besittelse kan ikke være selvskapt. I tilfelle av besittelse stilles det ikke spørsmål ved opprinnelsen til besittelsen. Jøden har tatt besittelse av de ariske folkenes eiendom og styrer nå skaperne gjennom sin økonomiske makt. Denne abstrakte formen for eiendom i form av juridiske krav, obligasjoner, pantelån osv. har gjort hele verden i dag *underlagt kapital gjennom renter.* Den rentekapitalistiske økonomiske formen kjenner generelt ingen grenser for besittelse, den lar hele nasjoner med alt sitt arbeid bli underlagt renter til en håndfull bank- og børsmagnater.

Mot denne ikke lite skremmende interessekapitalistiske røverøkonomien setter nasjonalsosialismen *grensen for eiendomsretten.* Prinsippet for denne begrensningen ligger i setningen: «Offentlig interesse foran egeninteresse». At denne grensen for eiendom dessuten kan heves svært høyt, fremgår av det faktum at nasjonalsosialismen ikke på noen måte vil avvise selv de største industriverkene, så lenge de forblir i skapernes private eie (vi tenker på Krupp, Mannesmann, Thyssen osv.), som motstridende med helhetens interesser, spesielt når eierne av disse store verkene har følelse for og forståelse for sosiale spørsmål og er i stand til å finne de riktige grensene mellom passende egengevinst fra produksjonen, en tilstrekkelig prising for salget og oppfyllelsen av etterspørselen i den nasjonale økonomien, og en tilsvarende og verdig form for arbeidsstyrkens deltakelse i inntektene fra verkene.

Her kommer vi til korte grunnleggende observasjoner om de eksterne produksjonsformene.
Den kraftig voksende tyske økonomien før krigen var preget av en svært heldig blanding av store, mellomstore og små bedrifter. Nå, generelt sett, ligger det i tendensen til storbedrifter en fare for den nasjonale økonomien i den forstand at det neste trinnet over storbedriftene ikke lenger tjener til å oppfylle etterspørselen, men de høye kapitalistiske interessene av markedets dominans og prisenes diktatur. Likevel er det tydelig innrømmet at visse industrier bare kan fungere som storbedrifter. Dette gjelder de industrigrenene som vi vanligvis betegner som tungindustrier. Uten å ønske å gå inn på detaljer på dette tidspunktet, kan det i bunn og grunn sies at den nasjonalsosialistiske staten ikke har noen grunn til å strebe etter grunnleggende endringer i disse ytre formene for økonomien. Nasjonalsosialismen avviser all slags "sosialisering eller nasjonalisering" i marxistisk forstand. Vårt økonomiske ideal krever så stor en

Machine Translated by Google

antall økonomisk frie eksistenser nettopp i mellomstore og små bedrifter. Vi vet at bare de frie og uavhengige mennene som fritt kan disponere over sitt arbeid og sin arbeidsinntekt, er fylt med en alvorlig følelse av ansvar med hensyn til sitt arbeid, at bare på denne jord oppstår mektige personligheter, og at bare på jord av *frihet og ansvar* blomstrer fellesskapsfølelsen som forener de som er bundet gjennom felles arbeid til et fellesskap av liv og skjebne, og dermed gjør dem til en fri, selvbevisst nasjon.
Bare på en slik jord kan individets velferd forenes med helhetens velferd.

På grensene mellom staten og økonomien

Manchesterismen21 og statssosialismen er de motpolene når det gjelder å fastsette grensene staten må overholde i sin inngripen i økonomien. Den første doktrinen krever så mye frihet som mulig fra ethvert statlig vergemål, den vil helst se staten henvist til rollen som nattevakt. Statssosialismen mener at de fleste virksomheter best drives og administreres av staten selv. De mest ekstreme formene for sosialisering eller nasjonalisering, som er den russiske betegnelsen på drift av foretakene av alle, har vist for alle som har observert de sosialistiske eksperimentene upartisk, med avgjørende klarhet, at slike kommunistiske produksjonsformer er umulige i det lange løp.
En som har fulgt våre forklaringer av økonomiens grunnlag, vil uten vanskeligheter kunne gjenkjenne de indre årsakene til dette fenomenet. På den ene siden må undertrykkelsen av gründerinitiativet, mangelen på profittmotiv, fjerningen av konkurranse, og på den andre siden arbeidstvangen som ble utøvd med hensynsløs makt av sovjeterne, redusere produksjonsfordelen til et minimum.

Den gradvise, mildere formen for «statskontroll» av bedrifter slik vi kjenner den fra vårt tyske økonomiske liv, skal bare med hell anvendes på forskjellige områder av den offentlige økonomien. På områder som drives i konkurranse med den frie økonomien, spesielt innen storindustriell produksjon (kull), er den kommersielle suksessen sterkt begrenset sammenlignet med den frie økonomien, som er i stand til å ta alle viktige avgjørelser raskere og mer uavhengig enn det som nødvendigvis er mulig i tilfelle av statlige foretak. For å ha en riktig vurdering av hvilke bedrifter generelt som er egnet for statlig kontroll, må vi være klare over hvilken posisjon staten inntar i den totale driften av en nasjonal økonomi.

Vi har forklart at nasjonalsosialismen ser økonomiens oppgave i å oppfylle etterspørselen. Produsent og forbruker, produsent og bruker, er de to viktigste aktørene i enhver økonomi. Nå vet vi at bruken i siste instans alltid og overalt er rent individuell, eller uttrykt veldig tydelig: hvert stykke brød kan faktisk bare konsumeres av én person, klær er også bare beregnet på personlig bruk, en fiat gir til enhver tid et tak bare til en liten, sammenhengende krets, arbeidsplassen gir til enhver tid en stilling til bare et kanskje større, men fortsatt begrenset antall arbeidskamerater, så vi kan slett ikke snakke om et felles forbruk eller bruk av produkter. Hvis forbruk derfor i siste instans er individuelt, gjelder det samme også for produksjon, for produksjon av varer. Jo mer verdifullt produktet av produktivt arbeid er, desto klarere er det at dette bare oppstår fra en høyst personlig skaperkraft.
For sinnets verk innen vitenskap og kunst, innen tekniske oppfinnelser og oppdagelser er dette umiddelbart klart, men selv når det gjelder samlet arbeid i

21 Manchesterismen er den økonomiske tankeretningen som oppsto på 1800 -tallet i Manchester som en reaksjon mot de proteksjonistiske Cora-lovene fra 1815 og 1846. Den forfektet frihandel og støttet industrialistene mot de agrariske interessene til godseieraristokratiet. De viktigste forkjemperne for denne bevegelsen var Richard Cobden (1804–1865) og John Bright (1811–1889).

Machine Translated by Google

fabrikklignende bedrifter, der mekaniseringen gjennom maskiner undertrykker nesten utelukkende menneskelig individuelt arbeid, er det endelig fortsatt gyldig at skoene som nettopp denne arbeideren produserer, bare kan produseres av denne og ikke av en annen. Kvaliteten på produktene synker imidlertid med økende mekanisering. Allerede i landbruksnæringen gjelder den gamle regelen: «Herrens øye gjør feet», det vil si at bare oppdretterens personlige pleie gir de høyeste resultatene.

Alle forsøk fra den kommunistiske økonomien har hver gang endt i en fullstendig fiasko. Vi må derfor fundamentalt erklære at både forbruk og produksjon går imot sosialisering. Så snart menneskeheten forlot de opprinnelige økonomiske formene for individuell økonomi i familien og gikk over til mer kompliserte økonomiske former gjennom arbeidsdeling og hadde dannet store statsfellesskap, kom det noe nytt mellom produksjon og forbruk – *handel og næringsliv og finanssystemet.*

Denne svært enkle økonomisk-filosofiske observasjonen gir oss det klareste beviset på de feltene der staten må begrense sin økonomiske aktivitet. Det er faktisk umiddelbart klart at det her er snakk om saker der alle individer er like interessert. Og det er bare logisk at staten her vil finne sitt pliktomfang som legemliggjørelsen av de felles interessene.

Hvis vår økonomiske filosofi er riktig, må staten ha gjort noe eksemplarisk på et av disse feltene i tilfelle den allerede har prøvd seg på et. Dette har den også gjort på *transportområdet.* De tyske jernbanemyndighetenes prestasjoner før krigen var rett og slett eksemplariske, og de er det selv i dag i den grad den gamle plikttroskapen og samvittighetsfullheten fortsatt hersker. Man gir også ofte æren til det ikke-statlige jernbanesystemet i Amerika for spesiell perfeksjon; dette er også riktig i en viss sammenheng i den grad trafikken foregår ganske friere, og mange små vanskeligheter som hos oss er knyttet til det byråkratiske systemet, kunne knapt vært unngått. Selv byggingen av lokomotiver av store dimensjoner i Amerika vekket forbauselse blant oss tidligere, men hovedårsaken til dette var at den bredere sporvidden til det amerikanske jernbanenettet gjorde dette faktisk lettere mulig teknisk sett. Men dette er ikke et aspekt ved transport, men et teknisk faktum som ikke hører inn under omfanget av våre observasjoner. På den annen side er mye viktigere for vårt spørsmål - sikkerheten til transporten på jernbanene. På dette feltet var de tyske jernbanene stadig klar over denne viktigste oppgaven for statstransporten, og kan også gjøre krav på ryktet for å ha gjort, teknisk og organisatorisk, alt som var mulig. Med hvilken uansvarlig hensynsløshet passasjerenes liv ble satt i fare på nettopp dette feltet i de amerikanske og franske jernbanene, fremgår av historien om jernbaneulykker på amerikanske jernbaner og på franske jernbaner før nasjonaliseringen, så lenge disse tjente den hensynsløse jakten på profitt til Paris Rothschilds. – Selv her ser vi derfor nok en gang den grunnleggende motsetningen mellom den kapitalistiske ideen om lønnsomhet og ideen om plikt i etterspørselsøkonomien.

Handelens oppgave er for det første å tjene den nasjonale økonomien gjennom sikker, rask og billig overføring av varer og personer til bruks- eller arbeidsstedene. Spørsmålet om lønnsomhet kommer først på andreplass i en statlig virksomhet, eller det er bare et spørsmål om tollpolitikk. Til handelen hører naturligvis også post- og telegrafsystemet. Selv her kreves det bare det ærefulle minnet om den tyske post- og telegrafadministrasjonens prestasjoner for å vise hvor sikkert, raskt og pålitelig denne viktige nasjonale økonomiske oppgaven ble oppfylt av staten.

Machine Translated by Google

Handel, derimot, har alltid blitt sett på som den eksklusive oppgaven til privat entreprenørskapsinitiativ. Nå kan man ikke snakke om handel så entydig som transportsystemet. For en statlig regulering kommer det fra starten av bare en viss type varer i betraktning, ja massekonsumvarer. Like lite forståelse som man kunne forvente før krigen av en statlig regulering av handelen med de viktigste matvarene – siden frihandelsdoktrinen styrte vår nasjonaløkonomiske tankegang – like lite kan man i dag, i lys av den skamløse, ågeren på de viktigste matvarene i den fortsatt uforglemmelige etterkrigstiden, forvente at ideen om at det er statens oppgave å sørge for tilberedning, overføring og distribusjon av de viktigste matvarene vil falle i fruktbar jord. Unntaksvis finner vi, selv blant våre motpoler på det økonomiske området, bolsjevistene, forsøk på å løse dette problemet, det vil si gjennom statlig kontroll over produksjonen og dens distribusjon. Det som er galt der, som vi allerede har vist, er å ville gjennomføre produksjonen eller å forstå den alltid på en statskontrollert måte. På den annen side er riktig fordeling av produksjonen utvilsomt en spesielt viktig statlig oppgave. Det er bemerkelsesverdig at i Russland var de eneste borgerlige organisasjonene som har blitt bevart landbruksproduksjonen og forbrukerkooperativene, altså med andre ord de organisasjonene som nettopp hadde satt seg som oppgave å lagre og samle de viktigste matvarene i fellesskapets interesse, og på den annen side å forsyne forbrukeren i fellesskapets interesse. En oversikt over våre tyske

Det økonomiske livet viser oss nå at selv blant oss er denne ideen ikke helt ny, men at kooperativideen i økende grad har fått fotfeste overalt og dermed skapt de forutsetningene nasjonalsosialismen har for øye for å regulere dette usedvanlig viktige spørsmålet. Den kooperative utnyttelsen av landbruksprodukter sikrer på den ene siden bonden at produktene hans kan avhentes til passende priser, den sikrer kooperativt kjøp av gjødsel, landbruksredskaper osv., og den gjør spesielt forsøk på å dekke etterspørselen gjennom etablering av landbrukslagre. På den annen side har forbrukerforeningene på sin side tatt helt praktiske skritt for å forsyne produktene til forbrukerne så direkte som mulig og fremfor alt med undertrykkelse av mellomhandel. En sammenslåing av produksjonskooperativene og forbrukerkooperativene under statlig tilsyn er forutbestemt til å løse dette spørsmålet.

Selv her er kjernen i spørsmålet nok en gang: *Ikke lønnsomhet, men oppfyllelse av etterspørsel er økonomiens første oppgave.*

For handel er det mer enn nok igjen til å fylle den, spesielt på alle områder der den personlige risikofaktoren kommer i tvil. For et matprodukt som alltid er trygt, og under alle omstendigheter rundt salget, er faktorene som kjennetegner forretningsmannen eliminert fra starten av.

Finanssystemet er det tredje og viktigste som skal underlegges statlig regulering. Penger forklares av mange finansteoretikere som et middel for bytte av produkter; denne forklaringen er riktignok ikke feil, men heller ikke uttømmende og uklar. Likevel uttrykker denne definisjonen den riktige oppfatningen av at penger er et hjelpemiddel for varehandel. Det faktum at staten krever myntprivilegiet for seg selv, beviser allerede at staten anser penger som et spesielt viktig felt i det offentlige liv. Det faktum at staten har laget en hel rekke paragrafer i straffeloven som omhandler forfalskning, beviser på samme måte at det er et offentlig anliggende av første betydning. Faktisk har staten også lenge bestemt gjennom sin egen myndighet hva som skal være gyldig som penger i det offentlige.

Machine Translated by Google

handel. En spesiell orientering blant finansteoretikere – chartalistene22 – representerer statsteorien om penger som summarisk erklærer: «Penger er det staten erklærer å være penger». Dermed er penger fullstendig atskilt fra pengenes substans, og statens suverenitetssegling er tilstrekkelig til å lage «penger» av jern, aluminium, porselen og fremfor alt papir. Nåtiden lærer oss at denne teorien faktisk har blitt virkelighet. Motstanderne av disse finansteoretikerne – metallistene23 – klamrer seg til den gamle ideen om at penger må ha en indre verdi, og dermed må være av edelt metall (gull og sølv). Nåtidens forhold støtter ikke denne orienteringen, for faktisk lager staten til og med penger av papir, og faktisk penger som man virkelig kan kjøpe noe med, selv når sedlene er laget av ganske verdiløst papir. Men spørsmålet om kjøpekraften til disse pengene er en annen historie. Her ser det ut til at den synkende kjøpekraften til penger, som står i omvendt proporsjon med den økende mengden papirpenger, beviser at metallistene har rett, for faktisk har ikke gull- og sølvmyntene forårsaket tapet av papirpengenes kjøpekraft. Men dette skyldes en annen grunn, nemlig gullpengenes varekarakter. Ikke fordi gullpengene er ekte gull, beholder de sin kjøpekraft, men fordi gullpenger også er en vare. Tjue-markmynten i dag henter ikke sin kjøpekraft i det hele tatt fra det stemplede statsvalutasjetegnet '20 mark', men fra sitt innhold av varen raffinert gull. Men vi kan ikke dvele lenger ved disse finansteoretiske kontroversielle spørsmålene her, vi må snakke mer utførlig om disse spørsmålene i representasjonen av det statlige finanssystemet i henhold til resonnementet bak den nasjonalsosialistiske reformen. Her handler det om å erkjenne at finanssystemet, i tilfellet med spørsmålet vi for øyeblikket opptar om statens og økonomiens grenser, uansett tilhører de feltene som, som et ytterst viktig spørsmål i hele det økonomiske liv, akkurat som handel med de viktigste matvarene, absolutt må underlegges den mest nøye tillitsmessige regulering fra statens side.

Betydningen av det økonomiske problemet i seg selv krever ingen spesiell forklaring i dag. Makten til de store finansmaktene som styrer alt ligger åpenbar for alle som ønsker å se den. Den skarpsindige har allerede for lengst erkjent at nettopp den inkompetente, falske måten staten har posisjonert seg på i forhold til finanssystemet er den grunnleggende årsaken til de nåværende katastrofale forholdene i statsfinansene. Det faktum at de fleste av de såkalte statlige sentralbankene slett ikke er rene statlige institutter, men aksjeselskaper der regjeringene bare har beholdt visse tilsynsrettigheter, gir allerede en idé om de forvirrede forholdene innen det offentlige finanssystemet.

De nasjonale politiske fundamentene

Ingen stat uten makt, og uten autoritet, ingen regjering. Ingenting er mer selvinnlysende og mer umiddelbart åpenbart for sunn fornuft. Man må tilskrive det den fullstendige forsømmelsen av vår offentlige tankegang hvis man blant oss i regjeringskretser fortsatt tror i dag at man i det hele tatt er i stand til å herske uten militær og politisk makt.

Makt uten et maktinstrument er utenkelig; politisk makt og militære maktmidler betinger hverandre gjensidig like intimt som økonomi og moral ikke kan skilles. For å gjenvinne tapt makt finnes det kun det eneste middelet: å skape et militært maktinstrument.

22 Chartalister støtter bruken av fiat-penger eller statlig utstedte tokens (latin: charta) som nasjonal valuta.
23 Metallister mener at penger får sin verdi fra edle metaller og motsetter seg fiat-penger som noen iboende verdi.

Machine Translated by Google

Hvor fryktelig har ikke vårt stakkars fedreland blitt straffet fordi det har avsvoret ideen om makt og gitt seg hen til den pasifistiske fanfaren vi nå opplever daglig og time for time. «For å forhindre en verre situasjon» har vi selv overgitt og ødelagt våpnene våre, «for å forhindre en verre situasjon» har vi signert Versailles-diktatet, «for å forhindre en verre situasjon» har Berlin-regjeringen sagt ja og amen til alt som ble krevd av oss, «for å forhindre en verre situasjon» har vi tillatt at all ondskap, all ydmykelse, all utnyttelse blir rettet mot oss. Med dette skamløse slagordet om feighet og fornedrelse har det tyske folket blitt ført inn i stadig dypere elendighet. Vi oppfylte det som ble krevd av oss, og en

Ministeren som ønsket å være tysker, dr. Rathenau24, våget å erklære offentlig: Det finnes ingen absolutt manglende evne til å oppfylle, det handler bare om hvor dypt et folk kan tillates å falle i nød! Dette betyr med andre ord - selv om Rathenaus ord allerede er klare nok: den tyske nasjonen er fullstendig forsvarsløs, den er politisk fullstendig maktesløs, intellektuelt har den blitt nesten lammet, den kan bare fortsette å arbeide. Den har latt seg tynge av en så gigantisk skyldbyrde at medlemmene av det utvalgte folket, på disse erstatningene, for alltid kan leve et glamorøst arbeidsfritt liv i alle verdens land på bekostning av tysk arbeid. Men nå eksisterer faren for at selv den enorme tyskernes arbeidsstyrke kan bryte under den fantastiske byrden. Derfor må tyskerne holdes i live konstant gjennom stimulanter og nettopp på denne måten holdes på grensen av sin fysiske yteevne slik at de kan arbeide med all styrke, alltid i det bedragerske håpet om at de en dag kan frigjøre seg fra sine byrder. "Det handler bare om hvor dypt et folk kan tillates å falle i nød!" Dette var minister Rathenaus politiske holdning, som ble feiret så mye av alle republikanere.

Hvis vi har husket dette paradigmet for moderne tysk statskunst, var det bare for å bekrefte dette så fryktelige eksemplet som ligger oss så nær, på en forsvarsløs og våpenløs nasjon som bare må finne seg i alt, til og med enhver hån. Mot dette er for oss troen på en eksternt mektig stat som alene kan garantere fred og frihet, gyldig. Vi gir avkall på historiske grunner, dette er ikke en manifestoppgave, men en sak for historikeren.

Motstykket til ideen om eksternt styrt maktpolitikk er den internt styrte, rigide konstitusjonelle staten. Vi kom ganske nær denne ideelle tilstanden i den bismarckianske maktstaten, men på feltene som gjaldt finanssystemet og den ubegrensede anerkjennelsen av privat eiendom og kravene som var avledet derfra, sto våre juridiske ideer fullt ut under den kapitalistiske ideen.

Det krever ingen spesiell vektlegging at nasjonalsosialismen, når det gjelder internpolitikk, står ubetinget på lovens standpunkt i den grad at alle skal være like for loven og det ikke skal være noen forskjeller i sosiale ordener. Men en essensiell transformasjon må ...

realiseres med hensyn til lovens grunnleggende idé, som for tyskeren betyr et indre behov, en frivillig underordning til helhetens høyere interesser, mens lovens forskrifter som er gyldige blant oss i dag, ganske enkelt fremstår som et maktbud, og faktisk som bud fra en makt som ikke står i helhetens tjeneste, men nettopp i forhold til spørsmålene om eiendom har satt beskyttelsen av eiendom foran beskyttelsen.

24 Walther Rathenau (1867–1922) var en jødisk industrimann og politiker som tjenestegjorde som gjenoppbyggingsminister i 1922 og ble utenriksminister i 1922. Hans insistering på at Tyskland skulle oppfylle sine forpliktelser i henhold til Versailles-traktaten provoserte frem fiendtlighet blant tyske nasjonalister, og han ble myrdet i juni 1922. Weimar-regjeringens reaksjon på dette attentatet var kunngjøringen i juli 1922 av Republikschutzgesetz (lov for beskyttelse av republikken), som Feder ofte refererer til.

Machine Translated by Google

Spørsmålet om den nye ordningen av offentligretten må drøftes nærmere i et annet avsnitt.

Nå skal vi kort vende oss til spørsmålene om den ytre statsformen. En endelig avgjørelse i dette spørsmålet er på ingen måte hastende. Det kan generelt sett bare løses etter en ganske grunnleggende utrenskning av våre interne politiske forhold. Den eneste mulige veien til denne interne politiske utrenskningen synes for oss å være utelukkende gjennom et diktatur som med total besluttsomhet kutter av og brenner kildene til forråtnelse og sykdom i vår nasjonale kropp.

Kravene vi stiller til en slik leder er usedvanlig høye; en lidenskapelig kjærlighet til sitt folk, en ubøyelig vilje, en nærmest søvndyssende sikkerhet i alle hans avgjørelser må kjennetegne ham. At hans intellektuelle evner må heve seg over gjennomsnittet er selvinnlysende, men kunnskap og evner på de forskjellige feltene er ikke den avgjørende faktoren. Kunnskap og læring kan realiseres av andre - Hvor mange menn det finnes med høy kunnskap, stor klarhet i tankene, stor intuisjon, det fineste kunstneriske talentet - men hvis det siste mangler hos dem, den lidenskapelige viljen, den urokkelige impulsen, basert på den dypeste moralske alvor, da vil de aldri skride frem i spissen for nasjoner, som banebrytende og ledere, til nye høyder. Vi tenker på religiøse genier som Kristus og Luther, Savonarola25 og Muhammed, statsmenn som Bismarck og Cromwell, generaler som Friedrich den store og York26, osv. Diktatoren må være fullstendig fri for alle unødvendige restriksjoner og nøling, for ham kan det ikke være noen uunngåeligheter, for det må være han som skriver historie, og han griper med en dristig, bestemt hånd når hans time slår til, han legemliggjør nasjonens lengsel, og derfor feiler han aldri og bæres av den fanatiske kjærligheten til dem som hans gjerning bringer frigjøring til. Han må kunne hate, så sterkt og hensynsløst som han elsker sitt folk og sin hellige oppgave. I forhold til sine assistenter og kolleger står han som den første *blant frie og likeverdige mennesker.*

Denne gamle tyske ideen danner grunnlaget for denne jernforbindelsen mellom lederen og vennene hans for sakens skyld.

Han er lederen fordi han har bevist seg selv, og så lenge han beviser seg selv.

All makt synes å bli doblet av hans tilstedeværelse
Han trekker frem all latent energi,
Viser hver sitt særegne talent,
Likevel lar alt være det naturen skapte det,
Og ser bare på at de ikke er noe annet
På riktig sted og tid.

(Schiller, Wallenstein)27

Han er streng og hard med hensyn til seg selv, han orienterer seg etter sine egne lover. Han har tid til og lytter til alle, men han er fullt i stand til å skille mellom det viktige og det uviktige. For å oppnå målet sitt er han kanskje ikke redd for

---

25 Girolamo Savonarola (1452–1498) var en dominikanermunk som prekte mot korrupsjon i staten og presteskapet og profeterte at Firenze ville bli et mektig nytt Jerusalem hvis det korrigerte sine moralske laster. Hans ytterligere nektelse av å støtte pave Alexander VIs hellige liga mot Frankrike, noe som fremprovoserte ekskommunikasjonen hans i 1497 og henrettelsen den følgende år.

26 Ludwig Graf Yorck von Wartenburg (1759–1830) var en prøyssisk feltmarskalk som motarbeidet den prøyssiske general Julius von Grawerts samarbeid med franskmennene under Napoleons invasjon av Russland i 1812, og var dermed sentral i dannelsen av den sjette koalisjonen mot Napoleon, som endte med Napoleons eksil til Elba i 1814.

27 Friedrich Schiller, Die Piccolomini, det første skuespillet i Wallenstein-trilogien (1799). Oversettelsen er av Samuel Taylor Coleridge.

Machine Translated by Google

blod og krig, han hviler kanskje ikke og slapper av før målet er nådd, da sikrer han sin skapelse ytterligere så langt dette er menneskelig mulig, men han kan selv trekke seg tilbake, slik diktatoren Sulla gjorde, og dermed sikrer sitt arbeid på en dobbelt måte ved at han opererer på avstand, men likevel ikke tvinger alt gjennom sin sterke personlighet til å bli målt etter ekstraordinære standarder; på den annen side vil en friere og mer uavhengig tilhengerskare kunne utvikle seg hvis Titan ikke konstant bestemmer det politiske daglige livet, men forblir lederen i åndelig forstand. En slik briljans i handling vil skille diktatoren som igjen vil lede Tyskland til en høyde. Hvis veien ut av myra da finnes gjennom en ekstraordinær leders prestasjoner, vil de indre og ytre forutsetningene for et uavhengig nasjonalt liv være gjenvunnet, da kan nasjonen igjen bestemme angående statens ytre form.

Vårt syn på den fremtidige statsformen vil i vesentlig grad bli påvirket av måten visse former for det offentlige liv, spesielt stemmeretten og den folkelige representasjonen som følger av dette, vil bli konstituert på. Vi kunne absolutt tenke oss muligheten for en sunn republikansk statsform, omtrent som i antikkens Roma. Faktisk peker nesten alle historiske minner i Tyskland på den monarkiske statsformen. Nå er ikke den monarkiske statsformen på noen måte uløselig knyttet til den dynastiske ideen. Tvert imot ser det ut til at dynastiske interesser altfor ofte har utviklet seg sterkt til skade for nasjonene. En annen faktor formaner oss til ekstrem forsiktighet i spørsmålet om en mulig gjeninnføring av den monarkiske statsformen - konsekvensen av arvelighet blant dynastier. I det tyske folkets smertefulle historie kan man gjentatte ganger finne at den tredje generasjonen etter en betydelig hersker har sløst bort sine forfedres arv, skadet nasjonens ære og verdighet, mistet imperiets maktposisjon og ødelagt borgernes fred og velferd. Det tyskeren forestiller seg når han snakker om fordelene ved monarkiet, spesielt under et arvelig herskende hus, er alltid tanken på de som historien har gitt tilnavnet «den store». Vi tenker dermed på Karl den store, Otto den store28, Fredrik den store29 og de få som er rangert på linje med disse virkelige herskerne; men bare et flyktig minne om galleriet av umyndiggjøring, latskap, egoisme, ødselhet, fantasi, avstand fra folket og andre farlige egenskaper som er knyttet til navnene Ludvig den fromme30, Otto III31, Wenzel32, Karl VI33

,

---

[28] Karl den store (ca. 742–814) ble frankernes konge i 768 og utvidet sitt styre utover Frankland til et karolingisk område.
imperium som omfattet mesteparten av Vest-Europa.

29 Otto den store (912–973) var hertugen av Sachsen som ble konge av tyskerne i 936, beseiret madyarene i 955 og erobret kongeriket Italia i 961. I 962 ble han kronet til keiser av pave Johannes XII og regjerte fra Roma som den hellige romerske keiseren.

30 Louis le Pieux (778–840) var sønn av Karl den store, som han regjerte sammen med som medkeiser fra 813. I 817 delte han riket sitt mellom sine tre sønner og nevøen Bernhard, som regjerte som konge av Italia. Bernhard gjorde imidlertid opprør mot onkelen sin og ble straffet med en dom om blindhet, hvoretter han døde. Ludvig sonet offentlig for sin grusomhet og mistet dermed mye av sin prestisje som hersker. Det frankiske riket var preget av borgerkriger i resten av hans regjeringstid.

[31] Otto III (980–1002) var konge av Det hellige romerske rike fra 996 og møtte mye motstand fra de slaviske folkene under sin regjeringstid, slik at han ble tvunget til å forlate de keiserlige områdene øst for Elben, selv om han likevel lyktes i å befeste kristendommens innflytelse i Polen og Ungarn.

[32] Vaclav I (ca. 907–935) av Pÿemyslid-dynastiet var hertug av Böhmen fra 921. I 929 ble Böhmen angrepet av den østfrankiske kongen, Henrik Fuglejegeren, og tvunget til å gjenoppta betalingen av tributt til sistnevnte. Vaclav ble myrdet av en gruppe adelsmenn i ledtog med broren Boleslav, som ble den neste hertugen av Böhmen.

33 Karl VI (1368–1422) ble kalt «le bien-aime» (den Elskede) så vel som «le fou» (den Gale). Han led av anfall av galskap, og hans regjeringstid var preget av de vedvarende konfliktene i den såkalte hundreårskrigen. Karls pågående feide med Burgund ble utnyttet av Henrik V av England, som beseiret franskmennene i slaget ved Agincourt i 1415.
Ved Troyes-traktaten, undertegnet i 1420, fikk Henrik Karl VIs datter Katarina i ekteskap, samt arveføIgen til Frankrikes trone.

Machine Translated by Google

Friedrich Wilhelm III34, Wilhelm II35 er tilstrekkelig til å erkjenne klart at den dynastiske statsformen på ingen måte innebærer en garanti for nasjonens velferd.

Det som uttrykker tyskernes tilbøyelighet til monarki er tyskernes behov for en leder, og viljen til å underordne seg en leder. Nettopp denne siste egenskapen er kanskje et spesielt typisk trekk ved tyskeren, vi kjenner bare altfor godt dette trekket ved den tyske karakteren i dets gode og dårlige sider. Lojaliteten til døden tillot ham å kjempe for og vinne de mektigste seirene, den tillot ham å følge til og med utenlandske flagg; men den inkluderer også i stor grad mangel på uavhengighet blant de svakere typene til det punktet av verdiløshet og slaveri, kjærlighet til fremmede ting og mangel på dømmekraft.

Spørsmålet om arvefølgen er derfor ikke vanskelig å løse i Tyskland selv.
Det mye vanskeligere spørsmålet ligger i lederens problem.

Valget av leder har frem til nå mer eller mindre alltid vært overlatt til ren tilfeldighet.
Den fyrstelige ektesengen er faktisk ikke på noen måte en garanti for den intellektuelle kapasiteten og de nødvendige karaktertrekkene som absolutt skal kreves av en monark. Og hvis vi husker den moderne tyske økonomien, hvor det blotte medlemskapet i partiet avgjør kvalifikasjonen til de høyeste offisielle stillingene, må vi gi dette spørsmålet spesiell oppmerksomhet.

Vanskeligheten ligger uansett i å ivareta de moralske og karaktermessige egenskapene til den som folkets skjebne skal legges i hendene på. Mens en diktator tar lederskapet på seg selv, som bærer av den nasjonale lengselen, må en fremtidig leder faktisk fremstå fra nasjonens bevisste vilje som den beste og mest egnede.
Dermed kan det forbli helt åpent om den høyeste verdien skal forenes i én person, eller om statsledelsen skal bestå av to eller flere. Uansett står én ting fast for oss, at den som er betrodd ledelsen av de høyeste statsanliggender, enten det er kronede hoder eller et konsulært duumor-triumvirat, vil i beste fall ha det høyeste ansvaret forankret i grunnloven. Det høyeste ansvaret vil derfor være det viktigste nasjonale politiske grunnlaget som vil skille den nasjonalsosialistiske staten fra de tidligere styreformene.

Et spesielt aspekt ved det nasjonalpolitiske grunnlaget for den nasjonalsosialistiske staten er kravet om en nasjonalistisk stat der medlemmer av fremmede land og raser er ekskludert fra ledelsen av statsanliggender så vel som fra å påta seg offentlige verv.

Den store lærdommen fra hele tysk historie kan oppsummeres i det faktum at Tyskland alltid var fattig, svak og elendig når dets herskere fulgte utenlandske interesser og når de smale små anliggendene til de enkelte provinsene og byene ble satt over rikets felles anliggender; og på samme måte var Tyskland alltid sterkt og mektig når det var forent og dets herskere tenkte og følte på en tysk måte, og provinsene og byene følte seg som medlemmer av det store felles fedrelandet. Nasjonen ble lukket utad med all frihet og mangfold innad. Dette er den riktige ideen om en tysk stat. Bismarck-riket var allerede ...

34 Friedrich Wilhelm III (1770–1840) var konge av Preussen fra 1797. Selv om han prøvde å føre en nøytralitetspolitikk i Napoleonskrigene og ikke sluttet seg til den tredje koalisjonen, ble han tvunget av det krigsvennlige partiet som hans dronning Luise støttet til å slutte seg til den fjerde koalisjonen i 1806, som førte til slaget ved Jena der Preussen ble beseiret av Napoleon.

35 Wilhelm II (1859–1941) var den siste tyske keiseren og regjerte fra 1888 til november 1918. Wilhelm støttet ikke Bismarcks strenge antisosialistiske lover og avskjediget kansleren i 1890. Da Østerrike ble tvunget til å angripe Serbia etter attentatet på erkehertug Franz Ferdinand i Sarajevo, bestemte han seg for å støtte Østerrike-Ungarn selv om han var klar over farene ved en krig som kunne involvere Russland, Frankrike og England.

Machine Translated by Google

kom svært nær dette idealet om den tyske staten, bare at våre rasebrødre i det tyske Østerrike36 fortsatt forble utenfor riket.

Foreningen av alle tyske stammer i en lukket nasjonalstat er derfor vårt mest fremtredende nasjonale politiske mål. Internt politisk skal den føderale og føderale karakteren til de større provinsene, slik den historisk sett ble skapt, opprettholdes eller gjenoppbygges. De nasjonale politiske grunnlinjene i denne forbindelse er følgende: Alle funksjoner i Riket der det er et spørsmål om det tyske rikets maktpolitiske stilling i forhold til utlandet, er Rikets anliggender. Dette er Utenriksdepartementet, ambassader og konsulater, passsystemet, kontroll av utenrikshandel, tollsystemet og fremfor alt hæren og marinen.

Internt politisk skal derimot ideen om den mest vidtrekkende uavhengigheten til de enkelte provinsene eller delstatene fremmes. Finansiell uavhengighet er forutsetningen for nasjonens uavhengige eksistens, så skattelovgivningen må i hovedsak delegeres til provinsene.

Lovgivningen for sivilrett, handelsrett og strafferett vil bli regulert av loven i Riket, men i praksis underordnet de provinsielle justis- og politimyndighetene.

På lignende måte vil transportinstitusjonene helt sikkert bli regulert i henhold til direktiver i Rikets lov, men de vil likevel forbli, økonomisk, administrativt og operativt, underlagt provinsens suverenitet.

At religionsfriheten fortsatt skal opprettholdes fullt ut av grunnloven, krever ingen spesiell omtale; på den annen side vil religioner hvis skrifter ikke er skrevet fullstendig på tysk og tilgjengelige for alle, og hvis innhold inneholder doktriner som er farlige for staten, ikke nyte godt av denne beskyttelsen.

Den konstitusjonelle formen for Rikets grunnleggende sosialistiske karakter er særlig vektlagt innen arbeidsretten så vel som innen syke-, ulykkes-, alders- og uføretrygd, og vil bli bedre implementert enn det som skjer i dag.

Innsikt og målsetting

Hvis enhver grundig behandling av tidsrelaterte spørsmål krever et svar på de tre spørsmålene: Hvordan er det nå? Hvordan oppsto det? og Hva nå? – for uten denne grunnleggende undersøkelsen kan man aldri forvente et fullstendig og samvittighetsfullt arbeid – er dette gyldig i en høyere forstand når det gjelder å bygge en ny stat. En beskrivelse av dagens situasjon innenfor rammen av dette arbeidet har naturligvis bare en plass i den grad det er et spørsmål om å trekke ut de essensielle egenskapene til dagens kritiske forhold i staten og økonomien. I en slik oppgave må man spesielt unngå å ta symptomer som årsaker. Dette er nettopp kunsten å stille enhver diagnose som ikke blir lurt av eksternaliteter eller utvekster, men ser dypere inn i årsaken til ting. Dette blir tydeligst i det medisinske eksemplet eller i tilfellet med et levende menneske. Hvis en hevelse oppstår et sted i kroppen, skal årsaken først søkes i plagen til den berørte kroppsdelen; det faktum at denne kroppsdelen er syk har sin årsak i en dårlig blodtilstand; men selv denne kunnskapen skal ikke betraktes som den siste årsaken, men den dårlige blodtilstanden vil igjen være en konsekvens av dårlig eller utilstrekkelig ernæring. Nå ville ikke kuren kunne lykkes hvis legen bekjempet

36 Republikken Tysk Østerrike var navnet på staten som ble dannet i 1918 etter første verdenskrig fra de tysktalende landene i det østerriksk-ungarske riket. Den omfattet, i tillegg til de nåværende østerrikske territoriene, Sør-Tirol og Tarvisio (nå i Italia), sørlige Kärnten og sørlige Steiermark (nå i Slovenia) samt Sudetenland og tyske Böhmen (nå i Tsjekkia).

Machine Translated by Google

bare det ytre fenomenet; dermed ville en midlertidig lindring i beste fall sette inn, en lindring av smertene, men sykdommen ville fortsette. Selv et forsøk på en kur gjennom en blodrensende behandling ville ikke kunne gi en varig kur hvis den grunnleggende årsaken, nemlig den mangelfulle eller dårlige ernæringen eller de andre skadelige omstendighetene, ikke ble fjernet. Bare en slik behandling innenfra og utover kan gi en reell kur. Dette er klart for alle. Nettopp slik må undersøkelsen foretas hvis vi har å gjøre med en syk nasjonal kropp. Selv her er det svært lite nyttig hvis de ytre symptomene på sykdommen bekjempes. Man føler bare altfor godt som en trist sannhet det velkjente ordtaket: "De små skurkene blir hengt; de store får gå fri". Hyppigheten av krenkelser mot fellesinteressene er bare det ytre tegnet på at det bak kulissene utspiller seg ting som skader fellesskapets velferd i stor grad. For bare hvis noe er råttent i staten, kan slike store skader vedvare og bli en varig fare for selve statens eksistens. Hvis staten selv dermed er syk, må man med størst sannsynlighet anta at årsaken til dette er feilaktige intellektuelle holdninger til folkelige anliggender og til statens faktiske funksjoner og autoritet. En kur kan derfor i siste instans forventes fra en ny sunn idé om staten, gjennom skapelsen av en sunn og mektig statsledelse som er fullstendig uavhengig og ikke tynget av fortidens synder. Enhver løsning som tar utgangspunkt i et kompromiss med de eksisterende maktene, eller som søker å binde seg igjen til de kollapsede formene til den tidligere staten, bærer frøet til sitt eget forfall i seg. I denne forbindelse må man også advares mot å binde seg til historiske statsformer som riktignok ikke var dårlige i seg selv, men som likevel svært raskt bukket under for et kollaps.

Hva er nå de mest slående kjennetegnene ved den nåværende krisen?

Utvendig og overfladisk – som i tilfelle feber – høy temperatur eller, oversatt til økonomisk-politiske termer: uro, anspenthet ved enhver anledning, uro og uorden. Det er ytterst betydningsfullt at enhver tett og lat person, men også hele hæren av de faktiske gjeldshaverne, alltid har rost med høyeste stemme «hvile og orden» som universalmiddelet. Hvile og orden er naturligvis ikke et politisk mål generelt, men bare en tilstand som viser at sunne forhold hersker i den nasjonale kroppen. Men hvis en nasjon er syk, er det ganske naturlig og selvinnlysende at dette manifesterer seg i uro og uorden. En politisk holdning som forkynner og søker å etablere kun «hvile og orden» er derfor fullstendig feilorientert; på den annen side hjelper den bare sykdommen til å trenge stadig dypere inn, inntil døden trengte inn med de mest fryktelige kramper.
Selv magesår og pussdannelser, tenkt som personifiserte, ønsker naturligvis også at den syke skal forbli ganske rolig, for basillene kan da formere seg så fantastisk raskt og spre seg over hele kroppen og fullstendig råtne den også innvendig. Nei, tvert imot: bort med pussdannelsene! Disse må kuttes ut, man kan ikke bruke smertene ved det operative angrepet som en motgrunn; pasienten må bringes ut av sitt dårlige miljø, og fremfor alt må han få et sunt og sterkt kosthold.

De ytterligere symptomene er fylling av statlige stillinger med uegnede elementer, avhending av statlige saker gjennom flertallsvedtak, forekomst av slike flertallsvedtak i parlamentet som ikke bærer noe ansvar, valg av slike parlamenter i henhold til en stemmerett som utad riktignok er den mest frie og universelle, men innad spekulerer i ...
massenes mangel på dømmekraft og undertrykker rett og slett bedre innsikt og høyere ansvarsfølelse. En regjering som er avhengig av parlamentariske flertall – som oppstår rent tilfeldig og hvor bare de partipolitiske hensynene er avgjørende – kan naturligvis for sin del ikke lenger være den objektive vokteren av fellesskapets velferd, men den er

Machine Translated by Google

et arnested for ambisiøse partipolitikere og gjenstridige doktrinære. Alle disse symptomene kan oppsummeres i ordet «parlamentarisme».

Denne *parlamentarismen* er den store demokratiske løgnen om folkets evne til selvstyre. Selvfølgelig kan vi tro at ansvarsbevisste statsborgere er fullt ut i stand til å dømme på en autoritativ måte i offentlige saker og til å lede sitt samfunns eller lands skjebne, men en stemmerett som den universelle, direkte og hemmelig for personer over 21 år av begge kjønn, bærer i seg nødvendigvis frøet til det onde styret til de underlegne og skruppelløse.

Sammen med parlamentenes og regjeringenes avskyelige styre, hersker det i dag i realiteten, til tross for alle marxistenes antikapitalistiske slagord, *stor lånekapital.* Høyfinans er statens og økonomiens ubegrensede hersker. Ingen regjering tør å ta noen drastiske tiltak mot bank- og børsverdenens profittinteresser. Alle nasjonene har blitt bundet i renter og toll til denne overnasjonale verdensmakten gjennom ganske gigantisk nasjonalgjeld. Resultatene av dette renteslaveriet er enorme, de ryster hele verden i dens grunnvoller i økonomiske og nasjonale politiske forhold. Renteinnkreving har virkelig blitt regjeringenes hovedarbeid. Dette betyr for nasjonene en fryktelig skatteutnyttelse og tapping gjennom de forskjellige metodene med direkte og spesielt indirekte skatter, gjennom en ustoppelig progressiv inflasjon som på sitt høydepunkt har ført til at hele middelklassen har frarøvet sparepengene deres. Dette ubegrensede styret til pengesekken utøver, bak masken av det juridiske kravet på renter, det mest brutale styret som noen gang har styrt verden. Det fører til utarming og forarmelse av massene, og spesielt de kretsene for hvem ervervelse av penger ikke er et mål i seg selv og derfor ikke det sentrale punktet i hele deres tankegang. Bare fra dette oppstår den mest fryktelige konsekvensen av dette absolutte finansstyret, det vil si den moralske forringelsen av folkene som står under dette styret. Alle instinkter er rettet mot ervervelse og besittelse, alle begreper om lojalitet og tro synker ned i den hensynsløse jakten på vinning, den respektable mannen er tvunget til å erfare at han, som belønning for sin respektabilitet, må synke stadig dypere ned, mens skruppelløshet bringer gigantiske profitter i tilfelle av alle mulige og umulige virksomheter. Desperat store kretser kjemper for sitt levebrød, en tålelig inntekt gjennom arbeid alene blir stadig vanskeligere.

I lukkede frontlinjer søker arbeiderne å presse frem stadig høyere lønninger, streiker ryster de økonomiske arbeidsplassene, hemmer produksjonen deres og skader dermed indirekte, mest av alt, de som er avhengige av størst mulig produksjon av varer for nasjonaløkonomien, nettopp arbeiderne selv.

Som et totalt fenomen kan vi oppsummere disse forholdene under begrepet *«mammonisme».*

Baksiden av denne *mammonismen* er det *marxistiske verdensbildet* som er født av den intellektuelle stemningen til ofrene for den mammonistiske krenkelsen. Vi vet godt at marxistenes hjerner på en smart måte har vært i stand til å bruke denne intellektuelle stemningen til seg selv som forvaltere av internasjonal kapital, og samtidig avlede hatet til de utnyttede fra seg selv, men vi har her å gjøre med en intellektuell disposisjon som ikke bare står i veien for, men på en svært fiendtlig måte mot gjenopprettelsen av et sunt nasjonalt system.

tilstand.

Marxismens essens må vi skimte i det faktum at den fornekter privat eiendom og dermed kutter bakken fra enhver økonomi og, utover det, enhver høyere kultur; videre i det faktum at den har fremmet ideen om klassekamp og dermed revet folket i stykker i

Machine Translated by Google

forskjellige klasser som gjensidig kjemper mot hverandre. Det er nok å peke på det russiske folkets navnløse elendighet, der denne feilaktige nasjons- og økonomidrepende doktrinen i sovjetstaten ble omsatt til virkelighet i høyeste grad.

Og hvis vi nå ser etter sykdommens faktiske patogener, støter vi merkelig nok overalt på jøder som ledere og viktigste begunstigede.

Det jødiske spørsmålet er i ferd med å bli et verdensspørsmål om hvis løsning velferden og nasjonenes ve vil være avhengig.

Dette spørsmålet vil bli viet et spesielt verk i denne bibliotekserien .

En tilbakeblikk på historien viser oss at de desperate nasjonene gang på gang har forsøkt å frigjøre seg fra dette ondet gjennom blodig undertrykkelse og utryddelse av individuelle jøder – men etter noen generasjoner har jødene vendt tilbake igjen sterkere og økonomisk mektigere etter slike pogromer.

Vi må derfor unngå å lete etter løsningen på det jødiske spørsmålet på denne primitive måten – man kan faktisk ikke drepe pestbasillen individuelt, man kan bare utrydde den ved å avskjære dens livsnødvendigheter fra den.

Antisemittismen som blusser opp i hele verden er fakkelsignalet om at nasjonene har gjenkjent sin største og dødeligste fiende, men det er nå vår oppgave å styre denne korrekte følelsesmessige kunnskapen på en korrekt og fornuftig måte.

Kampen mot *marxismen* og dermed mot jødene lykkes gjennom utrettelig utdanning av de forgiftede massene. Det er den første fasen av vår kamp.

Å bryte interesseslaveriet er det siste og vanskeligste slaget på det økonomiske området for frigjøring av folket og staten fra det gylne nettverket av overnasjonale finanser.
makt.

Først etter å ha kjempet seg gjennom disse stadiene, og når seieren er fullstendig vunnet og sikret, ville det være på tide å gjennomføre alle de videre reformene som vil gi den svekkede og syke nasjonalkroppen en ny livsvilje og en ny vitalitet som først vil realisere det som er i alles sinn, som vi alle tror på med glødende hjerter og som vi streber etter med urokkelig vilje:

Tysklands gjenfødelse.
Et nytt, fritt, forent Stor-Tyskland i en sunn, fast og mektig arbeids- og ytelsestilstand.

37 Feders arbeid om jødene, Die Juden, ble utgitt i 1933 som bind 45 av Nationalsozialistische Bibliothek

Machine Translated by Google

2. Programmet

Programmets opprinnelse

Ethvert arbeid krever en plan, enhver realisering må forutgås av intellektuell skapelse. Jo klarere og bedre utarbeidede byggeplanene er, desto vakrere og raskere vil bygningen bli reist. Selv nye politiske strukturer krever en klar byggeplan, dette kalles her et politisk program.

Kravene som må stilles til et politisk program er svært høye og svært mangfoldige. Det er et spørsmål om en oppgave med det høyeste ansvar, for ens eget folks velferd og veer avhenger av om planen var god. Et program må videre, med den mest konsise korthet, behandle alle viktige felt i det offentlige liv, må tåle enhver kritikk, må ikke fortape seg i detaljer, må ikke tilby motstanderne noen unødvendige svake punkter, må ikke vekke noen utopiske håp som ikke senere kan tilfredsstilles. Programmet må være et trofast bilde av den kommende staten og den nye økonomien. Det må vise alle i omriss skissen av den ønskede stats- og økonomiske orden, men det må ikke også begrense eller foregripe utførelsen i detaljene.

Ethvert program har også en historie og en utvikling, men det er absolutt en prøvestein for en bevegelses grunnleggende korrekthet hvis ingenting vesentlig må endres i dens grunnleggende trekk etter så mange år, og bare noen uklarheter må fjernes. Bare det viktigste og mest slående programpunktet i det gamle programmet av 24. februar 1923, nr. 11, «Avskaffelse av inntekt uten arbeid og anstrengelse, bryting av interesseslaveriet» krever snarest en grundig programmatisk behandling i nasjonal-, finans- og økonomisk-politiske termer. Den detaljerte behandlingen av dette punktet var på den tiden ikke en så absolutt nødvendighet fordi de mer detaljerte skriftene knyttet til dette, Manifest for bryting av interesseslaveriet og statsbankeroten, dens løsning, på den tiden var nesten de eneste eksisterende skriftene og var fullt kjent og fortrolige for grunnleggerne og de første tilhengerne av bevegelsen. På en måte var det det intellektuelle innholdet i disse skriftene som tilførte det sosialistiske aktivitetsområdet - med planer som allerede på den tiden var fastlagt i sine grunnleggende trekk – til viljen til fornyelse som hadde samlet en liten krets rundt Anton Drexler38 og Adolf Hitler, til kretsen av nasjonalistiske og populistiske ideer.

Det er nettopp disse programpunktene og kravene som gjør at den tyske frihetsbevegelsen for nasjonalsosialismen i vesentlig og fundamentalt sett skiller seg ut fra alle andre populistiske og nasjonalistiske grupper, bevegelser og partier, og som gjør at den særlig skiller seg ut fra alle såkalte parlamentariske partier, som på sin side bare er en manifestasjon av det mammonistisk-plutokratiske styret.

En ytterligere nødvendighet i den nye utformingen av programmet var å få en tydeligere form og en klar strukturering av de enkelte feltene i det offentlige liv. Dette har skjedd.

Det er min plikt her å tenke på enda et banebrytende verk som skylder sin opprinnelse til en parallell manifestasjon av nasjonalsosialismen i Østerrike og Böhmen, jeg mener boken om

38 Anton Drexler (1884–1942) var, sammen med Dietrich Eckart og Feder, en av grunnleggerne av den tyske motparten til den opprinnelig østerrikske Deutsche Arbeiter Partei i München. Drexler var ærespresident for partiet, der Hitler allerede i 1921 hadde blitt den klare lederen. Drexler forlot partiet i 1923 og ble med igjen da Hitler kom til makten i 1933.

Machine Translated by Google

ingeniøren Jung39, representant for sudetentyskerne i Tsjekkoslovakia i Prahas parlament.

Den østerrikske nasjonalsosialismens begynnelse går langt tilbake til tiden før krigen. Dens idéomfang hvilte mer på forsøket på å bringe den sosialistiske idéverdenen i harmoni med den nasjonalistiske ideen, mens den tyske nasjonalsosialismen i Riket som oppsto først etter sammenbruddet – faktisk uten kjennskap til eksistensen av denne østerrikske nasjonalsosialismen – fra starten av inntok en grunnleggende kampholdning mot marxismen.

I dag har de to bevegelsene kommet sammen om sine felles mål.

[39] Ingeniør Rudolf Jung, en delegat fra Troppau

Machine Translated by Google

NSDAPs nasjonale og økonomiske program

Vårt mål er – Tysklands gjenfødelse i tysk ånd til tysk frihet.40

Veien til dette hovedmålet er:

I. Det nasjonale politiske prinsippet: Det tyske riket er tyskernes hjem.

1. I utenrikspolitikken:

1. Etableringen av en lukket nasjonalstat som inkluderer alle tyskere.

2. Den mektige representasjonen av tyske interesser i utlandet.

2. I rasepolitikk:

3. Fjerning av jøder og alle ikke-tyskere fra alle ansvarlige stillinger i det offentlige liv.

4. Forbud mot innvandring av østjøder og andre parasittiske utlendinger. Bråkmakende utlendinger og jøder kan bli deportert.

3. I samfunnspolitikk:

5. Bare den tyskeren som forplikter seg til den tyske kulturen og samfunnet kan utøve statsborgerskapsrettigheter.

6. En som ikke er tysker kan bare bo som gjest i den tyske staten og er underlagt utenlandsk lov.

7. Tyskernes rettigheter og interesser går foran rettighetene og interessene til medlemmene av utenlandske nasjoner.

II. Det økonomisk-politiske prinsippet: *Nasjonaløkonomiens oppgave er å dekke etterspørselen og ikke å oppnå en så høy lønnsomhet som mulig for lånekapital.*

8. Nasjonalsosialismen anerkjenner fundamentalt privat eiendom og setter den under statlig beskyttelse.

9. Folkets velferd setter imidlertid en grense for den umåtelige hamstringen av rikdom i hendene på enkeltpersoner.

10. Alle tyskere danner et arbeidsfellesskap for å fremme felles velferd og kultur.

11. Innenfor rammen av denne generelle arbeidsplikten for enhver tysker, og med grunnleggende anerkjennelse av privat eiendom, har enhver tysker fri mulighet til å erverve og fritt disponere over sin arbeidsinntekt.

12. Den sunne kombinasjonen av små, mellomstore og store bedrifter i alle deler av næringslivet, og dermed også i landbruket, opprettholdes fortsatt.

13. Gigantiske foretak (selskaper, syndikater og truster) vil bli bekjempet.

14. Åger og utpressing, samt hensynsløs berikelse på bekostning og skade for folket, skal straffes med døden. 15. Innføring av ett års pliktarbeid for hver tysker.

[40] For en detaljert diskusjon av disse punktene, se Feders Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, München, 1927; tr. ETS Dugdale, The Program of the NSDAP and its general concepts, München, 1932

Machine Translated by Google

III. Det finanspolitiske prinsippet: *Finanssystemet står i statens tjeneste, finansmaktene kan ikke danne en stat i staten; dermed vårt mål: Å bryte interesseslaveriet gjennom:*

16. Frigjøring av staten og dermed folket fra dens rentebundne gjeld til store lånekapital.
17. Nasjonalisering av Reichsbank GmbH. og sentralbankene.
18. Finansiering av alle store offentlige oppgaver (utvikling av vannkraft, veier osv.) med unngåelse av lån gjennom utstedelse av rentefrie statskassekuponger eller gjennom en kontantfri metode.
19. Innføring av en stabil valuta på dekket grunnlag.
20. Opprettelse av en ideell bygge- og økonomibank (valutareform) for tildeling av rentefri kreditt.
21. Grundig omstrukturering av skattesystemet i henhold til sosialistiske, nasjonaløkonomiske prinsipper. Frigjøring av forbruk fra byrden av indirekte skatter og produksjon fra innstrammende skatter (skattereform og skattefritak).

IV. Det sosialpolitiske prinsippet: *Felles velferd er den høyeste loven.*

22. Generøs utvikling av aldersforsikring gjennom nasjonalisering av livrentesystemet. Til enhver trengende tysk nasjonal kamerat vil en tilstrekkelig pensjon bli garantert fra en viss alder eller i tilfelle for tidlig inntreffelse av permanent arbeidsuførhet.
23. Deling av inntektene fra arbeidet mellom alle personer som er engasjert i produktive virksomheter, i henhold til ytelse og alder, med en tilhørende andel av ansvaret for oppfyllelsen av arbeidets nasjonaløkonomiske oppgaver.
24. Konfiskering av all krigs- og revolusjonsprofitt som ikke er basert på ærlig arbeid, samt eiendom ervervet gjennom hamstring og åger og bruken av denne til utvikling av sosialtrygd.
25. Fjerning av boligmangelen gjennom omfattende nybygging av boliger i hele Riket ved hjelp av den nye ideelle bygge- og økonomibanken som skal opprettes i henhold til artikkel 21.

V. I kulturpolitikken: *En oppblomstring av alle vitenskaper og kunstarter på grunnlag av en politisk fri, økonomisk sunn stat er vårt viktigste kulturelle mål.*

Dette bør nås gjennom:

26. Utdanning av ungdom til fysisk sunne og intellektuelt frie menn i henhold til de store tradisjonene i tysk intellektuelt liv.
27. Full religions- og samvittighetsfrihet.
28. Spesielt vern av den kristne tro.
29. Undertrykkelse og utestengelse av religiøse doktriner som går imot den tyske moralfølelsen og hvis innhold har en stats- og nasjonsødeleggende karakter.
30. Undertrykkelse av all skadelig påvirkning i litteratur og presse, scene, kunst og kino.
31. Undervisningsfrihet ved de tyske universitetene, dannelse av en herskende klasse av karaktersterke menn.

Machine Translated by Google

VI. Militært:

32. Å gjøre nasjonen forsvarbar gjennom innføring av militærlov for alle frie Tysk.

33. Avskaffelse av leiesoldattropper.

34. Opprettelsen av en militshær for forsvar av hjemlandet under et profesjonelt offiserskorps som skal bygges opp gjennom en streng hierarkisk disiplin.

VII. Andre reformer:

35. Reform av pressesystemet. Undertrykkelse av alle presseinstrumenter som strider mot det tyske folkets bekymringer. Det strengeste ansvaret for alle nyheter som er falskt eller tendensiøst forvrengt.

36. Reform av stemmeretten med avskaffelse av de nåværende korrumperende formene for valgkamp og mangel på ansvar for de valgte (immunitet).

37. Utvikling av profesjonelle kamre.

38. Reform av rettsvesenet innen

Jordrett – (grunnleggende anerkjennelse av eiendomsretten til land, privat kapitals manglende utleie av land, statens forkjøpsrett og tilbakeføring av land til staten ved uforsiktig forvaltning).

Sivilrett - (langt strengere beskyttelse av personlig ære og helse, i motsetning til den ensidige juridiske beskyttelsen av eiendom som hersker i dag).

39. Konstitusjonelle reformer:

Grunnloven: Grunnloven som samsvarer med den tyske karakteren er en suveren statsledelse fokusert på en høyeste posisjon. - Om denne høyeste posisjonen er okkupert av en monark som skal velges av folket eller av to eller tre ansvarlige, høyeste embetsmenn i Riket, må overlates til folket senere å avgjøre.

Rikets føderale karakter: Sammensetningen av det tyske folket fra forskjellige provinser som er internt bundet gjennom stammer og historie, betinger de enkelte føderale statenes omfattende uavhengighet med hensyn til deres interne anliggender.

Rikets bekymring er representasjonen av det tyske folket utad, pass og bompenger, og videre hæren og marinen.

Tre hovedmotstandere står i veien for gjennomføringen av dette nasjonale og økonomiske programmet for nasjonalsosialismen. Marxisme, parlamentarisme og, over begge deler, stor lånekapital.

Vår antimarxistiske kamp er rettet mot den statsoppløsende læren til den første jøden Karl Marx, mot den folkeoppløsende læren om klassekamp, mot den økonomioppløsende læren om fornektelse av privat eiendom og mot den rent økonomisk materialistiske historieoppfatningen.

2. Vår antiparlamentariske kamp er rettet mot uansvarligheten til de såkalte folkerepresentantene som – immune – aldri faktisk trenger å ta ansvar for konsekvensene av sine avgjørelser, samt mot alle skader som følge av dette (korrupsjon, nepotisme, bestikkelsesmuligheter) og, som den verste konsekvensen – en regjering som er avhengig av et slikt parlament.

Machine Translated by Google

3. Vår anti-mammonistiske kamp, som er hevet over de to andre frontene, er rettet mot den verdensomfattende finansmakten, det vil si mot den permanente finansielle og økonomiske blødningen og utnyttelsen av vårt folk gjennom stor lånekapital.

Denne kampen er imidlertid på den annen side også en mektig intellektuell kamp mot den sjelsødeleggende materialistiske ånden av egoisme og grådighet med alle dens ledsagende korrumperende manifestasjoner på alle felt av vårt offentlige, økonomiske og kulturelle liv.

I den siste og dypeste analysen handler det om kampen mellom to verdensbilder som uttrykkes gjennom to fundamentalt forskjellige intellektuelle strukturer – den produktive og kreative ånden og den mobile grådige ånden. Den kreative ånden som er rotfestet i jorden og igjen overvinner verden i metafysisk erfaring, finner sine viktigste representanter i det ariske mennesket – den grådige, rotløse kommersielle og materialistiske ånden som er rettet utelukkende mot det denne-verdslige, finner sin viktigste representant i jøden.

Nasjonalsosialismen, i likhet med antisemittisme, skimter den primære roten til ondet i den jødiske materialistiske ånden, men den vet også at denne mektigste kampen i verdenshistorien ikke kan bli stående i utelukkende negative antisemittiske krav. Derfor hever hele nasjonalsosialismens nasjonale og økonomiske program seg langt over den absolutt banebrytende, men negative antisemittiske kampen ved å gi et positivt kreativt og konstruktivt bilde av hvordan den nasjonalsosialistiske arbeids- og ytelsestilstanden bør se ut.

Hvis dette hovedmålet nås, vil det nasjonalsosialistiske partiet bli oppløst. *Nasjonalsosialismen vil da ha blitt livsinnholdet for hele det tyske folket.* Det nasjonalsosialistiske tyske arbeiderpartiet er riktignok generelt ikke et parlamentarisk parti i ordets vanlige forstand, men bare den målbevisste, fremsynte og fremtidsrettede delen av befolkningen som har samlet seg rundt en leder med sterk vilje og sinn, for å lede Tyskland ut av skam og maktesløshet utad, ut av ødeleggelse og korrupsjon innad, til en mektig og imponerende posisjon utad, og innad til et økonomisk sunt, kulturelt blomstrende, intellektuelt og moralsk høytstående nasjonalt fellesskap.

Vi ønsker å bygge det tyske lengselens rike, slik Geibel41 synger det:

En utvendig, med et mektig sverd,
Samles rundt et høyt banner,
Innvendig rik og mangfoldig,
Hver stamme på sin måte!

41 Emanuel Geibel (1815–1884) var en tysk poet og dramatiker som skrev flere patriotiske dikt som ble angrepet av den samtidige liberale «ungtyske» litterære kretsen rundt de jødiske forfatterne Heinrich Heine og Ludwig Borne, men senere støttet av nasjonalsosialistene.

Machine Translated by Google

3. Statsstrukturen til det nasjonale Sosialistisk stat

Den nasjonalsosialistiske ideen om den tyske staten

Allerede i kapittelet om de maktpolitiske grunnlagene har vi pekt på det faktum at ethvert avvik fra de tyske herskerne fra sine rent tyske oppgaver ble ledsaget av de mest forferdelige konsekvenser for det tyske folket. Hvis man ser nærmere på tysk historie, finner man alltid den tyske lengselen etter en lukket nasjonalstat som bare realiseres i korte historiske perioder, gang på gang forsvant denne tyske drømmen, og gang på gang sank Tyskland tilbake i maktesløshet og oppløsning. Dermed står det fast fra hele den tyske historien én lærdom om at bare det å lukke nasjonen innenfor en mektig ledet stat gjør det mulig for Tyskland å motstå de enorme farene som oppstår for den bare på grunn av dens ugunstige geopolitiske situasjon. Nesten ingen steder har Tyskland naturlige grenser, nesten overalt ligger det fritt og ubeskyttet mot fiendtlige inntrengninger. Verken havet som omslutter England eller de høye fjellene som skiller Spania og Italia fra naboene gir Tyskland et naturlig forsvar. Frankrike har bare én åpen side mot oss, Russland likeså. Bare Tyskland ligger midt mellom de andre nasjonene - som hjertet - og som Europas slagmark. På tysk jord kjempet spanske, franske, engelske, svenske, russiske og mongolske hærer, på tysk jord ble de fryktelige religionskrigene under trettiårskrigen utkjempet, og omvendt blødde tyskere i utenrikstjeneste for utenlandske interesser i alle land. Moder Germania blødde fra tusenvis av sår som ble rammet av dens utenlandske hærer og - som ble rammet i henne av striden mellom hennes egne sønner. Uendelig tragisk er tysk historie, så tragisk at den tyske lengselen etter et samlet, lukket tysk rike ble inkludert i eventyr, i sagaene til gamle Barbarossa i Kyffhäuser42. Gjennom århundrer forble realiseringen av den tyske statsideen – en lengsel og et håp fra nasjonens beste folk inntil en mektig smed i 1871 smidde Tysklands enhet. Mye gjensto å ønske i realiseringen av den store tyske staten som skulle omfatte alle tyskere som lever i territorial forbindelse med moderlandet. Men allerede denne delvise realiseringen av den tyske lengselen ga oss en høy blomstring av tysk historie som sjelden før.

Men vi trenger ikke å regne med «hvis» og «men», snarere må vi lære av historien.
Politikk er historie i utvikling, og hvis frelsen skal blomstre for vårt folk fra «historieskapingen», må vår statskunst, vår nasjonale politikk, med respekt for det som har skjedd i historien, unngå tidligere tiders feil og binde seg til den beste tradisjonen. Mannen, politikeren uten historie som dogmatisk lager historie fra lenestolen sin, vil bare kunne bringe ulykke over et folk slik vi har opplevd det de siste årene fra de nye tyske marxistiske regjeringsshowmennene. Like katastrofalt og skadelig som det fullstendige sammenbruddet av den gamle samfunnsformen er, spesielt når denne ødeleggelsen er identisk med kraften i den marxistiske bevegelsen, like lite kan det gamle beholdes bare fordi det er gammelt.

Heri ligger nok en gang tragedien til den konservative ånden, som, kreativt ufruktbar og

42 Kyffhäuser-åsene mellom delstatene Thüringen og Sachsen-Anhalt regnes som hvilestedet til den hellige romerske keiseren Friedrich Barbarossa (1122–1190), som druknet i elven Salef i Tyrkia under det tredje korstoget.

Machine Translated by Google

Uten fantasi avviser den alt nytt bare fordi det er nytt, og fordi den holder fast ved utdaterte former som har mistet sin substans for lenge siden. Folk og stat er ikke mumier og konstruksjoner, men levende vesener; klærne som er klippet én gang passer ikke for alltid.
Bare noen ganske store grunnleggende trekk trekkes gjennom nasjonenes skjebne, og en forsømmelse av slik grunnleggende kunnskap har alltid hevnet seg bittert på nasjonene. For oss tyskere er den grunnleggende historiske nasjonalpolitiske læren: «Vær forent!»

Ordet «forent»[43] betyr imidlertid ikke «enhet»[44], men «å være i enighet»[45]. Bare fra de tyske stammenes enighet om prinsippene for ekstern og intern politikk kan det vokse som sin fineste blomst en internt fri stat som er eksternt mektig med internasjonal tyngde.

For den tyske staten kan det derfor ikke være noen europeiske eller internasjonale økonomiske, kirkelige eller humanitære motiver, men utelukkende hele den tyske nasjonens velferd. Jeg mener «motiver» for politisk handling. Ved siden av dette følger naturligvis påvirkningen av en kirkelig, økonomisk og generelt menneskelig karakter som må verdsettes og vurderes tilstrekkelig. Men prinsippet må være og forbli at den tyske nasjonalstaten kun skal representere tyskere, og dette i både intern og ekstern politikk.

Vårt nasjonale politiske mål er derfor:

1. Etableringen av en lukket nasjonalstat som inkluderer alle tyskere.

2. Den mektige representasjonen av alle tyske interesser i utlandet.

Den nasjonalistiske ideen

Forutsetningen for oppvåkning, eller rettere sagt, for gjenoppvåkning av en sterk nasjonal bevissthet er

fjerning av alle jøder og ikke-tyskere fra alle ansvarlige stillinger i det offentlige liv.

Den målbevisste defensive kampen mot jødenes invasjon på nesten alle områder av vårt offentlige liv utføres med full energi kun av nasjonalsosialismen. Kampen mot jødedommen er den bevisste kampen for den tyske ånden og for tysk frihet.

Jødenes innflytelse og effekt på sine vertsfolk kan slett ikke sammenlignes med maktforholdene og kampene til andre folkeslag, men bare med kampen på liv og død mellom en sunn kropp og de dødelige giftige bakteriene som har angrepet den. Når en levende organisme blir angrepet av giftige basiller, er spørsmålet bare: enten vil kroppens sunne kraft bli herre over de fremmede inntrengerne – da kutter den dem ut – eller den vil ikke lenger være herre over dem, da vil den dø på grunn av dem. Så også for jødenes vertsfolk overalt i verden er det bare dette: enten kutte jødene ut av den nasjonale kroppen – eller dø på grunn av jøden.

Nettopp sammenligningen med menneskekroppen og bakteriene viser oss svært grafisk hvor skjev den misvisende favorittoppfatningen er, at jødene jobbet seg opp overalt bare på grunn av sin større effektivitet, og at det er svært galt og urettferdig å angripe og forfølge dem av den grunn. Man kan ikke bare si at kolerabasillen likeledes er så mye sterkere og effektiv enn mannen, og at det er derfor den har overvunnet den friske mannen – nei,

[43] 'enig'
[44] 'Enhet'
[45] 'Enkelhet'

Machine Translated by Google

Det er en gift for mennesket. Og akkurat som i denne kampen mellom den levende organismen og invaderende giftstoffer, oppstår spesielle forgiftningssymptomer ledsaget av febertilstander, kramper, lammelsessymptomer osv., uttrykkes også kampen mellom nasjonene angrepet av jøden i ganske lignende sykdomssymptomer – uro og agitasjon i det borgerlige og politiske liv, kraftige kramper i den nasjonale kroppen, uro, terror, borgerkrig vekslende med ganske typiske lammelsessymptomer, spesielt i de intellektuelle delene av nasjonene – i regjeringene. Så er det bare ett spørsmål, om de nasjonalt bevisste kretsene som anerkjenner fienden lykkes med å advare og opplyse regjeringene eller med å danne regjeringen og nøytralisere jødene selv – da kommer kuren inn med sikkerhet; hvis den ikke lykkes med dette, kommer nasjonal død like sikkert inn. Det finnes ingen tredje vei. En midlertidig isolasjon – for å forbli med de medisinske bildene – bringer bare tilsynelatende løsninger: før eller siden bryter basillene ut på nytt i kroppens blodårer, slutten på denne andre kampen er da dødelig for pasienten.

Avgjørende for den endelige suksessen – som i livet generelt – er viljen til makt. Uten denne viljen til makt – uten denne viljen til å opprettholde nasjonen, blir nasjonen hjelpeløst overgitt til et fall. Det som ikke bokstavelig talt går ned, blir en slave, fellaheen, trell og tjener for den alljødiske verdensmakten.

Det er en kamp på liv og død. Mange dyktige soldater har dratt ut – men flertallet av våre nasjonale kamerater sover fortsatt. Utdanning om og om igjen, utrettelig, er løsningen. Det som gjør denne utdannelsen så spesielt vanskelig, er ariernes ukunst og mykhet nettopp i disse viktige rasespørsmålene.

Den sterke raseblandingen innenfor vårt tyske folk har utvilsomt nesten fullstendig begravet den klare og høye rasebevisstheten hos altfor mange, slik at bare en ubestemt følelse av aversjon mot de rasemessig fremmede jødene har blitt værende i stedet for en presis kunnskap om raselover . Jøden på sin side har strengt fulgt sine raselover i mer enn to tusen år i klar kunnskap om den enestående betydningen av å opprettholde blodets renhet for karakter og nasjon.46

På den annen side har han vært i stand til å fremstille raseagitasjonen som utdatert tull, noe som med hensyn til raseblandingen i Tyskland dessverre var mulig for ham med et visst skinn av berettigelse. I stedet for at tyskernes jødiske forakt for rasevitenskap ble motarbeidet med fullstendig besluttsomhet med kravet: «Tysker, hold blodet ditt rent!», var tyskeren underlegen selv på dette feltet i forhold til jødenes psykagogiske kunst. Opplysningstidens århundre med sine humanitære idealer brakte riktignok jødene frigjøring fra lenkene som våre forfedre hadde smidd i deres høyere visdom mot angrepet av den jødiske røverånden og ågeren, men for oss selv bare forvirring og usikkerhet om dette grunnleggende spørsmålet. Med setningen: «jødene er også mennesker» – en setning som aldri ble og aldri er bestridt av noen – ble jødenes adgang til borgerlige like rettigheter gitt. Den nasjonalrasemessige motstanden mot det jødiske fremmedfolket med en helt annen intellektuell struktur ble dermed sløvet, og kampen mot den borgerlige frigjøringen ble dermed lammet fra starten av.

Fra denne plattformen fant nå sted erobringen av hele vår økonomiske og,
nylig, det offentlige liv frem til den nåværende situasjonen med jødenes ubegrensede styre.

---

46 Jf. Det nasjonalsosialistiske bibliotekets bind om rase og jøder!
47 Overtalelseskunster.

Machine Translated by Google

En hel rekke vitnesbyrd fra jødene selv avslører at de føler seg som en stat i staten, at de føler seg tettere knyttet til sine rasekamerater i andre land enn til sine vertsfolk.

Fra denne jødiske følelsen av å tilhøre tett sammen blant folkeslag oppstår det direkte farer for urbefolkningen innen nasjonenes utenrikspolitiske forbindelser i krig og fred.

I starten var imidlertid jødenes oppmerksomhet rettet mot kravet om økonomiske fordeler. Her kom nok en gang deres ubegrensede jakt på profitt, hemmet av manglende sosiale følelser for vertsfolkene, dem til gode.

Som oppfinnere og bærere av det moderne kredittsystemet var det snart en enkel sak for dem å bringe hele statenes finansøkonomi og, gjennom bank og børs, også for det meste privat sektor under sin innflytelse.

Herfra, og dermed etter at de hadde skapt sin økonomiske stilling, strakte jødedommen også fingrene ut til nasjonens intellektuelt-kulturelle produkter; her kom deres handlekraft, deres kvikke humor, deres kritiske forståelse – egenskaper som ofte kan fremstå som klare fordeler i forhold til den seriøse, tunge, jordnære ariske ånd – dem til hjelp.

Men i virkeligheten var det bare tyveinstinktet, deres mangel på samvittighet og skruppelløshet – som allerede er kunngjort i deres religiøse doktriner. For jøden, ifølge doktrinene i Schulchan Aruch48, er ikke-jødens eiendom som eiendom uten herre – der slik at jøden kan tilegne seg den! Jøden stilte alle bank- og børsteknikkens midler til sin tjeneste. Anonymisering – depersonaliseringen av vår økonomi gjennom den aksjeomsettelige formen av aksjeselskapet – har til en viss grad skilt kapital fra arbeid, aksjonæren vet i de sjeldneste tilfeller noe om fabrikken sin, han har bare den ensidige interessen i *pengenes lønnsomhet.*

når han har investert det i form av aksjer. Dette fenomenet må nevnes her, fordi med denne depersonaliseringen av økonomien vår går også dens forfall hånd i hånd. Gründeren og produsenten som har bygget opp sin bedrift fra bunnen av, som kjenner kundenes behov, som fortsatt har den gamle forretningsæreligheten og anser det som sin plikt å produsere et solid, godt og varig produkt som tilsvarer økonomiens faktiske behov, denne virkelig solide gründeren er noe så fundamentalt forskjellig fra den moderne storaksjonæren som, med den rent kapitalistiske besittelsen av en stor aksjepakke, bare kjenner én interesse, å sikte mot så høy avkastning som mulig. Om det i bedriftene produseres gode og billige gjenstander, om det generelt skapes produktive verdier av et aksjeselskap eller, som i tilfellet med kredittselskapene (bankene) generelt, ikke skapes noen verdier, er en sak av ytterste likegyldighet for kapitalisten - aksjonæren. Dette har som sin ytterligere konsekvens at produksjonen er mindre orientert mot behovene, at det heller bare er et tilsynelatende behov som trenger å vekkes opp gjennom enorm reklame. Tidligere var det fullstendig forbudt i entreprenørenes æreskodeks å lovprise sine produkter; en som gjorde dette var en markedsroper, og en slik markedsroperlignende lovprisning av ens varer ble av den solide forretningsmannen ansett som uærlig konkurranse. Den jødiske handelsmannen drev imidlertid nettopp denne typen markedsropende handel med total insistering, hvor hans *overtalelseskunst* kom godt med. I dag har jødisk reklame dukket opp i stedet for den påtrengende jødiske roperen.

48 Schulchan Aruch er den mest autoritative kodeksen innen jødisk lov og ble forfattet i 1563 i Nord-Palestina av Yosef Karo.

Machine Translated by Google

Innen vitenskapens felt skjedde det en lignende utvikling, spesielt innen økonomisk vitenskap – den såkalte nasjonaløkonomien. Gradvis ble nasjonaløkonomiens oppgave ikke lenger sett på som å ligge i å undersøke de nasjonale økonomiske legitimitetene og nødvendighetene, og i å utlede retningslinjer for den økonomiske ledelsen fra resultatene av undersøkelsene, men i økende grad ble det bare utført en beskrivelse av situasjonen uten å undersøke om de økonomiske fenomenene og formene man møtte også var gode, passende og anvendelige på den nasjonale økonomiens faktiske behov. På denne måten lyktes folk, og lykkes i dag mer enn noen gang, med å påføre de fryktelige skadene på økonomien og dermed på det nasjonale samfunnet – vitenskapelig sett – og av denne grunn på en uforanderlig måte. Inn i dette feltet kommer spesielt læren om statlig og privat kreditttjenestenæring, og spesielt læren om renter, inn. Vi har behandlet dette spørsmålet i detalj et annet sted. Her kan det være tilstrekkelig å peke på det faktum at det vi i dag kaller nasjonaløkonomi i bunn og grunn bare er en privatkapitalistisk instruksjon til personlig berikelse og et velorganisert forsøk på å rettferdiggjøre det ågeraktige kapitalistiske ranet av arbeidsstyrken i produktive nasjoner.

Det er verdt å merke seg at blant foreleserne i nasjonaløkonomi er det en svært stor prosentandelen av jøder.

For lekfolk er det mer slående jødenes inntreden i det litterære og kunstneriske felt.

Den som tenker på vårt nåværende teater, vil bli sjokkert over den nederigheten og kynismen som sprer seg der. Dette gjelder spesielt det moderne fenomenet kino. Dramaet med liderlige og rakere hersker over scenene våre; med subversiv og smart dialektikk blir den gode tyskeren forelest om at moral og etikk, ære og samvittighetsfullhet i bunn og grunn er ren dumhet som man kan komme lenger uten. Disse angrepene på publikum ledsages av den jødiske teateragenturplagen der kunnskapen til de kunstnerisk anlagte har en tendens til å avgjøre mindre enn takknemligheten til teater- og konsertagentene til de som søker en stilling.

Men så fulgte en omfattende manipulering av opinionen gjennom dagspressen. Nesten alle de store avisene gikk gradvis over i jødisk eie.

Dermed ble sirkelen rundt det tyske folket lukket. Til det økonomiske styret ble det intellektuelle styret lagt. Alt som var skadelig for de jødiske interessene ble holdt tilbake og tauset så lenge som mulig fra offentligheten; hvis ideer eller forestillinger likevel gjorde seg gjeldende, begynte den virkelige heksejakten, først gjennom forsøket på å gjøre slike anstrengelser latterlige, og hvis selv det ikke hjalp, måtte løgner og feilaktig fremstilling så vel som personlig nedverdigelse forekomme. Bestikkelser, trusler ble forsøkt, og til slutt vek man ikke unna engang å økonomisk utnytte den ubeleilige motstanderen eller irettesetteren, eller til og med å drepe ham.

Dette siste og mest fryktelige våpenet ble vanligvis ikke brukt, eller bare sjelden, mot privatpersoner, for knapt noen gang oppnådde reaksjonen til en ekte folkevenn uten en politisk eller statlig maktposisjon en grad av effektivitet før han allerede var knust av sperreild av løgner og bakvaskelse i jødenes offentlige organer.

I partiene ble massenes misnøye næret gjennom ekstrem overdrivelse, og klassehatet mot de eiendomsrike og deres antatte beskyttere, statsmyndighetene og hæren, ble tent. Selv her – som overalt i tilfellet med disse angrepene på nasjonalstaten – var det jøder som for det meste agiterte og hisset opp. Det er bare nødvendig å huske at Karl Marx, grunnleggeren av den marxistiske doktrinen om klassekamp, faktisk var jøde (Mardokaj

Machine Translated by Google

(var hans virkelige navn). Hans herold i Tyskland, Ferdinand Lassalle49, opprinnelig Feist Lasal, var også jøde.

I krigen og revolusjonen ble det jødiske ødeleggelsesverket mot den tyske staten fullført. Fyrstene ble drevet bort, skulderstropperne revet av offiserene, embetsmennene ble gjort føyelige av sult slik at de kunne stille sin arbeidskraft – uunnværlig selv for den sosialistisk-høykapitalistiske staten i det moderne Tyskland – til rådighet. På denne måten ble den tyske nasjonen avvæpnet, emaskulert, frarøvet sine ledere, fratatt eiendom og krenket, demoralisert og svekket, mens jødene overalt i det offentlige liv, i økonomi og politikk, i kunst og teater, tilegnet seg et udiskutabelt hegemoni.

Grunnlaget for deres styre er deres enorme rikdom.

Til tross for sitt lille antall i forhold til vertsfolkene har de vært i stand til å bringe alle viktige stillinger i det offentlige liv i hendene på sine jødiske rasekamerater eller på tyskere som er nært beslektet med jøder. Men likevel er en fjerning av jødene fra det tyske folkeslaget fullt mulig – så mye mer i og med at den virkelig livsviktige produktive aktiviteten innen industri og landbruk, i yrker og administrasjon, er nesten helt fri for jøder.

En fjerning av jødene fra vårt nasjonale organ ville verken forstyrre landbruksproduksjonen – jeg har ennå ikke sett noen jøde bak plogen som går rundt furen – og fabrikkene ville heller ikke måtte stå stille på grunn av mangel på arbeidere – arbeidsstyrken vil sannelig vite at ingen jøde heiser kull i hardt arbeid eller står ved smia – våre arbeidsplasser for smeden og metallarbeideren, snekkeren og skomakeren ville ikke bli foreldreløse – husene ville ikke på noen måte måtte forbli som ruiner etter jødenes utvisning, statistikken nevner ingenting om jødiske murere og snekkere, taktekkere eller glassarbeidere. Men selv ikke i handel og næringsliv ville det oppstå en stagnasjon hvis jødene ikke lenger var der. Innen transportsystemet har staten allerede frem til nå tatt seg av person- og varetrafikk på en eksemplarisk måte, og uansett, hvem har sett på jøder som jernbanekonduktører eller lokomotivførere –

eller som trikkekonduktører, eller som vognmenn eller transportarbeidere?

Men selv innenfor jødenes typiske predisposisjon for handel og finans, har de militære administrative stillingene før krigen vist at de var i stand til å drive en nøye lager- og provianteringstjeneste. I selve handelen er hundretusenvis av handelsfunksjonærer og tyske forretningsmenn aktive som forstår de virkelige aspektene og nødvendighetene ved handel, og i statsbanken og postbanken har vi institusjoner som kan danne grunnlaget for en sunn nasjonaløkonomi frigjort fra den jødiske røverøkonomien.

Hvis vi i denne ganske korte oversikten har sett at jødene på ingen måte representerer en uerstattelig funksjon i vår stats- og nasjonalliv, at de derimot misbruker sin overherredømme på den mest hensynsløse måte til skade for sine vertsfolk, så fremkommer som en åpenbar og logisk konsekvens kravet om utvisning av jødene fra vår nasjon.

Bare en som forplikter seg til det tyske nasjonale fellesskapet kan være statsborger .

---

49 Ferdinand Lassalle (1825–1864) var en tysk-jødisk sosialist som kjente Marx, selv om sistnevnte anså ham som en opportunist på grunn av hans vilje til å inngå kompromisser med den konservative Bismarck. Marx støttet derfor ikke Lassalle da sistnevnte grunnla en Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein (General German Workers'
Foreningen) i 1863 hadde hovedsakelig som mål å oppnå allmenn direkte stemmerett.

50 Denne bestemmelsen var allerede inkludert i den andre delen av Nürnberglovene av 15. september 1935, «Riksborgerskapsloven», Art.2: «En borger av Riket er kun den undersåtten som er av tysk eller beslektet blod og som gjennom sin oppførsel viser at han både ønsker og er skikket til å tjene det tyske folket og Riket trofast.» Den fullstendige separasjonen av jøder fra det tyske samfunnet ble bestemt i den første delen av disse lovene, «Lover til beskyttelse av tysk blod og tysk ære».

Machine Translated by Google

Fra denne gjennomgangen av rasespørsmålet følger naturlig og nødvendigvis også de andre konsekvensene av forbudet mot innvandring av østjøder. Det er en fullstendig mangel på forståelse av det jødiske spørsmålet hvis man tror at det er tilstrekkelig å avvise østjødene gjennom et innvandringsforbud. Det er absolutt nødvendig å samtidig sette de jødene som er fiendtlig innstilt til vårt folk som er bosatt blant oss, under en fremmedlov. Østjødene er selvfølgelig det store reservoaret som jødene stadig fyller seg opp fra. Den store faren som denne innvandringen i seg selv innebærer, har blitt avslørt med all klarhet gjennom erfaringene fra de siste årene. På få år har disse østjødene, gjennom alle mulige forretningstriks og flourishes, vært i stand til å komme i besittelse av enorm rikdom. Våre rettssaler er fulle av svindel utøvd av slike utenlandske elementer. Staten har ikke den minste interesse i innvandringen av slike mennesker som på ingen måte gjør seg nyttige produktivt.

Denne posisjonen den nasjonalsosialistiske staten har overfor østjødene utelukker ikke at selv medlemmer av andre nasjoner som er parasitter på nasjonalorganet kan bli utvist.

Diskusjonen av disse spørsmålene leder oss nå til den tredje delen av statspolitikken. Nasjonalsosialisme: til borgerretten.

Borgerretten

Borgerretten må erverves. I dette prinsippet skiller nasjonalsosialismen seg betydelig fra den retten som gjelder i dag, der enhver voksen tysker over 20 år, av mannlig og kvinnelig kjønn, kan utøve statsborgerskapsrettigheter. I følge Weimar-grunnloven er denne muligheten i dag åpen for medlemmer av den jødiske rasen. På samme måte kan dette statsmedlemskapet erverves av enhver utlending ved å oppfylle noen få overfladiske formaliteter.

Weimar-konstitusjonen forstår generelt ikke begrepet statsborger, men taler i artikkel 110 om medlemskap i en stat, og i artikkel 109 om like rettigheter for loven for alle statsmedlemmer av mannlig og kvinnelig kjønn. Vagheten i dette begrepet utelukker naturligvis kravet om moralske og rasemessige forutsetninger for ervervelse av statsborgerretten. I motsetning til dette tar artikkel 113 i Rikskonstitusjonen de fremmedspråklige «delene av nasjonen» (!) under sin spesielle beskyttelse; de «må ikke stilles dårligere i sin frie tradisjonelle utvikling, spesielt ikke i bruken av morsmålet i utdanning, så vel som i den interne administrasjonen og rettspleien».

Hvis man sammenligner praktiseringen av vår lov til beskyttelse av republikken mot ens egne nasjonale kamerater med denne mest omfattende vurderingen av utenlandske statsborgere, plikten til å utlevere de såkalte krigsforbryterne til fienden, med sikkerheten garantert i Art. 112 om at «ingen tysker fra en fremmed regjering må utleveres til forfølgelse eller straff», og hvis man én gang sammenligner nettopp denne sistnevnte artikkelen med de beryktede dommene franskmennene avsa mot Krupp51 og hans direktører, er kanskje en henvisning til det faktum at forfatteren av denne grunnloven var jøden Preuss52 tilstrekkelig for å sette et definitivt lys over alle disse hendelsene.

---

51 Gustav Krupp von Bohlen und Halbach (1870–1950) ledet Friedrich Krupp AG fra 1909 til 1941. I samarbeid med Reichswehr under Hans von Seeckt (1866–1936) foretok Krupp en hemmelig opprustning av Tyskland i strid med Versailles-traktaten. I 1923, da franskmennene og belgierne okkuperte Ruhr-regionen, bøtela de også Krupp for å ha holdt en
stor offentlig begravelse for de tretten arbeiderne ved Krupp-fabrikken) i Essen som ble skutt og drept av franskmennene under okkupasjonen.

52 Hugo Preuß (1860–1925) var den tysk-jødiske innenriksministeren i Weimarrepublikken og spilte en sentral rolle.
i utformingen av Weimar-grunnloven av 1919.

Machine Translated by Google

Ikke «polakkernes heldigere fremtid», som Betthmann-Hollweg53 sa i en av sine uheldige parlamentstaler, og ikke heller jødenes forbedring i Romania (ifølge Kuhlmann)54 kan være den ledende ideen om en tysk stat, men bare det tyske folkets velferd. Dette ledende temaet kommer til uttrykk i NSDAPs nasjonale og økonomiske program (Programmet, s. 35) under nr. 7: *«Tyskernes rettigheter og interesser går foran rettighetene og interessene til medlemmene av fremmede nasjoner» og under nr. 6: «En som ikke er tysker, kan bare leve som gjest i Tyskland og faller inn under fremmedloven».*

I følge dette må statsborgerskapsretten erverves. Den kan også tapes ved uverdighet. Det er en rett som jødene fundamentalt sett er ekskludert fra, og som også medlemmer av andre nasjoner kan ekskluderes fra.

Den interne betingelsen for søkeren om tysk statsborgerskap er løftet til den tyske kulturen og samfunnet. En som ikke lover seg den tyske nasjonen på denne måten, en som erklærer seg som en fiende av den tyske staten, en som føler seg nærmere knyttet til medlemmer av andre nasjoner enn til sitt folk, kan ikke motta noen tyske statsborgerrettigheter, for han ønsker faktisk ikke å ha noe med det tyske samfunnet å gjøre.

Det virker virkelig galskap når folk som erklærer ganske offentlig at de ikke kjenner noe fedreland som heter Tyskland, slik Crispien55 og andre gjorde, fortsatt ønsker å gi råd om dette landets skjebne, når de som representanter for folket, som delegater, fortsatt hevder å nyte spesielle privilegier, og når de fortsatt nyter beskyttelse av spesielt strenge lover (republikkens beskyttelse) i tilfelle de blir forfremmet fra dette parlamentet til regjeringsstillinger.

Den nasjonalsosialistiske tyske staten vil kreve den strengeste oppgjør av nettopp slike menn, og medlemmene av de revolusjonære regjeringene og parlamentene vil i ettertid måtte ta ansvar for sine handlinger eller unnlatelser. Lovene som skal utvikles på ansvar av alle personer som står i det offentlige liv, må derfor utstyres med tilbakevirkende makt.

Her handler det ikke, som i tilfellet med den tyske revolusjonens feiltakelse, om kampen om lønnen til de sultne «proletarerne» mot de mette og umettelige kapitalistene, og dermed ikke om å villede arbeidernes sunne og riktige følelser gjennom ideen om klassekamp, men her handler det om det moralske kravet om at uansvarligheten til de nåværende mottakerne av det nåværende parlamentariske og regjeringssystemet må ta slutt, og at de som har beriket seg på en umåtelig måte på folkets behov eller de som har medvirket til andre kretsers intriger, skal bringes til den fortjente straffen.

Slagordet: «De små kjeltringene blir hengt; de store får gå fri» bør ikke bevises å være sant. Den nasjonalsosialistiske staten vil derimot, når det gjelder straffeutmålingen, ta hensyn til det faktum at de små kjeltringene blir forført som en svært formildende forklaring, og på den annen side bringe de store forbryterne mot det tyske folket for retten med lovens strenghet.

---

53 Theodor von Betthmann-Hollweg (1856–1921) var Tysklands kansler fra 1909 til 1917. Under krigen, Betthman-Hollweg så ut til å favorisere en mer moderat politikk enn den som militærlederne forfektet.

54 Richard von Kuhlmann (1873–1948) var Tysklands utenriksminister fra august 1917 til Juli 1918. I mai 1918 forhandlet han frem freden i Bucuresti med Romania.

55 Arthur Crispien (1875–1946) ble valgt som sosialdemokratisk parlamentsmedlem i 1920 og ble medformann i Sozialdemokratische Partei (SPD) i 1922.

Machine Translated by Google

Denne statsdomstolens rensende arbeid kan nå på ingen måte stoppe hos de som først kom til makten med revolusjonen. Den må også rette seg mot de under den keiserlige regjeringen som, gjennom sin uaktsomhet, gjorde dette tyske fallet mulig. Hovedansvarlige – Bethmann-Hollweg – er faktisk blitt tatt fra sine jordiske dommere, det samme gjelder den nest mest skyldige – Erzberger56, som, som far til den ynkelige parlamentariske revolusjonen i juli 1917, nok en gang vekket fiendens synkende seiersvilje. Selv Eisner57

og Rathenau har blitt fjernet fra åstedet for sin nasjonsødeleggende aktivitet, riktignok på en ulovlig måte, men i henhold til historiens jernhårde lover. Men mange av dem lever fortsatt som, gjennom organiseringen av ammunisjonsangrepet i januar 1918, stakk en dolk i ryggen på den stridende hæren, og de lever fortsatt som gjennom tale og skrift knuste viljen til å vinne, de lever fortsatt som forkynte «fred uten vinnere og tapere», de lever fortsatt og aksepterer det som rettferdig som misbrukte folkets nød i krig og revolusjon til sin egen umåtelige berikelse.

Et slikt nasjonalt politisk krav vil helt sikkert spre frykt og redsel, og titusenvis vil frykte for livet fordi de ikke har et rent hjerte. Men for nasjonalsosialismen står og faller med dette kravet om sosial rettferdighet skjebnespørsmålet for det tyske folket, om det tyske folket kan finne veien til en edel nasjon, eller om det vil leve et miserabelt liv i fornedrelse og korrupsjon som en fellaheen-nasjon. For den nasjonalsosialistiske bevegelsen avgjøres også dens raison'être av dette spørsmålet.

Statsborgerretten er derfor ikke noe som skal legges i vuggen til alle som er født i Tyskland; snarere inkluderer denne statsborgerretten i seg selv også de høyeste moralske forpliktelsene overfor staten og nasjonen. Overholdelsen av dette ansvaret overfor staten og nasjonen må imidlertid også beskyttes av muligheten for at denne retten igjen kan gå tapt i tilfelle av uverdighet.

På den annen side vil ikke ervervelsen av statsborgerskapsretten være en barmhjertighetshandling, men et krav som enhver flittig tysker kan reise som beviser seg verdig det tyske fellesskapet og som forplikter seg til det tyske rasemessige og historiske fellesskapet.
En som har oppfylt sin militær- og arbeidsforpliktelse, en som er aktiv som en hederlig arbeider i sitt yrke, har krav på ervervelse av statsborgerskap.

Men med denne statsborgerretten er også knyttet en forpliktelse til ikke å glemme synet på den større helheten i alt ens arbeid, og også til alltid å være bevisst i sin økonomiske aktivitet på at man må tilpasse arbeidet sitt til helheten, det vil si at selv med full frihet på bestemte områder, bør ikke den tyske statsborgerens aktivitet rettes mot helhetens velferd.

---

56 Matthias Erzberger (1875–1921) var medlem av Deutsche Zentrumspartei (Det katolske sentrumspartiet) og ble ansett som Betthman-Hollwegs høyre hånd. Under krigen, midt i 1917, oppfordret han til en forhandlet slutt på krigen og undergravde tilliten til det tyske militæret. Erzberger signerte våpenhvilen som avsluttet første verdenskrig, og som finansminister i Weimarrepublikken støttet han Versailles-traktaten. Han ble myrdet i 1921 av ultranasjonale medlemmer av «Organisasjonskonsulen» grunnlagt av Frikorps-kommandanten Hermann Ehrhardt (1881–1971).

57 Kurt Eisner (1867–1919) var en tysk jødisk sosialist som organiserte revolusjonen som styrtet Wittelsbach-partiet. dynastiet i Bayern i november 1918. Han ble republikansk statsminister i Bayern, og på sosialistkonferansen i Bern angrep han de moderate sosialistene for ikke å erkjenne Tysklands skyld i å forårsake første verdenskrig. Han ble myrdet av nasjonalisten grev Arco von Valley i februar 1919.

Machine Translated by Google

Nasjonaløkonomi

Nasjonaløkonomiens oppgave er å dekke etterspørselen og ikke å oppnå en så høy renteavkastning på lånekapital som mulig.

Man skulle tro at dette prinsippet tas for gitt for enhver økonomi, og likevel er den nasjonalsosialistiske økonomien forskjellig fra den nåværende kapitalistiske økonomien nettopp i dette veiledende prinsippet. Det er ikke så lett for den produktive mannens uskyldige sans å forestille seg en nasjonaløkonomi som ikke tjener til å oppfylle etterspørselen; og likevel må det gjøres klart nå at for de nåværende herrene i økonomien – bank- og børskapitalen – er oppfyllelsen av etterspørselen i utgangspunktet av svært liten betydning. Internasjonal kapital har en interesse i den bare i den grad denne oppfyllelsen av etterspørselen kan utnyttes på en ågerkapitalistisk måte.

Vi har faktisk å gjøre her med to fundamentalt forskjellige holdninger til økonomi. Det eneste presserende behovet for hele økonomien fra hele befolkningens side er naturligvis tilfredsstillelsen av behovet for mat, deretter oppfyllelsen av behovet for bolig og klær, og først deretter sorteres alle andre daglige nødvendigheter opp til høyere kunst og kulturelle gleder. Mellom dem kommer støttetjenestene, hele transportsystemet og alt som er knyttet til det, handel og finanssystemet. Vareproduksjonen har på sin side i en sunn økonomi det viktigste målet å dekke behovet på best mulig måte gjennom en betaling som dekker produksjonskostnadene og inkluderer en tilsvarende arbeidsinntekt for entreprenøren og en passende profittandel som både uunngåelige tap og forbedringer og renoveringer i bedriften kan dekkes fra.

Den rettferdige entreprenørens oppmerksomhet er ikke rettet mot å oppnå uforholdsmessig stor profitt i enkelttilfeller, selv når heldige tilfeldigheter kan gjøre dette mulig. Den rettferdige entreprenøren er fullstendig bevisst sine nasjonaløkonomiske oppgaver, å etablere produksjonen på en slik måte at behovet kan dekkes med lavest mulig kostnad for brukeren, at samtidig bedriften vokser og blomstrer, at produksjonskostnadene blir stadig mindre uten at lønningene reduseres.

Det kanskje mest opplysende eksemplet på en slik sann entreprenøriell tankegang er Ernst Abbe58, medgründer og direktør for Zeiss-fabrikken i Jena. Denne mannen har forstått denne nasjonaløkonomiske oppgaven til entreprenøren til en høy grad av perfeksjon og forsøkt å realisere den etter beste evne.

Men i denne forbindelse har vi heller generelt sett ingen grunn til å klage spesielt over våre gründere før krigen. Menn som Alfred Krupp59, Mannesmann60, Werner Siemens61 , Thyssen62, Borsig63, Krauss, Maffei64 osv. har sikret seg selv en sosial æresplass i den tyske industrihistorien. De var ikke alle styrt av ensidig profittjakt,

---

[58] Ernst Abbe (1840–1905) var en fysiker og gründer som ble ansatt av Carl Zeiss, grunnleggeren av Jena-fabrikken. selskapet Carl Zeiss AG som produserte optiske instrumenter og systemer. Abbe ble medeier i firmaet.

59 Alfred Krupp (1812–1887) var sønn av Friedrich Krupp (1787–1826), som hadde grunnlagt Krupp Cast Steel Company i 1811. Under Alfred Krupps styreverv ble selskapet tidens ledende våpenproduksjonsselskap.

[60] Mannesmann ble grunnlagt i 1890 og produserte opprinnelig sømløse stålrør.

[61] Werner Siemens (1816-1892) var en oppfinner og grunnlegger av selskapet Telegraphen-Bauanstalt i 1847. I dag Siemens AG er et av verdens største elektroteknologiske selskaper.

[62] August Thyssen (1842–1926) grunnla Thyssen-Foussol jernverk i 1867 og kjøpte opp andre tungindustriselskaper som i 1926 ble slått sammen til Vereinigte Stahlwerke, det største gruve- og stålkartellet i verden før andre verdenskrig.

[63] Borsig var et lokomotivselskap grunnlagt av August Borsig (1804–1854) i 1837.

64 Krauss-Maffei er en maskinproduserende bedrift som ble grunnlagt i 1838.

Machine Translated by Google

De forble alle enkle og beskjedne for seg selv, bare velstanden i verkene deres var deres ledestjerne.

Den utrettelige produksjons- og oppfinnsomhetskraften i den tyske industrien har faktisk ført til at ikke bare den gigantiske befolkningsøkningen har gitt arbeid og brød, men at de viktigste produktene, til tross for stigende lønninger, til tross for en omfattende forbedring av levestandarden for alle deler av befolkningen, har kunnet gjøres billigere takket være stadig nye forbedringer og oppfinnelser. Den tyske manuelle arbeideren bør aldri glemme at han skylder dette hjernearbeiderne.

Og en annen ting må understrekes her igjen med all vekt: at grunnlaget og forutsetningen for denne kraftige oppblomstringen av den tyske økonomien var det mektig ledede Bismarck-riket. Disse to faktorene, den forente og dermed mektige politiske situasjonen i det tyske riket og den enestående flidighetene til de tyske entreprenørene og arbeiderne, gjorde det mulig å registrere en omfattende heving av levestandarden for hele befolkningen, at den gigantiske befolkningsøkningen i Tyskland kunne mates, kles og huses, og at utvandringen fra Tyskland sank til ubetydelige tall.

Tallene over den tyske migrasjonen i tiårene etter 1870 inkluderte bare det sunne overskuddet av den tyske entreprenør- og handelsånden som strømmet ut i verden som pionerer innen tysk flittighet og tysk ytelse.

For det meste oppfylte hele det tyske rikets nasjonaløkonomi de grunnleggende kravene som vi også stiller til en sunn nasjonaløkonomi.

Etterspørselen ble rikelig dekket. Likevel virket det selv på den tiden dypt skader i økonomien vår som kom til uttrykk på ulike måter.

1. *Våre statsfinanser* falt i stadig større gjeld samtidig som det tyske folket ble stadig rikere og mektigere, hvor produktene av tysk industri- og handelseffektivitet erobret verdens salgsmarkeder, i en tid hvor vår interne økonomi gikk fra suksess til suksess og de medisinske og levekårene ble bedre fra år til år.

Nå er det naturligvis ikke et godt tegn om gjelden blir stadig større. Et slikt fenomen peker alltid på at noe ikke er i orden. For det må faktisk anses som fullstendig absurd og meningsløst om en stat hvis innbyggere nyter godt av økende rikdom ikke samtidig befinner seg i en tilstand med sunne og blomstrende statsfinanser. Dette må være så mye mer overraskende når det tyske riket og forbundsstatene fikk ekstraordinært store inntekter fra deres jernbaner, post- og gruveverk, samt fra statsskogene osv., helt bortsett fra det faktum at riket og forbundsstatene, i kraft av sin økonomiske suverenitet, kunne gjøre krav på sine borgeres betydelige skattekapasitet.

2. En ytterligere dyptliggende økonomisk skade var den progressive gjelden på våre landbruks- og byeiendommer. Jordreformbevegelsen som ble brukt mot dette, anerkjente korrekt en svært viktig del av hele problemet uten dessverre å oppnå full effekt.

3. Det faktum at industrien vår inflaseres gjennom kreditt av alle slag burde også ha fylt skarpsynte observatører med bekymring. I tider med økende velstand tar kommersielle og industrielle foretak riktignok aksept av utenlandske penger og den medfølgende renteforpliktelsen lett, fordi den sterkt økte arbeids- og inntektsmuligheten faktisk tillater å bære disse byrdene.

Machine Translated by Google

Men ve om økonomiske kriser bryter inn! Da viser bruken av rentebundet kreditt seg i hele sin økonomiske fordærv.

Aksjeselskapsformen som oppsto i disse årene med den faktiske løsrivelsen av kapital fra det tilhørende arbeidet, det vil si atskillelsen av kreditorenes rene kapitalistiske interesser i pengenes rentabilitet fra den enkelte entreprenørs sunne samarbeid og fra hele identifikasjonen av hans eksistens med foretaket, sådde på samme måte frøet til dype økonomiske skader.

4. Den voksende maktposisjonen til pengemeglerinstituttene, bankene, burde ha fylt den ærede vennen av nasjonen med bekymring. Fra å være tjenere for økonomien ble bankene de ubegrensede herrene over hele den nasjonale økonomien. På en bemerkelsesverdig og betydningsfull måte ble denne voksende maktposisjonen til bankene på ingen måte ledsaget av en samtidig velstand i vår nasjonale økonomi, men tvert imot, jo mer beklagelig økonomien vår ble, desto mer opphøyde bankene seg.

Vi ønsker ikke å gå nærmere inn på denne utviklingen her, det vil være mye å si om den i diskusjonen om den rent finans- og pengeøkonomien. Omtalen av den firefoldige roten til den store nasjonaløkonomiske skaden gjennom finans- og kredittsystemet var av stor betydning fordi nettopp dette aspektet ved hele økonomien har blitt det motsatte av en ekte nasjonaløkonomi, nemlig en ensidig røverøkonomi av finansmaktene.

En som ikke spontant får bildet av en parasittrammet kropp, må være svært interessert i å opprettholde den nåværende situasjonen eller avhengig av mottakerne av denne utnyttende økonomien. Dessverre er det siste tilfellet blant et svært stort antall menn. Det er derfor den interne motstanden mot dette moderne økonomiske røverbaronsystemet ikke dukker opp på en tilsvarende måte.

Det er spesielt ille at selv vitenskapen, og faktisk spesielt vitenskapen, som pliktoppfyllende må håndtere disse tingene, fortsatt, med noen få unntak (Othmar Spann65), er preget av den nåværende kapitalistiske økonomiens interesse og befinner seg i avhengighet av den. Dagens nasjonale økonomi er ikke en leder mot sannheten og riktig kunnskap, men har blitt talsmannen for nasjonal økonomisk kriminalitet.

Alle store sannheter og visdom kan forstås og reflekteres over i sine essensielle aspekter av ethvert enkelt menneske. Dette må ikke forveksles med det faktum at det naturligvis ikke er så enkelt å komme frem til slik grunnleggende kunnskap. Selve kunnskapen, intuisjonen, er riktignok som et sterkt lys som skinner i sjelen som evig tørster etter kunnskap. Vanskelig er imidlertid det påfølgende arbeidet med forståelsen, som iherdig må stable opp murstein på murstein for å bygge opp, med det mest nøye utvalg av materialer, hele tankestrukturen slik at det ferdige verket fremstår som selvinnlysende for alle.

I slike tilfeller finnes det ingen bedre ros enn når man av og til kommer til slike tanker på egenhånd. Dermed mottok jeg, mens jeg arbeidet med dette verket (sommeren 1923), en

65 Othmar Spann (1878–1950) var en østerriksk antisosialistisk økonom og sosiolog påvirket av de økonomiske teoriene til Adam Muller (1779–1829) – som hadde motarbeidet Adam Smiths materialistiske liberale økonomi. Han var professor ved Universitetet i Wien fra 1919 til 1938, da han ble utestengt fra professoratet av nasjonalsosialistene etter Anschluss (anneksjon) av Østerrike. Selv om Spann sympatiserte med NSDAPs nasjonalistiske orientering, ble hans synspunkter på en korporatistisk stat ikke fullt ut støttet av nasjonalsosialistene.

Machine Translated by Google

et utmerket arbeid av en nå gammel mann, den østerrikske ingeniøren W. Schober66, der hele den katastrofale utviklingen av den østerrikske finans- og kredittsituasjonen ble forutsagt med enestående klarhet allerede for 30 år siden.

Schober pekte på det faktum at bare et fullstendig avvik fra de fundamentalt feilaktige nasjonaløkonomiske doktrinene kunne stoppe den katastrofale utviklingen av nasjonaløkonomien – dessverre uten det minste hell.

Hovedårsaken lå den gang i det faktum at Schobers venner fra det kristelig-sosialistiske partiet, etter en innledende entusiastisk enighet, vendte seg bort fra ham med late unnskyldninger: «Tiden er ennå ikke moden», men i virkeligheten fordi det ikke passet den kristne høyfinansen.

Banken sluttet for lenge siden å være den betrodde mellommannen mellom sparekapital og økonomiens krav og arbeidskapitalen. I dag har de store bankene sine direktører og representanter sittende i alle aksjeselskaper. Ingenting kan skje uten at banken vet om det. Og hvilken interesse har banken nå i økonomien? Den har ene og alene interesse i at kapitalen gir så høy fortjeneste som mulig; på hvilken måte er den helt likegyldig til den. Den ser ikke sin oppgave i å gjødsle økonomien gjennom utlån av penger til de billigste rentene nettopp når den nasjonale økonomien er truet av kriser av verste sort – dette ville imidlertid være dens viktigste oppgave –; de store bankene har en mye heller en tendens til å komme frem nettopp på det tidspunktet med kredittpakker og kredittvarsel når industrien mest presserende trenger en forutgående kreditt for arbeidet sitt.

Man kan videre vurdere følgende: Hvilket behov dekker bankene? – Man vil si: behovet for penger. Selvfølgelig. Men hvordan og under hvilke betingelser? Bakeren, skomakeren, fabrikkeieren, forretningsmannen dekker faktisk det reelle behovet for mat, klær osv., og de mottar for det den tilsvarende verdien, prisen, i penger eller gjennom en pengeoverføring.
Dermed er behovet dekket, og fabrikkeieren osv. har igjen driftskapital til kjøp, lønnsutbetaling og videre produksjon. Her ser vi en økonomisk sirkel fullført. Produsenten dekker brukerens behov, pengene oppfyller sin rette oppgave som mellommann i en byttevirksomhet og gjødsler på nytt økonomien i produsentens hender.

Det er ganske annerledes når det gjelder pengeutlån. For det første finnes det ingen forpliktelse for noen bank til å gi bort sine varer – penger – slik en slik forpliktelse for eksempel finnes for enhver næringsdrivende. Den kan derfor sørge for at den bare gir penger til de som er gunstig innstilt på den. Videre krever banken, i de fleste tilfeller, sikkerheter som langt overstiger lånets verdi, den krever videre et gjeldsbevis som sier at skyldneren må forplikte seg til tilbakebetaling av gjelden med alt han har og vil tjene. Med andre ord, mot utbetaling av penger trekker banken inn i sin maktdomene eiendeler som er langt større enn den lånte summen; den lar også et gjeldsbevis utstedes som utsetter skyldnerens arbeidsinntekter for dens grep. Men det er ikke nok: for dette dobbelt, og mange ganger, sikrede pengelånet lar banken seg betale enda mer i form av renter som blir enorme overtid. Vi har dermed å gjøre med en prosedyre som, økonomisk sett, slett ikke er en produktiv ytelse. Gjenbetalingen – pant, gjeldsbevis – gis umiddelbart, og i tillegg må skyldneren godta en annen videre betaling som om noen år overstiger verdien av de mottatte pengene, uten at pantsetteren

66 Wenzel Schober (1846–1928) var en østerriksk jernbaneingeniør som – i likhet med den wienske professoren Josef Schlesinger (1830–1901) – i sine økonomiske skrifter identifiserte avhengigheten av jødisk internasjonal finans som hovedårsaken til Østerrikes økonomiske problemer. Hans viktigste verker inkluderte Die Noth und ihre Ursachen, 3 bind, Wien, 1880–82, og Die Valuta-Regalierung in Osterreich, 1892.

Machine Translated by Google

å bli fri eller gjelden bli oppløst. En slik finansiell virksomhet er naturligvis nasjonaløkonomisk absurd, det er uforfalsket åger.

Den sanne forståelsen av kreditt, av troen på en annens større økonomiske effektivitet, er faktisk at eieren av sparte penger ikke ser at han er i stand til å bruke pengene sine selv på en lønnsom måte. Han henvender seg derfor til noen han kan stole på at han kan betro disse pengene til, og som tilbyr ham garantien for at han igjen vil returnere sparepengene sine til ham på forespørsel fullt og uforminsket. Hvis lånet styrker skyldnerens økonomiske arbeidskapasitet slik at han kan oppnå betydelig større fortjeneste, kan man betrakte dette som en rettferdighets- eller takknemlighetshandling hvis skyldneren gir kreditoren, i tillegg til tilbakebetalingen av pengene, også en viss andel av sin fortjeneste. *Denne oppfatningen av privat penge- og kredittøkonomi styrer hele middelalderen, den dannet kjernen i kirkens rentelære. Rentekravet ble ansett som åger.* I dag har renten som ble ansett som åger av kirken, blitt et aksiomatisk element i hele vår økonomi – den nasjonaløkonomiske forståelsen av kreditt har blitt et nasjonaløkonomisk tull. For den velstående mannen er en slik lære riktignok kilden til varig, uanstrengt berikelse. Ikke fordi gull egentlig er – slik det gjerne skulle sett ut – en kraft som produserer penger av seg selv, et overmenneskelig fenomen som, frigjort fra de jordiske lovene om forgjengelighet, tvinger alt under sin sjarm uforgjengelig og for alltid, men fordi det i moderne finansiell og internasjonal økonomi ganske enkelt føles som en lov om at enhver form for økonomisk besittelse i seg selv bærer et krav på interesse, til en viss grad medfødt i penger, blir denne mest uhyrlige reverseringen av forholdet mellom arbeid og penger akseptert som en lov, som noe som ikke kan berøres, som noe som vitenskapen som arbeider med det må fremlegge et stort antall rettferdiggjørende grunner for.

Bare på denne måten var det mulig å avlede hele den nasjonale økonomien fra dens eneste og naturlige oppgave med å dekke behovet og dermed skape arbeid og mat til alle, og å misbruke den først og fremst som et instrument for personlig berikelse av eierne av bank- og børskapital.

Det er nå et yndet triks i den politiske kampen mot vår bevegelse at denne motstanden vår mot den *høykapitalistiske utnyttelsen* av vår nasjonale økonomi og vår kamp for en nasjonal økonomi som tilfredsstiller kravene til sosial rettferdighet blir fremstilt som en motsetning mellom eiendom og andre former for besittelse, at vårt krav om «offentlig interesse foran egeninteresse» blir fordømt som kommunistisk. Mot dette bør vi stadig peke på artikkel 8 i det nasjonale og økonomiske programmet (Programmet, s. 35):

«Nasjonalsosialismen anerkjenner fundamentalt privat eiendom og setter den under statlig beskyttelse».

Det vil imidlertid være lovgivningens oppgave å trekke grensene med hensyn til hamstring av overdreven rikdom i hendene på enkeltpersoner på bekostning av helheten.

Positivt og for selve økonomien oppstår det, som et krav for hele økonomien og dens oppgaver i nasjonalsosialismens ånd, krav nr. 10 i det «nasjonale og økonomiske programmet»: *Alle tyskere danner et arbeidsfellesskap for å fremme det tyske folkets felles velferd og kultur.*

Herfra utledes igjen det moralske kravet om at *enhver tysker må arbeide intellektuelt og fysisk etter sin styrke, men at dette arbeidet hans må innlemmes i helheten.*

Jeg understreker at dette er et moralsk krav. Det handler derfor ikke om å etablere en arbeidstvang slik den har blitt innført i Sovjet-Russland. Noe helt annet er

Machine Translated by Google

innføring av et års obligatorisk arbeid for hver tysker før ervervelse av fulle statsborgerskapsrettigheter.

Det er igjen ganske annerledes at vårt hovedmål nettopp tar sikte på å sikre en bekymringsfri alderdom for alle nasjonale kamerater som har arbeidet flittig i ungdoms- og voksenårene.
Nettopp i tilfelle av en nasjonaløkonomi som ikke står kontinuerlig under blodbadet fra en rente- og bompengeforpliktelse til lånekapital, vil, må og kan, det lett oppnås at den gir bort store overskudd på en slik måte at alle nasjonale kamerater sikres en passende og tilstrekkelig alderspensjon – tilsvarende pensjonslønnen til tjenestemenn – ved oppnådd alder eller i tilfelle en arbeidsuførhet som har oppstått for tidlig.

Jeg bringer inn dette sosialpolitiske kravet her fordi oppfyllelsen av denne oppgaven tilhører hele den nasjonale økonomiens prestasjoner, fordi det er punktet som ikke bare er i stand til å stadig si til arbeideren i ordets videste forstand: Du må arbeide!, men fordi det bak arbeidstrangen etablerer noe trøstende og forsonende – utsikten til en trygg alderdom for alle som har gjort sin plikt hele livet.

Innenfor rammen av den grunnleggende anerkjennelsen av privat eiendom som grunnlaget for vår økonomi hører naturligvis også det faktum at enhver tysker er beskyttet i sin frie mulighet til å tjene til livets opphold og i fri disposisjon over sin arbeidsinntekt og sin ervervede formue (nr. 11 i det «nasjonale og økonomiske programmet»). Å begrense denne grunnleggende retten er kun tillatt gjennom loven, hvorved retningslinjen bør følges om at bare slikt arbeid anses som arbeid som ikke er rettet mot fellesskapets interesser. Kjedehandel og profittjageri forårsaker også utvilsomt mye arbeid; på samme måte vil en innbruddstyv ofte felle flere svettedråper i sitt «arbeid» enn mureren i byggingen av et hus, men slikt «arbeid» er riktignok bare rettet mot ensidig personlig berikelse på bekostning og skade for andre. Slikt «arbeid» er derfor generelt skadelig og må derfor straffes med all strenghet.

En slik uttrykkelig bestemmelse er på ingen måte overflødig, for ut fra rettspraksis er det altfor ofte, og i forferdelig grad, tydelig hvor mange ting som der betegnes som ærlig arbeid. Det finnes også en hel rekke aktiviteter som ligger svært nær grensen, hvor det er vanskelig å si at dette arbeidet fortsatt harmonerer «med helheten».

Uansett må det skapes juridiske verktøy slik at alle disse aktivitetene eller foretakene som er rettet mot den nasjonale helsen på en fysisk eller intellektuell måte, kan undertrykkes. Det samme gjelder utnyttelse av befolkningens nød gjennom profitt og åger.

For slike skadedyr som er fiendtlig innstilt til nasjonen krever vi dødsstraff.
Straff eller til og med fengsel er ineffektivt mot slike skruppelløse personer.

Kort sagt vil derfor nasjonalsosialismens økonomiske politikk arbeide for å fjerne en i bunn og grunn falsk konsentrasjon av økonomien på lønnsomhet, og av den grunn gjenopprette den eneste riktige og rimelige oppgaven i nasjonaløkonomien: å oppfylle etterspørselen.

Dette utelukker ikke på noen måte inntekt og profitt for handelsmannen, fabrikkeieren og de ærlige forretningsmennene; tvert imot, det skal ikke på noen måte skapes vanskeligheter for den berettigede inntjeningsstreben så lenge denne streben er innenfor rammen av offentlige interesser.

Det er derfor snakk om en utrenskende handling, og deretter om å opprettholde den tyske økonomien som er uangripelig både i forhold til dens former og dens resultater. Med dette skal forstås hva nr. 12 i det «nasjonale og økonomiske programmet» krever: *Den sunne kombinasjonen av store, mellomstore og små bedrifter på alle områder av det økonomiske livet, og dermed også i landbruket, forblir opprettholdt.*

Machine Translated by Google

Dermed gis også nasjonalsosialismens grunnleggende posisjon i de forskjellige samfunnsordenene.

Nasjonalsosialismen *vil støtte og fremme jordbrukere på alle måter som grunnlaget for en mektig nasjon og for befolkningens næring.*

Dersom punkt 17 i programmet inneholder en klausul som forutsetter fri eiendomsrett under spesielle omstendigheter, mente Adolf Hitler kun med dette, slik han proklamerte 13. april 1928, «å skape juridiske muligheter for om nødvendig å konfiskere land som ble ervervet på en ulovlig måte eller ikke forvaltet i henhold til folkets velferdssynspunkt. Dette er dermed hovedsakelig rettet mot de jødiske spekulasjonsselskapene for land». Denne klausulen var derfor kun utformet for å beskytte den innfødte befolkningen.

Spesielt kjært for nasjonalsosialismen ligger også *velstanden og uavhengigheten til en sunn kommersiell og merkantil middelklasse.*

Og selv i produksjonsformene til den såkalte tungindustrien er det, fra nasjonalsosialismens synspunkt, ingenting vesentlig å innvende mot. Nettopp denne store industrien har rasjonalisert alt på en eksemplarisk måte, det vil si at den ikke har unngått noen kostnader for å få til bedre og enklere produksjonsmetoder. Den nåværende overbelastningen av bedriftene –
å sikte mot kommunisering – med et for stort antall mennesker som virkelig er unødvendige (vi tenker her hovedsakelig på nødvendigheten av å opprettholde egne skatte- og forsikringsfunksjonærer osv.) virker naturligvis direkte mot industriens nasjonaliseringsinnsats.

Ved avslutningen av disse økonomisk-politiske oppgavene til nasjonalsosialismen står en annen enorm organisatorisk prestasjon: *«Innføringen av et års arbeidstjeneste for hver tysker».*

Selv her er det et dypt moralsk prinsipp som fremtvinger dette kravet – plikt.

En som ønsker å utøve statsborgerskapsrettigheter må også ha tjent staten, han må også ha vist seg pliktbevisst og lojal mot sin stat gjennom gjerning og faktisk uten vederlag, det vil si mulighet for berikelse, akkurat som soldaten tjener sitt fedreland.

Vi skimter ideen om obligatorisk arbeidstjeneste som en fullstendig supplement til ideen om universell militærtjeneste.

Så mye som vi gjerne skulle vurdert det som mulig å redusere opplæringen for å bli effektive soldater betydelig sammenlignet med den tidligere to- og treårige tjenesteperioden, anser vi det like gjerne som nødvendig og tilrådelig at enhver ung tysker er kjent med en eller flere kommersielle aktiviteter der han kan tjene staten.

Pliktbevisstheten med hensyn til arbeidets kvalitet har lidd så mye under maskinens herredømme og under den enda mer ødeleggende doktrinen om arbeidernes klassefiendtlighet mot entreprenørene at en veiledning på dette feltet under streng statlig ledelse i henhold til ensartede prinsipper virker fullstendig uunnværlig. Nettopp entreprenørene vil, i god forstand, ønske en slik institusjon velkommen og ikke på noen måte betrakte den som en konkurranse. En slik arbeidshær kan ikke allerede være en konkurranse fordi, ifølge erfaring, enhver produktiv økonomisk aktivitet i staten må bli overdrevent belastet med dens offisielle apparat, fordi ansettelse og opplæring av en ung, uerfaren arbeidsstyrke forbruker for mye av dens effektivitet.

På den annen side vil det være oppgaven i dette året med arbeidstjeneste å gjøre de unge i modellstatlige bedrifter bedre kjent med alle teknologiske fremskritt. De bør, hvis

Machine Translated by Google

mulig, dekke de faktiske behovene til arbeidsstyrken og de nasjonale kameratene som tjenestegjør militært.

Dermed kommer ikke en statlig konkurranse med resten av den nasjonale økonomien på tale, den kan i beste fall fungere på visse felt som en prisregulator med markedspriser som fortsatt gir de frie handelsmennene og de frie entreprenørene et bredt spillerom for en rimelig profitt.

Det kan ikke være denne manifestens oppgave å gå nærmere inn på detaljer. Likevel må de skisseres og belyses kort, for vi vet at en korrekt løsning på dette spørsmålet vil være til enorm fordel for å gjenopprette vår økonomiske moral, helt i tillegg til den fordelen hele økonomien vil oppnå ved at ideen om plikt i forhold til arbeid vil bli vekket som en moralsk plikt i forhold til nasjonen.

Med hensyn til statsborgerens stilling i den nasjonale økonomien
Bismarck erklærte en gang:

«Vi lever ikke for å være lykkelige, men for å gjøre vår plikt.»

Dette moralske prinsippet ligger også til grunn for vår posisjon i forhold til staten og økonomi.

Machine Translated by Google

Nasjonal finansreform – Penger og kreditt i Nasjonalsosialistisk stat

«Renteregelen.»

Kravet om å bryte interesseslaveriet er banebrytende nytt i et politisk program. Dette faktum alene ville være nok for de bredeste kretsene til å fremme en ytterst heftig motstand mot nasjonalsosialismen.

Den klart største delen av motstanderne består av de som faktisk har mistet alt gjennom den nåværende interessekapitalistiske økonomien, og som, oppdratt med disse ideene, fortsatt frykter tapet av allerede tapte privilegier. Denne motstanden har faktisk ingen drivkraft, for nettopp mangelen på indre drivkraft er karakteristisk for sirkelen som er fanget i kapitalpensjonsidealet.

En annen gruppe er de som er avhengige av lån, eller i det minste tror at de er det.
Denne gruppen frykter naturligvis ikke egentlig avskaffelsen av renteplikten, men den frykter at den ikke vil motta mer arbeidskapital med mindre alt forblir som før.

En annen gruppe er de fantastiske nasjonaløkonomene som mener motstand mot problemet av frigjøring fra renter er alfa og omega i deres nasjonaløkonomiske visdom.

En annen gruppe er de ondsinnede som riktignok ikke har et bedre synspunkt, men som av personlige eller partitaktiske årsaker bekjemper dette grunnleggende kravet fra nasjonalsosialismen med falske påstander og feilaktige fremstillinger.

At kretsene innen internasjonal finans som utøver interessens styre er nettopp på
Med tanke på dette kravet er våre mest uforsonlige og bitre fiender selvinnlysende.

Med unntak av den ondsinnede og profesjonelt interesserte opposisjonen, er hovedårsakene til en fiendtlig og mistillitfull holdning - uvitenhet og intellektuell latskap, dumhet.

Vi har her å gjøre med ganske mektige motstandere, med motstandere blant hvem ethvert system man måtte forsøke å håndheve mislykkes, som trekker seg tilbake som maneter fra presset fra overbevisende forklaringer, men umiddelbart etter at presset har lettet, strømmer de tilbake til de gamle tankemåtene igjen.

Så, hva forstås med «renteslaveri»? Med *renteslaveri* skal forstås statens og folkets rentebundne gjeld til de overnasjonale finansmaktene. Her er det derfor snakk om en ny form for slaveri, om slaveriet under finansstyret. Dette slaveriet er mer skremmende og grusomt enn noen form for styre noen gang har vært under eneveldige fyrsters styre, fordi det utøves på en upersonlig måte, uten menneskelig følelse, kun besatt av et umettelig instinkt til å utvide og forstørre, med en grådighet etter makt uten sammenligning.

Det vanlige uttrykket for eksistensen av denne regelen er: «Penger beveger verden».
Men her brukes penger bare som et symbol på herredømme over finansiell makt. Penger i seg selv, metall- og papirvalutaene, er i seg selv naturlig nok verken gode eller dårlige, og utøver ingen form for styre. Penger som valuta er uunnværlig for utveksling av varer og tjenester. Derfor er alle forsøk på å håndtere finansmaktenes styre fra pengenes side alene fra starten av feilaktige og dømt til ineffektivitet, fordi i tilfellet med denne regelen har vi faktisk ikke å gjøre med et spørsmål om det snevre pengesystemet, men med spørsmål om makt.

Penger som maktinstrument er i seg selv, som nevnt, verken godt eller dårlig, det avhenger kun av bruken av dem. Det faktum at de også kan brukes morderisk, det vil si misbrukes, betyr ikke

Machine Translated by Google

på noen måte nøytralisere dens uendelig forskjellige og uunnværlige nyttige bruksmuligheter. Selv penger, brukt på en nyttig måte, har en gunstig effekt på nasjonaløkonomien. Penger har ikke feilaktig blitt kalt blodet i den nasjonale økonomiske kroppen. Så lenge penger forblir tro mot sin oppgave som et byttemiddel, så lenge penger mottatt eller tjent igjen ledes tilbake til økonomien, *kan de ikke* utøve noen skadelig innflytelse på nasjonaløkonomien.

Nå kommer en faktor inn: det er ønsket om å bruke penger som sparemetode. Dette ønsket er i seg selv fullstendig berettiget, tvert imot, det er bare å ønske fullt og fast at sparesansen kan gjenopprettes hvis – ja, hvis – sparing i det hele tatt var mulig under dagens omstendigheter. Den vedvarende, truende devalueringen av våre tyske penger gjennom en uansvarlig statlig finanspolitikk gjør sparing til en dumhet, for etter noen uker eller dager kan pengenes verdi ha sunket til en brøkdel av sin tidligere verdi. Derfor, hvis penger skal oppfylle sin oppgave som sparepenger, må de ha en *stabil verdi.*

Siden de tyske pengene, av grunner som vi fortsatt må undersøke, ikke har stabil verdi for øyeblikket og heller ikke kan ha stabil verdi, ser den tyske spareren seg rundt i enhver ustabil periode etter slike penger med stabil verdi. Slike penger med stabil verdi er de såkalte edle valutaene, dollar, sveitsiske franc og nederlandske gylden, de skandinaviske folkenes penger osv., så vel som metallpenger av edle metaller.

Men nå står pengenes nasjonaløkonomiske oppgave som økonomiens arbeidskapital i motsetning til dette ønsket om akkumulering av stabile penger. For å forstå dette spørsmålet i sin helhet, må vi holde fast ved det faktum at penger i sin essens ikke er og bør være annet enn et *"tegn på utført arbeid".* Den vanlige forklaringen: «Penger er et byttemiddel» er på ingen måte falsk, men den uttømmer ikke spørsmålet. Det er en oppgave for penger, og faktisk dens viktigste, å formidle utveksling av varer. Men denne oppgaven oppfylles også av andre ting som kinesernes teposer, negrenes kurier osv. Den innerste *essensen* av pengene som utdeles av staten i dag, så vel som av pengesurrogatene, er at de er tegn – man kan også si kuponger – på et arbeid utført av andre personer. Med «utført arbeid» må vi forstå ganske omfattende ethvert økonomisk produkt, og dermed også råvarer, for selv disse har kommersiell eller salgsverdi bare hvis de utvinnes og hvis de bringes til markedet. For å legge til rette for denne vareutvekslingen seg imellom, ja, for i det hele tatt å gjøre dette mulig i en komplisert økonomi, måtte man oppfinne et byttemiddel som direkte ville gjøre det mulig for produsenten av bare én vare å tilfredsstille sine egne *mangfoldige* behov gjennom dette byttemiddelet, som hadde en generell gyldighet. En skomaker lager sko og støvler år inn og år ut – men han trenger sitt daglige brød, kjøtt, melk, egg, han trenger klær og så videre. Bakeren, som skomakeren kjøper brødet sitt fra, kan riktignok trenge ett eller to par støvler i året, men han kan egentlig ikke få betalt hele året for alt brødet som alle spiser med bare støvler, han må riktignok også betale mølleren og vedleverandøren sin for mel og brensel, men disse kan heller ikke bruke flere støvler fordi de selv allerede får støvler og sko fra en annen skomaker.

Men bakeren kan naturligvis ikke betale mølleren for melet hans med sine egne produkter, bakeren må bake brød til fellesskapet. Med andre ord: en ren bytteøkonomi er helt umulig i en utviklet nasjonaløkonomi med en omfattende arbeidsdeling. En *bytteformidler* er derfor uunnværlig. I sin mest generelle form må denne utvekslingsformidleren være en allment anerkjent oversikt, beskyttet av staten, over produksjonene i den nasjonale økonomien; man må også kunne kjøpe noe med disse oversiktene, og alle må være forpliktet til å tilby sine kommersielle produkter for disse utvekslingspengene.

Machine Translated by Google

Det er for eksempel også feilaktig å si at penger er en registrering av et utført arbeid. Riktignok aksepterer man disse pengene som et utført arbeid, men ikke fordi en økonomisk syklus allerede er fullført med dem, men fordi disse pengene faktisk er en oversikt over hver eneste av mange utførte arbeidsaktiviteter – oversikter som alle kan tilfredsstille sine behov for livsnødvendigheter og sine andre behov med. Først når dette behovet er dekket, og pengene mates tilbake til økonomien, er den grunnleggende pengesyklusen fullført. Men hvis pengene forblir liggende som hamstrede eller sparte penger i den ene hånden, da er bare en halv utveksling, bare en halv syklus utført. Pengene har ennå ikke oppfylt sitt mål, tvert imot, de er blitt trukket tilbake fra målet de ble oppfunnet for og som de eksisterer for. Vi må fundamentalt erklære at denne avbrytelsen av pengenes nasjonaløkonomiske oppgave er utillatt av nasjonaløkonomiske og nasjonalpolitiske årsaker. Det kan åpenbart ikke være slik at ethvert økonomisk beløp som mottas må utbetales umiddelbart, at finansmarkedet må forsynes med så rikelig penger at enhver privatperson kan ordne sine økonomiske ordninger på en slik måte at han sparer opp summer for å dekke sine månedlige behov eller beløp for større engangs årlige tjenester, men det må erklæres som fullstendig utilstedelig nasjonaløkonomisk at valutaen som staten dispenserer for samfunnets velferd, trekkes fra den offentlige sirkulasjonen som hamstrede penger.

Til det finansielle systemet tilsvarer derfor også plikten til å bruke penger, det vil si plikten til å bringe ervervede penger tilbake i omløp.

Man kan også presisere her igjen ganske skarpt at sparing dermed på ingen måte er umulig. Sparing, forstått riktig, er på ingen måte grådig og gjerrig hamstring av penger, men – hvis man ønsker å bruke den foretrukne kombinasjonen av ideen om sparing med barneavlastning –

, det er opprettelse og anskaffelse av varer, kjøp eller bygging av et lite hus, kjøp av verdifulle gjenstander, av samlinger, bøker, bilder, husholdningsartikler, utvidelse og forbedring av forretningsvirksomheten, utvidelse av lagrene osv., og det er en langt bedre «sparing» enn hamstring av gull.

Nettopp vi tyskere har måttet gjennomgå en verdensanskuelsesutdanning av ypperste klasse i dette spørsmålet. Denne korrekte «sparingen» som nettopp er beskrevet har gitt seg best uttelling, den falske sparingen som er fokusert på penger har blitt bittert hevnet.

Denne ufeilbarlig korrekte følelsen hos folket, selv i disse saker, har blitt gjenspeilet ganske korrekt i sagaer og eventyr. De hamstrede pengene forvandles til verdiløs klump, eller de forsvinner, eller de bringer endeløs ulykke. På den annen side, alltid og overalt, den som, ut av sin flid, har "oppnådd noe" – og med den sunne resonnementet alltid forstår en blomstrende privatøkonomi, enten den er merkantil, kommersiell eller industriell –

har oppnådd respekt og aktelse. En slik utvikling av rikdom er uangripelig, den er ikke rettet mot pengenes ånd, den er, som et blomstrende medlem av hele økonomien, sosial i beste forstand.

Etter disse korte, men nødvendige, fordi essensielle, observasjonene om det finansielle systemet, la oss vende tilbake til utgangspunktet for spørsmålet vårt: «Hva mener vi med renteslaveri?»

Hvis det oppstår en fastlåst situasjon gjennom tilbakeholdelse av penger i hendene på folk som ikke er bevisste på pengenes nasjonaløkonomiske oppgave, eller enda mer i hendene på de som ønsker å bruke de innsamlede pengene som et maktinstrument, og pengene som forblir i omløp blir knappere, oppstår det en pengeklemme. Men de som eier penger, setter fortsatt ikke pengene sine tilbake i omløp på en nasjonaløkonomisk sunn måte, fordi de på sin side dekket vedvarende behov og fikk bygget hus eller kjøpt andre.

Machine Translated by Google

kommersielle eller industrielle produkter. De tar derfor ikke fra forretningsmannen eller fabrikkeieren, som definitivt trenger arbeidskapitalen for å opprettholde bedriften sin, produktene sine, men de gir ham pengene som holdes tilbake av dem *ulovlig,* i nasjonaløkonomisk forstand, mot en spesiell avgift – mot renter. *Den nasjonaløkonomiske presset*

begynner.

Forholdet mellom vareproduksjonen – produsenten – til den nasjonaløkonomiske arbeideren og penger blir med ett slag snudd på hodet. Pengene som i henhold til sin essens og oppfinnelse skulle tjene økonomien, har plutselig frigjort seg selv og legger et press på vareproduksjonen. Finansstyret begynner. Privatøkonomien er riktignok glad for at den kan opprettholde sine foretak i det minste på denne måten, for den føler seg forpliktet til å tjene produksjonen nasjonaløkonomisk. Pengesamleren får en dobbel fordel av denne følelsen av nasjonaløkonomisk plikt til den nasjonaløkonomiske arbeideren: for det første får han utstedt et gjeldsbevis – altså et juridisk skjøte – som sier at skyldneren med hele sin formue er ansvarlig for uforminsket tilbakebetaling av de lånte beløpene, i de fleste tilfeller er andre bestemte formueobjekter ganske spesielt pantsatt, og for det andre må skyldneren pantsette seg ytterligere til en kontinuerlig ekstra betaling som man kaller renter.

Den garanterte kreditten gis dermed ikke av grunner som ville tilsvare ordets bokstavelige betydning, det vil si tilliten til større økonomisk effektivitet og ytelsesevne, *men utelukkende med den hensikt å utnytte den økonomiske entreprenørens behov for å uten anstrengelse skaffe seg en del av sin arbeidsinntekt.* Kreditten gis heller ikke for å fremme produksjonen, men utelukkende for å gjøre besittelsen av penger "lønnsom". Hvilke bedrifter kreditten brukes til er i utgangspunktet et spørsmål om fullstendig likegyldighet for kreditoren; hvis han er interessert i den, skjer dette bare for å forsikre seg om at pengene hans er trygge og fremfor alt at de også er effektivt *rentebærende.*

Generelt sett er kredittsystemet som formidles av bankene i dag bygget opp på en slik måte at kapitalisten, innehaveren av penger og kreditt, generelt sett er fullstendig løsrevet fra arbeid. Han har ikke noe personlig forhold til de forskjellige produksjonsgrenene der han «lar pengene sine arbeide», som det foretrukne, misvisende uttrykket sier. Hva vet aksjonæren om «Girmes», «Pöge», «Weser», «Riebeck Montan», «Otavi», «Salitrera», «Steaua Romana»67, hva vet han om hva som produseres i disse verkene? Han har ingen interesse i det, han har bare den ensidige interessen av om aksjene stiger eller faller, og hvor høye utbyttene kapitalen hans gir. Det er også et spørsmål om fullstendig likegyldighet om aksjeselskaper eller andre former for kapitalistisk aktivitet (aksjeselskap, selskap med begrenset ansvar, fagforening osv.) tjener produksjonen generelt. Det viktigste, det eneste avgjørende, er – «rentabiliteten». Et bevis på dette er den enorme populariteten bankaksjene nyter. Storbankene, så vel som alle kredittinstitusjoner, utfører generelt ikke noe produktivt arbeid i betydningen produksjon av varer. Her, i storbanksystemet, feirer ideen om rente – det vil si muligheten til å overføre en gigantisk andel av inntektene fra produktivt arbeid til den rene pengeeierens besittelse, og faktisk, for sistnevnte, fullstendig uanstrengt – virkelige orgier. I dag finnes det nesten ingen virksomhet som ikke på en eller annen måte er avhengig av banken, som ikke drives i en ren rentekapitalistisk form. Hele det nasjonale økonomiske arbeidet er avhengig av bank- og børskapitalen og rentebundet til den.

67 Girmes er et tekstilselskap grunnlagt av Johannes Girmes (1854–1912); Weser var et skipsbyggingsselskap, Riebeck-Montan var et gruveselskap, Otavi var et gruve- og jernbaneselskap, Salitrera var et chilensk salpeterselskap, og Steaua Romana er et rumensk oljeraffineringsselskap.

Machine Translated by Google

Bankenes herrer – den høye finansen – er dermed også produksjonens herrer. Det avhenger av dem om arbeidet stopper opp eller om markedet oversvømmes med en enorm mengde søppel. For den organiserte private sektoren er oppfyllelsen av etterspørselen en fullstendig tilfeldig sak.

Når det gjelder denne interessekapitalistiske økonomiske formen for det moderne kredittsystemet, har vi dermed å gjøre med den *mest fullstendige nasjonale økonomiske umoral,* med en total forvrengning av betydningen av finans- og kredittsystemet som en tjener av økonomien til stillingen som absolutt herre over økonomien.

Kreativt og produktivt arbeid har blitt slave, og den utspekulert grådige, evig mobile jødiske ågerånden styrer verden. En utpressing som bare er mulig gjennom å trylle frem en kunstig unntakstilstand gjennom en nasjonal økonomisk illegitim tilbakeholdelse av penger. Og det anses i dag som rettferdig, som en rettighet ingen tør å røre fordi den bringer ham i konflikt med den verdensherskende makten til stor lånekapital.

Interessens trelldom er perfeksjonert!

Den ble perfeksjonert gjennom det faktum at den mobile åndens forførende kunster lyktes i å binde selv staten, den gitte beskytter av finanssystemet, til renteslaveriet slik at også den, med bundne hender, anerkjenner internasjonal kapital som sin herre og har latt seg avlede fra sin egentlige oppgave som beskytter av den nasjonale økonomien til posisjonen som fogeden, renteinnkreveren for stor lånekapital.

Machine Translated by Google

Den nasjonale finansøkonomien

Det er nå vår spesielle oppgave å spore denne utviklingen av den *nasjonale finansøkonomien.*

Selv her vil det være den riktige måten å starte med en fastsettelse av fakta slik de finnes i dag.

Det mest fremtredende fenomenet i det nasjonale livet til nasjonene i den vestlige kulturkretsen er den enorme *gjelden til alle statene.* Enten de er seirende eller beseirede, bærer alle gigantiske gjeldsbyrder i sine nasjonale økonomier som er hardt rammet av krigen.

Det britiske imperiets viktigste statistiske verk er The Statesman Yearbook; denne offisielle nasjonale årboken gir de enkelte statene en presis oversikt over tilstanden til deres offentlige gjeld, osv.

Ifølge den var Englands – det vil si den engelske arbeiderklassens – gjeld til internasjonal kapital – den 31. mars 1930 på 7 596 000 000 pund sterling med en årlig rentebetaling på rundt 350 millioner pund sterling. Det er ganske nyttig å omregne denne summen til tyske mark, siden man best ser på denne måten at det i dette rentespørsmålet er et internasjonalt spørsmål av videst mulig omfang.

Frankrike skylder sine innenlandske og utenlandske kreditorer rundt 279 milliarder gullfranc.

Nord-Amerikas forente stater, dollarens velsignede land, bærer en offentlig gjeld
en byrde på rundt 16 milliarder dollar.

I Canada, Australia, India, Italia, Tsjekkoslovakia, Polen, overalt finner vi det samme miserable bildet av en håpløs gjeld for statene og dermed folkene til internasjonal kapital. Overalt dreier det nasjonale livet seg om ett spørsmål: Hvordan betaler vi rentene for lånene våre, det vil si for gjelden vår til internasjonal finans, til den store lånekapitalen?

Finansdepartementene i alle stater er ustanselig opptatt med å utnytte nye skattekilder, parlamentene gir råd i månedsvis om de nye skattelovene, men all motstand er nytteløs. Før den internasjonale ågerkapitalens majestet og dens chartered "juridiske" krav på rentebetalingene, kollapser parlamenter og regjeringer om og om igjen og undertrykker sine folk med enestående skattebyrder, i stedet for å våge å sette en stopper for denne enorme internasjonale svindelen med et blankt "nei".

Urettferdighet ble loven, herren en slave.

Hvordan det står til i vårt fattige fedreland opplever vi daglig og time for time.

Voldelig og kraftfullt reiste den unge tyske arbeidsgiganten seg etter å ha oppnådd en nasjonal enhet gjennom blod og jern. Hans utrettelige arbeid, hans kreative ånd brakte stadig nye oppfinnelser. Den tyske entreprenørånden og dristigheten erobret verdens markeder. Med forbløffet angst så den franske og engelske lånekapitalen til Rothschild-familien og de andre bankmagnatene, så vel som trustkapitalen til de amerikanske finansfolkene, Kahn-familien, Loeb-familien, Spey-familien osv., seg selv truet mest alvorlig i sin lønnsomhet. Verdien av den tyske marken, det vil si kvaliteten og billigheten på tyske produkter, fortsatte å stige, man kunne regne ut når marken ville nå dollarens verdi før den engelske verdenshandelen ville bli forbigått av Tyskland, man så hvordan over hele verden de tyske transportinstallasjonene, de tyske utdanningsinstitusjonene, de tyske sanitærorganisasjonene, de tyske byadministrasjonene, de tyske militærmetodene ble tatt som modell, man så hvordan overalt i verden tyske ingeniører som pionerer innen tysk arbeidskapasitet bygde jernbaner, broer og gater. Men alt dette betydde at lønnsomheten til den utlånte kapitalen...

Machine Translated by Google

over hele verden ble truet av internasjonal finans. Så bestemte internasjonal finans, med hjelp fra internasjonalt frimureri, seg for å omringe Tyskland og, ved bruk av alle løgnens og bakvaskelsens midler, fremstille Tyskland som verdens fiende. – Edvard VII var bare en brikke som ble skjøvet frem i dette sjakkspillet. De nasjonalistiske lidenskapene ble oppflammet mot Tyskland, både i England og i Frankrike. Å indikere den politiske forhistorien til verdenskrigen hører ikke hjemme her, men det er uansett sikkert at Tysklands side, til tross for sin militære styrke, gikk tapt, fordi det generelt ikke kan være snakk om et politisk motspill mot ententemaktenes intrigespill (jf. Rosenberg, *Internasjonalt frimureri68).*

Selv den eneste gruppen som fortsatt hadde et utenrikspolitisk instinkt i Tyskland, den alltyske69, ante ikke at denne mektige kampen mellom de væpnede nasjonene ikke handlet om politisk suksess, men var rettet mot målet om økonomisk underkastelse av de tyske arbeiderne til den internasjonale kapitalens interesseslaveri. Den militaristiske overmakten av Tyskland var naturligvis Frankrikes spesielle mål, ødeleggelsen av den tyske marinen Englands spesielle mål, men over begge disse imperialistiske målene til Frankrike og England sto alltid streben etter internasjonal kapitals verdensherredømme.

Mens nasjonene dermed rev hverandre fra hverandre i vill kamp og de bestes blod rant i strømmer på slagmarkene, var jødedommen i hele verden i bevegelse. For hele Juda var innhøstingstiden kommet.

Høyfinans finansierte verdenskrigen; i alle verdens nasjoner satt de jødiske skriverne i redaksjonene til den internasjonale pressen og løy til og oppildnet nasjonene til stadig nye anstrengelser mot hverandre. 26 stater ble på denne måten ledet inn i krigen mot sentralmaktene. Fra øst strømmet en strøm av østjøder over de tyske landene; disse presset seg frem, prutet og svindlet og beriket seg, tok besittelse av leilighetene i byene og erverva alt de kunne få tak i. I de militærindustrielle selskapene ble denne plyndringen og vanstyret av den tyske arbeidsstyrken tatt hånd om av medlemmene av den jødiske rasen, og jødene tvang seg frem og opp i alle posisjoner i staten og økonomien. Den interne demoraliseringen ble likeledes bevisst ledet av jøder, Haasene, Dittmannene, Cohnene, Luxemburgene, Barthene, deretter Parvus-Helphandene, Eisnerne, Levienene, Gradnauerne70, agitert og oppildnet, støttet av ambisiøse mennesker, dårer og maktsyke kriminelle mot det tyske folket.

---

68 Alfred Rosenberg publiserte et verk med tittelen Das Verbrechen der Freimanrerei (1921), samt Freimaurerische Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) i Nationsozialistische Bibliothek-serien, vol.9.

69 Alldeutscher Verband var en tysk nasjonalistisk organisasjon grunnlagt i 1891. Under første verdenskrig fremmet foreningen tyske ekspansjonistiske mål, og etter krigen støttet den general Erich Ludendorff (1865–1937) i hans påstand om at Tyskland hadde blitt forrådt («stukket i ryggen») i krigen av sosialister og demokrater.

70 Hugo Haase (1863–1919) var en jødisk sosialist som ble formann for Socialdemokratische Partei Deutschlands (SPD), sammen med den tyske August Bebel, i 1911. Han erklærte seg for å være pasifist og organiserte en stor antikrigsdemonstrasjon i juli 1914. Wilhelm Dittmann (1874–1954) var et fremtredende medlem av SPD som ble dømt til fengsel for sin deltakelse i Berlins våpenarbeiderstreik i februar 1918. Under og etter novemberrevolusjonen etter slutten av første verdenskrig spilte Dittmann en aktiv parlamentarisk rolle som medlem av Tysklands uavhengige sosialdemokratiske parti (USPD). I 1933, etter Hitlers maktovertakelse, flyktet Dittmann til Sveits. Oskar Cohn (1869–1934) var en jødisk politiker som jobbet med Karl Liebknecht, grunnleggeren av Spartakistforbundet, og var en overbevist sionist. Han flyktet
til Paris i 1933. Rosa Luxemburg (1871–1919) var en jødisk marxist som sammen med Liebknecht grunnla Spartakistforbundet, som til slutt ble Tysklands kommunistiske parti (KPD). Både Luxemburg og Liebknecht ble myrdet av frikorpset i 1919. Emil Barth (1879–1941) ble med i USPD i 1917 og var et av de seks medlemmene av folkerådet (Rat der Volksbeauftragten) som ble opprettet i november 1918 etter det tyske monarkiets fall (de andre medlemmene var Friedrich Ebert, Philipp Scheidemann og Otto Landsberg fra SPD og Haase og Dittman fra USPD).
Alexander Parvus (født Israel Helfand) (1867–1924) var en ghettojøde fra Hviterussland som var sentral i å gjennomføre den marxistiske strategien om en «permanent revolusjon» gjennom sine ulike internasjonale kontakter med Rosa Luxemburg, Lenin, Trotskij og Unge tyrkere. Max Levien (1885–1937) var en russisk jødisk bolsjevik som ble tysk statsborger i 1913 og medlem

Machine Translated by Google

På denne måten kollapset den tyske nasjonen til slutt innenfra. Judas stjerne steg blodrød. Den siste nasjonen som hadde motstått den internasjonale finansverdenen og dens hekseri kollapset, den kastet armene ned og bøyde seg for Versailles-diktatets fryktelige åk. Blødende fra tusen sår, *uten leder,* egentlig ikke på grunn av prinsenes utvisning, for nettopp disse hadde fullstendig sviktet som virkelige ledere, ble den tyske nasjonen ledet av sine parlamenter og parlamentariske regjeringer med den skjebnesvangre dommen som alltid kan anvendes i slike tider, med frasen «For å unngå verre», inn i renteslaveriet til lånekapitalen.

av KPD (Tysklands kommunistparti). I april 1919 etablerte Levien den bayerske sovjetrepublikken sammen med et annet russisk-jødisk medlem av KPD, Eugen Levine (1883-1919). Men dette «sovjetiske» eksperimentet ble slått ned av president Friedrich Ebert, som brukte frikorpsene for å opprettholde orden i München. Levine ble arrestert og henrettet av frikorpsene i mai 1919, men Levien flyktet til Østerrike og Sovjetunionen, hvor også han ble henrettet i 1937 under Stalins store utrenskning. Georg Gradnauer (1866–1946) var et jødisk medlem av SPD som var Sachsens første ministerpresident etter at kongeriket Sachsen ble avskaffet. Som moderat sosialist forsøkte han å slå ned de radikale i Leipzig med hjelp fra frikorpset, i likhet med Ebert i München. Dette kostet ham valget, og han ble tvunget til å trekke seg i 1920.

Machine Translated by Google

Versailles-diktatet, Dawes-pakten og Young-planen

Verdenskrigens mål var nådd: Tyskland, verdens mest flittige og effektive nasjon, fjernet som konkurrent på verdensmarkedet, militært overmannet, gjort lederløs og forført og forgiftet av de falske marxistiske doktrinene, moralsk forsvunnet og begravd under et fjell av gjeld som det aldri igjen kan fjerne fra seg selv, men måtte for alltid tjene som en interesseslave for internasjonal kapital.

I følge betalingsplanen fra London har Tyskland måttet erkjenne en interesse-
med en gjeld på 132 milliarder gullmark, og til denne gjelden ble også rentene lagt.

Det ville være latterlig om det ikke var så fryktelig alvorlig, og om fiendene ikke tok det så nådeløst i strid med alle pasifistenes klichéer, «men det blir ikke så ille», og «fornuften vil seire». Nei! Den vil ikke seire! Og den internasjonale finansverdenen vil gjøre alt for å holde Tyskland kontinuerlig slave i denne interessen. Bare vi kan frigjøre oss selv.

Det er den dype tragedien ved den tyske nasjonen at den, uansett hvor effektiv den generelt er i sin smale arbeidskrets, umiddelbart blir usikker når den løfter blikket utover grensene for det daglige arbeidet og står foran de store verdensbegivenhetene. Her mister den samvittighetsfulle og presise tyskeren all målestokk, han blir en visjonær og entusiast. Den «tyske professoren», som utfører enestående ting i sin spesialisering, blir, stilt overfor verdens ting, et objekt for tegneseriebladene, fra glemselen av paraplyen til ideologenes strømmende språkbruk; den tyske offiseren, som stoler på troppenes utmerkede effektivitet, er tilbøyelig til å undervurdere de åndelige uoverveielige aspektene av politisk art og ideenes kraft, og dermed sette den endelige suksessen i tvil; den tyske embetsmannen har en tendens til å tenke på seg selv som en sjef for befolkningen i stedet for som en tjener for helheten.

Så ser vi i stort og smått dette katastrofale trekket i den tyske karakteren: Tyskerne er spesialister og drømmere. Individuelt mer effektive og flittige på alle spesialfelt enn noe annet folk, til og med fullt ut i stand til å bli entusiastiske over enhver stor idé og med heroisk mot gi livet sitt for en idé, men mindre dyktige til å se og finne den rette løsningen innenfor den mellomliggende sirkelen av internasjonale økonomiske og politiske spørsmål.

Et slikt grunnleggende karaktertrekk hos tyskeren på det politiske området gjenspeiles i hans så ofte beklaget mangel på nasjonalfølelse og hans politiske inkompetanse. Den gjennomsnittlige tyskeren mangler til en viss grad sansen for store bestillinger; dermed forstår han heller ikke i det store og hele at disse gjeldstallene egentlig er hans skjebne, at disse tallene, at erkjennelsen av denne gjelden og viljen til og forsøket på å betale denne gjelden i penger og materielle varer er den grunnleggende årsaken til hele den tyske nasjonens desperate situasjon. Han ser imidlertid mye mindre at mottakerne av denne tyske betalingsforpliktelsen egentlig ikke er de andre nasjonene, men utelukkende – internasjonal finans.

For internasjonal finans er imidlertid tilbakebetalingen av lånet på ingen måte viktig, kun den varige renteforpliktelsen. Det, og bare det, er grunnen til at internasjonal finans, som utgjorde Versailles-diktatet i sine økonomiske deler, satte grunnsummen så utrolig høy fra starten av at en tilbakebetaling aldri kan tenkes, men selv ved en eventuell reduksjon av grunnsummen (i alle fall bare med en samtidig økning av renten), vil Tyskland for alltid bli holdt i renteslaveri.

Machine Translated by Google

Å innføre denne renteregelen over våre stakkars, flittige mennesker var det endelige målet.
av verdenskrigen var det målet for høyfinansene, og dette målet har blitt fullt ut nådd.

De relevante klausulene i Versailles-diktatet er så skremmende, de viser så tydelig hele alvoret og den destruktive hardheten i denne interesseregelen som gir alt vi har og som vi arbeider for, til den internasjonale finansverdenens grep, at jeg siterer dem i utdrag i det følgende:

> Art.231. De allierte og assosierte regjeringer erklærer, og Tyskland erkjenner (!), at Tyskland og dets allierte er, som opphavsmenn (!), ansvarlige for alle tap og skader som de allierte og assosierte regjeringer og deres medlemmer har lidt som følge av krigen som ble påtvunget dem av angrepet fra Tyskland og dets allierte.

Selv om det i artikkel 232 ganske kynisk erkjennes «at Tysklands ressurser ikke er tilstrekkelige til å sikre fullstendig erstatning for alle disse tapene og skadene», kreves det likevel forpliktelsen «om at alle disse tapene og skadene skal kompenseres».

> Art.233 sier: «Omfanget av skadene vil bli avgjort av erstatningskommisjonen.»

> Art.234 sier: «Erstatningskommisjonen vil med jevne mellomrom teste Tysklands betalingsevne … Men den kan ikke gi avkall på noe beløp uten godkjenning fra de forskjellige regjeringene som er representert i kommisjonen».
>
> Art.234 bestemmer: «Tyskland skal betale før det endelige erstatningsbeløpet er fastsatt … 20 milliarder mark i gull (i gull, varer, skip, verdipapirer eller på andre måter)»

> Tyskland vil i tillegg utstede obligasjonene som er angitt i artikkel 12c i vedlegg II.

Og nå kommer, pent gjemt bort og nær slutten i dette tillegg II artikkel 12c i avsnitt VIII i den såkalte Versailles-fredsavtalen, den økonomiske politiske kvelningen av Tyskland. Denne artikkel 12 sier i sine viktigste punkter som følger:

> Kommisjonen har alle fullmakter og utøver all myndighet som er garantert den i denne traktaten.

> Kommisjonen har generelt sett den mest omfattende tilsyns- og håndhevingsmyndigheten med hensyn til spørsmål om erstatning. Den må overholde følgende vilkår og bestemmelser:

> a) Enhver del av hele beløpet av de fastsatte kravene som ikke betales i gull, skip, verdipapirer eller varer eller på annen måte, må sikres av Tyskland på de vilkår som Kommisjonen bestemmer, gjennom overføring av et tilsvarende beløp til obligasjoner eller forpliktelser av noe slag for å kunne bekrefte det skyldige beløpet.

> b) Kommisjonen vil med jevne mellomrom evaluere Tysklands betalingsevne og undersøke det tyske skattesystemet (!), slik at for det første alle Tysklands inntekter, inkludert inntektene som er fastsatt for rente- og gjeldsbetjening av innenlandske lån, fortrinnsvis (!) brukes til betaling av beløpene landet skylder i henhold til tittelen eller

Machine Translated by Google

erstatninger, og for det andre for å oppnå sikkerhet for at det tyske skattesystemet er nøyaktig (!) like undertrykkende som det til enhver annen makt representert i Kommisjonen.

Dette avsnittet er djevelsk fokusert på den varige undertrykkelsen av Tyskland, det inneholder praktisk talt muligheten, med henvisning til en liten røverstat der ubegrensede skatter er pålagt, for ganske enkelt å fastsette innføringen av de samme skattene selv i Tyskland. Men det erkjenner også samtidig med brutal åpenhjertighet at selv de andre nasjonene bør holdes i det samme gjeldsslaveriet. Og nå kommer det beryktede avsnitt c.

c) For å legge til rette for og gjennomføre gjenopprettingen av det økonomiske livet i de allierte og assosierte landene, vil Kommisjonen, som fastsatt i Art.232, motta en første betaling fra Tyskland som garanti og erkjennelse av sin skyld, bestående av obligasjoner til innehaverne, som skal betales i gull, og som er fri for enhver skatt eller avgift av noe slag (!) som innføres eller kan innføres av regjeringene i Riket eller i de tyske statene. Disse obligasjonene gis i avdrag (!) og i tre avdrag som bestemt nedenfor: 1. 20 milliarder gullmark skal betales umiddelbart. 2. 40 milliarder gullmark vil bli gitt i obligasjoner som skal forrentes med et tillegg på 5 % + 1 % for amortisering fra 1926. 3. En skriftlig forpliktelse til å betale ytterligere 40 milliarder gullmark i obligasjoner, med 5 % rente som dekning, vil bli gitt umiddelbart.

Denne klausulen er kjernen i hele Versailles-diktatet. Vi vet at London-avtalen Ultimatum71 satte ikke bare færre betalinger, men tvert imot hele beløpet til 132 milliarder gullmark. Art. 16 erklærer deretter uttrykkelig: «Fra 1. mai 1921 må den tyske regjeringen betale rentene på gjelden sin». Rentesatsen er satt til 5 prosent.

Deretter følger Art. 17 som gir en overtredelsesbeskrivelse:

Art. 17. Dersom Tyskland skulle være forsinket med å oppfylle en gjeld som den forrige paragrafen i traktaten pålegger det, skal Kommisjonen umiddelbart underrette alle deltakende makter om denne misligholdelsen og samtidig foreslå tiltak som skal iverksettes mot den.

Og nå følger en av de mest opprørende klausulene i hele traktaten:

Art. 18. Tyskland forplikter seg til ikke å tolke tiltakene som de allierte og assosierte maktene er berettigede til (og hva ville ikke være berettiget i fiendens øyne?) å iverksette mot en forsettlig (!) manglende etterlevelse fra Tyskland som fiendtlig behandling (!). Disse tiltakene kan bestå av importforbud og økonomiske og finansielle sanksjoner, og generelt (!) alle tiltak (!) som for de berørte regjeringene kan fremstå som omstendighetene påkrevde.

Med denne klausulen åpnes naturligvis døren og porten for all, selv den mest brutale, terror, og den tyske regjeringen har videre uttrykkelig signert at den ikke engang kan vurdere

71 Etter at den allierte erstatningskommisjonen i januar 1921 hadde satt beløpet Tyskland måtte betale i erstatning til 269 milliarder gullmark, presenterte den britiske statsministeren David Lloyd-George 5. mai 1921 et seks dager langt ultimatum for den tyske ambassadøren i London. Dermed skulle de allierte okkupere Ruhr-regionen dersom Tyskland ikke anerkjente tilbakebetalingen av 132 milliarder mark (en noe annen beregning enn de 269 milliardene fra januar) samt de andre påleggene i Versailles-traktaten.

Machine Translated by Google

den største undertrykkelsen, drapet på tyskere, de mest brutale forvisningene, plyndringen, ødeleggelsen osv. «som fiendtlig behandling»!

Denne skriftlige overleveringen fra det tyske folket til en grusom, hevngjerrig og uforsonlig fiende er, videre, forutsett for alltid, for Art.23 sier:

> Kommisjonen vil bli oppløst når Tyskland og dets allierte har betalt alle beløpene de skylder for gjennomføringen av denne traktaten eller i henhold til Kommisjonens beslutninger, og når alle disse beløpene eller deres tilsvarende beløp er fordelt til deltakermaktene.

Dette er Tysklands evige interesseslaveri.

Kanskje våre politiske venner og fiender nå vil forstå hva som må forstås med interesseslaveri, kanskje vil man forstå hvorfor bruddet *på* dette fryktelige interesseslaveriet står i sentrum for våre krav. Kanskje vil man også forstå hvorfor det i tilfellet med dette kravet er et internasjonalt spørsmål av aller første orden. *For Tyskland er det rett og slett et skjebnespørsmål ,* og selv for de andre nasjonene er det det mest avgjørende spørsmålet for gjenoppretting.

Sammenlignet med dette internasjonale spørsmålet synker alle de andre spørsmålene ned i ingenting, for uten å bryte renteslaveriet er en fremvekst av produktive nasjoner generelt ikke mulig. Hvis det nå innledede renteslaveriet opprettholdes, ville guden Mammon ha besteget tronen. Gud er død, nasjonenes sjeler dør, et menneskelig kaos fyller verden som renteslaver av internasjonal finans. Penger styrer verden.

Versailles-diktatets bestemmelser var essensielle punkter som ble erstattet av Dawes-pakten i 1924. Nå, etter frykten for inflasjon, skulle den videre plyndringen av Tyskland fortsette «på et mer solid grunnlag». Høy finans tillot utstedelse av alle slags forsikringer, blant hvilke de mest betydningsfulle og vidtrekkende er å nevne denasjonaliseringen av Reichsbank og Reichs jernbaner. Til tross for alle «sølvsky»-profetiene fortsatte den tyske økonomien å kollapse, og umuligheten av betalinger i henhold til Dawes-pakten ble endelig oppfattet selv av de blindt rasende sadistene i gjennomføringen. Young-planen trådte i stedet for Dawes-pakten. Den skulle bringe «lettelser». Nå er slutten kommet.

komme.

Om redslene i Dawes-pakten gir bind 7 fra National Socialist Library (pris 1,80 mark) den mest presise informasjonen, som inneholder et opptrykk av originalteksten sammen med en omfattende kritisk kommentar. Bind 13 i denne serien omhandler hovedpunktene i Young-planen.

Machine Translated by Google

Låneøkonomien

«Hvis staten trenger penger, må den låne disse pengene fra de av innbyggerne som har mer enn de selv kan bruke. Den må naturligvis betale renter for tilbakebetalingen av disse pengene, ellers vil den ikke motta pengene. Den har faktisk allerede nok problemer med å imøtekomme lånene sine.»

Denne formuleringen ble brukt av den tidligere sosialistministeren Dr. David[72] med meg i en diskusjon i Berlin. Jeg har plassert denne formuleringen her med vilje fordi den på en eksemplarisk måte gjenspeiler den interessekapitalistiske tankegangen i vår tid; at han av alle ting var marxist, gir helheten en spesiell tiltrekningskraft.

Nå vet jeg fra hundrevis av diskusjoner og forelesninger at formuleringen ovenfor er så fullstendig avledet fra den nåværende interessekapitalistiske idéverdenen at knapt noen ville føle hvor falsk denne forklaringen på statens rente- og gjeldsøkonomi er, langt mindre finne et riktig svar på den.

Dette har en veldig enkel psykologisk grunn, nemlig at forklaringen ovenfor gjelder dekningen av en privatpersons pengebehov innenfor rammen av den rentekapitalistiske formen for økonomien.

For den enkelte privatperson, som for privatøkonomien generelt, er setningen sann: «Hvis noen trenger penger, må han låne disse pengene mot renter fra de som eier mer penger enn de selv kan bruke».

Men vi må absolutt unngå å besvare spørsmål om nasjonal finansøkonomi fra et privatkapitalistisk synspunkt, men fra et statsmannsmessig synspunkt. Jeg mener at det ville være en stor ulykke om man bare overfører denne privatøkonomiske tankegangen uten tvil til nasjonaløkonomien.

Staten med sine maktinstrumenter, sin suverene makt, kan riktignok ikke likestilles med noen tilfeldig privatperson. Staten har tre mektige muligheter som den, i kraft av sin suverenitet, kan bruke for å dekke sitt behov for utførelsen av sine oppgaver. Disse er dens *tjenestesuverenitet,* dens *myntsuverenitet* og dens *finansielle suverenitet.*

Med tjenestesuverenitet skal forstås statens suverene rett til å be sine borgere om gratis tjenester. Denne statens suverenitet over individet åpenbares i sin mektigste rekkevidde i den obligatoriske militærtjenesten og enda mer i krigstjenesten. Stilt overfor de kravene staten kan kreve av sine borgere i krigstid, må alle private hensyn tre tilbake. Familie, yrke, forretninger og inntekt, alt må være stille når staten kaller sine sønner til flagget. Men staten kan kalle sine borgere ikke bare til krigstjeneste, staten kan kalle dem til og med til store økonomiske foretak. Vi husker hjelpetjenesteloven som dessverre, i motsetning til militærtjenesten, ga en høy og stadig økende betaling for de utførte tjenestene, slik at det snart oppsto en dyp kløft mellom frontsoldatene, som daglig måtte ofre sine liv for fedrelandet – uten betaling – og de som var ansatt i hjemlandet, beskyttet bak fronten, med høy lønn. Bare i forbifarten kan man også huske de sterke prestasjonene til andre nasjoner som var basert på tjenesteforpliktelser: vi husker byggingen av den kinesiske muren, omringen av våre middelalderbyer.

I praksis ville det derfor ligge fullstendig innenfor statens suverenitet å

72 Eduard David (1863–1930) tjenestegjorde som innenriksminister i Weimarrepublikken fra juni til oktober 1919.

Machine Translated by Google

gjenopplive og utvide den gamle hånd- og lagtjenesten73 og å løse store økonomiske oppgaver med dem på denne måten for å disponere eksisterende styrker.

Statens myntsuverenitet er en annen maktkilde som staten direkte kan dekke sitt pengebehov fra. Ingen bestrider statens rett *til* å prege mynter eller utstede statssedler, ja utover det har staten, i kraft av sin suverenitet, produsert penger fra alle mulige kilder. Fra kobber, nikkel, jern, porselen, aluminium og fremfor alt fra – papir. Jeg trenger bare å minnes den tiden da vår riksregjering anså det som berettiget å utstede daglig 100 000 000 000 000 mark og stadig flere nye papirpenger. Vi skal ikke gå nærmere inn på spørsmålet om dette var riktig og akseptabelt her, vi må bare slå fast at staten faktisk kan dekke sitt behov i kraft av sin myntsuverenitet, og at den ikke er tvunget til å «låne penger mot renter fra de av innbyggerne som har mer av dem enn de selv kan bruke».

Statens økonomiske *suverenitet* eller skattesuverenitet vil heller ikke kunne bestrides av noen, og en som bestrider dette og forsøker å utføre det praktisk som et individ, vil kunne føle statens autoritet i form av fogden. Statens økonomiske eller skattesuverenitet, det vil si statens rett til å be sine borgere om finansielle tjenester, er like åpenbar og like gammel som statlige strukturer. Denne formen er også den mest naturlige og sunne, selv om det på dette feltet har vært forbeholdt vår tid å forvandle den fornuftige forståelsen av beskatning til et fullstendig tull og gjøre skattesystemet til et middel for total plyndring av folket til fordel for de overnasjonale finansmaktene. Selv her bør spørsmålet om skatters tillatelse ikke oppta oss ytterligere, men bare det faktum at staten er godt i stand til å dekke sitt pengebehov gjennom skatter, altså igjen på en måte som ikke er åpen for privatøkonomien, men som absolutt fjerner fra staten nødvendigheten av å dekke sitt pengebehov gjennom innføring av en rentebetalingsforpliktelse overfor kapitalistene.

Staten har naturligvis, i likhet med enhver privatperson, også muligheten til å dekke sine behov ved å stifte gjeld. Men dette er allerede for privatpersonen et tveegget sverd; for staten er den imidlertid, for å uttrykke det på vanlig og godt tysk, det dummeste den generelt kan gjøre. Men det er ikke bare det dummeste, men det er direkte kriminelt med hensyn til statens oppdrag som beskytter av fellesinteressene.

Statenes låneøkonomi har praktisk talt ruinert statene og overlatt dem til internasjonal finans, den har overlatt nasjonenes rikdom til finansmaktene, og i dag er statslånene den fryktelige igle som nasjonene ikke klarer å frigjøre seg fra, og som de vil kollapse hjelpeløst gjennom hvis vi ikke målrettet setter en stopper for dette spøkelset ved å bryte renteslaveriet.

Med dette befinner vi oss midt i feltet for nasjonal finanspolitikk, altså i et felt der den vanlige tyskeren slett ikke føler seg hjemme. Hva skal man nå gjøre med alle de mange og store tallene? Den vanlige statsborgeren leser vanligvis ikke budsjettdebatter, og han har en så religiøs respekt for finanskunstens hemmelige stier og villedende veier at han helst vil være helt skånet for disse tingene. I det ubevisste er dette absolutt også knyttet til det faktum at hvert individ bærer i seg en så svak følelse for statens skattesuverenitet, og ingen ønsker å bli minnet på tall. Først når skattepapirene flyr inn i huset hans, bemerker det moderne mennesket at disse tingene faktisk angår ham betydelig, og at han alltid er offer for all slags falsk nasjonal finanspolitikk.

---

73 Jordbrukstjenestene, enten manuelle eller med dyr, som bøndenes herrer krevde i middelalderen

Machine Translated by Google

Nå er det ytterst bemerkelsesverdig at spørsmålene knyttet til nasjonal finanspolitikk i bunn og grunn slett ikke er så ugjennomsiktige og mystiske som de ser ut ved første øyekast, ja at de i bunn og grunn er så klare og enkle at de kan forstås av enhver gjennomsnittlig forståelse, i det minste i sine store trekk.

Det krever derfor ingen store konstitusjonelle forklaringer at staten godt har de beskrevne mulighetene til å dekke sitt pengebehov, for alle vet og har erfart i sitt eget liv hva statens tjenestesuverenitet er, og alle mottar daglig papirsedlene utstedt av staten i hånden, og ingen slipper unna skatten. Det ville derfor være den mest naturlige ting i verden om staten dekket sitt pengebehov utelukkende på disse tre måtene.

For privatpersonen er imidlertid ikke disse tre veiene åpne, for han kunne verken be sin neste om arbeid eller skattetjeneste med hell, og han ville heller ikke være trygg hvis han forsøkte å trykke penger på egenhånd og bringe dem i omløp. For ham finnes det faktisk bare veien til å stifte gjeld på renter, hvis han allerede absolutt tror at han bare kan bli lykkelig med andres penger og ikke kan unngå å stifte gjeld.

Men at staten generelt sett ser det eneste riktige middelet til å akseptere rentebærende lån – altså gjeld – når den trenger penger og i dag bare bruker sine andre suverene rettigheter på en skjult måte for å inndrive pådratt gjeld fra folket, er dette betingelser man forgjeves søker en rimelig forklaring på. Det finnes riktignok ingen rimelig forklaring på det, bare det faktum at hele vår tankegang, selv i nasjonale finanspolitiske saker, er styrt eller korrumpert på en privatkapitalistisk måte. Med en slik generell forurensning av den offentlige opinionen spiller slike tilsynelatende logiske forklaringer på statens lånepolitikk som jeg har rapportert en stor, ja en helt avgjørende rolle.

Jøden har vist seg å være en mester i psykagogi selv i disse sakene. Det er i slike tilfeller alltid svært vanskelig å ikke snakke med en gang generelt om direkte korrupsjon blant de ansvarlige statsmennene, antagelsen er åpenbar, og likevel har det i de fleste tilfeller ikke vært noen korrupsjon, men bare usikkerhet i saker som gjelder finans- og kredittsystemet, kortsynthet og selvtilfredshet som har ført til at statens finansadministrasjoner sakte, men sikkert har falt inn i et lånedelirium som de hittil ikke ser noen utvei fra.

Til denne utviklingen av omstendighetene har det på en svært vesentlig måte bidratt at man først anså finansieringen av store offentlige arbeider som jernbanebygging osv., som lovet å gi inntekter gjennom lån, som ufarlig. Man bestemte seg på følgende måte: Fra inntektene fra jernbanene eller vannveiene kan rentene dekkes umiddelbart, da har vi faktisk prisingen under kontroll. Med egne ressurser kan ikke staten trekke slike store arbeider med ett slag fra statskassen, så den aksepterer heldigvis bankenes tilbudte kreditthjelp. Dette fjerner bryet for regjeringen med å godkjenne nye skatter i delstatsparlamentet, statens likvide midler blir ikke gjort krav på, og jernbanene kan lett betale rentene fra overskuddene. Lånekapitalens forførende kunst, som i seg selv ikke kan gjøre noe med penger hvis den ikke finner noen som tar dem fra den og betaler den renter i tillegg, lyktes i å gjøre svart til hvitt og gjøre staten selv til en renteoppkrever for privat kapital.

Selv den enkleste økonomiske refleksjon fra en regjering eller et parlament som er bevisst sitt ansvar, burde imidlertid ha ført til følgende: Hvis man bygger jernbaner med utenlandske penger og må betale for dem, år etter år, bare 5 % i rente, med alt som har med det å gjøre, betaler man tilbake hele beløpet én gang på 20 år, på 40 år.

Machine Translated by Google

to ganger i år, og likevel står den samme gjelden ute. Disse ekstraordinære beløpene, som overstiger mange ganger de opprinnelige investeringskostnadene, må riktignok innkreves indirekte fra folket, hele befolkningen, som må betale jernbanetransporttakstene som innkreves nøyaktig i henhold til disse rentebeløpene. En engangskunngjøring til folket om en stor jernbaneavgift er, eller ville ha vært, bedre. Da ville disse avgiftene selvfølgelig ha vært ganske trykkende i noen år, men heller ikke mye lenger, ettersom transportkostnadene og jernbanene veldig snart ville ha blitt en virkelig gjeldfri ressurs for staten som senere ville ha sikret den store årlige inntekter. Men det er den gamle historien at man heller vil kutte av hundens hale litt etter litt fordi man tror det ville være så mye mindre smertefullt for den. Naturligvis er det motsatte sant. Investeringskostnadene for et slikt nasjonalt foretak må riktignok betales av befolkningen, men hvis de utvikles på lån, kommer uunngåelig i tillegg rentene som i løpet av årene utgjør mange ganger selve gjelden. Det er derfor en ren økonomisk dumhet å finansiere slike offentlige arbeider gjennom lån. Allerede her kan vi peke på det som vil redde staten fra lånegalskapen: ingen kan forby staten, for eksempel for slike produktive foretak, å utstede kreditnotaer, statskassekreditnotaer og betale for arbeidene derved. En slik pengeskaping for staten i tilfeller der det ikke kan være snakk om inflasjon i det hele tatt, fordi det også er en ny verdi for de nye polettene, ville løse alle vanskelighetene med ett slag og frigjøre staten og folket for alltid fra den rentebærende gjelden til privatkapitalen.

Vi må gå mer i detalj inn på dette problemet et annet sted. En dyktig finansforvaltning burde kunne ordne ting slik at slike store arbeider utføres fra særskatter sammen med bruk av andre inntektskilder i staten og bare med delvis utstedelse av nye sedler. Denne muligheten ville selvfølgelig bare forekomme i betydelig grad hvis alle andre statlige utgifter, spesielt de såkalte uproduktive til administrasjon, rettspleie, utdanning osv., kunne dekkes av overskuddene i statens kommersielle foretak.

Dette kan, i lys av den nåværende hektiske underskuddsøkonomien til jernbaner, post osv., høres ut som en ironi, og likevel var vi ikke så langt fra slike muligheter, som jeg allerede viste i 1919 i min første publikasjon i *Süddeutsche Monatshefte* (februar), «Hva nå?» under overskriften «De radikale midlene». Bare statens renteforpliktelse overfor privat kapital skilte oss fra denne ideelle tilstanden for en nasjonal finansøkonomi. Den allerede gjeldende vrangforestillingen på den tiden, at staten, når den trenger penger, bare må pumpe penger inn i seg selv mot renter, har forhindret dette.

Det er klart, og alle burde ha kunnet følge mine forklaringer, at staten på ingen måte er rettet mot utenlandske penger, og dermed mot å stifte gjeld, når den ønsker å foreta seg noe, at den for eksempel kunne kreve arbeids- og lagarbeid, og at den til slutt utvilsomt ville være berettiget til å utstede statskassekredittnotater for slike mål, for å iverksette disse arbeidene med dem uten å belaste folket. En slik prosedyre ville ha den enorme fordelen at slike arbeider fra starten av ville bli frigjort fra enhver rente- og bompengeforpliktelse; arbeidene ville umiddelbart bli fri og gjeldfri statseiendom. Fra inntektene fra arbeidene kunne de utstedte statskassekupongene faktisk innløses og destrueres på kort tid; produktene fra slike arbeider, eller prisene på frakt- og persontransport, kunne reduseres ganske betydelig. Dermed kunne de største tjenestene generelt ytes hele den nasjonale økonomien, staten kunne ha oppnådd ganske betydelige inntektskilder som ville ha vært til størst nytte for hele det nasjonale samfunnet og ville også ha gjort staten selv ganske uavhengig av høyfinans. Men det burde også ha vært

Machine Translated by Google

så. For staten er herre over finanssystemet og ikke høyfinansen, det vil si at det vil være slik i fremtidens nasjonalsosialistiske stat.

Det har virkelig vært et psykoagogisk bedragerisk triks at bankene har lykkes med å ikke tillate slike åpenbare og selvinnlysende tankeprosesser som – når de først er uttrykt – ikke lenger kan motsis, og med å forvirre staten og økonomien med setningen som er sitert ovenfor og tvinge dem inn i kapitalens interesseslaveri.

Jeg vet at selv om disse tingene nå er solklare, er det fortsatt mange av leserne mine som mistror sin sunne menneskelige forståelse og rett og slett ikke ønsker å tro hvordan en slik absurditet kunne ha vært mulig, og heller vil anta: «Det kan ikke stemme, våre statsmenn kan ikke ha vært så dumme – men jeg kan bare ikke bedømme dette». Denne tilståelsen av mangel på dømmekraft med hensyn til en så åpenbar statlig inkompetanse i økonomiske politiske spørsmål står i dobbelt motsetning til den ellers lette kritikken og utbruddet av statlige tiltak, og til det faktum at det her er snakk om saker som rammer hver enkelt person hardest i lommeboken hans.

Til disse menneskene vil jeg gjerne legge igjen et annet synspunkt til overveielse, som er knyttet til metoden for kredittgodkjenning gjennom provins- eller riksparlamentet.

Slike store statsoppgaver blir riktignok grundig drøftet i parlamentene. Etter lange debatter blir kredittene endelig «godkjent». Den gjennomsnittlige statsborger tror nå at alt er i orden, og at staten, som faktisk er en så rik og mektig fyr, allerede besitter de godkjente millionene. Ganske smarte personer vil kanskje fortsatt klø seg bak øret og si til seg selv: «Det betyr nye skatter igjen». Men jeg tror jeg frimodig kan hevde at bortsett fra de innviede – som verken representantene eller ministrene trenger å tilhøre, ja kanskje bare én i det minste blir klar over at denne store kredittgodkjenningen i provins- eller riksparlamentet ikke betyr noe annet enn tillatelsen til å få denne «kreditten» lånt ut til seg selv mot renter på en annen måte. Denne «kredittgodkjenningen gjennom parlamentet» gir dermed bare den aktuelle ministeren fullmakt til å få denne kreditten mot renter i de store bankene. På denne måten blir «kredittgodkjenningen gjennom parlamentet» naturlig nok en farse, en komedie, for hele befolkningen – som i siste instans må betale for kapital og renter – var ikke i stand til også å virkelig levere «kreditten», nei, den må først skapes av stor lånekapital.

Det eneste logiske og naturlige ville faktisk være at det, i tilfelle en kredittgodkjenning gjennom parlamentet, samtidig og automatisk også ville bli godkjent av at statsbanken nå også ville utbetale eller autorisere de godkjente beløpene på grunnlag av betalingsordrer fra implementeringsmyndighetene til de berørte gründerne.

Kredittene godkjennes, for å få den nødvendige valutaen må noe gjøres; det er derfor meningsløst om – slik det nå er vanlig – først må skrives ut et lån, og deretter på en måte gis de nettopp «godkjente» kredittene en gang til av kapitalistene.

Nå kan man kanskje hevde at overskuddspenger fra staten trekkes nettopp på denne måten, og at dette må ha en gunstig innflytelse på landets generelle økonomiske situasjon, at en slik kredittforvaltning dermed vil fungere på en inflasjonsreduserende måte. Men dette er naturligvis på ingen måte tilfelle, og faktisk av grunner som ikke kan bestrides av noen bankekspert. Det kan innrømmes at en ganske mindre del av slike trekk og betalinger av slike lån betales kontant, det er her snakk om kretsen av småsparere som finner veien til banken med slike trekk, som har spart et par hundre eller tusen mark som de nå ønsker å investere i et rentebevis, i et slikt magisk papir som man bare trenger å klippe ut et stykke fra hvert år for å få utbetalt et visst beløp uten at sertifikatet blir mindre verdifullt av den grunn. Men pengene som kommer inn i banken på denne måten er ganske

Machine Translated by Google

ubetydelig. I tillegg overfører ikke bankene der slike penger settes inn på sin side disse kontantbeløpene til statskassen, men overføringen av slike trekkbeløp skjer utelukkende ved overføring eller klarering.

Men alle større uttak på slike lån utføres av kapitalistene allerede fra starten av, i bankene deres, ved overføring uten kontanter eller gjennom banktransaksjoner,
osv.

I realiteten kommer derfor ingen kontanter i statens hender, og hvis den mottar slike, må den umiddelbart gi dem bort for utførelsen av sitt arbeid. Denne antatte fordelen eksisterer derfor ikke. Tvert imot følger dette: Staten utsteder, som vi vet, såkalte sikkerhetsbevis eller obligasjoner for lånte beløp. Disse statens obligasjoner er fint, eller ikke fullt så fint, trykte papirer som inneholder et gjeldsbrev utstyrt med alle statlige garantier for de mottatte beløpene, og i tillegg de nødvendige bestemmelsene av rentebetalingsdatoer og, på sine egne kupongark, kupongene på grunnlag av hvilke staten forplikter seg til å betale kvartalsvis, halvårlig eller årlig rentene for beløpene som er angitt i kupongarket.
I tillegg til dette kupongarket er det lagt til et annet såkalt fornyelsesbevis (talon) som gir eieren rett til å motta et nytt kupongark dersom det første har utløpt etter et visst antall år.

Et slikt verdipapirsertifikat som er utstedt av staten, og som staten er ansvarlig for med hele sin formue for kapital og renter, betyr absolutt å kjøpe kapasitet i eierens hender. Eieren av slike statssertifikater kan faktisk kjøpe noe til seg selv med disse sertifikatene når som helst, enten han gir disse sertifikatene direkte som betaling, eller han først selger dem på børsen eller hos banken sin og deretter betaler kontant med provenuet.

Nå er det ingen tvil om at statens utstedelse av nye verdipapirer betyr *at det skapes ytterligere kjøpekapasitet* – om dette er riktig eller berettiget interesserer oss ikke her for øyeblikket – akkurat det samme ville skjedd hvis staten for eksempel trykket nye papirpenger. Forskjellen ville bestå i at det i ett tilfelle produseres verdipapirer som belaster staten, bortsett fra gjelden, med en *varig renteforpliktelse,* mens det ved nyutstedelse av papirpenger slett ikke kommer en renteforpliktelse i betraktning. Vi ser derfor allerede nå at den siste formen uansett ville være den gunstigste for staten og folket.

Men hvis vi nå følger metoden for slik finansiering videre, viser det seg at en direkte finansiering av store statlige arbeider med en unngåelse av låneveien avslører ytterligere store fordeler.

Vi har sett at den nåværende formen for finansiering av statlige arbeider fører til etablering av ytterligere innkjøpskapasitet, som representeres ved utstedelse av nye sikkerhetsbevis. I dette tilfellet vil og må naturligvis alle nye lånebeløp utbetales på en gang, selv om jernbanene, vannveiene osv. som skal bygges på nytt bare er i en byggefase og fortsatt ikke representerer noen reell verdi verdt å nevne.

Hvis man går over til å finansiere slike store statlige arbeider på den måten jeg foreslår, forsvinner først de enorme annonsekostnadene for lånet. Man husker kanskje hvilke enorme beløp som slukes av anbudene i avisene alene. Videre forsvinner prosentsatsene som gis til bankene og andre kredittinstitusjoner fra starten av. Selv disse er igjen millioner. Videre har man en tendens til å utstede lånene under pålydende verdi, med andre ord, for en obligasjon på 1000 mark skal bare 970 mark mer eller mindre betales av kjøperen av disse sertifikatene, og likevel mottar han hele beløpet med renter. Selv dette er tap som fra starten av

Machine Translated by Google

bli byrder for staten eller foretaket og til fordel for kapitalisten. Faktisk har man en tendens til å «dekorere» slike lån med andre tiltrekninger, som børsuttrykket sier, ved å holde i utsikt spesielle ekstra fordeler som til og med kan inkludere skattefritak. Jeg husker her gruvepremielånet som viste den mest fantastiske av slike tiltrekninger en stat noen gang har bøyd seg for. Lotteri- og spilledjevelen ble satt i lånereklamens tjeneste ved at man lovet å utbetale milliongevinster på et svært stort antall obligasjoner på 1000 mark; dessuten ble såkalte bonusutbetalinger holdt i sikte, og videre en annonsert rente på 5 % som imidlertid var sikret med klausuler, og i tillegg, i tilfelle en rekke skatter, var sparepremielånet fritatt for enhver skatt! Derfra man ønsket å skaffe de enorme beløpene for å betale disse premiene og fordelene, disse fantastiske lotterigevinstene, vurderte ingen – selv om det måtte være klart for enhver seriøs og skarpsindig mann at alle disse beløpene måtte tas ut igjen fra folkets lommer. For beløpene som ble mottatt den gang ble umiddelbart brukt til de mest presserende utgiftene. Dette er alt økonomisk-politiske forbrytelser mot folket, og man må bare undre seg over den fullendte frekkheten de er iscenesatt med.

Hvis man derfor ikke i det hele tatt velger låneveien, men direkte veien til direkte pengeproduksjon, ville alle disse harde og urettferdige byrdene på statsbudsjettet bli fjernet – man ville ikke engang trenge å skaffe *de nødvendige beløpene på en gang i nye papirpenger ,* men dette kunne skje ganske sakte, etter hvert som de nye arbeidene skrider frem. Dette ville ha den ytterligere enorme fordelen at det ikke kunne være snakk om utstedelse av udekkede penger, for nye penger vil først bli gitt når en annen betydelig del av arbeidene er fullført. Vi ville her måtte klare oss med penger som er fullt dekket av reelle verdier, altså med penger som er stabile, med penger som matches av så mange timer med utført arbeid.
Men selv denne formen for en suksessiv utstedelse av nye penger til bygging, som allerede virker mye mer gunstig, er på ingen måte det siste trinnet. For det vil slett ikke vise seg nødvendig å bringe et pengebeløp tilsvarende de nyopprettede verkene i omløp, for de nyutstedte sedlene flyter faktisk tilbake til de offentlige statskassene; de kan dermed utstedes igjen uten at nye serier må bringes i omløp. Og la oss nå gå et skritt videre, det vil si la oss erklære utstedelse av ens egne nye penger for en slik spesiell stats...
oppgaver som i seg selv fundamentalt sett slett ikke nødvendige, selv om vi godt kunne forklare tillatelsen, og spesielt klarheten, av finansieringsprosessen ved utstedelse av egne penger til bygging og ønsket å holde oss til den for visse formål.

Dette siste trinnet er *fullstendig kontantløs finansiering* av slike statlige oppgaver. Det er, som allerede vist ovenfor, feilaktig å anta at staten gjennom lånet ville komme inn i kontanter som den kunne bruke til å betale gründeren og arbeiderne ved jernbane- eller kraftverksbygging. Likevel må entreprenørene ukentlig ta ut de nødvendige beløpene fra bankene sine for å betale arbeidet sitt kontant. Bankene må på sin side dekke disse ekstraordinært store kravene til sine egne aksjer igjen fra sentralbankene eller Reichsbank, osv. Nå, i normale tider, er hele den eksisterende likviditeten allerede tilstrekkelig for den ukentlige lønnsutbetalingen til hele arbeidsstyrken, og det er fundamentalt likegyldig om for eksempel større arbeidsstyrker midlertidig konsentreres på ett sted i byggingen av det bayerske Walchensee-kraftverket, for hvis de ikke var ansatt der, ville de selv når de var fordelt på andre bedrifter måtte forvente og motta sine ukentlige lønnsutbetalinger, eller motta penger gjennom arbeidsledighetstrygd. Det betyr at det er en ganske generell statlig oppgave å ivareta det totale behovet for betalingsmidler for hele det nasjonale

Machine Translated by Google

økonomien, uansett om større arbeidsstyrker er midlertidig ansatt på ett sted for utførelse av store statlige arbeider eller ikke.

Tilveiebringelse av betalingsmidler for lønnsutbetalinger og gjennomføring av andre kontantløse overføringer til gründerne er oppgaver knyttet til betalingstransaksjoner og har ingenting som helst å gjøre årsakssammenheng med kredittsituasjonen.

Det ville derfor være det mest åpenbare og naturlige om det med kredittgodkjenningen for et stort statlig arbeid gjennom lovlig representasjon av hele befolkningen samtidig ble bundet en autorisasjon til at statsbanken, på grunnlag av disse godkjente kredittene, kan utføre de nødvendige betalingene. Det er åpenbart på vanlig måte at disse betalingene bare foretas når de forskjellige kontraktsfestede statlige myndighetene (landbruksavdelinger, gate- og elvetekniske avdelinger, jernbanekonstruksjonsseksjoner, spesialavdelinger for spesielle formål osv.) har undersøkt betalingsbeløpene som kreves av entreprenørene og, i samsvar med forskriftene og kontrakten, godkjent betaling.

Hele lånesvindelen som er slengt inn – for det er ikke annet enn den moderne formen for å lure en nasjon – er fullstendig nytteløs og bare skadelig.

Machine Translated by Google

Reichsbank-selskapet

Riksbanken er ikke, slik enhver godtroende statsborger kanskje tror, egentlig en statsbank, men et aksjeselskap. Riksbanken er dermed på ingen måte en statlig institusjon, selv om staten, frem til juni 1922, da den ble fullstendig «autonomisert» etter ententens krav, hadde visse regulatoriske rettigheter. Selv bankens tjenestemenn ble utnevnt og betalt av riket, men det rådgivende rådet besto utelukkende av representanter fra storbankverdenen og fra internasjonal jødedom – de to er den samme kretsen av mennesker.

Allerede ved grunnleggelsen i 1873 registrerte det første rådgivende rådet blant rundt 15 medlemmer følgende navn: Baron Rothschild, handelsråd Bleichröder, handelsråd Mendelssohn, Theodor Plaut, handelsråd Oppenheimer, handelsråd Warschauer og handelsråd Zwicker, handelsråd Stern, handelsråd Gelpke; altså elleve renrasede store jøder og, som dekorasjon, fire andre herrer med tyske navn.

Det var igjen et smart sjakktrekk der bankmannen som rådgiver Bismarck, Bleichröder, anbefalte den gamle rikskansleren at Riksbanken ikke skulle utvikles som en ren statsinstitusjon, fordi den dermed ikke ville kunne tilegnes av fienden i tilfelle krig på grunnlag av den internasjonalt anerkjente sikkerheten for privat eiendom, mens den som en ren statsbank ville være umiddelbart åpen for fiendens angrep.

I virkeligheten ønsket den smarte jøden, sammen med de andre store finansfolkene, naturligvis bare å få Rikets viktigste finansinstitutt inn i sin maktsfære. Herrene lyktes også med dette, og Riket ga dermed fullstendig avkall på et av de viktigste områdene for sin myntsuverenitet – retten til å utstede pengesedler.

Riksbanken har i dag en ganske spesiell posisjon i det tyske rikets finanssystem, en posisjon som selv de minst viktige personene er klare over selv i dag når det gjelder dens fryktelige konsekvenser for staten og folket.

Det må være oppgaven til en individuell undersøkelse å undersøke nøyaktig på hvilken måte de store bankene har misbrukt sin avgjørende innflytelse på Riksbanken, siden den ble grunnlagt, til sine egoistiske formål.

Så lenge Bismarck var i embetet, holdt hans statsmannssyn og respekten for ham børshyenene under kontroll; bare én gang i hele Reichsbanks historie benyttet Bismarck seg av kanslerens veto som er fastsatt i Reichsbank-loven, nemlig da han forbød aksept av russiske aksjer. I dag har Reichsbank, under vennlig press fra de internasjonale bankfolkene, som allerede nevnt i begynnelsen, blitt gjort fullstendig uavhengig. Riksregjeringen har dermed ingen ytterligere mulighet til å handle på en avgjørende måte om virksomhetens gjennomføring.

Nasjonenes renteslaveri betyr bankens og børsens herredømme. Å bryte renteslaveriet er nasjonalsosialismens desidert største oppgave.

Alt som skjer i staten og økonomien i dag – alt blir et krav om renter fra storkapital mot produktivt arbeid. Hvis en jernbane bygges, oppstår det et lån, hvis det føres krig, oppstår det krigslån, hvis naturressurser eller vannkraft utvikles, oppstår det vannkraftlån, hvis en fabrikk utvides, nye aksjer utstedes, hvis et nytt foretak grunnlegges, velges en rentekapitalistisk selskapsform som lar arbeidet og risikoen flyte til gründerne og løvens andel av profitten til finansfolkene. Hvis det ikke lenger går gjennom lån, er det mye enklere og mer ...

Machine Translated by Google

en omfattende pengetrykkingsmetode er valgt, som i inflasjonstiden i 1923, som også samler de største interessene til storkapitalen. Som i tilfellet med kong Midas i sagaen, for hvem alt han berørte ble til gull, slik blir i dag alt som skjer til rentebærende verdipapirer.

Dessverre har verdensbankfolkene en forbannet god appetitt, og verdipapirer er faktisk deres favorittmat, noe som åpenbart passer dem utmerket. Vi kan ikke regne med at de skal sulte, slik som kong Midas, for hvem, som kjent, til og med maten i munnen hans ble til gull. Tvert imot vil arbeiderne først sulte før renteherrene vil gjøre det.

De tenker heller ikke i det hele tatt på å gi opp eller myke opp regelen sin, *så denne interesseregelen må brytes.*

Nå må vi belyse et tredje aspekt som vil fullføre og avrunde bildet av den rentekapitalistiske utnyttelsen selv for lekfolk, nemlig *inflasjon.*

Machine Translated by Google

Inflasjon

Inflasjon er det klart synlige uttrykket for vår økonomiske politiske elendighet. Inflasjon påvirker alle – alle som må tjene til livets opphold – med fryktelig alvorlighetsgrad.

Men hvor kommer inflasjonen fra? På dette spørsmålet kan man høre et stort antall forklaringer som delvis er hentet fra svarerens snevre synspunkt, delvis fra ordboken med demagogiske slagord, og delvis angir faktiske delårsaker uten å likevel treffe den endelige motiverende årsaken korrekt. Når man hører disse årsakene til inflasjonen identifisert av de forskjellige partiene, er det snart ingen sosial orden og ingen yrke lenger som ikke ville blitt utpekt av noen side som årsak til inflasjon.

For de som har fulgt bokens forklaringer om renteslaveri, er svaret ikke vanskelig å finne. *Den opprinnelige skylden for inflasjon bæres av arbeidets renteforpliktelse overfor kapitalen.*

Rente – skatt – inflasjon, dermed går den logiske kjeden som starter fra
Et katastrofalt og absurd løfte om renter fra statens side tvinger frem konsekvensen av at staten må trekke ut de aksepterte renteforpliktelsene fra folket gjennom skatter; skattene, og faktisk skatter av alle slag, direkte og indirekte, avgifter, så vel som de mest kritikkverdige indirekte skattene, de av den udekkede seddelutstedelsen, og drar deretter inn inflasjonen med seg. På denne måten fortsetter det i en evig syklus, for inflasjonen betinger stadig større utgifter for staten som den, fanget i lånegalskapen, alltid tror at den bare kan dekke gjennom aksept av ny gjeld, disse nye gjeldene bærer nye interesser i seg selv, de nye interessene gjør nye skatter nødvendige, skattelovgivningen svikter gradvis fullstendig, for i tilfelle slike valutakollapser forblir alle skatteinntektene langt bak valutadevalueringen, og nå overgir staten seg uten motstand til pengetrykkeriets finansielle bolsjevisme, slik vi forferdelig har opplevd i inflasjonen i 1923.

Mine første polemiske arbeider var først og fremst viet til å avdekke disse forbindelsene. I Manifestet for å bryte renteslaveriet74 utviklet jeg i store trekk den overordnede betydningen av renteproblemet i statsbankerotten: I løsningen avslørte jeg ganske spesifikt dumheten i statslånesystemet og pekte på de utallige skattelovene som fordyret levebrødet til de brede massene, hvis produksjoner måtte brukes utelukkende til rentetjenesten. I verket den kommende skattestreiken, med den nye flommen av skattelover fra 1920 og 1921, samt riksbudsjettet for 1918, ble det avgjørende beviset gitt for at hele finansadministrasjonen til Riket og statene er fullstendig bundet til rentetjenesten for stor lånekapital. I den siste boken er imidlertid veien allerede angitt til en reversering av disse fullstendig usle omstendighetene med et ganske håndgripelig eksempel.

Det er ganske åpenbart at gjennom oversvømmelsen av en nasjonaløkonomi med papirpenger, Kjøpekraften til disse papirpengene må jevnt og trutt gå ned.

Siden penger i sin innerste natur, som vi har erkjent, er et tegn på utført arbeid, må den såkalte kvantitetsteorien om penger, i det minste i sine essensielle trekk, være

---

74 Potensiell kjøpekraft er den sparte kjøpekraften som for øyeblikket ikke tynger markedet. Til dette hører hamstrede kontanter samt den fast investerte sparekapitalen.

Effektiv kjøpekraft er den totale mengden av alle etterspørselskrav på den nasjonale økonomien som er i form av kontanter. eller i form av verdipapirer anvendes på varemarkedet og søker å omdanne seg til materielle varer.

Potensiell kjøpekraft kan når som helst omdannes til effektiv, i tilfellet med dette fenomenet snakker man om «flukten fra målet».

Machine Translated by Google

anerkjent av oss. Denne teorien lærer at mengden penger som finnes i omløp i en nasjonaløkonomi må forbli i et visst stabilt forhold hvis det ikke skal oppstå endringer i kjøpekraften. Pengene står til en viss grad i forhold til varebeholdninger, og - beregnet ut fra mengden varer - produseres et visst antall verdienheter av den vanlige valutaen, det vil si gjennomsnittsprisen på varene. Her legger jeg sterkt vekt på adjektivet 'gjennomsnittlig'. Faktisk må man gå lenger og si: det gjennomsnittlige prisnivået - altså på ingen måte mengden av de individuelle prisene - står i en viss avhengighet av mengden kjøpekraft som er tilstede totalt i landet. Men kjøpekraft er allerede et mye mer omfattende konsept enn bare mengden kontante midler. Men vi ønsker ikke å gå oss fortapt i økonomiske detaljer her, for ellers må spørsmålet om effektiv og potensiell kjøpekraft i sin effekt på prisene tas opp her. Uansett er det sikkert at for eksempel en multiplikasjon tusen ganger den sirkulerende valutaen naturligvis må føre med seg en multiplikasjon omtrent tusen ganger prisene. I virkeligheten er det ikke prisene som egentlig har steget, kjøpekraften til marken har bare sunket i omvendt forhold til multiplikasjonen av valutabeløpet.

Den grunnleggende årsaken til inflasjon er statens renteforpliktelse. Denne renteforpliktelsen gjør skatter nødvendige, for staten kan bare gi det den må utvinne i en eller annen form fra innbyggerne sine.

Denne formen for ran av innbyggerne fra statens side er, som vi har sett, trefoldig – enten gjennom direkte skatter eller i mer effektiv form gjennom indirekte skatter eller i den spesielle indirekte formen inflasjon. Den siste formen er den mest kritikkverdige, det er også den som konkursrammede stater bruker for å holde hodet over vannet – det er den mest perfekte forfalskning. Men denne siste formen er spesielt skadelig fordi spareformuen til den mest effektive og flittige delen av befolkningen derved rett og slett blir ødelagt.

Dette er et av de mest sjokkerende kapitlene i det tyske folkets tragedie. Hundretusenvis av flittige manuelle arbeidere, ansatte, tjenestemenn, medlemmer av frie yrker, leger, ingeniører osv. har hele livet, gjennom iherdig og utrettelig arbeid, spart for seg selv og sine familier, slik at de kunne nyte en omsorgsfri og uavhengig alderdom. De har samlet sparepengene sine, penny for penny og mark for mark, og hver mark betyr garantien for et minimumsunderhold for hver dag i alderdommen. Men staten, som disse uheldige menneskene har betrodd sparepengene sine til, betalte ikke på noen måte for en mark som på en eller annen måte var blitt betrodd den som sparepenger – selv ikke når disse sparte penningene den gang var blitt satt inn i skinnende gullmynter – omtrent 30 millioner papirmark75, men den benyttet seg av valutaens fall forårsaket av den selv og sa: en mark = en mark. Dermed frarøvet den alle disse mennene fruktene av deres livslange arbeid og presset dem ut i den bitreste nød. De ble så avvist av staten med patetiske og miserable almisser, privat veldedighet måtte trå til med hjelp – men nettopp denne formen var spesielt skammelig for de berørte, for fra de private hendene forble disse gavene faktiske almisser, veldedige gaver som disse uheldige menneskene måtte være takknemlige for, selv om det var snakk om organisert ran av velfortjente rettigheter. Rettigheter som, hvis de ble gjenopprettet, ikke engang ville gi nødvendig «takk» fra de ranede.

75 Papirmarken ble opprettet i august 1914 på grunn av markens fall, og forbindelsen mellom gullmarken og gull ble opphevet. Inflasjonsraten fortsatte å stige frem til november 1923, da valutaen ble stabilisert gjennom kunngjøringen om opprettelsen av en ny rentemark verdsatt til 1 billion papirmark. Rentenmarken, som trådte i kraft i 1924, ble senere samme år erstattet av riksmarken.

Machine Translated by Google

Vi har allerede i andre avsnitt pekt på det faktum at et falskt prinsipp hevnet seg fryktelig på disse stakkars menneskene – ja, idealet om kapitalpensjon. Ikke som om disse kretsene hadde fortjent denne skjebnen, tvert imot – det vil være en ærefull plikt for nasjonalstaten å kompensere disse ranede menneskene så godt som mulig. Likevel gjenstår det å håpe at denne fryktelige lærdommen likevel vil fortsette å vibrere i folks ubevissthet, og at idealet om kapitalpensjon vil synke og hjelpe det rette spareidealet – den rent tyske ideen om alderdomspleie, omsorg for kvinner og barn gjennom etableringen av et eget hjem, jord og hage osv. – til et gjennombrudd og en seier.

Den andre formen for statens ran av borgerne som er nevnt ovenfor, er den indirekte skatten. Indirekte skatt er i sine konsekvenser virkelig en sosial forbrytelse. Hensynsløst og ubarmhjertig, i en form som ingen kan unngå, rammer den den store massen av befolkningen med full alvor, mens de rike generelt knapt blir berørt av de indirekte skattene.

Direkte skatt er, dersom den graderes etter skattebetalerens økonomiske prestasjonsevne, i seg selv en rettferdig og riktig skatt. En direkte skatt er også, som en bidragsyter til staten for fellesskapsoppgaver, på ingen måte en skatt som i vesentlig grad må gjøre produksjonen dyrere, for den bør bare tas der det faktiske overskudd utover dekningen av de tilstrekkelige livsnødvendighetene er til stede. Men slik direkte skatt behandles i dag, utgjør den, i likhet med inflasjon, et rent ran og setter seg i direkte motsetning til eiendomsgarantien som er uttrykt i artikkel 153 i Weimar-grunnloven.

Oppsummert, la det nok en gang påpekes at vi her har å gjøre med en inflasjon som generelt sett fungerer som en konsekvens av statens renteforpliktelse overfor internasjonal finans. Det er her snakk om en varig blodsuging fra vår nasjons økonomiske kropp til fordel for den overnasjonale finansmakten som vår egen stat fungerer som skatteoppkrever for.

Det er her snakk om en helt spesiell form for inflasjon – den rentekapitalistiske inflasjonen.
Naturlig inflasjon oppstår når landet rammes av utilstrekkelig avling eller en epidemi, og den naturlige etterspørselen er større enn det eksisterende tilbudet. En slik inflasjon er imidlertid alltid bare av midlertidig karakter. Det neste fruktbare året fjerner nøden, og prisene går tilbake til sitt naturlige nivå.

Den rentekapitalistiske inflasjonen er imidlertid som en fortærende ild som ikke slukkes før den har fortært alle verdens skatter og gjort hele menneskeheten til renteslaver av internasjonal finans – eller før renteslaveriet er brutt.

Machine Translated by Google

Nasjonal finansreform

Etter en så grundig diagnose av sykdommen i statsfinansene våre, som i våre økonomiske systemet generelt, kan vi håpe å kunne gi de riktige reseptene for middelet.

De forskriftene og tiltakene som regulerer overgangen fra den nåværende situasjonen til den fremtidige formen, hører ikke inn under dette arbeidets omfang. For disse tiltakene gjelder den generelle retningslinjen at gjennom disse, der det er mulig, enhver forstyrrelse av det økonomiske liv må unngås. Naturligvis vil det ikke skje uten en viss alvorlighetsgrad her og der og uten midlertidige inngrep, men selv ved en nøye forberedt operasjon skjer det ikke uten et visst lite blodtap.

Vårt store, skinnende, endelige mål er å *bryte interessens trelldom.*

Det første og grunnleggende tiltaket, som følge av overgivelsen av det nasjonale finanssystemet til en privat institusjon, Reichsbank, plc., er nasjonaliseringen av Reichsbank.

Det må allerede være ganske åpenbart ut fra denne bankens omfang at en «Reichsbank» faktisk må være en institusjon i Riket, akkurat som Reichspost eller Reichscourt. Det må absolutt erklæres som en misvisende virkning av opinionen at Reichsbank, plc, får lov til å bære dette navnet.

Oppgaven til en ekte Reichsbank må tilsvarende være todelt. For det første må den sørge for finansvirksomhet i Riket, i den grad disse ikke kan ivaretas av individuelle administrative stillinger selv og direkte, slik dette faktisk er tilfelle med posten og jernbanene, og for det andre må den danne den sterke støtten for hele den nasjonale økonomien i den tillitsmessige formidlingen av betalingstransaksjoner. Dens oppgave må videre være å sørge for at det stadig er tilstrekkelig med kontanter til stede for pengetransaksjoner.

For denne rekke oppgaver må den være det utøvende organet for den nasjonale finansadministrasjonen, som må være fullstendig underlagt den. Reichsbanks tjenestemenn må være statstjenestemenn, i likhet med de andre tjenestemennene. Et rådgivende råd, som består av representanter for den store jødiske befolkningen, slik som i dag, er naturligvis fullstendig overflødig. Det er faktisk tilstrekkelig om staten utnevner en spesiell statskommissær for tilsyn med bankens økonomiske drift, som er ansvarlig for bankens økonomiske drift. Bankens oppgaver vil bli nøyaktig avgrenset av dens egen Reichsbank-lov, slik at allerede bankens økonomiske drift vil gi en garanti for at institusjonen Reichsbank kun tjener nasjonale interesser.

Men vi har nå allerede en bankinstitusjon som fullstendig tilsvarer disse kravene vi må stille til Riksbanken. Dette er den bayerske statsbanken. Den bayerske statsbanken er faktisk en ren nasjonalbank, og ingen vil kunne hevde at den ikke har oppfylt sine oppgaver som bankinstitusjon på en uangripelig måte. Dette naturligvis med det forbeholdet at den også har arbeidet i henhold til den generelle skikken i den rentekapitalistiske økonomien. Men uansett har denne banken tjent pengetransaksjonene uten å betrakte lønnsomheten for bankkapitalen som den første oppgaven. Den har dermed manifestert følgende svært bemerkelsesverdige fenomen at banken, med sin egen ekstremt lille kapital på bare 8 000 000 mark, var godt i stand til å betjene alle kravene til pengetransaksjoner og til å forvalte milliardinntekter.

Det er ikke uinteressant å si at i Børsårboken *(Salings børsårbok, en håndbok for kapitalister og aksjonærer,* for 1914/15, presentert av

Machine Translated by Google

den tyske banken), blir eksistensen av denne bayerske statsbanken (den gang fortsatt «Kongelige bayerske banken») rett og slett ignorert, selv om det fantes anledning og plass til å nevne den på side 644 i denne håndboken til denne likevel betydningsfulle statsinstitusjonen. Men en bank som ikke utelukkende tjener private kapitalistiske mål er tydeligvis, for høyfinans, ikke en bank.

Det er videre bemerkelsesverdig at det umiddelbart etter krigen og München-bolsjevismen ble gjort forsøk på å sette den bayerske statsbanken «på et bredere grunnlag», slik det herlige børsbaserte faguttrykket for den lød, for å gjøre selv denne uavhengige institusjonen tilgjengelig for å «gjøre lønnsom» privat kapital. Vårt krav har dermed en praktisk talt bevart modell i den bayerske statsbanken. Innvendingen om at det ikke er mulig å drive en bank som en statlig institusjon blir dermed tilbakevist.

For Reichsbank selv foreslo Reichsbank-loven faktisk en nasjonalisering der Riket skulle ha rett til, etter ett års varsel, for første gang 1.1.1891, deretter i perioder på ti år, enten å avskaffe Reichsbank og erverve dens eiendeler (inkludert de enormt verdifulle bygningene) mot betaling av netto formuesverdi (!) eller å erverve alle aksjene til pålydende (!!). 1. januar 1921 ville Riket dermed ha vært i stand til å rette opp en alvorlig feil i Reichslovgivningen mot det tyske folket hvis det hadde ervervet hele Reichsbanks eiendom for en bagatell av 180 millioner – det er pålydende verdi av Reichsbank-aksjene.

Völkische *Beobachter ,* som på den tiden ennå ikke var i besittelse av det nasjonalsosialistiske tyske arbeiderpartiet, som imidlertid på den tiden allerede ble ledet av menn som tilhørte de intellektuelle forløperne til nasjonalsosialismen, og ukebladet til Dr. Sch.
Pudor, *Der deutsche Finanzmann,* påpekte dette i tide – selvfølgelig som de eneste offentlige tyske avisstemmene – naturligvis uten hell.

Det er videre bemerkelsesverdig at selv om Reichsbank-aksjene er utstedt til navn, var det ikke mindre enn 2153 utlendinger som eide Reichsbank-aksjer! Hvor stor del av hele Reichsbank-kapitalen disse 2153 utlendingene (per 1913) disponerte over, fremgår dessverre ikke av Reichsbank-opplysningene. Uansett er det snakk om en svært betydelig prosentandel etter at antallet lokale aksjonærer er oppgitt til bare 16 646. Nå er det klart at når det gjelder de lokale aksjonærene, kan det ha blitt ervervet mye mindre beløp, mens det naturligvis med rette kan antas at en utlending, når han kjøper tyske Reichsbank-aksjer, ikke bare erverver ett eller to stykker, men straks en pen pakke. Dette faktum skjuler den utrolige situasjonen at ganske betydelige summer ble trukket ut i form av utbytte, selv under krigen, fra den "tyske Reichsbank" til utlandet.

Nå er profittdelingen til Reichsbank, som henter sin hovedfortjeneste fra vekseldiskontering – som vi har lært ovenfor – en svært original en. Først mottar aksjonærene et preferanseutbytte på 3 1/2 %, og fra det gjenværende overskuddet fordeles en fjerdedel til aksjonærene. Tre fjerdedeler av dette gjenværende overskuddet overføres til Riket, etter at ytterligere 10 % er overført til et reservefond. I 1913 ble 31 025 555 mark overført til Riket på denne måten. Av den grunn har Riket gitt denne bemerkelsesverdige institusjonen det såkalte seddeltrykkerprivilegiet, det vil si retten til å utstede sedler i henhold til behovet for transaksjonene. Frem til krigens utbrudd skulle Reichsbank i det minste holde klar, som dekke for disse sedlene, opptil en tredjedel gull eller sølv i tyske eller utenlandske mynter eller i barrer. Etter at selv denne begrensningen falt, var det ingen flere hindringer i veien for den ubegrensede papirpengetrykkingen. Den eneste dekningen (!) som Reichsbank hadde for papirpengene sine var de fantastiske statskassevekslene – dermed nok en gang bare en annen

Machine Translated by Google

papir, bak hvilket en konkursstat sto. Ikke rart om det, midt i slike forhold, måtte inntreffe et ustoppelig kollaps av den tyske valutaen.

Det er utvilsomt en ganske viktig statlig oppgave for en nasjonalisert bank å alltid sørge for at økonomiens krav på betalingsmidler blir fullt ut dekket; for bare hvis det ikke oppstår noen fastlåste situasjoner her, selv om de andre finansinstitusjonene kan dekke alle krav fullt ut, er det en renteutpressing på grunnlag av pengemangel – som kan føre til de største verdenskriser – ekskludert. Omvendt strømmer de utstedte pengebeløpene tilbake, selv i tider med mindre økonomisk oppdrift, til Reichsbank gjennom de utallige kanalene for offentlige pengetransaksjoner, slik at den kan trekke sedlene ut av sirkulasjonen igjen. Når det gjelder Bank of England, er det vanlig, som kjent, at en seddel som strømmer tilbake til banken ikke gis ut igjen, men byttes mot en ny, mens den gamle destrueres. Dette skjer først og fremst av hygieniske årsaker.

Nå vil spørsmålet om valutaen i fremtiden virkelig få økende betydning etter at de såkalte pengesurrogatene, som veksler og sjekker, og spesielt de kontantløse pengetransaksjonene, får økende betydning.

I en slik clearingøkonomi vil postsjekkkontorene, som allerede i dag er eksemplariske for rene pengetransaksjoner på kontantløs og rentefri basis, få ekstraordinær betydning. I dagens postsjekkkontorer skimter man kjernecellene som lett kan utvikles for et ideelt pengetransaksjonssystem under statlig tilsyn – fullstendig tilsvarende den nasjonale person- og varetransporten.

Ingen kan bestride at betalingstransaksjonene gjennom postsjekkkontorene håndteres raskere og mer pålitelig. Det spiller knapt noen rolle at kredit- og debetnotaer ikke behandles innen maksimalt 48 timer, når man derimot i dag kan oppleve at kreditnotaer for beløp som for lengst er mottatt, produseres bare 8 til 14 dager senere. Hvis bankkunden trenger penger til virksomheten sin, er han fortsatt tvunget til å kreve bankkreditt. Ved pengetransaksjoner gjennom postsjekkkontorene fjernes hele renteberegningen. Dette betyr en ganske enorm lettelse og forenkling av betalingstransaksjonen, spesielt ved årssluttfristene. Postsjekkkunden mottar 2. januar hvert år – og også hver dag på forespørsel – nøyaktig informasjon om tilstanden til kontoen sin på postsjekkkontoen.

Formidlingen av pengetransaksjonen gjennom bankene er dermed på ingen måte spesielt fordelaktig for økonomien. Den rene pengetransaksjonen gjennom bankene belaster kun produksjonen med forsyninger av alle slag, og bare og utelukkende bankene har en fordel av interessene, men aldri den som benytter seg av banken. For den rettferdige fabrikkeieren og entreprenøren er det slett ikke viktig å motta et par mark i renter for midlertidige kreditter. En rettferdig entreprenør styrer seg slik at han bare har så mye penger til rådighet i banken at han kan betale lønn og andre løpende utbetalinger derfra.

Postsjekkkontoene samsvarer fullstendig med disse kravene, og det er ikke tilfeldig at det engelske selskapet av «fabianere», «Fabian Society»76, i London, selv under krigen, sendte et memorandum til Lord Chancellor of the Exchequer med tittelen: «Hvordan betaler vi for krigen?», der de pekte på organiseringen av de tyske og østerrikske postsjekkkontoene som støtte. Fiender er alltid skarpsynte, og når de indikerer

76 Fabian Society er en demokratisk sosialistisk organisasjon som favoriserer reform fremfor revolusjon. Den ble grunnlagt i 1884, og blant de tidlige medlemmene var George Bernard Shaw, H.G. Wells, Annie Besant, Leonard og Virginia Woolf, selv om de viktigste av disse var Sidney og Beatrice Webb. Det var faktisk Sidney Webb som forfattet grunnloven til det gryende Arbeiderpartiet i 1900.

Machine Translated by Google

en institusjon for sitt eget land som eksemplarisk, så kan man være sikker på at det er noe i det.

Det samme som ble sagt om nasjonaliseringen av Riksbanken gjelder naturligvis også for nasjonaliseringen av de andre sentralbankene, for Bayerns vedkommende altså av den «bayerske sentralbanken». Den bayerske sentralbanken er likeledes et rent aksjeselskap, hvor et flertall av aksjonærene, for eksempel, ganske enkelt kan bestemme seg for å fordele bankens gullreserver, som bankens privilegium til å utstede sedler ligger på, til aksjonærene. Vi husker faktisk fortsatt at forsøk i denne retningen ble gjort av den jødiske bankmannen Schweißheimer i München. Denne gangen strandet planen på grunn av innsigelser fra den bayerske regjeringen. Den bayerske staten hadde på den tiden ervervet en sjettedel av aksjene, mens ytterligere en sjettedel var blitt ervervet av den bayerske hypothek- og diskontbanken, og de resterende to tredjedelene ble gitt ut til aksjonærene.

Det er i seg selv fullstendig uhyrlig at en stat må frykte at gullbeholdningen i sentralbanken kan bli truet av inngripen fra «aksjonærene» i denne banken. En som kjenner den jødiske standhaftigheten vet at faren for Bayerns gullbeholdning ikke på langt nær ble fjernet av det faktum at regjeringen for en gangs skyld forble standhaftig. Mot dette finnes det faktisk bare ett radikalt middel, nemlig nasjonalisering av sentralbankene. Bortsett fra den bayerske sentralbanken har vi i Tyskland også Baden Bank, den saksiske banken i Dresden og Württembergs sentralbank.

I tilfelle nasjonalisering av Riksbanken og sentralbankene, vil bankenes tjenestemenn og ansatte åpenbart bli overtatt av staten i samme kapasitet som statsansatte. Retten til å utstede sedler vil dermed utelukkende utøves av staten. En slik utstedelse av sedler kan bare skje etter en forordning fra Finansdepartementet og bare mot full dekning. Her i denne forbindelse skal den store oppgaven med å *stabilisere valutaen vår løses.* Dette er imidlertid ikke en oppgave innenfor den mindre kretsen av sentralbanker; de må bare sørge for at ingen sedler utstedes uten dekning.

For fremstilling av sedler gjelder de hittil gyldige avgjørelsene. Enhver etterligning skal straffes med den største strenghet i henhold til forskriftene i straffeloven, paragraf VIII, art. 146–152.

Aksjonærene vil bli kompensert. Ethvert krav på bankens gullbeholdninger fra aksjonærenes side vil være juridisk utelukket.

En reell stabilisering av valutaen vår er fullstendig utelukket så lenge man, på den beskrevne måten, forventer renter og toll fra det tyske folket som ikke kan dekkes i det lange løp. Det er også feil å ønske å opprettholde et radikalt middel for en stabilisering av valutaen.

Det er her ikke snakk om et spesielt problem som man kan skille fra det internasjonale problemet med renteøkonomien. Så lenge denne internasjonale røverøkonomien til den heljødiske høyfinansen fortsetter å eksistere, vil valutaene til de forskjellige nasjonene alltid forbli det velkomne objektet for spekulasjon fra høyfinansen. Videre avhenger *stabiliteten til en valuta* – altså den indre betydningen av begrepet «valuta» uttrykker – av andre faktorer, fremfor alt av aktiviteten *eller passiviteten i handelsbalansen.* Her utvides blikket vårt utover grensene til vårt fedreland, og den innenlandske økonomien inngår i gjensidige forbindelser med de nasjonale økonomiene i fremmede land.

For raskt å finne veien i dette enorme feltet av internasjonal finans, må vi likeledes igjen huske på at meningen og målet med denne internasjonale økonomien ikke er lønnsomhet for privat kapital, men å dekke behov. Alt annet er bare et tillegg, et hjelpemiddel. Den internasjonale finansøkonomien – de internasjonale betalingstransaksjonene

Machine Translated by Google

– er imidlertid i dag det som fremstår som det viktigste og som i dag faktisk spiller hovedrollen. Det er de internasjonale bankhusene som i dag faktisk styrer verden, som «dekker» statenes pengebehov, og derfor har tilegnet seg herredømmet; det er de internasjonale bankhusene som i dag kontrollerer produksjonen i gigantiske truster, jern, stål, petroleum, hermetikk, korn, fett, olje, bomull osv. De internasjonale bankhusene finansierte krigene, de store bankhusene finansierte og kontrollerte alle krigsforsyninger. De har selv ikke utført noe som produktive menn, de har heller ikke deltatt i produksjonen, og heller ikke deltatt aktivt i krigsaktivitetene; de har bare tjent penger på alt, på blod og tårer, på krigens redsler, på massenes sult, på nyrikernes sløsing, på børspublikummets spekulative raseri.

Alt dette blir gull og gullverdi for internasjonal finans. Ethvert arbeid utført av de produktive nasjonene bringer interesse til internasjonal finans. Selv her, i den internasjonale økonomien, har vi å gjøre med en fullstendig reversering av det korrekte og fornuftige forholdet mellom kapital og arbeid.

Arbeiderne jobber rimelig og tilbyr sine arbeidsprodukter på verdensmarkedet – for å bytte dem mot utenlandske arbeidsprodukter (råvarer, halvfabrikata eller ferdigfabrikkerte). En rimelig økonomi er ikke satt til å veksle utenlandsk valuta (dollar eller engelske pundsedler) mot leverte optiske instrumenter og deretter annullere disse og spekulere videre i utenlandsk valuta. I tider med sunn økonomi ville ingen fabrikkeier ha tenkt på noe slikt. Han trenger selvfølgelig inntektene til sine videre produkter, for å kunne produsere videre, betale arbeiderne sine og kjøpe nye råvarer. Det er fullstendig umulig at hele den tyske økonomien skal samle inn sine inntekter fra sin eksport av industriprodukter i form av utenlandsk valuta eller i utenlandsk valuta, for den samme tyske totale nasjonale økonomien må kjøpe sine råvarebehov i bomull til den enorme tekstilindustrien, i kobber til vår likeledes gigantiske elektriske industri, i silke, jute, tropiske frukter, den økte etterspørselen, over den innenlandske produksjonen, i mat og fôr, osv., for å nevne noen. De mottatte mengdene av utenlandske penger må derfor umiddelbart utbetales igjen. Dette er også i seg selv ganske naturlig, for i normale tider kan man ikke gjøre noe med utenlandsk valuta i sitt eget land bortsett fra å veksle dem. Slik er det også i dag. Den amerikanske arbeideren kan ikke få betalt med franske franc, og den engelske forretningsmannen får ikke betalt i butikkene sine med italienske lira. Det er heller ingen mening i å ta med valutaene til utlandet der de slett ikke kan brukes som lovlige betalingsmidler. Den lokale valutaen tjener og bør bare tjene de interne behovene til landet som utsteder valutaen. Akkurat som meningen med vareproduksjon i en nasjonal økonomi ikke ligger i å handle med penger og deretter sitte på pengene så å si og holde dem tilbake fra økonomien, er også den internasjonale økonomiske utvekslingen av varer bare fullført når import betales med eksport.

Den teoretiske idealsituasjonen ville nå være at hvert land kunne dekke og betale for sitt importbehov nøyaktig med sin eksport. Da, og bare da, kan man snakke om absolutt stabilitet i utenlandsk valuta. Nå er innsatsen til enhver oppadgående nasjonaløkonomi forståelig nok rettet mot å oppnå et eksportoverskudd over importbehovet. Bare dette indikerer økning i formue. Da snakker man om en aktiv handelsbalanse. Hvis importbehovet forblir over eksporten, må deler av den interne formuen leveres til utlandet for å balansere dette underskuddet. Men disse leveransene må, siden de faktisk ikke kan hentes fra arbeidsinntekten, igjen bare tas fra formuen. Dette skjer enten gjennom eksport av gull eller verdipapirer. Spesielt den siste "eksporten" er imidlertid ikke annet enn begynnelsen på det internasjonale interesseslaveriet. Om denne "eksporten av verdipapirer" strekker seg til

Machine Translated by Google

eksisterende interne verdipapirer eller er kamuflert i form av utenlandske "obligasjoner" er praktisk talt en likegyldighetssak for nasjonene som er berørt av det. Men siden det også i den internasjonale økonomiske tenkningen bare er lønnsomhetsgalskapen til stor lånekapital som hersker, blir all rimelig tvil om en hederlig nasjonaløkonomi tråkket ned av pressen og parlamentene, og alle nasjoners internasjonale slaveri til den internasjonale finansen som gjør denne obligasjonen sprer seg til et forferdelig omfang.

Selv her i den internasjonale økonomien manifesterer det seg de samme fenomenene som i den interne nasjonale økonomien, og de fryktelige krisene som ryster de forskjellige nasjonale økonomiene i dag er i hovedsak et resultat av denne slavebindingen av alle nasjonene i den vestlige kulturkretsen, slik vi allerede har lært ovenfor. De valutasvake landene, hvis interne økonomi er blitt for svak (Russland) eller hvis interne situasjon er blitt usikker gjennom revolusjonen (Tyskland) og hvis fortsatt gigantiske produksjonsoverskudd konfiskeres kostnadsfritt som erstatning fra fienden, har ikke lenger overskuddskjøpekraft, de kan derfor ikke lenger betale for sitt importbehov med varer, men med papirpenger som de kaster i store mengder til utlandet for å kjøpe utenlandsk valuta med dem.
Dermed skader de på lignende måte både den interne økonomien og de utenlandske økonomiene. Landene med sterk valuta, derimot, kveles nettopp av stigningen i valutakursen sin (Sveits, for eksempel). De kan ikke lenger eksportere produktene sine til de tidligere store markedene fordi produktene deres er for dyre på grunn av den høye valutakursen. Disse landene kan enkelt dekke importbehovet sitt med sin sterke valuta.
Men når de ferdige produktene er mye billigere i landene med dårlig valuta, drar handelsmennene og profitørene til landene med svak valuta og kjøper opp og raner disse landene til ulempe for begge land – ulempen for den lokale produksjonen og ulempen for forbruket i landene som kjøpes opp, der det allerede lille lagernivået av varer reduseres ytterligere av disse ville kjøpene. Dermed synker kjøpekraften til den nasjonale valutaen i landene med svak valuta igjen.

At alt, i lys av disse fullstendig opp-og-ned-vendte forholdene, ikke for lengst har kollapset, skyldes at selv over alle intrigene i internasjonal finans, seirer det gjensidige internasjonale behovet rett og slett. Bare at alt skjer i siste øyeblikk, med stønn og jamren, fordi nøkkelen – den internasjonale kapitalens interessekrav – er kastet inn i den internasjonale økonomiens verk. Eller, uttrykt i medisinske bilder: I den sunne blodomløpet i den internasjonale økonomien har det inntruffet et, først lite, men i dag allerede enormt stort, karsinom som bare har en ensidig interesse av å suge opp alt blodet i seg på bekostning av resten av kroppen og ta en transittavgift, en interesse, fra alt. Alt blodet strømmer selvfølgelig inn i hjertet, men hjertet gir også ut forurenset blod med hvert slag. Statsbanken som kun betjener den rene pengetransaksjonen, samsvarer nøyaktig med dette bildet – og til karsinomet samsvarer mest presist med aktiviteten i internasjonal finans, som også kontrollerer alle verdens penger gjennom sine kredittbanker og holder hele den internasjonale økonomien grepet i sine sugearmer og tar renter overalt. Alt dette er ikke nødvendig! Verdens nasjoner trenger ikke på noen måte overnasjonale finansmakter. Det er åpenbart nødvendig med institusjoner som internasjonalt regulerer internasjonale pengetransaksjoner i betydningen et clearingsenter eller i betydningen postsjekkkontoer. Dette kan og vil bli tatt hånd om av statlige valutakontorer.

Uansett finnes det nok måter og midler på, ganske likt hvordan det var mulig å opprette en internasjonal postunion, for å organisere selv de internasjonale betalingstransaksjonene.

Machine Translated by Google

hovedsakelig gjennom clearing, uten at den internasjonale finanssektoren tjener to eller tre ganger på alle disse enkle handelsoperasjonene og blir store og fete på bekostning av de produktive nasjonene. Detaljer er overflødige her.

Stabiliseringen av en valuta kan derfor ikke, som understreket, skilles fra de internasjonale relasjonene. Det finnes imidlertid en rekke muligheter for å fjerne feilkildene og uansvaret som ligger i manglene ved den interne administrasjonen eller i den ubegrensede manipulasjonen av seddeltrykkpressen.

De foreslåtte tiltakene ligger alle innenfor feltet av allerede testede systemer; i likhet med *nasjonaliseringen av Reichsbank og sentralbankene,* oppstår de ganske enkelt som de logiske konsekvensene av en ny posisjon for staten i forhold til dens oppgaver som beskytter av pengetransaksjonene. De representerer bare den naturlige reaksjonen på forhold som utelukkende tjente høyfinansens interesse på den høyeste bekostning av folket. Den fornuftige utvidelsen av nasjonaliseringen av Reichsbank er statens *regulering og formidling av pengetransaksjonene* i henhold til modellen for postsjekksystemet, som vil bli ytterligere utvidet og mer hensiktsmessig utviklet for dette formålet.

Alle disse tiltakene betyr riktignok allerede ganske kraftige skritt fremover, men de kunne også gjennomføres uten at den økonomiske holdningen allerede trenger å være fundamentalt forandret i henhold til det nasjonalsosialistiske prinsippet, presentert med all vekt: «Økonomiens oppgave er å dekke behovet og ikke den private kapitalens lønnsomhet».

Denne grunnleggende transformasjonen og den nye ordningen innen finans- og skattesystemet, særlig innen finansieringen av store statlige oppgaver med unngåelse av låneruten, samt de finanspolitiske tiltakene som faktisk ligger nær funksjonsområdet til sosialpolitikken, vil oppta oss i neste kapittel.

Machine Translated by Google

Nye måter

Finansiering av store offentlige arbeider.

Blant de viktigste statlige oppgavene er utførelsen av ganske store økonomiske foretak hvis utførelse overstiger kapitalressursene til private entreprenørkretser, hvis utførelse dessuten er involvert i betydelige offentlig-rettslige interesser, og hvis utførelse er basert på utnyttelse av naturressurser eller naturlige energikilder. Oppgaver der det altså gjelder utnyttelse av naturkrefter som tilhører fellesskapet, eller hvis utførelse må skje innenfor rammen av de oppgavene som i hovedsak påhviler staten, som hele transportfeltet.

Man ser at det er fullt mulig å begrense feltet ganske presist for hvilket statlig initiativ kan utvikles uten at det dermed settes grenser for det private entreprenørinitiativet eller at staten må utøve konkurranse mot det. I tillegg til dette er det faktum at utførelsen av disse store offentlige arbeidene naturlig nok nesten utelukkende er tildelt private foretak.

Vi har allerede beskrevet i detalj i de grunnleggende observasjonene på hvilken eksemplarisk måte staten har bygget opp vårt tyske transportsystem. Her og der ville det riktignok ha blitt mer rasjonelt og billig utviklet av privat virksomhet, men når det gjelder oppgaver der sikkerheten til millioner av mennesker står på spill, er det ikke så mye et spørsmål om det som om størst mulig soliditet. Nå er transportvirksomheten definitivt en ren statlig oppgave.
Pålitelighet, punktlighet, sikkerhet og ensartede tariffer for jernbane og post må være de avgjørende synspunktene for transportsystemet – og ikke – lønnsomheten til privat kapital.

Men dette spørsmålet er nært knyttet til finansieringsformen for så store offentlige oppgaver.

Vi har allerede sett det interne tullet som avsløres i det faktum at «kredittene» som godkjennes av parlamentet må «godkjennes» igjen av privat kapital, som staten deretter må ta på seg en ganske ekstraordinær byrde for gjennom løftet om renter.
Det vil ikke lenger være nødvendig her å peke generelt på de katastrofale konsekvensene av dette løftet om renter. Dette arbeidet tjener faktisk hovedsakelig til å bevise dette faktum. Likevel, la det her også nevnes spesielt hvor usedvanlig dyrere, og på hvilken utrolig måte for alle som hører disse tallene for første gang, dette løftet om renter på statslånene har gjort jernbanetariffene, for eksempel.

Kapitalkostnadene for hele nettverket av de tyske riksjernbanene, som ble bygget eller utført gjennom lån, utgjorde rundt 25 milliarder gullmark frem til 1914. Rentebetalingene for dette beløpet, med en gjennomsnittlig rente på 3 1/2 – 4 %, utgjorde rundt 800–900 millioner gullmark. Nettoinntektene, etter fradrag av kostnader til personlige (tjenestemenn og ansatte) og materielle (kull og smøremidler), utgjorde rundt 800–1100 millioner mark.

Rentebetalingene forbrukte dermed nesten hele nettoinntektene til de tyske jernbanene.
Det var alltid en misvisende påvirkning av opinionen når det med en viss stolthet ble forklart at inntektene fra post og jernbane utgjorde ryggraden i statsbudsjettet. Selvfølgelig kunne det ha vært slik, hvis bare rentebetalingene ikke hadde forbrukt hele nettoinntektene. En annen interessant parallell kan trekkes i sammenligningen, nemlig at de totale utgiftene til lønninger til alle de tyske jernbanefunksjonærene og -ansatte og til jernbanearbeiderne i anleggene og på linjen, samlet sett, utgjorde nettopp det samme som

Machine Translated by Google

mye som denne rentebelastningen på lånekapital gjorde! Med andre ord: den gigantiske hæren av tyske jernbanearbeidere opp til de høyeste stillingene med et antall ansatte på 782 731 personer har mottatt for sitt arbeid bare nøyaktig så mye inntekt som den fullstendig inaktive hånden av lånekapital har stakk i lommen.

Denne rentebetalingen til lånekapitalen bare fra jernbanene var større enn de totale utgiftene for hele vår store riksarme på den tiden! – og faktisk for alt som er knyttet til den, dermed også inkludert militært tilsyn, militær rettsadministrasjon, inkludert systemene for garnisonsadministrasjon og militærbygging, det militære utdannings- og utviklingssystemet, de tekniske instituttene, hjelpefondene og militære enkefond – og videre klær og bevæpning av troppene! Hele beløpet for hele vår hær utgjorde i 1913 – altså i det siste hele fredsåret, 775 385 300 mark. Slike sammenligningstall gir en dyp innsikt. Mens den sosialistiske og demokratiske siden stadig kjempet mot «byrden av militære våpen» i parlamentsmøtene og i pressen, finner man heller aldri et eneste ord mot slike rentebyrder – som langt overskygger alle andre utgifter – fra offentlige lån. Faktisk kunne man også ha betalt hele marinen av rentene for lånet til det generelle behovet. De samlede utgiftene for vår stolte riksmarine beløp seg i 1913 til 197 millioner. Og man bør tenke på at alle disse utgiftene kunne vært dekket uten en krone hvis ikke statsbudsjettet vårt hadde vært belastet med slike gigantiske rentebyrder.

En håndfull store lånekapitalister – de par tusen «hengerne», småsparere med eiendeler på et par tusen mark, spiller slett ingen rolle i slike offentlige lån –
dermed stuet i lommen år etter år, helt uten arbeid eller anstrengelse, beløp som vi kunne ha opprettholdt og betalt hele vår riksadministrasjon, hele vår hær og vår marine med.

Den som, i lys av slike tall, ikke tilegner seg en forståelse av den overveldende betydningen av renteproblemet generelt og av den fullstendig mislykkede nasjonale finanspolitikken med dens låneøkonomi spesielt, kan virkelig ikke hjelpes. Dessuten er tallene og tallene som gir en slik innsikt tilgjengelige for alle, de finnes i *Statistisk årbok for det tyske riket* utgitt med største samvittighet av det tidligere kongelige statistikkontor, og de finnes likeledes i *Statistisk årbok for det tyske riket,* Puttkammer og Mühlbrecht forlag, utgitt av det republikanske statistiske rikskontoret.

At slike ubalanser mellom de nødvendige utgiftene for riksadministrasjonen, hæren og marinen og statens utgifter til rentebetalinger til lånekapital blir en urettferdighet som roper til himmelen, vil imidlertid først bli helt klart når vi undersøker på hvilken måte riket nå dekker sitt monetære behov for disse rentebetalingene. Her kommer vi til toll- og skattefeltet. Jeg må her nok en gang peke på den grundige fremstillingen av denne situasjonen i min bok *Den kommende skattestreiken*, hvor jeg har fremlagt det avgjørende beviset for at den største delen av alle skatter bæres av den brede massen av den arbeidende befolkningen. Vi har dermed det faktum foran oss at staten i utgangspunktet, fullstendig ignorert mulighetene som ligger i dens økonomiske suverenitet, våger seg på låneveien for å utføre store offentlige oppgaver, det vil si pådrar seg gjeld; at den dermed ytterligere belaster budsjettet sitt på en slik måte at den må bruke alle sine nettoinntekter til rentebetalinger, og at den videre må undertrykke folket med avgifter og skatter bare for å kunne oppfylle sine renteforpliktelser. Alle essensielt nødvendige statlige oppgaver må den nå bekjempe i provins- og riksparlamentet mot den største motstand, og til slutt ser staten seg selv i rollen som en renteinnkrever for lånekapitalen, slik vi ser den i dag.

Machine Translated by Google

Veien ut har allerede blitt pekt ut for lenge siden – etter en så detaljert undersøkelse av de nåværende absurde forholdene er den åpenbar; den er at:

Staten vil finansiere alle store offentlige foretak i Riket i kraft av sin økonomiske suverenitet og etter godkjenning fra befolkningen gjennom parlamentet, med strengest mulig unngåelse av låneruter gjennom direkte tildeling av midler gjennom kontantløse overføringstransaksjoner eller gjennom utstedelse av rentefrie statsobligasjoner.

Jeg kan best forklare dette tiltaket gjennom et eksempel: utviklingen av den bayerske vannkraften.

Planene og bestrebelsene på å gjøre den enorme vannkraften som finnes i fjellelvene, i kombinasjon med de store fjellsjøene, nyttig, går tilbake til mer enn to tiår siden. Utvilsomt handlet det i tilfellet med denne vannkraften om energikilder i landet som tilhører samfunnet og som skulle tas fra det og brukes til personlig profitt. Det er derfor tydelig at mange offentlige og private juridiske interesser ble berørt ved utviklingen av slike store strukturer. Det er her snakk om et felt som utelukkende tilhører statens innflytelsessfære. Folket godkjente nå også muntlig kredittene gjennom sine representanter i desember 1920. Det hadde blitt tilstrekkelig informert, testet og omplanlagt gjentatte ganger, og man var fullstendig klar over de store økonomiske fordelene. Staten og folket hadde bestemt seg for å utnytte energikildene, og nå måtte de, med denne kredittgodkjenningen, bare ta den tilsvarende beslutningen om at beløpene som gründerne tjente, kunne utbetales direkte av statsbanken på grunnlag av de godkjente kredittene. Om dette ville skje uten kontanter, ved overføring til girotransaksjoner, gjennom kredittrådgivning til postsjekkkontoer eller kontanter er til slutt en likegyldig sak.

Det er virkelig åpenbart og klart hvis vi forestiller oss at statsbanken for slike formål ville utstede sine egne penger i samsvar med de nødvendige og godkjente kredittene. Disse vannkraftbyggeobligasjonene representerte dermed til en viss grad statsobligasjoner som ville bli utstedt til stigende vannverk som forventningskreditt under statsgaranti. Det var dermed snakk om penger som var dekket på mange måter. Dekningen besto først i det ferdige eller stigende Walchensee-arbeidet osv., og for det andre i statsgarantien om at pengene aksepteres til full verdi fra statskassen i stedet for betaling. Byggeobligasjonene ville samtidig være delvise obligasjoner på vannverket, uten at rentekrav imidlertid er knyttet til dem. Dette er imidlertid, som kjent, ikke tilfelle med andre obligasjoner som er i omløp.

Vannkraftsnotatene kunne godt angi disse spesifikasjonene for hele verdien i teksten på forlaget. For eksempel: *«Denne tusenmarksnotaten dekkes delvis av verdien av installasjonen som bygges for utnyttelse av den bayerske vannkraften. Den aksepteres i alle statskasser som betaling.»*

Hvis man ønsker å gå lenger, er det ingenting i veien for at staten lover å sørge for, etter at arbeidet er fullført, så mange kilowattimer med elektrisitet eller så mange hundre vektenheter nitrogen mot deponering av seddelen.

Ingen ville nekte å akseptere slike penger utstedt av staten som er fullstendig dekket av materielle goder, og som samtidig til en viss grad kan brukes som en rasjoneringskupong for elektrisitet. Tvert imot kan vi være sikre på at slike penger ville nyte en spesiell popularitet, for disse pengene er – stabile, nøyaktig like stabile som en dollar, eller mye bedre fordi man kan motta en ganske bestemt mengde elektrisitet eller nitrogen for dem – uavhengig av økonomiske svingninger. Det er et tegn på menneskers fullstendige trangsynthet at det i den offentlige propagandaen til forskjellige debattanter oppsto innvendingen om at – «ingen ville akseptere disse pengene».

Machine Translated by Google

Ingen har noen gang nølt, selv ikke disse debatterende herrene – med å akseptere penger som staten har utstedt. Alle har akseptert selv de mest skadede papirpengene fra Reichsbank, selv om disse pengene var rene inflasjonspenger. Og likevel aksepterte alle dem, selv når de smarte spekulantene prøvde å kvitte seg med dem så raskt som mulig mot utenlandsk valuta eller varer. Ingen har faktisk avvist engang nødvalutaen til byer og lokalsamfunn som på lignende måte var udekkede papirpenger. Og burde ikke nå en så foretrukken dekket papirpenge som byggepengene som er fullstendig dekket av materielle eiendeler, aksepteres umiddelbart? Selv de som reiser slike innvendinger mot rentefrie statlige penger på vegne av, eller i ånden av, sine herrer, tror vel ikke i bunn og grunn på det.
Det er faktisk bevist å være uomtvistelig, til tross for alle klagene fra «metalistene» som bare vil betrakte penger laget av edle metaller som penger, at «penger» er det staten erklærer å være penger – om disse pengene er laget av papir eller porselen, jern eller lær eller noe annet materiale er en fullstendig likegyldig sak. Det er ganske annerledes når det gjelder kjøpekraften til disse pengene. Der har metallistene rett i at en valuta laget av gull stort sett beholder sin bytteverdi selv når politiske uroligheter ryster staten. Denne stabiliteten skylder imidlertid ikke metallpengene laget av edle metaller sin monetære karakter, men sin karakter som en *vare,* nemlig *gull.*

Det kan ikke være noen tvil om statens berettigelse i å dekke sitt økonomiske behov for et stort arbeid på den beskrevne måten. For det første er staten suveren, det vil si at den ikke trenger å bli påvirket av noen, for den har makten, og for det andre kan et slikt tiltak tåle den strengeste kommersielle undersøkelse. Staten utsteder på en måte verdipapirer med disse kontantene på grunnlag av sin kredittverdighet. Hvorfor skulle noen ha mindre respekt for statens kredittverdighet enn for bankers kredittverdighet, spesielt når staten produserer nyttige arbeider for samfunnets velferd? Selv om man sa at staten imidlertid betaler det utførte arbeidet (gründerne og arbeiderne som er engasjert i Walchensee-arbeidet) med papir, er det riktig, for senere, etter at arbeidet er fullført, aksepterer staten dette papiret igjen som betaling for arbeidet den utfører (forsyning av elektrisitet eller nitrogen osv.). Dermed er den økonomiske syklusen fullført. Byggesedlene blir dermed nok en gang innløst fra strømforsyningen osv. fra de første årene, sedlene blir ødelagt, og et gigantisk verk av statlig organisasjonskunst er skapt i en rentefrivei som en rentefri besittelse for alle. Et verk som har tappet, uten en stor belastning for strømforbrukerne, en annen stor pengekilde for staten som igjen bringer staten nærmere det ideelle målet om en sunn nasjonal finanspolitikk – *staten uten skatter.*

I tillegg kommer det faktum at den beskrevne prosessen med utstedelse av egne byggepenger for et bestemt arbeid slett ikke nødvendiggjør utstedelse av hele det godkjente beløpet i slike byggesedler, fordi den klart største delen av utbetalingene til entreprenørene faktisk ikke skjer kontant, men kontantfritt, gjennom overføringer. Men selv om vi antar at man utsteder hele det nye byggebeløpet i nye statssedler, ville disse beløpene i sammenligning med de andre beløpene som staten i dag trenger, slett ikke være betydelige.
Samtidig som man brakk hodet i det bayerske parlamentet på grunn av kreditten på 800 millioner til den bayerske vannkraften – eller rettere sagt: ikke brakk, men bare tydde nok en gang til «lån», ble 8000 millioner godkjent i parlamentet «uten debatt i tredje behandling med henblikk på den generelle unntakstilstanden».

Her minner jeg nok en gang om betraktningene om at det i tilfelle en slik finansiering gjennom ny pengeutstedelse ikke ville oppstå noen form for inflasjon, at på den annen side utstedelse av rentebærende obligasjoner i byggeperioden uansett betyr en viss

Machine Translated by Google

inflasjon siden renter allerede må være betalt selv om det ennå ikke utføres noe produktivt arbeid av verket.

Den nasjonaløkonomiske balansen mellom penger og materielle goder, i kvantitetsteoriens forstand, påvirkes imidlertid ikke på noen måte, for mot økningen av betalingsmidler på pengesiden står det en nøyaktig større økning i varer. Hvis de utstedte pengene senere, gjennom inntektene fra slike verk, igjen tas ut og ødelegges, forbedres den nasjonaløkonomiske balansen naturligvis til fordel for nasjonalformuen i henhold til den totale verdien av slike nye verk.

Selv her skal det påpekes hvor strengt renten påvirker kostnadene for produktene til slike verk. Oskar Pöbing77 har i en detaljert undersøkelse av dette spørsmålet fastslått at produksjonskostnadene for en kilowattime blir dyrere gjennom at lånene belastes med renter på det enorme beløpet på 500 % (!). Nå kommer elektrisiteten fra våre bayerske vannkraftverk fem ganger dyrere til oss fordi vi nok en gang har tydd til låneveien som ligger "nærmest for hånden". Selv her er det passende å forestille seg at alle materielle og personlige utgifter til drift og vedlikehold av de store bayerske elektrisitetsverkene og kontorene mellom byområdene – altså alle lønninger for alle personer som er sysselsatt i disse verkene – slusevakter, maskinister, arbeidere, arbeidere, tilsynspersonell og videre hele det tekniske og kommersielle administrative apparatet opp til direktørene til sammen, år etter år, bare tar ut en femtedel av de beløpene som de – så flinke – lånekapitalistene tar ut år etter år, uten anstrengelse eller arbeid – som renter.

Renter fortærer alt, renter gjør alt dyrere. Bare lånekapital har fordelen, befolkningen har skaden. Befolkningen som bygger verkene med egen kraft har skaden; for hvem bygger da de bayerske verkene? – ja, bayerske ingeniører, bayerske arbeidere, bayerske formenn og entreprenører; bayerske fabrikker leverer mesteparten av maskiner og utstyr – og for det som ikke produseres i Bayern selv, må bayersk korn eller kveg gis, dermed må bayersk arbeid igjen gis i bytte – bare at det bayerske folket ikke stiller med penger til byggingen (tydeligvis!), og derfor trenger de storkapitalistene fra New York og London, Paris og Berlin. Det bayerske folket må låne fra alle verdens land og belaste vannkraften sin med en rentebetaling som gjør elektrisiteten 500 % dyrere!

Er ikke dette galskap? Er ikke dette en økonomisk forbrytelse? Av de menneskene som ikke har gjort annet enn å en gang sette pennen i bevegelse og skrive ut en sjekk eller beordret bankmannen sin til å signere det bayerske vannkraftlånet, mottar disse, år etter år, renter betalt av det bayerske folket.

Ikke bare det, men vannverket er dermed ikke lenger en fri eiendom for det bayerske folket, men de er pantsatt til kapitalistene. Spesielt morsomt er videre situasjonen at de store kapitalistene naturligvis ikke ville låne ut «sine gode penger» til en stat som i seg selv ikke er «god» for kapital og interesser, som derfor fortsatt nyter så mye kreditt at man kan
pumpe 800 millioner inn i det. Og faktisk inneholdt anbudene på vannkraftobligasjonene garantien som er så forlokkende og betryggende for kapitalistene «at den bayerske staten med hele sin rikdom garanterer for kapital og interesser – (!)»

77 Oskar Pöbing (1882–1956) var en bayersk maskiningeniør som arbeidet ved det tekniske universitetet i München. Han var forfatter av studier som *Die Wasserkräfte Bayerns* (1919) og *Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen* (1922).

Machine Translated by Google

Pengesekk, hva mer vil du ha! Så her innrømmer den bayerske staten ganske uttrykkelig at den er verdt så mye at man kunne låne den 800 millioner til vannkraftverket i Walchensee og Midt-Isar, men – den kan ikke bruke sin økonomiske suverenitet og finansiere disse verkene gjennom sin egen myndighet. Hvorfor?? Fordi den er for dypt forankret i låne- og rentegalskapen, fordi dens ansvarlige statsmenn ikke har så mye tenkeevne og ansvarsfølelse at de tør å dømme disse enkle og klare planene for en interesse.
fri finansiering av seg selv; de henvender seg derfor til profesjonelle bankeksperter. Dette er akkurat som om en tærende skulle spørre sine tuberkulosebasiller om de syntes det var riktig at han dro til Davos eller til Engadin78 for å bli kvitt sykdommen sin, og disse forsikret ham: «Nei, bare ikke gjør dette, reisen kan skade deg, kanskje det kan skje en jernbaneulykke, bli heller hjemme i huset ditt, i ditt vanlige miljø. I din tilstand bør du ikke gjøre noen eksperimenter! osv.» Ved å følge dette rådet som er helt riktig fra tuberkulosebasillenes synspunkt, gjør forbruket naturlig en rivende fremgang, basillene formerer seg fantastisk. Akkurat slik er det i vårt tilfelle av finans- og renteøkonomien.

Dette å få råd fra sine egne motstandere er ekstremt karakteristisk for de intetanende tyskerne. Hvis en mann dukker opp som elsker sitt folk lidenskapelig og gir dem ditt og datt og varsler de ansvarlige mennene om den eller den kjeltringen, kan man vedde ti mot én på at de berørte ville løpe til kjeltringen og spørre ham ganske naivt: «Si meg, den og den har fortalt meg at du er en kjeltring, vær så snill å si meg om det er riktig!» Og hvis den andre deretter forklarer ham med verdens ærligste ansikt: «Men hva synes du da – jeg er en kjeltring! – tvert imot, jeg er din beste venn, jeg har alltid hjulpet deg ut av våre økonomiske vanskeligheter», da er den troløse spørreren ganske fornøyd – han har gjort nok, og han er spesielt glad for at han ikke trenger å anstrenge hjernen sin. Den brysomme folkevennen anser han imidlertid generelt ikke for å være svaret sitt verdig – og ting sitter ytterligere fast i den rentekapitalistiske lånepolitikkens spor inntil den siste delen av gratis nasjonalformue er pantsatt til finansmaktene og hele nasjonen bare betaler renter til den internasjonale finansverdenen.

Avslutningsvis må vi, nettopp i denne sammenhengen, videre peke på det faktum at den bayerske staten – da det ikke på noen måte var snakk om en så viktig statsoppgave som utviklingen av den bayerske vannkraften er, det vil si da det gjaldt å bøte på novemberregjeringens pengekrise – var svært rask med å utstede rundt 130 millioner statsobligasjoner fra den bayerske statsbanken fra den bayerske statsbanken. Dette skjedde fullstendig udekket – og alle tok imot disse bayerske sedlene like villig som sedlene fra Reichsbank, og alle kunne kjøpe seg like mye brød for de bayerske kupongene som for Reichsbank-sedlene. Det trengte faktisk ikke engang å være hele den bayerske staten, det var nok om ordføreren i provinshovedstaden München og noen byledere fikk navnene sine trykt på slike fargerike papirbiter, og selv disse nødpengene sirkulerte, alle tok dem og alle ga dem ut akkurat som Reichsbanks papirbiter, og disse nødpengene i seg selv oppfylte oppgaven til enhver penge – å være et hjelpemiddel for vareutveksling – på en uangripelig måte.

Bare ett kontor ble ekstremt ubehagelig påvirket av disse kunstige delene av provinsene og kommunene – høyfinansen – og de tvang frem en rikslov i oktober 1921 som strengt forbød provinsene og kommunene å utstede

[78] Davos i Sveits har siden midten av 1700 -tallet vært kjent som et medisinsk feriested for de som lider av lungesykdommer. Engadin er en dal i de sveitsiske alpene.

Machine Translated by Google

nødpenger lenger. *Denne loven var i sin effekt en klar lov for beskyttelse av jødene, som i 1922 skulle bli etterfulgt av «loven for beskyttelse av republikken».*

Jeg kan godt forestille meg den plutselige frykten den internasjonale finansverdenen opplevde da de innså at i rentefrie penger, selv i den ufarlige formen for nødpenger, holdt folket i hånden et våpen – naturligvis uten at folket visste dette – som med ett slag kunne rive i stykker det gylne nettverket som var etablert med løgner og bedrag gjennom århundrelangt undergrunns- og forfalskningsarbeid, og frigjøre folkene fra deres renteslaveri.

Allerede på den tiden, i tilfellet med utstedelsen av de bayerske statspengene, krevde Reichsbank svært snart at disse pengene måtte tas ut igjen, noe som også skjedde på en lydig måte i løpet av 1921. Årsaken: disse pengene brakte høye finansieringsrenter uten renter slik Reichsbanks penger gjør gjennom den indirekte ruten til rikets statsobligasjoner.

I den nasjonalsosialistiske staten vil alle store statlige oppgaver i fremtiden bli finansiert og organisert på den beskrevne måten, med en fullstendig unngåelse av låneruten. Vi vil naturligvis bare velge den indirekte veien med rentefrie byggepenger generelt hvis de nødvendige midlene ikke kan skaffes fra overskuddene til andre statlige foretak eller fra spesielle avgifter for slike spesielle formål. Uansett vet vi at denne formen for finansiering åpner helt uante og enorme muligheter for å utnytte landets naturressurser, forbedre transportveiene osv.

Enhver nasjon er så rik som den er i stand til å organisere arbeid.79

79 Dette gjenspeiles i Hitlers tale til Riksdagen 30. januar 1939, der han erklærte: «Under tvang av ... behov har vi først og fremst lært å ta fullt hensyn til en nasjons viktigste kapital, nemlig dens arbeidsevne.» (sitert i R de Roussy de Sales (red.) *Adolf Hitler: Min nye orden,* London: Angus og Robertson, 1942, s. 457f.).

Machine Translated by Google

Den sosiale konstruksjons- og økonomiske banken

I logisk sammenheng med forrige kapittel står opprettelsen av en sosial bygge- og økonomisk bank som har til oppgave å utstede rentefrie byggepenger spesielt til bygging av boliger. Denne sosial bygge- og økonomiske banken bør selvsagt ikke drives som en statlig institusjon, men som et offentligrettslig selskap. Logisk sett bør diskusjonen om den derfor komme etter representasjonen av det nasjonalsosialistiske skattesystemet, men siden denne sosial bygge- og økonomiske banken ikke er noe annet enn den rentefrie finansieringen overført til den private økonomiens forhold og spesielt til boligbyggingssystemet – dermed en gren av økonomien av den mest universelle betydning –, er det kanskje berettiget å plassere den først.

Hvorfor en slik byggebank ikke bør drives som et rent statlig foretak, skyldes det faktum at et slikt offentlig lovfestet finansinstitutt må være friere manøvrerbart enn et statlig foretak kan være. Det ville ikke være så stor grunn om det bare dreide seg om ren boligbygging, men det vil være mange tilfeller der det dreier seg om oppgaver av største betydning som indirekte påvirker allmennhetens interesse, og da bør og må banken, som faktisk er ansvarlig i sin ledelse overfor staten for sin forvaltning, ha fritt spillerom til å utstede også rentefri kreditt etter en grundig undersøkelse av alle forhold.

En slik beslutningsfrihet er imidlertid ikke mulig i rent statlige virksomheter. Derfor må dette overlates til privat initiativ.

Som illustrasjon kan det presenteres her en skisse av en slik lov som ble vedtatt i 1922 for Bayern:

Lov om utvikling av en bayersk sosialkonstruksjons- og økonomisk bank.

Art. I

En nasjonal bayersk sosialkonstruksjons- og økonomisk bank (BWB) skal opprettes.

BWB har som oppgave å økonomisk støtte statlige foretak eller nasjonalt økonomisk verdifulle foretak tilhørende privatpersoner (enten det er enkeltpersoner eller foreninger) som tjener landets utvikling eller er gunstige for den generelle velferden.

Art. 2

BWB er et offentligrettslig selskap. De mer detaljerte forskriftene angående dets organisering, administrasjon og aktivitet samt dets ledelse vil bli bestemt av hele departementet.

Art. 3

BWB gis tillatelse til å utstede rentefrie statsobligasjoner med dekning av materielle eiendeler til et beløp på opptil 50 millioner gullmark.

Utstedelsen kan bare skje på en slik juridisk måte at beløpet av de pengebeløpene som til enhver tid utstedes og er i omløp, er dekket av vesentlige verdipapirer av minst samme verdi (rentefrie pantelån, sikkerhetsbrev, pantsettelser osv.), og tilbakebetalingen eller tilbakebetalingen av statsobligasjonene er sikret av inntektene til foretakene eller institusjonene som skal utvikles innen en passende tidsfrist, maksimalt 50 år.

Art. 4

Summen av pantsettelser og verdipapirer knyttet til BWBs utstedte statsobligasjoner utgjør dekningsforeningen til BWB.

Machine Translated by Google

Juridiske transaksjoner av noe slag som forstyrrer eller skader et verdipapir eller en eiendomsdekning som tilhører forsikringsforeningen er ugyldige.

Enhver form for endringer i eiendom eller besittelse av gjenstander eller rettigheter som er underlagt dekningsorganisasjonen, påvirker ikke sikkerhetenes eksistens og forblir knyttet til gjenstanden selv for den nye kjøperen; rettsforgjengeren er fritatt for personlig ansvar bare når BWB samtykker i endringen av skyldnerens person. Motstridende avtaler er ugyldige…

Art. 5

Alle bestanddeler og rettigheter til dekningsorganisasjonen til BWB er registrert i dette offentlige registeret; prinsippene og de juridiske konsekvensene gjelder for denne boken på samme måte som for registre; registeret har offentlig tillit og presumsjon om rettighet i seg selv.

Tilgang til registeret eller relevante deler av det skal gis til alle som kan dokumentere en rettslig interesse i tilgangen.

Balanselignende oppsummeringer skal publiseres årlig over det totale beløpet av de utstedte statsobligasjonene, samt det totale beløpet av verdipapirer som skyldes BWB for disse, samt tillegg og fradrag, og over vellykkede tilbakebetalinger og innfrielser av statsobligasjoner.

Artikkel 6

BWBs statssedler er lovlig valuta. Alle må akseptere dem til full kurs av deres pålydende verdi mot valutakursen for statens andre lovlige valutaer.
Dersom en kreditor nekter å akseptere statsobligasjoner fra BWB i stedet for betaling til ovennevnte minimumskurs, er debitor, i den grad han faktisk har tilbudt betalingen i statsobligasjoner, fritatt for gjeld på dette beløpet.

BWB utsteder statsobligasjoner rentefritt og avtaler i en kontrakt de generelle og spesielle vilkårene for de gjensidige juridiske vilkårene angående emisjonsperioder og -renter, verdipapirer og pantelån som skal betales av debitor, samt tilbakebetalinger og andre relevante juridiske vilkår. En kopi av disse kontraktene skal gjøres tilgjengelig for alle som et tillegg til registreringene i dekningsforeningens register.

BWB har rett til å fastsette tillegg eller gebyrer for administrasjonskostnader ved låneopptak og for årlig innkreving, eller til å fastsette tilsvarende premier eller rabatter til enhver tid på en ensartet offentlig måte.

Det er tillatt å utstede eller notere en høyere kurs enn minimumskursen fastsatt i art. 1.

Tilbakebetalingene kan kun gjøres i statsobligasjoner av samme type som de som er utstedt.

Artikkel 7

BWBs virksomhet, i den grad den omfatter overholdelse av forskriftene i denne loven, er underlagt kontroll og tilsyn av et offentlig tilsynsråd bestående av finansministeren eller en representant utnevnt av ham, innenriksministeren eller en representant utnevnt av ham, justisministeren eller en representant utnevnt av ham og tre personer som skal velges fra parlamentet for en periode på to år.

Machine Translated by Google

Art.8

Straffebestemmelse: Fengselsstraff for forsettlig skade på verdipapirene til dekningsforeningen, samt for kommersiell eller sedvanlig, særlig børsbasert, sabotasje av byggepengesedler eller kursverdien av disse, eller for forsøk på dette. I tillegg høye bøter for dette, selv for juridiske personer.

I de «utøvende forholdene» ble det deretter gitt presise forskrifter om sammensetningen av styret og det rådgivende utvalget, som representanter for departementene, parlamentet og byggmesterne tilhører. Oppgaven til et slikt rådgivende utvalg er å kontrollere den lovlige bruken av byggelånene, undersøke tilbakebetalingene, videre verifisere pantelånene, godkjenne grunnlaget for pantsettelsen med rentefrie byggelån, osv.

De ytterligere vilkårene regulerte deretter tilbakebetaling og klarering, aksjeposteringer på den utstedte serien av byggesedler og på verdipapirene som var registrert for den, og videre flere forskrifter på de godkjente byggeplanene, osv. På den tiden var insentivet til etableringen av en slik sosial bank gitt av det enorme boligbehovet og omstendighetene om at riket og provinsene ikke på noen måte kunne kontrollere nøden på en effektiv måte. De berørte institusjonene for boligkontorer kunne selvfølgelig frigjøre boarealer her og der – men de kunne ikke bygge noen nye boliger. Nybyggvirksomheten led av mangel på materialer, fremfor alt av det faktum at byggingen av nye hus, med den eksisterende nødkontrollen av husleie, var absolutt "ulønnsom" for privat kapital.

Tilskuddene som ble gitt av Riket og provinsene for å dekke de såkalte tapte byggeutgiftene var langt fra tilstrekkelige i den fremadskridende valutadevalueringen.
Selv de individuelle boligbyggingene som ble påbegynt her og der, kunne ikke fjerne den generelle bolignøden. Selv det å skape billige boliglån var umulig fordi, med de fastsatte leieprisene på den tiden, utelukket selv de billigste byggepengene en rente på 4 %.

Det skjer derfor at, som allerede antydet i de grunnleggende observasjonene, *til tross for det største behovet – på grunn av utilstrekkelig lønnsomhet – er behovet rett og slett ikke dekket.*

Hvis man lykkes med å fjerne de årlig tilbakevendende rentebyrdene, hvis man sørger for å stille rentefrie midler til rådighet for de som trenger bolig, er en storslått stimulering av boligmarkedet mulig. Dermed ville imidlertid ikke bare det fryktelige boligbehovet med alle dets sosiale og helsemessige skader bli fjernet, men også det indre markedet ville bli stimulert på en ekstraordinær måte fordi alle de utallige tilleggsfagene, låsesmeder, snekkere, taktekkere, rørleggere, glassmestere, installatører, keramikere, gulvleggere og flisleggere, malere og gipsere er avhengige av det, de finner da på sin side arbeid og brød og styrkes i sin kjøpekraft.

Dette betyr imidlertid at det tilbys i den rentefrie byggefinansieringen.

Disse byggesedlene er utstedt av «Sosial bygge- og økonomibank».
Leverandørene og entreprenørene får betalt for byggingen med disse pengene. Bygningseieren betaler tilbake de mottatte rentefrie pengene i passende avdrag innen en periode på 30–50 år, avhengig av konstruksjonens karakter og holdbarhet. Byggeobligasjonene er forskjellige fra Rikets eller provinsens penger på omtrent samme måte som Riksbank-obligasjonene var forskjellige fra låneobligasjonene fra statsobligasjonene. Disse byggeobligasjonene finner, som allerede nevnt, sin fulle materielle dekning i det faktum at det samtidig oppstår, til byggebankens kreditt, tilsvarende i beløp som de utstedte obligasjonene, nye materielle eiendeler (hus)

Machine Translated by Google

som er rettslig sikret gjennom tinglysing av rentefrie boliglån til samme beløp.

Praktisk sett vil heller ikke den fulle verdien av de nye bygningene bli oppgitt i byggenotatene, men bare de faktiske byggeutgiftene. Tomten må derfor stilles til rådighet i det minste av byggmesterne, byggeselskapene eller lokalsamfunnene, og utover dette må minst 10–30 % av bygningsverdien produseres av de som trenger bolig, hvorav 5 % skal beholdes der for å dekke administrasjonskostnadene til byggebanken.

Tilbakebetalingen skjer deretter uten ytterligere renteberegning. På denne måten vokser huseiernes frie eiendom fra år til år i husene deres, og det samme gjelder verdiene som beholdes i det totale sameiet som dekning for de utstedte byggesedlene.
Dermed reduseres mengden byggesedler i omløp i henhold til de foretatte tilbakebetalingene.

Den juridiske karakteren av disse byggepengene er ikke noe annet enn utstedelse av en obligasjon. Debitor for denne obligasjonen er byggebanken. Kreditor for en obligasjon er den nåværende eieren av denne obligasjonen.

Ingen kan forbys å utstede obligasjoner, det er alltid bare et spørsmål om de ytre omstendighetene, om obligasjonene som noen utsteder aksepteres generelt som betaling. Som nevnt mange ganger før, er byggeobligasjonene alltid og under enhver tenkelig økonomisk og politisk tilstand fullt dekket av de materielle eiendelene mot disse. Det kan derfor ikke være snakk om at banken kan komme i vanskeligheter når som helst.

Den universelle aksepten er imidlertid garantert i det øyeblikket staten forplikter seg til å påta seg garantien for den tidsbegrensede innfrielsen av byggeobligasjonene, og i løpet av obligasjonenes varighet, å akseptere obligasjonene i sine registre som betaling eller når de erklæres som lovlige betalingsmidler.

En slik aksept av garantien betyr nå ikke i praksis den minste byrde for staten; tvert imot. I dag må staten faktisk bruke og betale renter på, og deretter få tilbake gjennom generelle skatter, utallige millioner årlig for tilskuddene den har godkjent for tapte byggeutgifter. Dette blir da fullstendig kansellert.

Tilskuddene som nå gis av staten er dermed egentlig tapte penger som må hentes inn av samfunnet, og som går til noen heldige mennesker som faktisk klarte å få tak i slike tilskudd.

Selv når en forsinket betaler blant mottakerne av rentefrie byggelån faktisk på et tidspunkt ikke kan oppfylle sine forpliktelser, spiller dette ingen rolle i forhold til de enorme besparelsene som statsbudsjettet gir, fordi det på denne måten heller ikke trenger å ofre noe som er helt tapt.

Siden det er snakk om en oppgave av stor samfunnsmessig betydning, er det berettiget å etablere en uavhengig offentlig juridisk selskap som instrument og bærer av dens utførelse.

På denne måten vil denne institusjonen bli fjernet fra sfæren til de private økonomiske samfunnsformene som naturlig nok er knyttet til personlig profitt og berikelsesintensjoner i folkets øyne. På den annen side vil institusjonen bli fjernet fra domenet til den rene statsbedriften, som det likeledes, ikke helt uten urettferdighet, finnes en viss aversjon mot i alle økonomiske spørsmål blant offentligheten.

I implementeringsforskriftene skal alt som i bunn og grunn er uunnværlig for offentligheten og for sikkerheten til bankens forretningsdrift.

Machine Translated by Google

Det foreslåtte rådgivende rådet kan gjøre sin innflytelse merkbar utover dette. Selve rådgivende rådet er igjen en refleksjon av alle berørte interessegrupper.

Etableringen av en byggebank som et offentlig juridisk aksjeselskap har også den hyggelige bivirkningen at hele komplekset av formuesverdier som skapes på denne måten ikke fremstår som statens eiendom, men som eiendommen til en uavhengig juridisk enhet, som er byggebanken.

Den juridiske konstruksjonen eller den juridiske karakteren til denne byggebanken er dermed følgende: Byggebanken er en juridisk enhet i kraft av at den er anerkjent eller etablert som et offentlig juridisk selskap; denne byggebanken består ikke i det hele tatt av individuelle medlemmer; den er i seg selv bærer av rettighetene og pliktene som utvikles fra dens virksomhet. Den er imidlertid heller ikke en offisiell og ikke en statlig institusjon, ikke et medlem av en statlig organisering.

Opprettelsen av en slik juridisk form er riktignok ikke noe vanlig og tradisjonelt, men likevel noe som allerede er forutsatt i loven. Nåtidens forhold krever imidlertid tilsvarende institusjoner av moderne art. Heri ligger nettopp hensikten når noe slikt etableres: at man på en viss måte går utover det tradisjonelle for å tilpasse seg tidens krav.

Hvordan virksomhetene drives, forklares best med et enkelt eksempel: Byggebanken gjør på forhånd kjent med de grunnleggende forholdene og forutsetningene som må oppfylles dersom en forespørsel om godkjenning av byggebankmidler skal vurderes.
Søkeren sender sin søknad med nødvendige dokumenter til byggebanken, og i bekreftende tilfeller inngår han en kontrakt med de som trenger bolig (huseiere).

I denne kontrakten skal først og fremst alt som byggebankforordningen og implementeringsforskriftene foreskriver, dermed forpliktelsen til å bruke byggepengene kun til bygging av bygningen, forpliktelsen til pantelån og tilbakebetalingsforpliktelser, fastsettes imidlertid i denne kontrakten. Det må spesielt fastslås at den som trenger bolig ikke er berettiget til å selge eiendommen på nytt, noe som dessuten allerede er fremhevet i praksis i pantelånsordren. Vilkårene for arvskifte og for mislighold av betaling skal reguleres tilsvarende med ett eller flere tilbakebetalingsavdrag.

(Detaljer fremkommer av sakens natur.)

Fordi alle leveringsfirmaer og alle arbeidere kun får betalt i byggepengesedler som byggebanken selv produserer, kommer byggepengesedler i omløp for første gang under alle omstendigheter bare i den grad tilsvarende i betalinger tilfaller eiendommen. Fra arbeiderne og leverandørene når byggepengesedlene publikum; i vederlag for eksisterende sikkerheter og spesielt fordi staten påtar seg garantien for byggepengesedlene og statskassen aksepterer byggepengesedlene som betaling, vil publikum akseptere byggepengesedlene som alle andre penger. Så det er opp til huseieren hvordan han oppfyller sin forpliktelse overfor byggebanken om å årlig tilbakebetale 2 % av de lånte beløpene i byggepengesedler. Med andre ord må bygningseieren og pantelåneren til byggebanken hvert år produsere 2 % i byggepengesedler fra beløpene som finnes i omløp. I praksis vil det skje at pantelånerne vil samle inn byggepengesedler som faktisk sirkulerer sammen med de lokale pengene før utløpsdatoen for deres tilbakebetalingsavgifter og dermed oppfylle sin betaling.

Machine Translated by Google

forpliktelse. Et spesielt egnet sted å få tak i byggepenger vil være byggeplasser som er i drift til enhver tid.

Hvis man, for å få en idé, antar at det i løpet av et år utstedes byggepengesedler i München for 10 millioner, vil 200 000 gullmark årlig returneres til byggebanken; dermed vil hele 10 millionene etter maksimalt 50 år være returnert og innkrevd av byggebanken, og etter maksimalt 50 år er husene som er bygget fra den dermed tilbakebetalt og blir gjeldfri eiendom for sine eiere. Hele betalingen har skjedd uten at en krone er betalt unyttig i renter; betalingen skjer videre ikke annet enn ved å opprette byggebanken, bundet av statsgarantien.

Den sosiale handlingen består i at staten har produsert verdien av husene absolutt fra ingenting, at den skapte en inntekt for tusenvis av arbeidere og forretningsmenn gjennom byggingen av hele denne bygningen. Hvis man antar at det er snakk om tusenvis av individuelle hus, blir tusenvis av jordløse dermed forvandlet til godseiere.

Ulike innvendinger og forbehold vil bli fremmet, hvorav de viktigste kan foreslås:

1. Innvendingen om inflasjon. Denne innvendingen er like kortsiktig som den er irrelevant; som allerede forklart i tidligere avsnitt, kan inflasjon bare oppstå der det utstedes udekkede penger. Her står den materielle dekningen mot byggepengesedlene; det er derfor ubetydelig om selv betydelige mengder byggepengesedler kommer i omløp.

2. Innvendingen om at denne saken er ny og uprøvd. Denne innvendingen er ikke anvendelig, og saken er kanskje ny for Tyskland. Andre steder er man vant til slike rentefrie gjeldsbrev dekket av materielle eiendeler. Det typiske eksemplet på dette er den engelske warranten som ble introdusert for hundre år siden og fortsatt er bevart. Warranten er en ordre som gir eieren rett til en viss mengde råjern lagret i et bestemt sentrallager. Disse warrantsedlene brukes som valuta; kjøpekraften til warranten har bare de svingningene som råjernprisen er utsatt for på verdensmarkedet.

Hvis vi for eksempel hadde hatt slike tegningsretter i Tyskland, ville disse ha vært helt uavhengige av de tyske valutaene og deres svingninger. Verdien av disse tegningsrettene var relatert til råjernprisen, og verdien av disse prisene ble igjen automatisk regulert i forhold til valutaen.

I arrestordren finner vi et viktig eksempel på den populære naturen til dette rentefrie gjeldsbeviset og gjeldsordren dekket av en vesentlig eiendel.

I den grad betydelige og nasjonalt økonomisk viktige oppføringer av nye bygninger må realiseres, er det avgjørende å bygge hele kolonier i serie.

Det ville være et mangelfullt synspunkt om man bare ønsket å bygge enkelthus eller rekkehus når personen som leter etter et hus selv ønsker å bli eier.
Skaden som må bøtes på er bolignøden. Det handler altså ikke hovedsakelig om boligbygging, men først og fremst om å skape boligmuligheter. Dette behovet vil også bli bøtelagt ved at kommersiell bygging av utleieleiligheter fremmes. Ingenting hindrer derfor en utleieboligseier av gammel stil i å motta byggesedler for bygging av et nytt utleiehus. Nettopp i slike tilfeller vil det være mulig å kreve kontant en større forskuddsbetaling enn bare 10 % av hele bygningen.

Machine Translated by Google

verdi; mange av disse menneskene er klare og i stand til å bruke betydelige pengesummer fra egne midler til boligbygging hvis de mottar et tilsvarende resterende eller delvis beløp rentefritt fra byggebanken som tilskudd. Nettopp den rentefrie naturen til byggebankpengene gjør det mulig å ta hensyn til dette aspektet ved gjenopplivingen av byggemarkedet som er så ekstremt viktig for storbyer.

Denne sosiale, bygge- og økonomiske banken vil imidlertid senere også gå over til finansieringen av boligbygging, og utstede rentefrie kreditter til nasjonalt økonomisk viktige foretak, industrier, kommunale arbeider, forbedringer i landbruket osv., selv om det er med en kortere tilbakebetalingstid.

Machine Translated by Google

Staten uten skatter

Hovedmålet til den nasjonalsosialistiske staten er: staten uten skatter. Selv om dette under dagens omstendigheter kan høres ut som et vanvittig utopia, selv om det for mange kan virke som et løfte som er for godt til å være sant, vet vi likevel at dette målet er fullt oppnåelig, i hvert fall i den grad det enorme skattepresset må fjernes fra befolkningen.

I de foregående kapitlene har vi tydelig presentert beviset for at i dag slukes nesten alle skatter kun av renter. Vi betaler skatt for hvert brød vi spiser, hver varme stue koster et overskudd av skatter, hvert kjøp er belastet med omsetningsavgift.
Men alt som går inn i skatt på denne måten er langt fra tilstrekkelig til å betale skatten på erstatningsgjelden alene.

Det vitner alltid om mangel på smak og kritisk forståelse hvis man avfeier et så hovedmål som staten uten skatter utvilsomt er et utopia. For en som har fulgt oss på de brede og innviklede stiene i dagens finanspolitikk og en som ikke har mistet Ariadne-tråden – statens renteforpliktelse – må det være lett å finne veien ut av denne Minotaurens labyrint.

En som hever seg over degraderingene og fra et opphøyet ståsted betrakter de beskrevne forbindelsene: statens renteplikt – skatt – inflasjon, en som har erkjent renteplikten til alle nasjoner i den vestlige kulturkretsen som det faktum som dominerer alt, en som har erkjent at vi lever i en tid med en fullstendig reversering av de sunne og rimelige forholdene mellom arbeid og rikdom, en som ikke lenger kan unngå den presserende logikken om at spesielt staten, i kraft av sin økonomiske suverenitet, ikke er fullstendig bundet til låneruten, men at den kreativt kan finansiere gjennom seg selv alle store offentlige statlige oppgaver, for ham er det bare det siste skrittet inn i en finanspolitisk ny verden å kreve en stat der statens finansforvaltning ikke anser det som sin første oppgave å trekke ut så mye skatt som mulig fra statsborgerne, men tvert imot å fjerne ethvert tyngende skattepress og å gjødsle den nasjonale økonomien.

Vi er i posisjon til å presentere de numeriske bevisene for at staten uten skatter slett ikke er en utopia, men at muligheten for det gis i ethvert ordnet statsbudsjett hvis staten frigjør seg fra rentebyrden som ligger på den. At den også kan gjøre dette uten å bli stilt til ansvar for det, bevises av historien om statskonkurser, som forteller om dusinvis av tilfeller der statene gjennom konkurs har unnsluppet rente- og gjeldsbyrden som ligger på dem.

Det ville føre oss for langt å gå i detalj her nok en gang til den presise demonstrasjonen jeg har gitt i mitt lille polemiske verk, Statsbankerittet: Løsningen, nemlig at justeringen av rentebetalingen fra de offentlige lånene i en samtidig transformasjon av obligasjonene til rentefrie bankaktiva, ikke på noen måte fortjener det tvilsomme navnet konkurs, men at denne formen for frigjøring av staten og folket fra dens rentebundne gjeld faktisk betyr statens og økonomiens frihet fra uutholdelige lenker.

En justering av disse rentebetalingene ville imidlertid ha muliggjort dekning av statlige utgifter for hele statsadministrasjonen allerede før krigen. Jeg har presentert det bayerske statsbudsjettet fra 1911 som et eksempel. På den tiden utgjorde den bayerske statens inntekter fra de såkalte kommersielle statsforetakene (jernbaner, post og telegraf) 120 millioner gullmark, inntektene fra statens skogbruk 40 millioner. Totalen

Machine Translated by Google

Utgiftene til hele statsadministrasjonen for rettspleie (alle distriktsdomstoler med alle deres personal- og materiellutgifter, alle provinsielle domstoler, regionale domstoler og de høyeste domstolene i München, Nürnberg, osv.) utgjorde 27 millioner. For hele den store og så nøye utviklede interne administrasjonen av hele den bayerske staten – dermed for de mange distriktsdomstolene, for fylkeskommunene, for politiavdelingen i München, for gendarmeriet, videre for de mange andre organene og myndighetene som medisinske myndigheter, det provinsielle vaksinasjonssykehuset, forskningsinstitusjonene for mat og semi-luksusmat, sanatoriene og psykiatriske asylene, forvaltningsdomstolen, det provinsielle statistikkontoret, de metrologiske myndighetene, forsikringskamrene, osv. ble det utbetalt over –, i 1911, 40 millioner statsbudsjettet. For utdanning, skole og kirke, dermed spesielt for alle ungdomsskoler, ungdomsskoler, forberedende skoler, latinskoler, ungdomsskoler, yrkesskoler, lærerutdanningsinstitusjoner, for alle statlige bygningsskoler og spesialskoler, yrkes- og musikkskoler, landbruks- og distriktsskoler, for Weihenstephan80 og for det biologiske forskningsinstituttet, for alle kvinnelige utdanningsinstitutter, og deretter, fremfor alt, for universitetene med deres utallige samlinger og institutter, det tekniske universitetet, for de andre kunstuniversitetene, for yrkesuniversitetene, for musikkakademiet, deretter for Maximilianeum81, videre for de sentrale instituttene for vitenskap og kunst, vitenskapsakademiet, statens vitenskapelige samlinger, de bayerske museene, statsbiblioteket, statsteatret, osv., for disse enorme aktivitetsfeltene til Kulturdepartementet med dets tusenvis av tjenestemenn, med dets enorme kunstskatter i samlinger og museer, som alle faktisk krever bygninger, administrasjon og omsorg, i 1911 ble det utbetalt totalt 51 millioner. Innenfor Finansdepartementets felt , som riktignok ikke bare utøver funksjoner som trekker ut penger fra folket, ligger skogforvaltningens aktiviteter med hundrevis av skogvoktere, videre administrasjon av gruver, smelteverk, saltverk, hele det sentrale og underordnede tollkontoret, det sentrale myntverket, statsgjeldsadministrasjonen og statsbanken, videre landmålerkontorene og det provinsielle landmålerkontoret, deretter også statens spa-administrasjoner, hoffbryggeriet i München, osv. Dette likeledes svært store foretaket forårsaket en utgift på 15 millioner. Samferdselsdepartementets utgifter ble *dekket* av egne driftsinntekter, mens *pensjonene* til de gamle embetsmennene krevde ytterligere det svært høye beløpet på rundt 36 millioner.

Dermed krevde justisadministrasjonen, den interne administrasjonen inkludert bygningene – som jeg ikke spesifikt har nevnt ovenfor – og også finansadministrasjonen, samt utdanning og utvikling, og pensjonene 27+40+51+13+36=167 millioner.

Overskuddene som statsforetakene, post og jernbane, gruver og skogbruk, leverte til statskassen på rundt 160 millioner ville dermed faktisk ha vært nesten nok til å dekke hele det gigantiske statlige administrative apparatet – uten en krone i skatt!

Staten uten skatter ville dermed ha vært en realitet, dersom ikke de totale skattene som ble tatt ut av det bayerske folket, det vil si 60 millioner i direkte skatter og 53 millioner i indirekte skatter, og i tillegg 31 millioner i avgifter, til sammen 134 millioner, hadde måttet brukes i sin helhet til rentebetalinger til lånekapital. Bare rentebetalingene for den bayerske statsgjelden

[80] Weihenstephan er et kloster fra det 11. århundre i Oberbayern som ble omgjort i 1803 til en skogbruksskole og et statlig bryggeri.

81 Maximilianeum i München ble tegnet av kong Maximilian II av Bayern som sete for en studentstiftelse. Siden 1949 har det huset det bayerske delstatsparlamentet.

Machine Translated by Google

krevde 84,6 millioner (!) og Bayern måtte også levere 50 millioner til Riket for rentebetaling fra Rikets gjeld.

Jeg har gitt en kort oversikt over de store og små feltene i vårt statsliv. Dette synes også spesielt viktig fordi nasjonalsosialismen også husker på hvor usedvanlig mye og hvor mye eksemplarisk arbeid den gamle staten utførte, mye som ikke krever noen reform og ingen forbedring i den grad det ikke har å gjøre med saker som aldri kan avsluttes.
Selv for enhver statsorganisme er det sant at den ikke kan stå stille hvis den ikke ønsker å bli forsteinet. På mange felt vil en friskere og friere ånd ikke skade, og her og der er det passende med grundige reformer. I mange grener av vårt administrative apparat må i det minste en ny ånd komme inn, særlig ånden av embetsmannens klare ansvar med hensyn til sine oppgaver og menneskene han tjener.

Bare ett felt ble tvunget inn på fullstendig feil veier – statens finansforvaltning.
Hvis slike omstendigheter som de som nettopp er beskrevet er mulige, er dette virkelig et tegn på at det her må skje en radikal endring. Nå gjelder dette imidlertid allerede for staten før krigen – allerede på den tiden var staten bundet til renteforvaltningen for den private lånekapitalen. Ingenting avslører på en mer slående måte statens avhengighet av lånekapital som allerede eksisterte på den tiden enn en undersøkelse av fordelingen av skattene på de forskjellige inntektsformene. I følge budsjettet for 1911, som vi har basert våre observasjoner frem til nå på, ble jordeiendom taksert til 12,6 millioner, boligeiendom til 12,1 millioner, kommersielle foretak til 17 millioner, men på den annen side ble kapitalpensjoner med en samlet pensjonsinntekt på 253 (!) millioner gullmark bare vurdert til 10 millioner. Dette er dermed virkelig en ekstremt overbærende behandling av de som kan leve uten anstrengelse og arbeide på bekostning av den arbeidende befolkr

De utallige små pensjonsinntektene – vi tenker dermed på pensjonsgruppen på 70–700 millioner mark – representerer riktignok i tall den overveiende massen av kapitalpensjonsskatteforpliktelser, det vil si rundt 150 000, men verken inntekten deres fra kapitalinteresser eller skattebetalingen deres, på rundt 0,7 millioner, ville spille noen rolle i statsbudsjettet – men det som gjør disse tallene så bemerkelsesverdige for oss, er den omstendighet at den store lånekapitalen har skapt en kraftig beskyttelse mot alle angrep mot den arbeids- og arbeidsfrie renteinntekten hos disse hundretusenvis av små rentemottakere.

Det er naturligvis lett å overbevise disse smårentemottakerne om at sparepengene deres til en viss grad må garantere et varig krav på renter, for likheten mellom disse menneskene som har slitt hele livet og faktisk har jobbet for sparepengene sine og pensjonsmottakerne i statens og ansattes kår er åpenbar. Men det som skiller denne holdningen fra ideen om en pensjon er den vesentlige forskjellen at pensjonskravet avhenger av personen og opphører ved døden, mens rentekravet er et materielt krav og er uavhengig av personen på en upersonlig måte knyttet til den rene besittelsen av penger som et "evig rettskrav".

Vi skal behandle disse sammenhengene videre i diskusjonen om de generelle alderspensjonene, fordi disse observasjonene ville tillate oss å finne overgangen fra uberettiget evig interesse til det berettigede kravet fra enhver nasjonal kamerat til en bekymringsfri alderdom.

Disse små rentemottakerne kommer ikke i betraktning i spørsmålet vi har å gjøre med om den bemerkelsesverdige overbærende behandlingen av lånekapital fra den gamle statens side, men bare de som sluker løvens andel av kapitalpensjonene og som deretter trer frem igjen som statens store økonomiske givere.

Machine Translated by Google

Så vekk med dette nasjonaløkonomiske tullet fra en interessekapitalistisk orientert statsøkonomisk administrasjon og ut i den frie nasjonalsosialistiske staten av arbeid og ytelse frigjort fra alle skatter.

Når staten er frigjort fra blyvekten av sine renteforpliktelser, vil man se hva staten kan oppnå. Hvis nye inntektskilder av stort omfang kommer i tillegg, som utnyttelse av vannkraft og landets naturressurser, vil staten uten skatter egentlig ikke lenger være et utopia, men en gledelig realitet.

Hvis vi likevel ønsker å snakke om en skattepolitikk for den nasjonalsosialistiske staten, er dette fordi midlene fra slike skattekilder kunne strømme til mange oppgaver som faktisk venter på en statlig løsning, men som det imidlertid aldri fantes flere midler til i statsbudsjettet. Vi tenker her på de brede områdene nasjonal helse, kampen mot kjønnssykdommer, alkoholmisbruk, fremme av fysisk idrett, den mer omfattende fremme av kunst og vitenskap, fødselspermisjon, barneomsorg, bygging av hagebyer og fremfor alt frikjennelsen av det tyske folkets æresgjeld til sine krigsskadede, krigsenker og foreldreløse barn.

Følgende bør tas som veiledende prinsipper for et nasjonalsosialistisk statssystem innen skattepolitikken:

1. Beskatning med henblikk på rentebetaling av innenlandske lån er unntatt.
2. Skatter er bare tillatt for å dekke statlige utgifter til uproduktive formål, til administrasjon, rettspleie, militæret, politiet og helsevesenet samt utdanning, i den grad overskuddene fra de kommersielle statsforetakene, jernbanene, posten, telegrafen, statsskogene og statsgruvene, samt strømforsyningen fra de store statlige interurbane basene, ikke er tilstrekkelige til å dekke dem.
3. For dekning av spesielle behov eller spesielle nødsituasjoner, og dermed spesielt i tilfeller av krig, er direkte og indirekte skatter ikke bare tillatt, men også pålagt.
4. Direkte skatter kan legges på eiendom i enhver form, men her skal det planlegges en vidtrekkende gradering. Inntekten skal holdes skattefri i passende grad. I dette tilfellet bør det vurderes grundigere enn hittil om skattebetaleren har familie med barn eller andre omsorgsoppgaver.
5. Statstjenestemenn skal i utgangspunktet være fritatt for skatter. For gifte personer barns kvoter skal garanteres.
6. Indirekte skatter kommer i normale tider bare i betraktning for luksusgjenstander. Staten har her et utmerket middel for hånden til å operere på en måte som vil kontrollere og øke prisene på produksjon av varer som bare tjener plagen med attraktiv luksus, overdådighet og fråtsing i mat og drikke, og overdrivelser av mote. Selv rene semi-luksusvarer som tobakk, alkohol, vin, i den grad de ikke tjener helseformål, vil bli belastet indirekte skatter. På den annen side skal alle indirekte skatter, slik som utnytter folket i sin helhet i dag, fundamentalt unngås. Vi mener her alle de meningsløse indirekte skattene som bare virker på en prisøkende måte, på sukker, salt, fyrstikker, lamper, limonade, også skattene på kull som gjør produksjonen radikalt dyrere, også skattene på personlig og varetransport, og fremfor alt vareomsetningsskatten.

7. Innkreving av krigs- og revolusjonsprofitt skal utføres som en rettferdighetsoppgave. For en slik oppgave må det naturligvis først skapes et rimelig beregningsgrunnlag som man kan sammenligne den nåværende rikdommen med den tidligere på. Det er åpenbart at også her må det igjen skilles mellom rikdommen som oppstår fra produktivt arbeid, for hvilket krigen imidlertid betydde en spesiell oppgang. Det er ikke mer enn riktig og

Machine Translated by Google

det er passende at en del av en slik ganske betydelig krigsprofitt går til samfunnet. På den annen side må det foretas en mye skarpere vurdering av den rikdommen som oppstår fra mellomhandel og spekulasjon.

8. Dokumentavgifter og avgifter, selv skatter som begrenser den frie råderett over formue, i den grad denne rådigheten ikke er rettet mot den allmenne velferd, skal begrenses der det er mulig. Til dette hører også arve- og gaveavgifter.

Fundamentalt sett bør skatte- og finanspolitikken strebe mot det endelige målet om en «stat uten skatter», for det er ikke statens oppgave å ta ut penger fra innbyggerne for å opprettholde en i bunn og grunn falsk statslånsøkonomi, men å heve folkets generelle velferd. Staten er ikke der for å være renteinnkrever for stor lånekapital, men for å beskytte statsborgernes person og eiendom og gjøre landets naturressurser tjenlige for samfunnet. Midlene til de uproduktive statsoppgavene bør, som allerede beskrevet, først og fremst tas fra overskuddene i de kommersielle statsforetakene, og for det andre fra luksusskatter, for det tredje fra formue og inntekt som ligger utover det som kan oppnås gjennom ren arbeidsutførelse, og først da fra den eiendomsbesittende middelklassen, så vel som fra indirekte skatter på halvluksusvarer hvis bruk ikke er livsnødvendig. Og bare i krigstider, der hele nasjonens liv er truet, kan staten kreve at selv samfunnet – slik det faktisk kan kreve militærtjeneste fra alle gjennom sin tjenestesuverenitet –, og igjen med spesiell henvisning til de eiendomsbesittende klassene, yter sitt økonomiske bidrag til krigens føring i form av indirekte og direkte skatter.

Avslutningsvis kan vi si noe mer om spørsmålet om de «kommersielle statsforetakene». Man foretrekker nå å peke på det faktum at statsforetak ikke er «lønnsomme». Vi har allerede diskutert det grunnleggende spørsmålet om lønnsomhet utførlig.

I forsøket på å drive jernbanene osv. «på en forretningsmessig måte», «frigjøre dem fra det uøkonomiske statsforetaket» eller «bringe dem i en blandet økonomisk form» skjules kun det dårlig skjulte ønsket til stor lånekapital om å gjøre selv denne betydelige formueskomponenten av nasjonen tjenlig for seg selv. Hvis staten overlater selv disse formueskomponentene, er den fullt ut overlatt til lånekapitalen, og den har, bortsett fra tillatelsen til å opptre som renteinnkrever for lånekapitalen, ikke lenger noe felt der den er suveren, eller der den kan operere på en regulatorisk måte og hvorfra den kan oppnå betydelige inntekter for å dekke sine oppgaver.

Machine Translated by Google

Statens økonomiske politiske frigjøring

Vi beskrev først hvilke tiltak som skal iverksettes for å gjøre omstendigheter som vi opplever nå umulige i fremtiden. Disse oppgavene krever riktignok kreative tjenester, men de kan likevel oppnås uten at de eksisterende juridiske forholdene må skades eller endres. Det er annerledes med å bryte de eksisterende lenkene av statens rentebundne gjeld til sine interne og eksterne kreditorer.

Tiltakene som skal iverksettes her er i seg selv ekstremt enkle, bare gjennomføringen av dem vil forårsake mange vanskeligheter. Løsningen på den evige renteforpliktelsen fra interne lån er: *den juridiske avskaffelsen av denne rentebetalingen.* På den annen side vil stor lånekapital, i den hensikt å påberope seg de små pensjonistenes interesser, reise et stort bråk og komme med de mest fryktelige trusler mot en stat som «tråkker ukrenkelige rettigheter under sine føtter», som «begår et lovbrudd som vil frarøve den dens siste fnugg av tillit». Storkapitalen vil naturligvis bruke alle grep for å forhindre «den enorme forbrytelsen mot grunnleggende økonomiske lover». Naturligvis! – man kan egentlig ikke forvente at en internasjonal makt plutselig vil gi avkall på sitt krav på herredømme.

I denne kampen handler det bare om å bevare jernnervene og ikke tillate seg selv å bli skremt av ulingen fra pressekuliene som blir opprettholdt av høyfinansen.

Jøden vil føre denne kampen med den mest iherdige standhaftighet, for det handler om «hans ære», som den gamle Rothschild sa: «Mine penger er min ære, og den som tar mine penger, tar min ære fra meg».

Nå skal pengene deres absolutt ikke på noen måte tas fra eierne av statsobligasjonene, men juridiske krav som i sin effekt har blitt en stor urettferdighet for det nasjonale samfunnet, må rett og slett fjernes.

Men fra statens synspunkt, så vel som fra befolkningens synspunkt som må skaffe de enorme beløpene gjennom sitt arbeid for å tilfredsstille disse «rettslige kravene fra statskreditorene», er det ikke snakk om «rettslige krav», men om tidenes største urettferdighet – et varig ran av arbeiderne til fordel for en liten del av de store kapitalistene med statlig støtte. *En stat som gjør «bruddet på renteslaveriet» til et faktum, begår på ingen måte en urettferdighet, men den soner for en ganske kraftig urettferdighet som den selv har utført som marionetttjeneste for.*

Dette betyr selvsagt en fullstendig omorganisering av den nåværende staten; den må bestemme seg for om den ønsker å tjene helheten, eller om den, som nå, ønsker å være den internasjonale finansverdenens foged. I dette spørsmålet finnes det ingen kompromisser. Her kan bare en målrettet nedtrapping føre til målet og løsningen.

Den nasjonalsosialistiske staten er seg bevisst denne mektige avgjørelsen – det ville være ekstremt vanskelig å ta et så avgjørende skritt hvis vi ikke visste nøyaktig hva vi må sette opp i stedet for den rentekapitalistiske økonomien. Men fordi vi vet dette, går vi med den mest fullstendige seiersikkerhet inn i dette største slaget i verdenshistorien. Vi vet at interessens herredømme kun er bygget på løgner og bedrag, og fordi vi vet og tydelig har erkjent dette, vet vi også at et slikt *spindelvev* av løgner og bedrag, uansett hvor møysommelig det måtte være spunnet, kan rives i stykker med ett rykk.

Bare ett spørsmål til, det siste, må oppta oss, spørsmålet: Hva vil fremmede nasjoner si til en så radikal reform, og spesielt til en avslag på ytterligere rentebetalinger til utenlandske rentekreditorer?

Machine Translated by Google

Ja, hva vil fremmede nasjoner si til det? Dette spørsmålet er allerede i seg selv så ekstremt betydningsfullt for vår tyske nød og også for den kosmopolitiske holdningen til de største kretsene.
Hva er generelt «fremmede nasjoner»? Er de franskmenn, engelskmenn, amerikanere? Er de svensker, nederlendere og nordmenn? Er de russerne eller kineserne? Eller er de inderne, fjeldmennene eller kongoleserne? Ja, alle disse menneskene tilhører «fremmede nasjoner» i forhold til oss. Nå vil det desidert største antallet av alle disse «utlendingene» ikke si noe som helst, det minste antallet kinesere, også det minste antallet russere og franskmenn vil generelt vite hva det handler om. Til slutt gjenstår regjeringene til våre krigsfiender, og så naturligvis – som de virkelig interesserte – de jødiske internasjonale bankfolkene, som «vil si noe om det». Hva den internasjonale finansverdenen vil si til det, er imidlertid veldig lett å svare på. Den vil, med alle midler som står til rådighet, karakterisere en slik prosedyre som en enestående forbrytelse mot den kultiverte menneskeheten, den vil, gjennom sin egen hengivne presse med alle mulige løgner og forvrengninger, reise den såkalte siviliserte verden mot et slikt enestående brudd på påtatte forpliktelser, den vil snakke om Europas fullstendige kollaps, og den vil forsøke å oppildne Frankrike, som den spesielt egnede bæreren av europeisk sivilisasjon, til en åpen krig mot Tyskland. Alt det de fremmede nasjonene, det vil si den jødiske høyfinansen, vil si mot et slikt attentatforsøk mot den totale makten til den store jødedommen.

Man kunne derfor spare seg selv for både spørsmålet i seg selv og svaret. For det er klart som dagens lys at den makten som frigjøringskrigen er rettet mot ikke vil underkaste seg uten kamp, siden det her ikke handler om tyskere, for hvem utenlandske interesser og rettigheter stort sett er helligere enn tyskernes rettigheter, men om menn hvis mest fremtredende kjennetegn er en brutal vilje til makt.

I alle slike siste historiske spørsmål er det fullstendig nytteløst å komme med spekulative observasjoner om hva fienden nå vil gjøre, for at sistnevnte ikke vil tillate en frigjøring eller et opprør umiddelbart er åpenbart. En helt annen ting er vurderingen av hvilke maktmidler motstanderen har til rådighet og å vite hvilke styrker man selv har. Hvis man videre vet nøyaktig hva man selv må gjøre og vil gjøre, må man observere hvordan fienden vil parere angrepet, og først da kan man iverksette mottiltak. Ingen militærplan kan bestemme felttoget utover det første angrepet, men den kan faktisk gi de generelle retningslinjene for en energisk handlingsplan. Så også her.

I vårt tilfelle er motstanderne vanskelige å fange fordi det er snakk om en upersonlig og overnasjonal makt. Kampanjeplanen må derfor først vurdere hvilke makter og interesser som ikke kommer i betraktning som motstandere. Dette er viktig for ikke å bruke makter unødvendig i en retning hvorfra ingen fare truer.

Bak spørsmålet «Hva vil utlandet si til det?» skjuler det seg stort sett angsten for at vi i et slikt tilfelle ikke vil motta kreditt eller mat eller andre råvarer fra utlandet.
Hva er situasjonen her nå?

Som nasjonaløkonomi kan vi på lang sikt betale for importen vår alltid kun gjennom eksport, det vil si bytte varer mot varer, men ikke med papirpenger og ikke med «kreditter».
Alt dette fungerer en stund, så lenge utlandet gir faktisk kreditt, det vil si så lenge de forskjellige utenlandske leverandørene har tillit til at de tyske importørene vil betale de aktuelle varene med full verdi. Men det er bare mulig hvis importørene har samlet inn utenlandske penger som eksportører av tyske varer. Frykten for at vi ikke vil motta noe bomull eller fett,

---

82 Innbyggerne i Tierra del Fuego, øygruppen utenfor sørspissen av Sør-Amerika.

Machine Translated by Google

kobber eller fôr, på grunn av avslag på internasjonale rentebetalinger, kombinerer spørsmål som i bunn og grunn ikke har noe med hverandre å gjøre. Selv den heljødiske storbankmakten kan ikke i det lange løp forhindre at overskuddene i de råvareproduserende landene når de tyske fabrikkene og arbeidsplassene på en eller annen måte, og det samme vil de tyske ferdigvarene finne veien ut på verdens salgsmarkeder. Denne gjensidige utvekslingen av varer mellom de forskjellige nasjonale økonomiene skjer riktignok i henhold til de tvingende lovene om tilbud og etterspørsel. Selvfølgelig kan det under tvang og midlertidig forekomme restriksjoner og stans her, slik vi opplevde det under krigen, og så igjen i Ruhr-regionen83. Men dette er alt kraftfulle tiltak som skader utlandet på lignende måte.

Vi kan dermed med sikkerhet anta at engroshandelen vil lykkes med å dekke det absolutt nødvendige importbehovet. Det vil alltid finnes nøytrale land som denne importen kan nå oss gjennom.

Dessuten kan en nasjonaløkonomi som igjen er seg bevisst sine nasjonale plikter, og som dermed igjen blir mer effektiv når det gjelder eksportvarer, mye heller regne med at den vil gjenvinne den gamle tilliten. De midlertidige mellomkredittene innen import og eksport er handelshusenes anliggender og er basert på deres personlige kreditt.

Dette spørsmålet har en annen side, nemlig frykten for politiske tvangstiltak på grunn av suspensjon av den nasjonale rentebetalingen til krigsobligasjoner og andre rentebærende obligasjoner fra Riket eller delstatene. Selv dette er ekstremt usannsynlig, siden det her er snakk om rentekravene fra individuelle private kreditorer av tyske statsobligasjoner, for hvis skyld det knapt kan iverksettes politiske tiltak. Faktisk har det heller ikke skjedd i historien om statskonkurser at en militær intervensjon fulgte når en stat suspenderte sin rentebetaling. Den motsatte oppfatningen om at franskmennene i dette tilfellet umiddelbart ville iverksette represalier, kan på ingen måte aksepteres av logiske grunner, for ellers ville fiendene på det tidspunktet ha måttet gripe inn gjennom militære aksjoner mot fallet av den tyske marken. Valutafallet fratok til slutt de utenlandske kreditorene av tyske obligasjoner alt. Nå forutser ikke våre tiltak i det hele tatt annullering av disse interne tyske statsgjeldene, men bare sletting av renter og omdanning av obligasjonene til bankaktiva. Kontantbetalingen kan derimot umiddelbart tilbys de utenlandske kreditorene.

Hvordan er det mulig at i et slikt tilfelle, det vil si når herr X. Illinois eller Chicago mottar informasjonen fra bankmannen sin om at den tyske regjeringen betaler tilbake krigsobligasjonene kontant og at dette beløpet er kreditert kontoen hans, ville han bli svært sint og sette regjeringen sin i aksjon mot Tyskland?

Det er ikke å forvente alvorlig motstand fra noen side dersom en nasjonalistisk tysk regjering erklærte kansellering av renter fra alle rentebærende obligasjoner med en samtidig omdanning av disse obligasjonene til rentefrie eiendeler i statsbanker eller postsjekkkontoer. For oss er det viktig at samfunnet ikke blir skadet gjennom våre tiltak – det faktum at det vil bli gjort motstand fra kapitalistisk side kan ikke begrense den frigjørende gjerningen. Man vil se nettopp i tilfellet med dette tiltaket at det vil finne sted en separasjon av sjeler her, og at den lukkede falanksen av de som vil føle i dette regjeringstiltaket en frigjøring og

[83] Da det ble oppdaget at tyskerne i alvorlig grad misligholdt betalingen av tømmer og kull som krigserstatning til de allierte sent i 1922, okkuperte franskmennene og belgierne, under ledelse av den franske statsministeren Raymond Poincaré, industriområdet Ruhr i januar 1923. Den tyske reaksjonen på denne okkupasjonen var for det meste passiv motstand, noe som vant verdens sympati og førte til en «mykning» av vilkårene for erstatningene i Dawes-pakten. april 1924 (se ovenfor s. 94), som også krevde en tilbaketrekking av allierte okkupasjonstropper fra Ruhr.

Machine Translated by Google

Frigjøringen av arbeidet fra et enormt press vil snart omfatte alle arbeidere. Bare bank- og børskretsen og de i kretsen av småpensjonister som er fanget i sine egne fordeler, vil fortsette å stå som deres motstandere.

En som arbeider har ingen spesiell interesse i at han mottar renter fra bankene fra sine midlertidige eiendeler, og langt mindre har han interesse av å betale svært høye renter for kreditter; med pengene sine som arbeidskapital ønsker han å arbeide og tjene. Av denne grunn vil alle forretningsmenn, fabrikkeiere og håndverkere være svært lite interessert i å opprettholde det rentekapitalistiske systemet. – Dette blir klart som dagslys for alle som husker at statlige interesser – som vi har vist tydeligst – kun utvinnes gjennom direkte eller indirekte skatter fra arbeidsinntektene til de produktive arbeiderne.

En som har denne kunnskapen klart i tankene, kan ikke påvirkes når som helst, for det er faktisk bare et grunnleggende prinsipp: *at staten bare kan gi det den igjen må ta fra innbyggerne sine i en eller annen form.*

Rentene for statens rentebetalinger må under alle omstendigheter hentes fra de produktive arbeiderne. Ingen arbeider er utelukket fra dette prinsippet, minst av alt manuelle arbeidere som ikke har rentebærende obligasjoner til rådighet. Denne situasjonen rammer ham hardest, for de direkte og spesielt de indirekte skattene rammer ham også hardest. Nå som nettopp arbeideren blir pålagt skatten gjennom den direkte inntektsskatten i form av inntektsfradrag før alle andre kretser allerede har gjort arbeideren klarsynt i disse sakene; det samme gjelder også for alle lønnsmottakere. Disse kretsene er riktignok mye mindre bevisste på de mye mer radikale indirekte skattene – selv om de mest merker dem i inflasjon, slik det ble beskrevet i kapittelet om «Inflasjon». Indirekte skatt er den mest usosiale skatten. Den belaster arbeidet til fordel for ren lånekapital. Ingen kan trekke seg fra den, og derfor undertrykker den den som har minst inntekt hardest. På den annen side forstyrrer ikke de indirekte skattene – kull-, salt-, fyrstikk-, sukker-, øl- og drikkevareavgiftene, de personlige transportavgiftene osv. – eieren av stor kapitalformue i det minste.

En derfor fra arbeiderkretsen som er motstander av en slik frigjørende gjerning kan det bare være på grunn av manglende kunnskap om og forståelse av disse sammenhengene.

Det siste og vanskeligste vi fortsatt bør ta for oss i dette kapittelet er spørsmålet om fjerning av de internasjonale renteforpliktelsene – med andre ord, avslaget på ytterligere rentebetalinger for krigsgjelden.

Dette spørsmålet er tettest knyttet til det tyske historiske spørsmålet, ja, det er faktisk det tyske spørsmålet generelt, for det sier: Ønsker den tyske nasjonen frihet eller slaveri?

Vi vet at i slike siste spørsmål er det bare den besluttsomme viljen som kan avgjøre og oppnå seier – svaret på dette spørsmålet går derfor langt utover de finanspolitiske observasjonene. Men det er viktig at en nasjon som må strebe etter sin frihet, vet at slaveriet i utgangspunktet er et finanspolitisk et, at politikk og økonomi her er nærmest beslektet. Men nettopp dette er det nye ved den nåværende situasjonen at den styres av finanspolitiske maktsynspunkter, og at militærmaktens politiske synspunkter bare kommer på andreplass.

Vi kan faktisk snakke om den mammonistiske tidsalderen som en ny epoke. Guden Mammon har besteget denne verdens trone. Keiser og konge bøyer seg for ham. Parlamentene og regjeringene er hans underdanige tjenere. Han har vært i stand til å sette store bevegelser i gang – som lønnsmottakernes streben etter sin forbedring. Internasjonal kapital har på samme måte gjort

Machine Translated by Google

verdens presser som er tjenestegjørende for dens mål – slik den også har gjort seg selv til administrator av den kulturelle rikdommen og forfalskeren av all nasjonal urbefolkningskunst og litteratur.

Som de mest fremtredende bærerne av denne mammonistiske angrepet og verdensherredømmet har vi anerkjent jødene, og dermed er vår kunnskapssirkel nok en gang lukket med spørsmålet over alle spørsmål – *det jødiske spørsmålet.*

Løsningen på renteproblemet er løsningen på det jødiske spørsmålet. Løsningen på renteproblemet, slik vi forklarer det, er å bryte det jødiske verdensstyret, fordi det knuser verdensjødedommens makt – dens økonomiske makt.

Men løsningen på renteproblemet er dessuten, i konstruktiv forstand, samtidig tid også løsningen på det sosiale spørsmålet.

En avslag på enhver rente- og tollbetaling av krigsgjelden ville sette internasjonal finans, eller Frankrike, foran spørsmålet om deres overtakelse av hele Tysklands finansadministrasjon. Hvis alle skattene til Riket fjernes, som nå tjener rentebetalingen til fienden, ville dette først og fremst bety en intern forløsning fra den vanvittige skatteundertrykkelsen, en stor sosialpolitisk gjerning av største omfang, og fienden ville måtte prøve å utvikle sin egen finansadministrasjon i Tyskland.

Men hvis det tyske folket så den franske eller jødiske skatteoppkreveren sitte på alle skatte- og pensjonskontorer, og hvis de beste kyrne ble tatt fra bøndenes båser av disse utenlandske undertrykkerne – da ville kanskje sinnet og indignasjonen snart bli så sterk at en natt ville feie det utenlandske spøkelset bort med en blodig kost og frigjøre Tyskland.

Om en militærmakt generelt ville påta seg et slikt foretak i tjeneste for den økonomiske makten er derfor fortsatt svært tvilsom.

Utsiktene for vår frigjøringsvilje er på ingen måte så ugunstige som de kanskje virket ved første øyekast – snarere tvert imot. Den aller første gangen Tyskland enstemmig nektet å utlevere sine «krigshelter», var spøkelset over med dette «nei».

Nå vil internasjonal finans utvilsomt søke andre metoder, spesielt boikottmetoden og fullstendig kvelning av det internasjonale markedet. At den ikke vil lykkes med det siste kan likeledes være sikkert, og boikotten av tyske varer ville også lede Tyskland, først bare i sin økonomiske aktivitet, og for en tid også utelukkende, mot sitt indre marked. Det ville derfor også her bare være oppgaven til en dyktig innenrikspolitikk – spesielt gjennom generøs promotering innen boligbygging – å overvinne de kritiske tidene og bruke dem til folkets velferd, inntil de nye veiene til verden er bestemt.

Denne åpningen av nye veier til verden vil skje gjennom brytingen av det jødiske herredømmet, selv blant andre nasjoner, for veien til en sunn nasjonaløkonomi kan også for de enkelte nasjonene bare gå gjennom at de blir kurert for sin innenlandske forgiftning av den jødisk-mammonistiske giften. Da vil de naturlige veiene for en sunn internasjonal handel og økonomisk samferdsel mellom nasjonene åpne seg av seg selv – og menneskeheten, frigjort fra den jødiske undertrykkelsen, vil oppleve en tid med enestående velstand – og fremfor alt *Tyskland – verdens hjerte!*

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Versjon 1.0

Utgitt i år 130 av AH, i Kali Yuga oktober 2018 av den
kristne kalenderen av Sudetenland Verlag.

Redigert av Einar Birkemann.

Forsiden av boken er laget av Italo.